

Hellen Fielding

Bridget Jones – La limita rațiunii

Vol. 2

Și am trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

LUNI, 27 IANUARIE.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și unu de grame (veritabilă bălăceală în grăsime), iubiți:

1 (urraaa!), partide de sex: 3 (urraaa!), calorii: 2 100, calorii consumate în timpul partidelor de sex: 600, așa că total calorii: 1 500 (de-a dreptul exemplar).

7:15 a.m. Urraaa! Anii de sihăstrie au luat sfârșit. De patru săptămâni și cinci zile am o relație normală cu un bărbat adult, dovedind, prin urmare, că nu sunt o paria în materie de amor, așa cum mă temusem. Mă simt nemaipomenit, cam ca Posh Spice¹, sau vreo altă vedetă proaspăt căsătorită, pozând cu obraji supti și ruj cu sclipici, în vreme ce toată lumea încearcă să și-o închipuie în pat cu David Beckham. Ooo! Mark Darcy tocmai s-a mișcat în pat. Poate se trezește și o să discutăm despre opiniile mele.

7:30 a.m. Mark Darcy nu s-a trezit. Știu ce-o să fac: mă scol și îi pregătesc un mic dejun formidabil – cârnați prăjiți, omletă și ciuperci, sau poate omletă Benedict sau Florentine².

7:31 a.m. Depinde ce anume înseamnă omletă Benedict sau Florentine.

7:32 a.m. Atâta că nu am ciuperci sau cârnați.

7:33 a.m. Și nici ouă.

7:34 a.m. Și – dacă mă gândesc mai bine – nici lapte.

7:35 a.m. Tot nu s-a trezit. Mmmm. E delicios! îmi place la nebunie să-l privesc dormind. Are umeri largi, f. sexy, și piept păros. Nu că l-aș considera doar un obiect sexual sau ceva de genul ăsta. Mă interesează intelectul lui. Mmmm.

7:37 a.m. Tot nu s-a trezit. Nu trebuie să fac gălăgie, îmi dau seama, dar poate reușesc totuși să-l trezesc în mod subtil. Prin vibrații mentale.

7:40 a.m. Poate mă îmbrac cu. HAIT!

7:50 a.m. Era Mark Darcy care se trezise, stătea în pat în capul oaselor și zbiera: „Bridget, la dracu', încetează odată. să. te. mai. holbezi la mine când dorm. Du-te și găsește și tu ceva de făcut”.

8:45 a.m. La cafeneaua Coins Café, servind un cappuccino, un croissant și fumând o țigară. Cât este de relaxant să poți fuma liberă, fără a fi nevoită să reprezinți un model de comportament. De fapt, se ivesc foarte multe complicații când ai un bărbat în casă – fie nu mai poți petrece cât timp vrei în baie, nu te mai poți lălai la closet, că-ți întârzie colocatarul la serviciu, fie mai că faci pe tine asteptând să-ți vină rândul la baie etc.; și mă enervează și obiceiul lui Mark de a-și împături chiloții noaptea, pentru că acum a devenit straniu de stânjenitor să-mi depun propriile obiecte vestimentare sub formă de grămăjoară pe podea. Și mai vine și diseară, așa că trebuie să mă duc la supermarket înainte sau după serviciu. Mă rog, nu trebuie, dar adevărul oripilant este că vreau să mă duc, în virtutea unui mod de gândire retro poate înăscut, pe care nu mă pot hotărî să i-l mărturisesc lui Sharon.

8:50 a.m. Mmmm. Mă întreb cum ar fi Mark Darcy ca tată (tată pentru copiii lui, vreau să spun. Nu pentru mine. Asta ar fi de-a dreptul greșos, ceva gen Oedip)?

8:55 a.m. În fine, nu e cazul să am idei obsedante sau fanteziste.

9 a.m. Mă întreb dacă Una și Geoffrey Alconbury ne vor permite să înălțăm un cort pe gazonul lor la căsăto. Aoleeeu!

Era mama, tocmai intra cu aplomb în cafenea, îmbrăcată într-o fustă plisată și o vestă verde-măr cu nasturi aurii strălucitori, aidoma unui marțian năvălind în Camera Comunelor cu zoaie scurgându-i-se de pe trup și așezându-se tacticos în primul rând.

— Bună dragă, a ciripit ea. Tocmai mă duceam la magazinul Debenhams și știam că tu te oprești mereu aici să iei micul dejun. M-am gândit să dau o tură pe-aici și să te întreb când vrei să-ți vopsești părul. Ooo, aș vrea o ceașcă de cafea. Crezi că o să-mi încălzească laptele pentru cafea?

— Mamă, ți-am mai spus că nu vreau să mă vopsesc, am murmurat, stacojie la față, în timp ce oamenii se holbau la noi și o chelneriță îmbufnată se apropia în viteză de masă.

— O, nu mai fi așa de plicticoasă, dragă. Trebuie să-ți pui în valoare propria personalitate! Nu să fii veșnic cenușie și spălăcită. A, bună, dragă.

Mama a trecut la stilul ei „hai să ne-mprietenim la toartă cu chelnerii și să fim persoana cea mai deosebită din cafenea, fără vreun motiv anume”.

— Așa. Păi, să vedem. Știi ce? Cred că o să beau o cafea. Am băut la cești de ceai în dimineața asta în Grafton Underwood, cu soțul meu, Colin, de mi s-a aplecat. Dar ai putea să-mi încălzești laptele? Nu pot să sufăr laptele rece în cafea, îmi provoacă indigestie. Iar fiica mea, Bridget, va servi.

Brrr. De ce fac părinții chestii din astea? De ce? E vorba cumva de nevoia disperată a omului matur de a capta atenția și de a i se da importanță, ori poate că noua generație urbană e prea ocupată sau prea suspicioasă pentru a se purta deschis și prietenos? Îmi amintesc cum a fost când am venit pentru prima oară la Londra, le zâmbeam tuturor, asta până într-o zi când am băgat de seamă că, pe scara rulantă de la metrou, un bărbat se masturba în spatele meu, drept în haina mea.

— Cafea espresso? La filtru? Cu lapte degresat, decofeinizată? s-a răstit chelnerița, trântind farfuriile de pe masa alăturată și aruncându-mi o privire acuzatoare, de parcă eu eram răspunzătoare de existența mamei.

— Cu lapte degresat, decofeinizată, și un espresso latte pentru mine, am șoptit umil.

— Ce fată necioplită, nu poate vorbi o engleză decentă? a pufnit mama, privind în urma chelneriței. Trăim într-un loc cam bizar, nu-i așa? Și fetele astea, chiar nu știu cu ce vor să se îmbrace de dimineață?

Urmărindu-i privirea, am zărit două fete de bani gata la masa de alături. Una din ele bătea la tastatura unui laptop și purta niște ghete marca Timberland, o bonetă rastafariană și un pulover, iar cealaltă purta niște pantofi cu toc cui marca Prada, șosete, pantaloni de surf, și peste astea toate - o haină din piele de lamă până în podea și o căciulă de lână cu apărătoare pentru urechi, și zbiera în telefonul mobil: „Păi, a zis că dacă mă mai prinde fumând iarbă o să-mi ia apartamentul. Și eu i-am zis - "La dracu', tată", iar în vremea asta băiețașul ei, în vârstă de vreo șase ani, pescuia nefericit cu furculița câte un cartof prăjit din farfuria din fața lui.

— Fata aia vorbește de una singură cu un astfel de limbaj? a zis mama. Trăiești într-o lume cam zănică, nu ți se pare? Nu ai prefera să trăiești printre oameni normali?

— Dar chiar sunt oameni normali, i-am răspuns furioasă, arătând demonstrativ cu capul spre strada pe care, din păcate, se vedea o călugăriță într-o rasă maronie împingând un cărucior cu doi bebeluși gemeni.

— Ei, vezi, de-aia te zăpăcești de tot.

— Ba nu mă zăpăcesc deloc.

— Ba da, m-a contrazis ea. Mă rog. Cum mai merge cu Mark?

— Minunat, i-am răspuns distrată, la care ea mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Nu cumva ai de gând să faci știi-tu-ce cu el? Îți dai seama, sper, că în acest caz n-o să te ia de nevastă.

Brr. Brrrr. Imediat ce am început să ies în lume cu bărbatul cu care s-a străduit timp de optsprezece luni să-mi facă lipeala („Fiul lui Malcolm și al lui Elaine, dragă, divorțat, teribil de însingurat și atât de bogat”), am început să mă simt de parcă aș alerga în cursa cu obstacole a forțelor armate, sărind peste ziduri și plase, ca să aduc acasă o cupă argintie, cu o cocardă prinsă de ea.

— Știi ce spun bărbații după aceea, de regulă, îi dădea ea înainte. „O, dar femeia asta a fost o pradă ușoară.” Știi, când Merle Robertshaw a început să iasă cu Percival, mama ei i-a spus: „Ai grijă să-și folosească organul cu pricina numai pentru urinat”.

— Mamă., am protestat eu. Asta era prea de tot din partea ei. Cu nici șase luni în urmă, ea se afișa cu un ghid portughez cu servietă diplomat.

— A, da, ți-am spus? m-a întrerupt ea, schimbând brusc vorba. Una și cu mine plecăm în Kenya.

— Ce? am țipat eu.

— Plecăm în Kenya! Închipuie-ți, dragă! În Africa neagră!

Gândurile au început să mi se învârtăjească în cap în căutarea febrilă a unor posibile explicații, ca roata norocului înainte de a se opri la combinația finală: mama a devenit misionară? Mama a închiriat din nou caseta cu filmul Out of Africa? Mama și-a adus aminte brusc de Born Free și a decis să crească lei?

— Da, dragă. Vrem să mergem într-un safari și să facem cunoștință cu membrii tribului Masai, după care să ne ducem într-un hotel pe malul mării!

Roata norocului din capul meu s-a blocat în dreptul unor imagini oribile cu niște cucoane nemțoaice purii făcând amor pe plajă cu tineri băștinași. M-am uitat fix la mama.

— Doar n-ai de gând să calci iar pe-alături? am întrebat-o. Tata numai ce și-a revenit după episodul cu Julio.

— Ei, asta-i, dragă! Zău dacă știu ce-a fost cu toată tevatura aceea! Julio a fost doar un prieten, un prieten prin corespondență. Avem cu toții nevoie de prieteni, dragă. Chiar și în cele mai reușite căsnicii, o singură persoană nu e de ajuns: ai nevoie de prieteni de toate vârstele, rasele, națiile și triburile. Omul trebuie să-și lărgească permanent orizontul, cu orice.

— Când pleci?

— O, nu știu, dragă. E doar o idee. Ei, trebuie să o iau din loc. Paa! La naiba. E nouă și-un sfert. O să întârzii la ședința de dimineață.

11 a.m. La biroul Sit Up Britain. Din fericire, am întârziat doar două minute la ședință și am reușit să ascund haina făcând-o cocoloș, pentru a crea agreabila iluzie că sunt venită de câteva ore bune, dar am fost reținută momentan pe undeva prin clădire cu niște treburi urgente. Mi-am croit drum, imperturbabilă, prin biroul deschis printre vestigiile hidoase ale unor foste emisiuni proaste de televiziune – ba o oaie gonflabilă cu o gaură în partea dorsală, ba un afiș monstruos cu corpul Claudiei Schiffer purtând capul lui Madeleine Albright, ba o pancartă enormă pe care sta scris: „LESBIENE! Afară cu voi! Afară! Afară!” – și m-am îndreptat spre locul unde Richard Finch, care purta favoriți abia mijiți și ochelari de soare foarte la modă, cu trupul masiv îndesat dezgustător într-un costum retro gen safari de prin anii '70, le răcnea ceva celor vreo douăzeci și ceva de inși de la documentare.

— Ei, hai odată, Bridget-Cea-Veșnic-în-întârziere, a zbierat el, observând că mă apropii. Nu te plătesc ca să-ți faci hainele cocoloș și să mi-o faci pe inocenta, te plătesc să te prezinți la timp și să vii cu ceva idei!

Zău așa. Lipsa de respect în viața cotidiană depășește orice limită a toleranței omenești.

— Așa, Bridget! a scos el un răget. Mă gândesc la Noile Femei Laburiste. Mă gândesc la imaginea femeii de azi. Vreau Color Me Beautiful3 aici în studio. Vreau să-i chemi aici să-i vopsească părul lui Margaret Beckett4. În șuvițe. Să apară într-o rochiță neagră. În ciorapi cu portjartier. Vreau s-o văd pe Margaret Beckett arătând ca o zeiță a sexului pe două picioare.

Uneori s-ar părea că nu există nici o limită a absurdului în ce privește subiectele pe care mi le pretinde Richard Finch, într-o bună zi o să mă pomenesc convingându-le pe Harriet Harman și Tessa Jowell5 să se posteze

Într-un supermarket, în timp ce eu voi acosta cumpărătorii întrebându-i care-i una și care-i cealaltă, sau convingând un maestru de vânătoare să se lase fugărit gol-puşcă prin pădure de o haită de vulpi turbate.

Trebuie neapărat să găsesc o slujbă care să îmi ofere ceva mai multe satisfacții. Soră medicală, poate?

11:03 a.m. La birou. Așa, cred că ar cam fi cazul să sun la biroul de presă al Partidului Laburist. Mmmm. Îmi tot vin în minte episoade din timpul partidelor de sex. Sper că Mark Darcy nu s-a supărat pe bune azi-dimineață. Mă întreb dacă e prea devreme să îl sun la birou.

11:05 a.m. Da. După cum scrie și în Cum poți găsi iubirea pe care o dorești - sau poate era în Cum poți păstra iubirea pe care o găsești - comuniunea dintre un bărbat și o femeie este o treabă delicată. Bărbatul este cel care trebuie să țină legătura. Am să aștept să mă sune. Poate că ar fi bine să citesc ceva ziare, să mă pun la curent cu politica Partidului Laburist pentru cazul în care reușesc să o conving pe Margaret Beckett să. Aoleu!

11:15 a.m. Era Richard Finch, care zbiera iarăși. Mă trimite acum pentru o chestie cu vânătoare de vulpi în loc de femei laburiste și trebuie să fac o transmisiune în direct în Leicestershire. Nu trebuie să intru în panică. Sunt o femeie calmă, receptivă și cu spirit de observație. Conștiința mea de sine provine nu din realizările din viața cotidiană, ci dinlăuntrul meu. Sunt calmă, receptivă și. O, Doamne. Plouă de rupe pământul. Nu vreau să ies în lumea asta congelată-și-care-seamănă-cu-un-bazin-de-înot.

11:17 a.m. De fapt, e f. b. să ai de realizat un interviu. Ai o mare răspundere - vorbind, firește, în termeni relativi, pentru că nu e tocmai același lucru cu a decide dacă e cazul să trimiți rachete de croazieră în Irak, sau dacă trebuie să menții presiunea pe o arteră cardiacă în timpul unei intervenții pe cord deschis, dar e un prilej de a face cu ou și cu oțet un ucigaș de vulpi, cam cum face Jeremy Paxman sau vreun alt prezentator de la emisiunea de știri Newsnight cu ambasadorul iranian - sau irakian, mă rog.

11:20 a.m. Poate chiar o să fiu invitată să dau probe pentru Newsnight.

11:21 a.m. Sau pentru o serie de scurte reportaje tematice. Urraaa! Așa, ar trebui să fac o schiță a emisiunii. O, sună telefonul.

11:30 a.m. Avusesem de gând să îl ignor, dar m-am gândit că ar putea fi ceva în legătură cu interviul: onorabilul Sir Hugo Boynton-ucigașul-de-vulpi care să îmi dea indicații, așa că am ridicat receptorul. Era Magda.

— Bridget, bună! Te-am sunat doar ca să-ți spun. În oliță! În oliță! Fă pișu în oliță!

S-a auzit un zgomot de ceva căzut grămadă pe podea, urmat de un sunet de apă curgând și de urlete, ceva gen musulmani-masacrați-de-sârbi, și apoi, pe fundal: „Mami o să dea na-na! O să dea na-na!”

— Magda! am zberat eu. Vino înapoi la telefon!

— Iartă-mă, draga mea, a zis ea, după ce a revenit într-un sfârșit. Am sunat doar să-ți spun. pune cocoșelul înăuntru, în oliță! Dacă-l lași afară, curge totul pe covor!

— Sunt la serviciu, am rugat-o eu. Trebuie să plec spre Leicestershire peste două minute.

— Ei, da, sigur, spune-mi întruna cât ești tu de senzațională și de importantă cu serviciul tău, în timp ce eu sunt prinsă în capcană aici, acasă, împreună cu două ființe care încă nu au învățat să vorbească limba engleză. Ei, în fine, te-am sunat doar ca să-ți spun că am aranjat ca meșterul meu să vină mâine să-ți monteze rafturile alea. Îmi pare rău că te-am deranjat cu plicticoasele mele treburi domestice, îl cheamă Gary Wilshaw. Pa!

Telefonul a sunat iar, înainte să am timp să o sun eu din nou. Era Jude, plângea în hohote pițigăiate.

— Calmează-te, Jude, calmează-te, am zis eu, punând receptorul pe umăr și căznindu-mă să îndes niște hârțoage în geantă.

— E vorba de Ticălosul Richard, hâhâhâhâ.

O, Doamne. După Crăciun, Shaz și cu mine o convinsesem pe Jude că, dacă mai are măcar o singură conversație înnebunitoare cu Ticălosul Richard despre nisipul mișcător care-l constituia problema lui privind asumarea unor răspunderi, o să ajungă la casa de nebuni; în consecință, weekenduri romantice, sau vizite la psihiatri pe problema relațiilor interpersonale, sau vreun alt soi de viitor de orice fel nu va mai avea ani de zile, până când va fi eliberată de acolo și plasată în grija cuiva din comunitate.

Într-o sublimă manifestare de superbie ea îi dăduse papucii, se tunsese și revenise la serviciu îmbrăcată cu vestă de piele și blugi hippie. Până și alde Hugo, Johnny sau Jerrers, cei cu cămăși în dungi și care se puteau întreba într-o doară ce ascunde Jude sub veșminte, s-au pomenit brusc catapultați într-o stare de frenezie priapică, iar ea conversa îndelung la telefon în fiecare seară mereu cu altcineva. Dar, nu se știe de ce, discuțiile pe tema Ticălosul Richard tot o întristează.

— Tocmai mă uitam prin catrafusele pe care le-a lăsat la mine, mă pregăteam să le arunc la gunoi, când am găsit o carte de psihologie aplicată. o. carte care se. cheamă.

— Nici o problemă. Nici o problemă. Mie poți să-mi spui.

— Se cheamă Cum să ai o amantă tânără: sfaturi pentru bărbații trecuți de treizeci și cinci de ani.

Sfinte Sisoe.

— Mă simt îngrozitor, îngrozitor, spunea ea. Nu pot suporta să mă aventurez din nou în jungla întâlnirilor amoroase. E ca o mare de netraversat. O să rămân veșnic singură.

Într-un efort susținut de a discerne între importanța prieteniei și imposibilitatea de a ajunge în Leicestershire într-o durată de timp cu valori negative, nu am reușit decât să acord un vag prim-ajutor preliminar în ce privește nevoia de a-și păstra respectul de sine: probabil că a lăsat-o anume la tu, nu, nu ești așa și pe dincolo etc.

— O, mulțumesc, Bridge, a zis Jude după o vreme, părând ceva mai calmă. Ne vedem diseară?

— Ăăă, păi. Vine Mark la mine.

Tăcere.

— Bine, a zis ea cu răceală. Bine. Nu, nu, distracție plăcută.

O, Doamne, acum mă simt vinovată față de Jude și Sharon pentru că eu am un iubit, mă simt aproape ca un detașament trădător de gherilă care trece de partea inamicului. Am aranjat să ne vedem mâine seară, Jude, Shaz și cu mine, și s-a declarat de acord. O. K. Acum aș face bine să o sun rapid pe Magda ca să mă asigur că nu se mai simte plicticoasă și să îi explic ce antisenzațional și neimportant e serviciul meu.

— Mulțumesc Bridge, a spus Magda, după ce am stat puțin de vorbă. Doar că în momentul de față mă simt foarte deprimată și grozav de singură după ce am născut bebelușul. Jeremy lucrează din nou mâine seară. N-ai vrea să treci pe la mine?

— Aăă. păi. trebuie să mă văd cu Jude în barul 192.

S-a lăsat o tăcere plină de subînțelesuri.

— Și probabil că eu sunt o reprezentantă prea tipică din categoria Căsătoriți îngâmfați ca să vin și eu.

— Ba nu, nu, deloc. Vino și tu, ar fi grozav! am făcut eu, trecând acum în extrema cealaltă.

Știu că Jude va fi furioasă, pentru că din cauza asta discuția nu se va mai învărti în jurul Ticălosului Richard, dar m-am hotărât să descurc ițele poveștii ăsteia mai târziu. Așa că acum chiar că am întârziat cât cuprinde și va trebui să plec în Leicestershire fără să fi citit articolele din ziare consacrate vânătorii de vulpi. Poate reușesc să le citesc în mașină, la vreun stop. Mă întreb dacă n-ar trebui să îl sun scurt pe Mark Darcy, să-i spun unde mă duc.

Hmmm. Nu. Ar fi o mișcare greșită. Ei, și ce dacă întârzii? Mai bine îl sun.

11:35 a.m. Mda. Conversația a sunat cam așa:

Mark: Da? Darcy la telefon.

Eu: Bridget la telefon.

Mark (pauză): Aha. Aă. Totul e în regulă?

Eu: Da. A fost plăcut aseară, nu-i așa? Adică, atunci când noi.

Mark: Da, știu. Splendid. (Pauză.) Tocmai stăteam de vorbă cu ambasadorul indonezian, cu președintele societății Amnesty International și cu subsecretarul de stat pentru comerț și industrie.

Eu: Aha. Scuze. Tocmai plecam în Leicestershire. M-am gândit să-ți spun, în caz că mi se întâmplă ceva.

Mark: În caz că ți se întâmplă. Ce să ți se întâmple?

Eu: Adică, în caz că o să. întârzii (am încheiat eu pe un ton jalnic).

Mark: Foarte bine. Păi, ce-ar fi să mă suni și să-mi comunici timpul estimat de sosire când termini treaba? Grozav. La revedere.

Hmmm. Nu cred că ar fi trebuit să fac așa ceva. Doar scrie clar în cartea Cum să-ți iubești partenerul divorțat fără să-ți pierzi mințile că singurul lucru pe care ei chiar nu-l pot suferi este să îi suni fără nici un motiv când sunt ocupați.

7 p.m. Înapoi în apartament. Restul zilei a fost un adevărat coșmar. După o călătorie printr-un trafic nebun și pe o ploaie torențială, m-am pomenit într-un Leicestershire muiat de ploaie, bătând la ușa unei case mari, pătrate, înconjurate de grajduri pentru cai, cu exact jumătate de oră înainte

de începerea transmisiei în direct. Brusc, ușa s-a deschis și și-a făcut apariția un bărbat în pantaloni de catifea reiată și cu un pulover larg, de-a dreptul sexy.

— Hm, a făcut el în timp ce mă măsoara din cap până-n picioare. Ai face bine să intri naibii în casă. Colegii tăi sunt în spate. Unde naiba ai fost până acum?

— Am fost ocupată cu un reportaj politic la cel mai înalt nivel, am zis eu cam într-o doară, în vreme ce el mă conducea într-o bucătărie plină de câini și diverse părți componente din mai multe șei de călărie.

Pe nepusă masă, s-a întors către mine și m-a privit plin de furie, apoi a bătut cu pumnul în masă:

— Se zice că trăim într-o țară liberă. O dată ce ei încep să ne spună că nu putem nici să mergem la vânătoare duminica, unde naiba o să ajungem? Ptiu!

— Păi, la fel s-ar putea spune și despre oamenii care ar avea sclavi, nu-i așa? am mormăit eu. Sau despre cei care ar tăia urechile pisicilor. Atâta doar că nu mi se pare treabă de gentleman ca o mulțime de oameni și câini să urmărească doar pentru amuzament o mică făptură înspăimântată.

— Ai văzut vreodată ce naiba-i face o afurisită de vulpe unei găini? a vociferat Sir Hugo, făcându-se stacojiu la față. Dacă nu le vânăm, toată regiunea va fi invadată de vulpi.

— Atunci, împușcați-le, am zis eu, aruncându-i o privire feroasă. La modul uman. Și urmăriți altceva duminicile, mergeți, de exemplu, la curse de ogari. Agățați de o sârmă un animal de pluș cu miros de vulpe.

— Să le împușcăm? Ai încercat naibii să împuști vreodată o vulpe? Abia atunci o să vezi naibii peste tot vulpișoare înspăimântate, rănite și în agonie. Auzi acolo, animal de pluș. Brrr!

Brusc, a înșfăcat telefonul și a format un număr.

— Finch, tâmpitul! a vociferat el. Pe cine naiba mi-ai trimis? o nenorocită de comunistă? Dacă îți faci naibii iluzii că vii cu noi la vânătoare duminica viitoare, te înșeli și.

În care moment, cameramanul și-a vârât capul pe ușă și a zis morocănos:

— A, ai venit și tu, în sfârșit? S-a uitat la ceas: Să nu cumva să ai impresia că ar fi fost cazul să ne anunți și pe noi că ai venit.

— Finch vrea să vorbească cu tine, a zis Sir Hugo.

Douăzeci de minute mai târziu, sub imboldul amenințării că voi fi concediată, eram călare pe un cal, gata să intru în cadru la trap și să îi iau un interviu venerabilului Sir Nătăfleață, călare și el.

— O. K., Bridget, suntem în direct în cincisprezece secunde, zece. Mișcă! Mișcă! Mișcă! a zberat Richard Finch din Londra în microfonul din urechea mea, așa că am strâns calul între genunchi, după cum fusesem instruită.

Din păcate însă, calul nu a vrut să pornească.

— Du-te! Du-te! Du-te! Du-te! a zberat Richard. Parcă-mi spusesei că știi să călărești, ce mama dracului!

— Am spus că am talent pentru călărie, am șuiert printre dinți, împungând disperată calul cu călcâiele.

— O. K., Leicester, prim-plan pe Sir Hugo până când idioata de Bridget află pe ce lume e. cinci. patru. trei. doi. du-te!

În acest moment, onorabilul Sir Mutră Stacojie s-a lansat într-o tiradă pro-vânătoare, în timp ce eu îmi îndesam isteric pintenii în burta calului, până când animalul s-a ridicat nevrozat în două picioare și a intrat în cadru într-un galop cam pieziș, cu mine atârnată de grumazul lui.

— O, futu-i mă-sa, încheie, încheie! a urlat Richard.

— Ei, și asta e tot de aici, de pe teren. Legătura înapoi în studio! am ciripit eu, în timp ce calul se întorcea cu spatele, pornind de-a-ndăratelea spre cameraman.

După ce echipa de filmare a terminat de bombănit și a plecat în cele din urmă, am intrat - oripilată - în casă să-mi iau lucrurile și mai să dau nas în nas cu onorabilul Sir Huidumă Agresivă.

— Ha! a mormăit el. Mă gândeam eu că armăsarul ăla o să te învețe cum stă treaba. Vrei să tragi una mică?

— Ce să trag? am întrebat nedumerită.

— O Bloody Mary.

Am rezistat imboldului năprasnic de a da imediat votca pe gât, m-am îndreptat de spate și l-am întrebat:

— Vrei să spui că mi-ai sabotat intenționat reportajul?

— S-ar putea, a rânjit el.

— Asta e de-a dreptul dezgustător, am zis eu. Nedemn de un membru al aristocrației.

— Ha! Spirit, îmi place să aflu așa ceva la o femeie, a zis el pe un ton gutural, după care s-a lansat în direcția mea.

— Lasă-mă-n pace! am zis eu, încercând să mă dau la o parte din calea lui.

Pe bune. Ce i-o fi trecut prin minte? Sunt o profesionistă, nu sunt aici ca să se dea el la mine. Deși, cred eu, treaba asta dovedește ce mult placi bărbaților dacă au impresia că nu umbli după ei. De ținut minte pentru altă dată.

Tocmai am intrat în casă, după ce am trecut pe la Tesco Metro, așa că acum târăsc după mine opt sacoșe. Sunt obosită moartă. Hmmm. Cum se face că numai eu mă duc la supermarket? E ca și când aș fi simultan femeie de carieră și soție. E de parcă aș trăi în secolul al XVII-lea. Ooo! Luminița de la robotul telefonic clipește.

„Bridget - era Richard Finch —, vreau să te văd în biroul meu mâine la ora nouă. Înainte de ședință. Vreau să spun, la nouă dimineața, nu seara. Dimineața. Pe lumina zilei. Nu știu cum să mă exprim altfel ca să înțelegi. Ai grijă să vii dracului la timp.”

Am impresia, după vocea lui, că e ofuscat. Sper că nu sunt pe cale să aflu că sunt în imposibilitatea de a avea un apartament drăguț, un loc de muncă drăguț și un iubit drăguț, în orice caz, o să-i spun vreo două lui

Richard Finch despre noțiunea de integritate jurnalistică. Așa. Aș face bine să pregătesc totul. Sunt așa de obosită.

8:30 p.m. Am reușit să-mi refac energia cu ajutorul unei sticle de Chardonnay, am dat toate catrafusele deoparte, am aprins focul în șemineu, am aprins și lumânări, am făcut o baie, m-am spălat pe cap și m-am machiat, mi-am pus blugii negri f. sexy și topul cu breteluțe subțiri. Hainele nu sunt foarte comode, blugii îmi intră în fund și breteluțele îmi intră în carne, dar arată bine, ceea ce e important. Căci, după cum a spus topmodelul Jerry Hall, o femeie trebuie să fie bucătăreasă în bucătărie și curvă în sufragerie. Sau, mă rog, în care încăpere o fi.

8:35 p.m. Urraaa! O să am parte de o seară intimă, încântătoare și sexy cu paste delicioase – o cină ușoară, dar hrănitoare – la lumina lumânărilor. Sunt un strălucit hibrid între o femeie de carieră și o femeie care are un iubit.

8:40 p.m. Unde mama dracului umblă omul ăsta?

8:45 p.m. Brrr! Ce rost are să umblu de colo-colo ca un țânțar amețit dacă el are de gând să-și facă apariția doar când îi vine pe chelie?

8:50 p.m. Afurisitul de Mark Darcy, sunt deja de-a dreptul. Soneria. Urraaa!

Arăta superb, îmbrăcat cum era în costumul lui de serviciu, cu nasturii de sus ai cămășii descheiați. Cum a intrat pe ușă, a trântit diplomatul pe jos, m-a luat în brațe și m-a răsucit într-un soi de mic dans sexy.

— Mă bucur atât de mult să te văd, a murmurat el cu gura afundată în părul meu. Mi-a plăcut la nebunie reportajul tău, ești o călăreață fantastică.

— Termină, m-am smuls eu din brațele lui. A fost oribil.

— A fost strălucit, a zis el. De secole întregi oamenii călăresc înainte și apoi, într-un reportaj de pionierat, o femeie singuratică schimbă pe vecie fața – sau mai degrabă dosul – călăriei britanice. A fost de-a dreptul novator, un real triumf.

S-a așezat chinuit pe canapea și a continuat:

— Sunt mort de oboseală. Afurisiții ăia de indonezieni. În accepțiunea lor, introducerea unor drepturi ale omului echivalează cu a anunța o persoană că e arestată în timp ce îi zboară creierii.

I-am turnat un pahar de Chardonnay, i l-am adus ca o stewardesă din filmele cu James Bond și i-am spus cu un zâmbet liniștitor:

— Cina va fi gata curând.

— Doamne sfinte, a zis el privind în jur îngrozit, de parcă s-ar fi așteptat să descopere un detașament al milițiilor din Extremul Orient ascuns în cuptorul meu cu microunde. Doar nu cumva ai gătit?

— Ba da, i-am răspuns indignată.

Iar eu, care-mi închipuisem că o să fie mulțumit! Și nici măcar un cuvânt nu pomenise despre îmbrăcămintea mea de „curvă în sufragerie”.

— Vino încoace, a zis el arătând cu mâna spre canapea. Te tachinam doar. Adevărul e că mi-am dorit dintotdeauna să fiu amantul Marthei Stewart⁶.

A fost drăguț să mă cuibăresc în brațele lui pe canapea, dar chestia e că pastele erau deja pe foc de șase minute și dacă mai stăteau mult, se fleșcăiau de tot.

— Stai să termin pastele, am zis eu și m-am extras din îmbrățișarea lui.

Tocmai atunci a sunat telefonul și m-am lansat spre el din reflex, gândind că e el.

— Bună, Sharon la telefon. Cum mai merge cu Mark?

— E aici, am șoptit eu printre dinții încleștați, pentru ca Mark să nu-mi poată citi pe buze ce spun.

— Ce?

— E. ici., am mai șuierat eu o dată, tot printre dinți.

— Nici o problemă, a zis Mark dând din cap aprobator. Realizez și singur că sunt aici. Nu cred că putem ascunde așa ceva unul față de celălalt.

— O. K. Ascultă aici, a zis Shaz surescitată la culme. Noi nu zicem că toți bărbații înșală. Dar toți bărbații se gândesc la asta. Bărbații au niște nevoi fiziologice care îi incită permanent. Noi încercăm să ne suprimăm pornirile sexuale.

— De fapt, Shaz, tocmai încercam să prepar niște paste.

— Aaaa, așa deci, „începci să prepari niște paste”, da? Sper că nu ai de gând să te transformi într-o Persoană-Îngâmfată-Cu-Prieten. Ascultă doar ce-ți spun eu acum și bagă bine la cap.

— Stai puțin, am zis eu, aruncând o privire neliniștită în direcția lui Mark.

Am luat pastele de pe foc și m-am întors la telefon.

— O. K., a continuat Shaz, la fel de surescitată. Uneori instinctele sunt mai presus de gândirea logică. Un bărbat se va uita la, se va apropia de sau se va culca cu o femeie cu sânii mici dacă are deja o iubită cu sânii mari. Poate că tu nu îți închipui că varietatea este un lucru esențial, dar, crede-mă, amicul tău așa își închipuie.

Mark începuse să bată darabana cu degetele pe marginea canapelei.

— Shaz.

— Stai puțin. stai puțin. E dintr-o carte care se cheamă Ce vor bărbații. Așa. „Dacă ai o soră sau o prietenă foarte frumoasă, poți fi sigură că iubitul tău SE GÂNDEȘTE SĂ SE CULCE CU EA.”

Pauză semnificativă. Mark începuse deja să facă gesturi nerăbdătoare mimând tăiat-gâtul și tras-apa-la-toaletă.

— Păi, nu e de-a dreptul revoltător? Nu, că bărbații ăștia sunt.

— Shaz, pot să te sun eu mai târziu?

Iar acum m-am pomenit că Shaz mă acuză că sunt obsedată de bărbați tocmai eu, care ar trebui, de fapt, să fiu o feministă. Drept urmare, i-am răspuns că dacă ea însăși e așa de puțin interesată de bărbați, de ce citește o carte intitulată Ce vor bărbații? Discuția pe tema bărbaților începuse să devină mult prea contradictorie, așa că ne-am dat seama că devenea ridicolă și a rămas că ne vedem mâine.

— Ei, asta e, am zis eu voioasă și m-am așezat lângă Mark pe canapea. Din păcate, a trebuit să mă ridic din nou în mare grabă, întrucât mă așezasem pe o cutie goală de iaurt.

— Daaa? a zis el în timp ce mă ștergea pe fund de iaurt.

În mod sigur nu aveam atât de mult iaurt pe fund și nici nu era nevoie să mă ștergă atât de viguros, dar a fost foarte plăcut. Mmmm.

— Vrei să servim cina? am zis eu, în strădania de a mă concentra asupra treburilor curente.

Tocmai pusesem pastele în castron și turnasem sosul peste ele, când a sunat din nou telefonul. Am decis să nu mai răspund la telefon decât după ce terminăm de mâncat, dar robotul a preluat mesajul și s-a auzit vocea ascuțită a lui Jude: „Bridge, ești acolo? Ridică receptorul, ridică-l. Hai, Bridge, te rooooooooooog”.

Am ridicat receptorul, iar Mark s-a plesnit tare peste frunte. Dar chestia e că Jude și Shaz au fost drăguțe cu mine cu ani și ani înainte de a-l cunoaște pe Mark, așa că, evident, nu ar fi frumos din partea mea să las robotul să răspundă.

— Bună, Jude.

Jude tocmai se întorsese de la sala de sport și acolo, zice, citise un articol într-o revistă în care femeile nemăritate sărite de treizeci de ani erau numite „hodoroage”.

— Tipul pretinde că fetele care n-ar fi ieșit cu el când ele aveau douăzeci și ceva de ani ar face-o acum, dar că acum nu le mai vrea el, a zis ea cu tristețe. Cică sunt toate obsedate de ideea de a se așeza la casa lor și de a face copii, așa că regula lui în materie de femei este: „nimic peste douăzeci și cinci de ani”.

— Ei, aș! am râs eu cu voioșie, încercând să-mi stăpânesc tresărirea de nesiguranță pe care o simțeam în stomac. Asta e o prostie mare cât roata carului. Nimeni nu poate gândi că tu ești hodoroagă. Gândește-te doar la toți barosanii ăia de la banca comercială care te tot sună. Ca să nu-i mai punem la socoteală pe Stacey și Johnny.

— Ha! a făcut Jude, dar se simțea că se înseninase puțin. Am ieșit cu Johnny și cu prietenii lui de la Credit Suisse aseară. Cineva a spus o glumă despre un tip care a băut prea mult într-un restaurant indian și a căzut cu nasul în condimente, dar Johnny interpretează totul ad litteram, și a zis: „lisuse! Ce oribil. Știu un tip care a mâncat la un moment dat așa de multă mâncare indiană, că s-a ales cu un ulcer duodenal!”

Râdea. Criza trecuse în mod sigur. De fapt, nu e nimic foarte în neregulă cu ea, atâta doar că din când în când are mici accese de paranoia. Am mai stat puțin la taclale cu ea și, odată încrederea în sine restabilită, m-am alăturat din nou lui Mark la masă, dar numai ca să descopăr că pastele nu ieșiseră tocmai cum intenționasem: pluteau leneș și lipicios într-o clisă albicioasă.

— Îmi place, a zis Mark, venindu-mi în ajutor, îmi plac ațele astea, îmi place laptele din castron. Mmmm.

— Crezi că ar fi cazul să comandăm o pizza? am întrebat eu, simțindu-mă un adevărat rebut și o hodoroagă.

Am comandat o pizza și am mâncat-o în fața șemineului. Mark mi-a povestit totul despre indonezieni. L-am ascultat cu atenție și i-am oferit păreri și sfaturile mele, pe care el le-a numit interesante și „proaspete”, apoi i-am povestit despre oribila întâlnire cu Richard Finch de mâine. Mi-a dat multe sfaturi bune în legătură cu ce aș putea obține de la această întâlnire și cum aș putea să îi sugerez eu lui Richard o mulțime de locuri unde s-ar putea duce, în loc să mă concedieze el pe mine. După cum i-am spus, avea mentalitatea învingătorului, așa cum fusese ea formulată în Cele șapte reguli ale oamenilor extrem de eficienți, când a sunat din nou telefonul.

— Lasă-l, a zis Mark.

— Bridget. E Jude. Ridică receptorul. Cred că am făcut ceva aiurea. Tocmai l-am sunat pe Stacey și nu mi-a răspuns.

Am ridicat receptorul.

— Păi, poate că nu e acasă.

— Sau și-a ieșit din minți, ca tine, a adăugat Mark.

— Gura, am șuierat eu, în timp ce Jude îmi povestea totul de la cap la coadă. Uite ce e, am continuat eu. Sunt convinsă că o să te sune mâine. Și dacă nu, mergi înapoi un pas, la stadiul rendez-vous-urilor din Bărbații sunt de pe Marte, femeile de pe Venus. El se retrage ca un gumilastic marțian, iar tu trebuie să îl lași să simtă atracția și să sari înapoi la rândul tău.

Când am pus receptorul în furcă, Mark se uita la fotbal.

— Gumilastice și marțieni cu mentalitatea învingătorului, a zis el rânjind la mine. Sună de parcă am fi într-o zonă de război pe tărâmul limbajului păsăresc.

— Tu nu abordezi cu amicii chestiuni sentimentale?

— Nu, a răspuns el în timp ce apăsa pe butonul telecomenzii și trecea de la un meci de fotbal la altul.

L-am privit fascinată.

— Vrei să faci amor cu Shazzer?

— Poftim?

— Vrei să faci amor cu Shazzer și cu Jude?

— Încântat! Adică, pe rând cu fiecare? Sau cu amândouă deodată?

Fără a băga în seamă tonul lui superficial, am insistat:

— Când ai întâlnit-o pe Shazzer, după Crăciun, ai vrut să te culci cu ea?

— Păi, vezi tu, la vremea respectivă mă culcam cu tine.

— Dar ți-a trecut vreodată prin minte?

— Bineînțeles că mi-a trecut prin minte.

— Ce? am explodat eu.

— Este o fată foarte atrăgătoare. Ar fi fost cu siguranța ciudat dacă nu mi-ar fi trecut prin cap, nu-i așa? A surâs răutăcios.

— Dar cu Jude? am continuat indignată. Să te culci cu Jude. Ți-a trecut vreodată prin minte?

— Din când în când, în treacăt, cred că da. E legea firii, nu?

— Legea firii? Eu nu mi-am închipuit niciodată că m-aș putea culca cu Giles sau cu Nigel, de la tine de la birou.

— Nu, a murmurat el. Și sunt sigur că nimeni nu a făcut-o vreodată. Tragic. Poate doar Jose, de la departamentul de poștă.

Tocmai terminasem de pus farfuriile în chiuvetă și începusem să ne giugiulim pe covor, când a sunat din nou telefonul.

— Lasă-l, a zis Mark. Te rog - pentru numele lui Dumnezeu și al tuturor heruvimilor, serafimilor, sfinților, arhanghelilor, îngrijitorilor de norișori și frizerilor de bărbi - lasă-l.

Beculețul de la robot clipea deja. Mark s-a dat cu capul de podea când vocea unui bărbat s-a auzit pe robot.

— Ăăă, bună. Sunt Giles Benwick, un prieten de-al lui Mark. Nu e cumva la tine?

Dintr-o dată, vocea i s-a descompus:

— Problema e doar că nevastă-mea mi-a spus că vrea să ne despărțim și.

— Doamne sfinte, a zis Mark și a înșfăcat receptorul. O expresie de panică autentică i s-a răspândit pe față. Giles, sfinte Dumnezeule. Stai așa. ăăă. păi. Giles, cred că ai face mai bine să vorbești cu Bridget.

Mmmm. Nu îl cunoșteam prea bine pe Giles, dar cred că i-am dat un sfat bun. Am reușit să îl calmiez și să îi recomand vreo două cărți bune în domeniu. Am avut parte de o partidă încântătoare de amor după aceea și m-am simțit f. bine și foarte comod pe pieptul lui, și toate problemele păreau lipsite de importanță.

— Sunt hodo-roagă? l-am întrebat somnoroasă, în timp ce el se întindea să stingă lumânarea.

— Hodo-roagă? Nu, draga mea, a răspuns el mângâindu-mă liniștitor pe fund. Puțin cam ciudată, poate, dar nu hodo-roagă.

Atenție la meduze.

MARȚI, 28 IANUARIE.

Cincizeci și opt de kilograme și șase grame, țigări fumate în fața lui Mark Darcy: 0 (f. b.), țigări fumate într-ascuns: 7, țigări nefumate: 477 (f. b.).

8 a.m. În apartament. Mark s-a dus la el acasă să se schimbe înainte de a merge la serviciu, așa că am putut să-mi aprind și eu o țigară și să-mi văd de dezvoltarea spirituală și de mentalitatea mea de învingătoare gata pentru ședința în care aș putea să sfârșesc prin a fi concediată. Ca urmare, acum mă străduiesc să îmi creez un soi de echilibru sufletesc și de calm și. Brrr! Sună la ușă.

8:30 a.m. Era Gary, muncitorul recomandat de Magda. Fir-ar al dracului, dracului, dracaracara-cului. Uitasem totalmente de el.

— A, da! Grozav! Bună! Poți să revii peste zece minute? Tocmai făceam ceva ce nu pot întrerupe, am ciripit eu, după care m-am îndoit pur și simplu de șale în cămașa de noapte.

Ce-aș fi putut face de nu mă puteam întrerupe? Sex? Un sufleu? O oală de lut care nu putea fi lăsată învârtindu-se pentru că s-ar fi întărit într-o formă nedefinită?

Aveam încă părul ud când s-a auzit din nou soneria, dar de data asta cel puțin aveam haine pe mine. Am simțit împunsătura de vinovăție a individului aparținând clasei mijlocii atunci când Gary a rânjit văzând decadența unora ca mine, care trândăvesc leneși în pat, în vreme ce alții, adică cei aparținând clasei care trudește din greu, s-au trezit de atâta vreme, încât pentru ei e aproape ora prânzului.

— Dorești puțină cafea sau un ceai? am întrebat eu politicoasă.

— Mda. O ceașcă de ceai. Patru lingurițe de zahăr, dar nu le amesteca.

L-am privit și m-am întrebat dacă nu cumva era o glumă, ceva de genul: da, fumez, dar nu trag fumul în piept.

— Ăăă, da, am zis eu, da, sigur, și m-am apucat să fac ceaiul, în vreme ce Gary s-a așezat la masa din bucătărie și și-a aprins o țigară. Din păcate, când am turnat ceaiul în cești mi-am dat seama că nu am nici lapte, nici zahăr.

M-a privit fără să-i vină a crede, apoi a examinat din priviri grămada de sticle goale de vin.

— Nu ai lapte și zahăr?

— Laptele tocmai s-a terminat și, de fapt, nu cunosc pe nimeni care să pună zahăr în ceai. deși, firește, e minunat să. ăăă. să pui zahăr, am încheiat eu anevoie. Dau o fugă până la magazin.

Când m-am întors, m-aș fi așteptat să-și fi scos măcar sculele din camionetă, dar el ședea în continuare unde îl lăsasem și a început să îmi depeze o poveste lungă și complexă despre pescuitul de crapă într-o rezervație de lângă Hendon. Totul a decurs cam ca un dineu de afaceri, la care toată lumea pălăvrăgește și evită cu atâta grijă tema principală, încât devine chiar jenant să strici bunătate de întâlnire încântător de socială, și în cele din urmă tema principală rămâne neatinsă. La un moment dat, am întrerupt o anecdotă incomprehensibilă și interminabilă despre pescuit cu o întrebare:

— Așa! Să-ți arăt ce vreau să faci pentru mine? – dar mi-am dat seama instantaneu că am făcut o gafă teribilă și jignitoare, căci sugeram astfel că nu mă interesează Gary ca persoană, ci doar ca muncitor, așa că am fost nevoită să abordez din nou anecdota cu pescuitul ca să repar gafa.

9:15 a.m. Am dat năvală la birou, speriată de moarte la gândul că am întârziat cinci minute, ca să constat că afurisitul de Richard Finch nu e nicăieri. Deși, în fond, asta-i bine, am timp să-mi pregătesc temeinic defensiva. Dar, lucru absolut bizar: biroul e cu desăvârșire pustiu! Așadar, e limpede că, în majoritatea zilelor, când eu intru în panică pentru că am întârziat și mă gândesc că toți ceilalți au ajuns de mult și citesc deja ziarele, întârzie cu toții, deși nu chiar cât mine.

Așa, o să îmi scriu acum toate chestiunile principale pe care o să le discut la ședință. Ca să mi le clarific perfect, cum spune Mark.

— Richard, aș fi compromis integritatea jurnalistică dacă.

— Richard, după cum știi, eu iau foarte în serios profesiunea de jurnalist de televiziune și. sau:

— Ce-ar fi să te mai duci și dracului, grăsanule.

Nu, nu. După cum spune Mark, trebuie să reflectez la ce vreau eu și la ce vrea el și la mentalitatea de învingător, conform instrucțiunilor din Cele șapte reguli ale oamenilor extrem de eficienți. Brrr.

11:15 a.m. Era Richard Finch înțolit într-un costum Galliano de culoarea zmeurei cu o căptușeală aquamarin, galopa de-a-ndăratelea spre birou, mimând călăria.

— Bridget! Așa. Ești de rahat, dar ai scăpat cu fața curată. Mahărilor de la etaj le-a plăcut reportajul tău. La nebunie. La nebunie. Avem o propunere. Mă gândesc la fete costumate în iepuraș, mă gândesc la Gladiator, mă gândesc la un interviu cu un parlamentar. Mă gândesc la Oprah Winfrey stând de vorbă cu Jerry Springer și la Teletubbie și la Ready Steady Life-Swap8.

— Cum? am făcut eu indignată.

Până la urmă, am aflat că își făcuseră planul dezgustător ca în fiecare săptămână eu să abordez o nouă profesiune, pe care să o fac de rahat în emisiune. I-am spus, firește, că eu sunt o ziaristă serioasă și că nu am de gând să mă prostituez de o asemenea manieră, iar rezultatul a fost că Richard s-a bosumflat de tot și a zis că o să mai reflecteze el la aportul meu în acest post de televiziune, dacă am cumva vreun aport.

8 p.m. Am avut parte la birou de o zi absolut idioată. Richard Finch a încercat să mă convingă să apar într-o emisiune îmbrăcată în pantalonași foarte scurți, lângă o fotografie mărită a lui Fergie9, îmbrăcată în costum sport. Am încercat să am mentalitate de învingător în toată povestea asta, i-am zis că sunt măgulită, dar că sunt convinsă că ar fi mai bine dacă ar folosi un fotomodel în carne și oase, când sexy-Matt de la grafică, regele neîncoronat al sexului, a intrat cu fotografia în mână și a întrebat:

— Vrei să punem filtru să îi voalăm celulita?

— Da, da, sigur, dacă poți să faci același lucru și pentru Fergie, a răspuns Richard Finch.

Gata. Până aici. I-am spus lui Richard că nu e stipulat în contractul meu de muncă să fiu umilită pe ecran și că nici prin cap nu-mi trece să fac așa ceva.

Am ajuns acasă târziu, extenuată, și am dat peste Gary-meseriașul, care era tot acolo, iar casa era plină de fum de pâine arsă în prăjitor, de cârpe ude și de reviste pescărești Angler's Mail și Coarse Ficherman împrăștiate peste tot.

— Ce crezi? m-a întrebat Gary, arătând mândru spre produsul muncii lui.

— Sunt grozave! Sunt grozave! am izbucnit eu, simțind cum gura mi se strânge într-o formă curioasă. Doar un mic amănunt. Crezi că le poți aranja ca să fie așa, unul sub altul?

De fapt, rafturile fuseseră instalate într-o bezmetică asimetrie, cu șuruburile fixate și colo, și colo, pe peste tot și în altă ordine sub fiecare raft.

— Da, ăăă, păi, vezi tu, e o problemă de cabluri electrice, că dacă găuresc peretele aici îți fac scurtcircuit în toată casa, a început Gary, moment în care a sunat telefonul.

— Alo?

— Bună, comandamentul general pentru sfaturi în amor? Era Mark, suna de pe mobil.

— Tot ce-aș putea să fac ar fi să le scot și să pun nituri sub suportți, i-a dat înainte Gary.

— Ai pe cineva la tine? a țipat Mark, încercând să se facă auzit în zgomotul traficului.

— Nu, e doar. cât pe ce să spun că e doar un muncitor, dar n-am vrut să-l jignesc pe Gary, așa că am continuat: e doar Gary, un prieten de-al Magdei.

— Ce caută la tine?

— Sigur, o să ai nevoie de lemnărie nouă, a continuat Gary.

— Uite ce e, sunt în mașină. Vrei să vii să luăm cina în seara asta împreună cu Giles?

— M-am înțeles să mă văd cu fetele.

— O, Dumnezeule mare, probabil că o să fiu dezmembrat, disecat și analizat din cap până-n picioare.

— Ba nu, n-o să fii.

— Stai așa. Tocmai trec pe sub autostrada Westway.

Hârș, hârș, hârș în aparat, apoi a continuat:

— M-am întâlnit cu prietena ta, Rebecca, zilele trecute. Pare o fată foarte drăguță.

— Nu știam că o cunoști pe Rebecca, am zis cu respirația întretăiată.

Rebecca nu mi-e chiar prietenă, atâta doar că își face mereu apariția în barul 192 când sunt acolo cu Jude și Shaz. Chestia e însă că individă e alunecoasă ca o meduză. Discuți cu ea și totul pare bine și la locul lui, dar dintr-o dată simți că ai fost înțepat și nu știi de unde ți s-a tras. Vorbești, să zicem, despre blugi și ea spune ceva de genul: „Păi, dacă ai celulită, cel mai bine e să porți ceva larg, stil Dolce & Gabbana” - ea are niște coapse splendide, ca de pui de girafă —, după care schimbă vorba cu abilitate, de ca și cum nimic nu s-ar fi ntâmplat.

— Bridge, mai ești la telefon?

— Unde. unde ai văzut-o pe Rebecca? I-am întrebat cu o voce pițigăiat-strangulată.

— Era la petrecerea lui Barky Thompson aseară și s-a prezentat singură.

— Aseară?

— Da, am trecut pe-acolo la întoarcere, pentru că tu întârziaseși.

— Despre ce ați vorbit? am întrebat eu, conștientă de faptul că Gary rânjea la mine, cu o țigară spânzurată în colțul gurii.

— Păi. M-a întrebat despre serviciu și mi-a spus niște lucruri drăguțe despre tine, a zis Mark pe un ton nonșalant.

— Ce-a zis? am șuierat eu.

— A zis că ai un spirit independent.

Legătura telefonică s-a întrerupt pentru moment.

Spirit independent? În maniera de exprimare a Rebeccăi, spirit independent e tot aia cu a spune: „Bridget se culcă cu toți și ia substanțe halucinogene”.

— Aș putea să pun o bară dedesubt și să le suspend, a început din nou Gary, de parcă nici n-aș fi vorbit cu cineva la telefon.

— Ei, ar fi mai bine să te las acum, nu-i așa, dacă ai pe cineva acolo, a zis Mark. Distracție frumoasă. Te sun mai târziu?

— Da, da, vorbim mai târziu.

Am pus jos receptorul, cu mintea cuprinsă de un vârtej nebunesc de gânduri.

— I s-au aprins călcâiele după alta? a întrebat Gary într-un moment atipic și teribil de neavenit de luciditate.

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Și ce ziceai că e cu rafturile astea?

— Păi, dacă le vrei pe toate aliniate, va trebui să mut diblurile, și asta ar însemna să dau jos toată zidăria, afară doar dacă nu vrei să aduc un ditamai dulapul de un metru pe doi. Dacă spuneai dinainte că le vrei simetrice, aș fi știut și eu, nu? Aș putea să fac toată treaba asta, fără discuție. A aruncat o privire rapidă prin bucătărie: Ai ceva de mâncare pe-aici?

— Sunt grozave așa cum sunt, absolut grozave, am bâlbâit eu.

— Dacă îmi faci niște spaghete, o să.

I-am dat lui Gary o sută douăzeci de lire sterline pentru rafturile lui bezmetice, numai să-l văd odată ieșit pe ușă afară. O, Doamne, am întârziat atât de mult! Fir-ar al dracului, iar sună telefonul ăsta.

9:05 p.m. Era tata - ceea ce era cam suspect, de regulă el o lasă pe mama să se ocupe de chestiunile care țin de comunicarea telefonică.

— Am sunat să văd ce mai faci. Vocea îi suna cam straniu.

— Fac bine, am răspuns eu îngrijorată. Dar tu ce mai faci?

— Foarte bine, foarte bine. Sunt foarte ocupat în grădină, deși, mănștelegi, nu e prea mult de făcut pe-acolo acum, în plină iarnă. Ei, cum stau treburile?

— Bine, am răspuns. Și cu tine, totul e bine?

— O, da, da, perfect. Ăăă, și la serviciu cum e? Cum e cu serviciul?

— La serviciu e bine. Vreau să spun, dezastruos, bineînțeles. Dar cu tine toate-s cum trebuie?

— Cu mine? A, da, cum trebuie. Firește, cât de curând o să vină și fulgușorii de zăpadă, fulg, fulg, fulguleț. Și toate sunt bine cu tine?

— Da, bine. Cu tine cum stau lucrurile?

După încă vreo câteva minute de conversație ca o placă stricată, am întrezărit capătul tunelului:

— Ce face mama?

— Ăăă. Păi, ea. ea.

S-a lăsat o tăcere lungă, dureroasă.

— Pleacă în Kenya. Cu Una.

Partea cea mai proastă în povestea asta este că idila ei cu Julio, operatorul portughez, a început tot așa, când s-a dus data trecută cu Una în vacanță.

— Te duci și tu?

— Nu, nu, a izbucnit tata. N-am nici un chef să stau pe te miri unde și să mă aleg cu un cancer de piele în vreun sălaș mizer, sorbind dintr-un pahar de pina colada și holbându-mă la dansatoarele fără sutien din vreun trib de pe acolo care fac avansuri unor boșorogi libidinoși lângă masa pe care se află deja micul dejun de a doua zi.

— Te-a întrebat dacă vrei să mergi și tu?

— Ăăă. Păi, de fapt, nu. Maică-ta ar putea să spună că e majoră, vaccinată, că banii noștri sunt și banii ei și că ar trebui să aibă dreptul să exploreze lumea și propria-i personalitate când vrea ea.

— Ei, da, câtă vreme nu explorează altceva, am zis eu. Te iubește, tată. Doar ai văzut și tu. cât pe ce să zic „data trecută”, dar am schimbat-o în: de Crăciun. Avea nevoie doar de divertisment.

— Știu, dar, Bridget, mai e și altceva. Altceva, de-a dreptul îngrozitor. Poți să aștepți puțin?

Am aruncat o privire la ceas. Ar fi trebuit să fiu deja la barul 192 și nu apucasem să le anunț pe Jude și pe Shaz că vine și Magda. A încerca să faci pace între niște oameni aflați pe poziții opuse în chestiunea căsniciei e o sarcină delicată și în condiții normale, darămite acum, când Magda tocmai a făcut un copil. Și mi-era și că nu o să pice tocmai bine pentru moralul lui Jude.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți, am închis doar ușa. Tata se întorsese la aparat. Ei, în orice caz, a continuat el pe un ton conspirativ, am auzit-o pe maică-ta vorbind ieri la telefon cu cineva. Cred că vorbea cu un funcționar de la hotelul unde o să stea în Kenya. Și a zis. a zis.

— Ei hai, hai, e-n regulă. Ce-a zis?

— A zis: „Nu vrem gemeni și să aibă neapărat peste un metru jumate. Doar venim acolo să ne distrăm”. Iisuse Hristoase.

— Cum - săracul tata, aproape că plângea —, chiar trebuie să stau cu mâinile-ncrucșate, în timp ce propria mea nevastă își angajează un gigolo pentru vacanță?

Pentru moment am rămas fără replică. Sfaturile pentru propriul tată în chestiunea posibilei angajări de către propria mamă a unui gigolo nu constituiau tema vreunuia dintre tratatele pe care le citisem.

În cele din urmă, am reușit să îl ajut pe tata să își recapete respectul de sine, sugerându-i ca, un timp, să păstreze o distanță discretă, înainte de a aborda subiectul cu pricina într-o discuție matinală cu mama, sugestie pe care eu una știu sigur că nu aș urma-o în nici un caz.

Eram de-acum într-o întârziere incalculabilă. I-am explicat lui tata că Jude traversa și ea un fel de minicriză personală.

— Bine, bine, hai, du-te! Vorbim când ai timp. Nu-ți face griji! a zis el cu veselie forțată. Aș face bine să ies în grădină acum, cât stă ploaia. Vocea îi suna straniu, parcă dată cu încetinitorul.

— Tată, i-am spus, e ora nouă seara. Și suntem în miez de iarnă.

— A, da, a răspuns. Foarte bine. Atunci aş face mai bine să beau un pahar de whisky.

Sper că totul o să fie în regulă cu el.

MIERCURI, 29 IANUARIE.

Cincizeci și nouă de kilograme și patruzeci și două de grame (brrr! Dar asta e, probabil, din cauza butoiului de vin aflător în propriul stomac), țigări l (f. b.), locuri de muncă: l, apartamente: l, iubiiți: l (treabă bună în privința asta în continuare).

5 a.m. Nu mai beau în veci, câte zile-oi avea.

5:15 a.m. Toată seara de ieri îmi vine înapoi pe gât, din păcate în valuri.

După ce am gonit prin ploaie de mi-a ieșit sufletul, am ajuns la barul 192 și am constatat că Magda nu sosise încă, slavă Domnului, iar Jude era deja cu capsă pusă, cu gândurile ca un bulgăre de zăpadă în plină rostogolire, făcând din țânțar armăsar pe chestia unor mici incidente, exact așa cum ni se atrăgea atenția în cartea Nu te enerva din orice.

— N-o să am niciodată copii, se smiorcăia ea, cu privirile pierdute în zare. Sunt o căzătură. Tipul ăla zice că femeile sărite de treizeci de ani nu sunt decât niște ovare pulsânde pe două picioare.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! a pufnit Shaz și a întins o mână după paharul ei de Chardonnay. Nu ai citit Contraatacul? Tipul nu e decât un golan imoral care hărțuiește femeile, care promovează o mentalitate englezească tipică clasei mijlocii, pentru a menține femeile la stadiul de sclave. Sper că o să chelească prematur.

— Dar cât e de probabil să mai cunosc acum pe cineva, și când mai am eu timp să am o relație și să îl conving că vrea un copil? Pentru că bărbații nu vor niciodată copii înainte de a-i avea.

Aș vrea ca Jude să nu mai vorbească în public despre ceasul biologic care abia mai ticăie. Sigur, în particular, oricine își face griji în această privință, prefăcându-se pe cât posibil că această nedemnă situație nu ar exista. Dar a trâncăni în gura mare despre asta în barul 192 nu face decât să-ți provoace o veritabilă panică și să-ți dea senzația că ești un clișeu ambulant.

Din fericire, Shaz a intervenit:

— Mult prea multe femei își irosesc tinerețea făcând copii la douăzeci, la treizeci sau chiar la patruzeci de ani, în loc să se concentreze asupra propriei cariere, a mormăit ea. Uită-te numai la femeia aia din Brazilia care a făcut un copil la șaiszeci de ani.

— Urraa! am izbucnit eu. Nimeni nu vrea să facă vreodată copii, copilul e veșnic chestia aia pe care ai de gând să o faci peste doi sau trei ani, mai încolo!

— Ei, aş, a replicat Jude morocănoasă. Magda zice că și după ce Jeremy și cu ea erau căsătoriți, de câte ori pomenea ea despre copii, el se bosumfla și-i zicea că prea ia lucrurile în serios.

— Cum, chiar și după ce se căsătoriseră? s-a minunat Shaz.

— Da, a răspuns Jude, după care și-a înhățat geanta și a plecat la toaletă cu fruntea sus.

— Am o idee grozavă pentru ziua lui Jude, și-a dat Shaz cu părerea. Ce-ar fi să îi dăm un ovul de-al ei propriu, înghețat?

— Șșșt, am chicotit eu. Nu crezi c-ar fi cam greu să fie surpriză?

Tocmai atunci a intrat Magda - într-un moment de-a dreptul nepotrivit, întrucât: a) încă nu apucasem să le previn pe fete și b) am avut parte de șocul vieții mele zărind-o, pentru că nu o mai văzusem pe Magda după ce născuse al treilea copil și burta nu îi scăzuse încă. Purta o bluză elegantă aurie și o bentiță de catifea tot aurie pe cap, într-o discrepanță de neignorat cu hainele sport, lejere ale tuturor celor din bar.

Exact când îi turnam Magdei un pahar de Chardonnay, a reapărut Jude, s-a uitat de la burta Magdei la mine și a tras o strâmbătură spre mine.

— Bună, Magda, a zis ea nepoliticoasă. Când naști?

— Am născut fetița acum cinci săptămâni, a răspuns Magda și bărbia a început să-i tremure.

Știam eu că era o greșeală melanjul ăsta de diferite specii de prieteni, știam prea bine.

— Par chiar așa de grasă? mi-a șoptit Magda de parcă Jude și Shaz reprezentau forța inamică.

— Nu, arăți grozav, am zis eu. Strălucești.

— Zău? a zis Magda și s-a înseninat. Doar că durează ceva timp să mă dezumflu, înțelegi tu. Și să știi că am avut și mastită.

Jude și Shaz s-au schimonosit. De ce fac Femeile Căsătorite și Îngâmfate treburi din astea, de ce?

M-am lansat într-o serie de bancuri despre țoale, cusături, efuziuni sentimentale, otrăvuri și Dumnezeu mai știe ce, în strădania disperată de a mai relaxa atmosfera cu ceva baliverne sociale agreabile.

— Ei, oricum, îi dădea Magda înainte, gâlgâind din paharul cu Chardonnay și zâmbindu-le tuturor cu gura până la urechi, ca scăpată din pușcărie, Woney zicea să pun vreo două frunze de varză în sutien - neapărat varză de Savoy - și cică după vreo cinci ore se trage puroiul. Sigur, e cam scârbos, cu sudoarea, cu laptele și cu puroiul care se tot scurge. Iar Jeremy se cam zbârlește la mine că mă bag în pat cu hemoragia aia acolo jos și cu un sutien plin de frunze, dar mă simt așa de bine acum! Am folosit deja o varză întregă!

S-a lăsat o tăcere mormântală. Am aruncat îngrijorată o privire împrejurul mesei, dar Jude părea să se fi înveselit dintr-o dată, și-a netezit topul marca Donna Karan, dând la iveală imaginea surprinzătoare a unui inel prins în buric și a unui stomac perfect plat, în vreme ce Shazzie își ajusta sutienul plinuț.

— Ei, în fine. Am vorbit destul despre mine. Voi cum o mai duceți? a întrebat Magda și întrebarea ei suna ca într-una dintre cărțile alea cărora li se tot făcea reclamă în ziare, cu fotografia ciudată unui bărbat de prin anii '50 și un titlu dedesubt: GHIDUL CONVERSAȚIEI PENTRU ÎNCEPĂTORI, Ce mai face Mark?

— El face minunat, am răspuns eu. Mă face să mă simt atât de. Jude și Shazzer schimbau între ele priviri semnificative. Mi-am dat seama că par cam infatuată, așa că am virat rapid: Atâta doar că.

— Ce? a vrut să știe Jude și s-a aplecat să audă mai bine.

— Probabil că nu e nimic grav. Dar m-a sunat astă seară și mi-a spus că s-a întâlnit cu Rebecca.

— POFTIIIIIM? a explodat Shazzer. Cum pizda mă-sii îndrăznește să facă una ca asta? Unde?

— La o petrecere, aseară.

— Dar ce căuta el la o petrecere aseară? a țipat Jude. Cu Rebecca și fără tine?

Urraaa! Exact ca pe vremuri. Am analizat cu mare atenție tonul întregii convorbiri telefonice, simțămintele mele legate de faptul că el venise direct de la petrecere la mine acasă, dar nu pomenise nimic despre petrecere și nici despre Rebecca decât după douăzeci și patru de ore, precum și posibila semnificație a acestor aspecte.

— E boala aia de-i zice menționită acută, a spus Jude.

— Și ce e aia? a întrebat Magda.

— Păi, știi tu, când menționezi întruna numele cuiva fără să fie de fapt nevoie. Ca de exemplu: „Rebecca zicea asta”, sau „Rebecca are o mașină din aia”.

Magda a tăcut brusc. Știam prea bine de ce. Anul trecut îmi tot spunea că are impresia că e ceva în neregulă cu Jeremy. În cele din urmă a aflat că se încurcase cu o fată din centrul Londrei. I-am întins o țigară Silk Cut.

— Știi exact ce vrei să spui, a zis ea și și-a vârât țigara între buze, adresându-mi un zâmbet de mulțumire. Dar cum se face că vine mereu la tine acasă? Parcă știam că are ditamai vila prin Holland Park.

— Păi da, are, dar se pare că preferă să.

— Hmmm, a făcut Jude. Ai citit cartea Viața alături de un bărbat care nu vrea să aibă obligații?

— Nu.

— Să treci pe la mine după ce plecăm de aici. O să-ți arăt.

Magda s-a uitat la Jude ca Piglet care spera să fie luat și el la plimbare împreună cu Pooh și Tigger10.

— Probabil că tot ce vrea e să nu se ducă la cumpărături și să scape de făcut curat, a zis ea cu entuziasm. Nu am văzut niciodată un bărbat, oricât de evoluat s-ar pretinde, care să nu fie convins în sinea lui că o femeie trebuie să aibă grijă de el cum a avut și maică-sa grijă de taică-său.

— Așa e, a mârâit Shazzer, la care chipul Magdei a strălucit de plăcere.

Din păcate, conversația s-a mutat imediat la faptul că americanul lui Jude nu i-a răspuns la mesajele telefonice, și atunci Magda a dat iar în gropi.

— Zău așa, Jude! a zis ea. Nu înțeleg cum poți tu să te descurci cu devalorizarea rublei și să primești ovații la scenă deschisă de la întreaga bursă de valori, ca pe urmă să ajungi într-un hal fără hal din cauza unui tâmpit de bărbat.

— Păi, vezi tu, Mag, i-am explicat eu străduindu-mă să netezesc asperitățile, e mai ușor să te descurci cu rubla decât cu un bărbat. Măcar rubla are niște reguli clare și precise de comportament.

— Cred că ar trebui să lași lucrurile așa cum sunt vreo două zile, a zis Shaz cu un aer gânditor. Încearcă să nu-ți bați capul peste măsură cu chestia asta, și când în sfârșit o să sune, fii calmă, lasă impresia că ești foarte ocupată și spune-i că nu ai timp de taclale.

— Stați puțin, a dat iar Magda cu bâta-n baltă. Dacă vrei să vorbești cu el, ce rost are să aștepți trei zile și pe urmă să-i spui că nu ai timp de taclale? De ce nu îl suni tu pe el?

Jude și Shazzer s-au uitat la ea cu gura căscată, nevenindu-le a-și crede urechilor propunerea nebunească avansată de această Persoană Căsătorită îngâmfată. Oricine știe că Anjelica Huston nu l-a sunat în viața ei pe Jack Nicholson și că bărbații nu suportă să nu aibă ei inițiativa.

Toată conversația a mers din rău în mai rău, pentru că Magda îi dădea înainte cu convingere, spunând ce frumos o să fie când Jude va întâlni bărbatul potrivit și că totul se va petrece „lin, precum frunzele care se desprind toamna din copaci”. La ora zece și jumătate Magda a sărit în picioare și a anunțat:

— Gata, trebuie să plec! Jeremy se întoarce acasă la unsprezece!

— De ce a trebuit să o inviți pe Magda? m-a întrebat Jude în secunda în care Magda a ieșit din raza auditivă.

— Se simțea singură, am explicat eu pe un ton jalnic.

— Da, vezi să nu. Poate pentru că a fost nevoită să petreacă două ore de una singură, fără Jeremy, a zis Shazzer.

— Nu poate sta cu fundu-n două luntrii. Nu poate să facă parte din Familia Celor Căsătoriți și Îngâmfăți și pe urmă să se vaite cât o ține gura că nu face parte din Familia Celibatoidelor Urbane, a fost de părere Jude.

— Vă spun eu, dacă fata asta s-ar pomeni azvârlită în vârtejul rendez-vous-urilor moderne, ar fi mâncată de vie, a murmurat Shaz.

— ALARMĂ, ALARMĂ, ALARMĂ, REBECCA, a făcut Jude ca înaintea unui atac nuclear.

I-am urmărit direcția privirii până afară, unde se vedea un jeep Mitsubishi care trăgea pe dreapta, vizavi de bar, și în care se zărea Rebecca: o mână pe volan și cealaltă pe telefonul mobil de la ureche.

Rebecca și-a extras din mașină picioarele lungi, dându-și ochii peste cap în direcția unei mașini care avusese obrăznicia de a trece pe stradă tocmai când ea vorbea la telefon, a traversat strada fără a acorda nici o atenție mașinilor care rulau, drept care acestea au fost nevoite să oprească brusc, cu scrâșnete prelungi de frâne, a făcut o mică piruetă ca pentru a le spune „la mai duceți-vă cu toții dracului, ăsta e spațiul meu personal”, după care s-a izbit în plin de o femeie din acelea fără adăpost care umblă cu un cărucior după ele și a pornit mai departe fără să o blagoslovească pe biata femeie măcar cu o privire.

A dat năvală în bar și cu o mișcare anume și-a dat peste cap părul lung, în așa fel încât să-i cadă imediat la loc, ca o cortină strălucitoare, vâlurită.

— Bine, hai că trebuie să fug. Te iubesc! Pa! a zis în telefonul mobil.

— Bună, bună, ne-a spus ea și ne-a sărutat pe toate, apoi s-a așezat și a făcut semn chelnerului să îi aducă ceva de băut. Cum merg treburile? Bridge, cum mai merge cu Mark? Îmi închipui că ești foarte mulțumită că ai și tu în sfârșit un prieten.

„În sfârșit.” Brrr. Prima meduză a serii.

— Nu-i așa că ești în al nouălea cer? a ciripit ea duios. Are de gând să te ia la dineul oficial al Societății Avocaților de vineri?

Mark nu îmi spusese nimic despre vreun dineu la Societatea Avocaților.

— A, pardon, am gafat cumva? a zis Rebecca. Sunt sigură că e vorba doar de o scăpare din partea lui. Sau poate consideră că nu ar fi corect pentru tine. Dar eu cred că te-ai descurca bine. O să creadă probabil cu toții că ești foarte drăguță.

Cum a remarcat și Shazzer după aceea, Rebecca semăna nu atât cu o meduză, cât mai degrabă cu corabia portugheză¹¹. Pescarii o înconjurau cu bărcile lor și se străduiau să o târască la mal.

Rebecca s-a avântat apoi spre o destinație sau alta, pe unde avea de mers, iar noi trei am sfârșit în apartamentul lui Jude.

— Bărbatul care nu vrea să aibă obligații nu te vrea pe teritoriul lui", citea Jude cu glas tare, în timp ce Shaz freca de zor caseta video cu Mândrie și prejudecată¹², căutând secvența în care Colin Firth sărea în lac.

— Îi place să vină în turnul tău, ca un cavaler rătăcitor fără nici un fel de obligații. Apoi se întoarce la castelul lui. Acolo poate primi și poate da oricâte telefoane fără ca tu să afli despre ele.

Ele își păstrează casa - și propria-i persoană - pentru sine."

— Foarte adevărat, a murmurat Shaz. O. K., haideti, acuși sare în lac.

Am amuțit tustrele și l-am urmărit pe Colin Firth ieșind ud leoarcă din lac, cu cămașa aceea albă prin care i se vedea pieptul. Mmm. Mmmm.

— Ei, și tu, am zis eu pe un ton defensiv. Mark nu e un Bărbat-Care-Nu-Vrea-Să-Aibă-Obligații - doar a mai fost însurat.

— În acest caz, poate crede că ești un fel de „Umbrelă de Vreme Rea", a venit părerea lui Jude, în acompaniamentul unui sughiț.

— Ticălosul! a bolborosit Shazzer. Ticăloși afurișiți. Io-te, dom'le, ce chestie!

M-am târât în cele din urmă spre casă și m-am lansat plină de speranță spre telefon, dar m-am oprit dezamăgită. Beculețul roșu de la robot nu clipea. Mark nu sunase. O, Doamne, s-a făcut deja șase dimineața și trebuie să mai apuc să dorm un pic.

8:30 a.m. De ce nu m-a sunat? De ce? Hmmm. Sunt o femeie super-rafinată, calmă, receptivă și cu simț de răspundere. Conștiința mea de sine depinde doar de mine însămi și nu de. Ia stai puțin. Poate nu funcționează telefonul.

8:32 a.m. Tonul pare normal, dar o să sun de pe mobil, să verific. Dacă nu merge, s-ar putea ca totul să fie în regulă.

8:35 a.m. Hmmm. Telefonul merge. Bine, dar spusese că o să mă sune în mod sigur așa. O, ce bine, sună telefonul!

— O, bună, dragă. Sper că nu te-am trezit, da?

Era tata. Instantaneu m-am simțit prost, pentru că sunt o fiică îngrozitoare și egoistă, pe care o interesează mai mult o relație amoroasă având o vechime de abia patru săptămâni, decât căsnicia de trei decenii a părinților, aflată sub semnul întrebării din cauza unor gigolo kenieni negemeni și nu mai scunzi de un metru jumate.

— Ce s-a întâmplat?

— Totul e-n regulă, a râs tata. Am vorbit cu ea după discuția aceea telefonică și. hopa, uite-o că vine!

— Zău așa, dragă, nu știu de unde-i vin lui taică-tău toate ideile astea trăsnite. Vorbeam despre paturi!

Am zâmbit. Evident, tata și cu mine aveam niște minți bolnave.

— Ei, a continuat ea, proiectul călătoriei avansează. Plecăm pe opt februarie, în Kenya! Îți dai seama! Ooo, știai? Julie Enderbury e graviduță din nou.

— Uite ce e, mamă, chiar că trebuie să plec.

De ce au oare mamele hachița asta cu telefonul: imediat ce le spui că trebuie să pleci, mintea le clocește instantaneu nouăsprezece lucruri total insignifiante pe care trebuie neapărat să ți le debiteze exact în minutul acela.

— Da, e al treilea copil, a zis ea pe un ton acuzator. A, încă ceva, Una și cu mine ne-am hotărât să înotăm prin Internet.

— Cred că se spune „a naviga” pe Internet, dar eu trebuie să.

— Înot, navighez, plutesc, ce contează, dragă? Merle și Percival se pricep. Știi și tu, el a fost șeful secției de chirurgie reparatorie de la spitalul Northampton. Ei, vii cu Mark la noi de Paști?

— Mamă, trebuie neapărat să plec acum, o să întârzii la serviciu! am zis eu. În cele din urmă, după încă zece minute în care am ascultat probleme insignifiante, am reușit să scap de ea și m-am lăsat ușurată la loc pe pernă. Faptul că mama poate naviga pe Internet și eu nu mă face să mă simt cam prost. Eu fusesem cât pe ce să mă abonez, dar o firmă pe nume GBH mi-a trimis din greșeală 677 de fițuici de reclamă identice și de atunci nu am reușit să mai înțeleg nimic din poveștile alea.

Joi, 30 IANUARIE.

Cincizeci și nouă de kilograme și patruzeci și cinci de grame (alarmă: pantalonii dantelați au început să îmi intre în carne), încântători chiloței sexy probați astăzi: 17, chiloței cumpărați, care îmi sunt îngrozitor, înspăimântător de mici: 1, iubit: 1 (dar asta depinde în totalitate de succesul cu care ascund noii chiloței înspăimântători).

9 a.m. La Coins Café. Bând o cafea. Urraaa! Totul e grozav. Tocmai m-a sunat! Se pare că m-a sunat aseară, dar nu a lăsat mesaj pentru că voia să sune mai târziu, dar mai târziu a adormit. Mi s-a părut cam suspect, dar m-a invitat mâine la chestia aia cu avocați. Iar Giles, de la biroul lui, cică i-a spus că am fost foarte drăguță cu el la telefon.

9:05 a.m. E cam înspăimântătoare chestia cu avocații. Se cere țol festiv. L-am întrebat pe Mark ce se așteaptă de la mine, dar el a zis:

— O, nimic. Nu-ți face griji. O să stăm doar la masă și o să cinăm cu niște indivizi de la mine de la serviciu. Sunt doar niște amici de-ai mei. O să te placă foarte mult.

9:11 a.m. „O să te placă foarte mult.” Simt: e o înțelegere tacită că va fi ca un fel de examen. Așa că e important să fac impresie bună.

9:15 a.m. Așa, voi aborda o atitudine pozitivă în privința asta. Voi fi superbă: elegantă, plină de viață, îmbrăcată super. Vai de mine! Nu am rochie lungă. Poate îmi împrumută Jude sau Magda una. Așa:

Numărătoarea inversă până la dineul Societății Avocaților.

Ziua întâi (azi).

Plan culinar:

1. Mic dejun: suc de fructe, care va conține: portocale, banane, pere, pepene galben sau alte fructe de sezon. (Nota bene – ceașca de cappuccino de dinaintea micului dejun și croissantul au fost deja consumate.)

2. Gustare: fructe, dar nu chiar înaintea prânzului, pentru că enzimele au nevoie cam de o oră să se digere.

3. Prânz: salată cu proteine.

4. Gustare: țelină sau broccoli. Mă voi duce la sala de sport după serviciu.

5. Gustare după antrenament: țelină.

6. Cina: pui la grătar și legume la abur.

6 p.m. Plec de la serviciu. O să mă duc pe seară cu Magda să cumpărăm lenjerie de corp, ca să-mi rezolv problemele legate de siluetă pe termen scurt. Magda o să-mi împrumute niște bijuterii și o rochie lungă bleumarin, foarte elegantă, care, zice ea, are nevoie de „o mână de ajutor”, și se pare că toate starurile de cinema poartă lenjerie care strânge silueta la premiere. Ceea ce înseamnă că nu mă mai pot duce la sala de sport, pentru că pe termen scurt e mult mai important să porți niște corsete zdravene decât să faci antrenamente la sala de sport.

Și, de asemenea, am hotărât să nu mai fac doar vizite sporadice la sala de sport și să mă pun pe un program serios de antrenamente, care să înceapă de mâine cu o analiză a obiectivelor fitness. Evident, nu mă pot aștepta ca trupul să mi se transforme la modul semnificativ înaintea dineului cu pricina, tocmai de aceea și vreau să mă duc la cumpărături, cel puțin o să fie plăcut. O, sună telefonul.

6:15 p.m. Era Shazzer. I-am expus rapid programul premergător dineului avocaților (inclusiv nefericita opțiune cu privire la meniul prânzului, care ar consta dintr-o pizza), dar când am pomenit despre fitness, am avut senzația că scuipe în telefon.

— Nu face una ca asta, mi-a șoptit cu un aer lugubru.

Se pare că Shaz îndurase și ea o analiză din asta, din partea unei femei enorme, ca scăpată din serialul Gladiatorii, cu un păr roșu sălbatic, pe care o chema „Carborundum” și care a pus-o să stea în fața unei oglinzi în mijlocul sălii de sport și a urlat la ea: „Grăsimea de pe fund ți-a alunecat în jos și a împins grăsimea de pe pulpe până a ajuns pe părțile laterale și arată ca niște saci agățați de șaua calului”.

Nu pot să sufăr genul de femeie din serialul Gladiatorii. Tot am impresia că într-o bună zi serialul ăsta o să scape de sub control, că gladiatorii o să devină canibali și producătorii o să înceapă să arunce cu creștini în groapa cu fiare a la Carborundum și alte asemenea. Shaz zice că trebuie neapărat să anulez vizita pentru analiza fitness, dar problema mea e că, dacă ceea ce zice Carborundum este just și grăsimea se comportă de o asemenea manieră alunecăcioasă, ar trebui să fie posibile modelarea și diluarea grăsimii existente, conferindu-i-se forme mai atrăgătoare - sau chiar complet diferite, după caz. Nu pot să nu mă întreb dacă, în cazul în care as putea să îmi distribui propria grăsime după dorință, aș mai vrea să reduc cantitatea totală. Cred că aș prefera să am niște sâni și niște șolduri enorme și o talie minusculă. Dar nu ar trebui oare redusă prea multă grăsime în acest caz? Și unde s-ar putea redistribui excesul? Ar fi chiar așa de urât să am niște tălpi sau niște urechi mari și grăsalane, dacă restul corpului ar fi perfect?

— Buze groase, în general, ar fi acceptabil, a fost de părere Shazzer, dar nu și. vocea ei a coborât până a devenit o șoaptă dezgustată: nu și cele de jos.

Brrr. Uneori Shazzer reușește să fie de-a dreptul scabroasă. Așa. Trebuie să o iau din loc. Mă întâlnesc cu Magda la magazinul Marks & Sparks la șase și jumătate.

9 p.m. M-am întors acasă. Experiența de astăzi, de la cumpărături, ar putea fi perfect descrisă prin cuvântul „educativă”. Magda mi-a tot vânturat prin față niște izmene enorme, oribile.

— Ei, hai, Bridget, asta-i noua linie în materie de desuuri-corset! Gândește și tu la spiritul anilor '70, la jartierele și portjartierele din vremea aia, a insistat ea, prezentându-mi un fel de set din lycra negru, ca de ciclist-ucigaș-în-serie, compus din niște pantalonași scurți, o platoșă și un sutien țeapăn.

— Nu port eu așa ceva, am șuierat. Pune-le la loc pe raft.

— De ce nu?

— Dacă cineva, mă-nțelegi, le simte pe de desubt?

— Zău așa, Bridget. Desuurile lycra au și ele o anume funcțiune de îndeplinit. Atunci când porți la serviciu o fustiță scurtă sau niște pantaloni, de exemplu, vrei să prezinți niște curbe atrăgătoare ale corpului. Doar n-o să-ți simtă nimeni desuurile la serviciu, nu?

— Mai știi, poate o să le simtă, am replicat eu pe un ton defensiv, cu gândul la cele ce se petreceau în lift, la serviciu, când îl aveam ca „prieten” pe Daniel Cleaver - dacă relația aceea de coșmar cu un iresponsabil ca el poate fi descrisă ca fiind de „prietenie”.

— Ce zici de ăștia? am întrebat plină de speranță și am arătat spre un compleu negru, superb din material ca de dres, chiloțel și sutien.

— Nu! Nu! Sunt exact stilul anilor '80. Asta îți trebuie ție, a zis ea și a luat de pe raft ceva care arăta cam ca salopeta de flanea pe care o poartă uneori mama.

— Și dacă-ți bagă cineva mâna pe sub fustă?

— Bridget, ești incorigibilă, a zis ea cu glas tare. Tu te scoli în fiecare dimineață cu gândul că la un moment dat un bărbat o să-ți bage mâna din întâmplare pe sub fustă? Nu ai chiar nici un fel de control asupra vieții tale sexuale?

— Ba da, am, i-am răspuns sfidător și am pornit-o spre cabina de probă cu un maldăr de pantaloni țepeni în brațe.

Am sfârșit prin a mă căzni să mă îndes silnic într-o teacă neagră ca de cauciuc, care mi se termina cam pe sub piept și mi se tot rula în sus și-n jos ca un prezervativ de proastă calitate.

— Ce mă fac dacă Mark mă vede în el sau îl simte pe mine?

— Doar nu vă duceți în vreun bar de la periferie ca să vă giugiuliți.

Mergeți la un dineu oficial, unde el trebuie să facă impresie bună colegilor. La asta o să se gândească, nu cum să te pipăie pe tine.

Nu prea cred eu că Mark se gândește vreodată cum să facă impresie bună cuiva, pentru că are foarte mare încredere în sine. Dar Magda are dreptate în privința desuurilor. Omul trebuie să fie în pas cu vremurile, nu să rămână închistat în concepte vechi și înguste privind lenjeria intimă. Așa, trebuie să mă culc devreme. Am oră la sala de sport la opt dimineața. De fapt, cred că întreaga mea personalitate suferă o schimbare de proporții cosmice.

VINERI, 31 IANUARIE.

Cincizeci și nouă de kilograme, unități de alcool¹³ 6 (2)¹⁴, țigări: 12 (0), calorii: 4 284 (1 500), minciuni spuse expertului de fitness (14).

9:30 a.m. Tipic pentru genul ăsta de club sportiv: antrenorii au voie să se comporte ca doctorii, fără însă a respecta vreun jurământ hipocratic.

— Câte unități de alcool consumi săptămânal? m-a întrebat un expert tinerel, gen Brad Pitt, pe care îl chema Rebel, în timp ce eu stăteam în fața lui în sutien și pantaloni și mă chinuiam să-mi sug burta.

— Între paisprezece și douăzeci și una, am mințit eu cu seninătate, la care el a avut insolența să tresară.

— Și fumezi?

— M-am lăsat, am tors eu gingaș.

Când a auzit-o și pe-asta, Rebel a aruncat o privire semnificativă spre geanta mea, din care, mă rog, se ițea un pachet de Silk Cut Ultra. Și ce-i cu asta?

— Când te-ai lăsat? m-a întrebat el cu severitate și a început să scrie la calculator ceva care urma fără îndoială să meargă direct la guvern, ca să fiu expediată direct într-o tabără militară la prima amendă auto.

— Astăzi, am răspuns eu cu fermitate.

În cele din urmă, Rebel mi-a măsurat grăsimea cu niște clești.

— Acum fac niște semne ca să văd ce mășor, a zis el cu un aer autoritar și a început să-mi deseneze pe corp fel și fel de cerculețe și cruciulițe cu un marker. Se ia dacă freci cu puțin spirt.

Pe urmă a trebuit să merg în sala de sport și să fac împreună cu Rebel tot felul de exerciții, în decursul cărora ne-am privit în ochi și ne-am atins - de exemplu, un exercițiu în care noi doi stăteam față în față, cu mâinile fiecare

pe umerii celuilalt, iar Rebel se lăsa cu fundul până la podea, în timp ce eu mă chinuiam amarnic să-mi îndoii cât de cât genunchii. La sfârșitul antrenamentului aveam senzația că tocmai încheiasem o partidă lungă și sentimentală de sex cu Rebel și că eram, practic, amanți. După aceea am făcut un duș, m-am îmbrăcat și m-am pomenit că nu prea știu ce să fac – mi se părea că ar trebui să mă duc înapoi la el și să-l întreb la ce oră vine acasă la cină. Dar, firește, iau cina diseară cu Mark Darcy.

Sunt f. încântată de ideea asta cu dineul oficial. M-am tot fâțâit prin casă în rochia aceea și chiar că arată superb, are niște curbe foarte frumoase și senzuale mulțumită aceluia corset lycra înspăimântător, despre care nu există nici un motiv să cred că Mark va afla. Și, de asemenea, nu există nici un motiv să cred că nu-i voi fi o companie fermecătoare, în fond, sunt o femeie de lume, cu carieră etc.

Miezul nopții. Când am ajuns, în sfârșit, la Guildhall, Mark se preumbla nerăbdător încoace și încolo prin fața clădirii. Era îmbrăcat într-un costum elegant cu cravată și deasupra purta un palton. Mamă-mamă! Îmi place la nebunie când merg undeva cu un bărbat și el îmi apare dintr-o dată ca un străin extrem de atrăgător, și tot ce-mi doresc este să mă reped până acasă cu el și să ne-o tragem de să-l las lat, de parcă abia ne-am fi cunoscut. (A nu se înțelege că așa fac cu toți bărbații pe care abia i-am cunoscut.) Când a dat cu ochii de mine, a părut o clipă șocat, l-a pufnit râsul, după care și-a recompus cu efort figura serioasă și mi-a făcut semn să o iau înainte spre ușă, cu un gest politic, ca desprins din codul manierelor elegante.

— Scuze pentru întârziere, am spus pe nerăsuflăte.

— Nu ai întârziat, a zis el. Am mințit când ți-am spus la ce oră începe. Mi-a aruncat din nou o privire ciudată.

— Ce e? am întrebat eu.

— A, nimic, nimic, a răspuns el cu un calm și o amabilitate exagerate, așa cum vorbești cu un nebun care ține într-o mână un topor și în cealaltă capul nevastă-tii. M-a invitat să intru pe ușa pe care un portar în uniformă o ținea deschisă pentru noi.

Holul de la intrare era foarte înalt, cu lambriuri de culoare închisă și era ticsit de oameni în vârstă, îmbrăcați cu toții la patru ace, vorbind în surdina. Am văzut cum o femeie îmbrăcată elegant, cu un top cu ornamente metalice, s-a uitat la mine într-un fel bizar. Mark a salutat-o afabil din cap și mi-a șoptit la ureche:

— Ce-ar fi să te duci până la baie și să-ți examinezi fața?

Am dat năvală la toaletă. Din nefericire, în bezna din taxi îmi dădusem pe obraji cu fard de pleoape gri-închis în loc de pudră: ei asta-i, așa ceva i se poate întâmpla oricui, din moment ce cutiile sunt identice. Când am ieșit de la toaletă, după ce-mi frecașem vârtos fața cu șervețele, am înghețat locului. Mark stătea de vorbă cu Rebecca.

Era îmbrăcată într-o rochie fără spate, de culoarea cafelei, din satin, care se mula perfect pe fiecare oscior al ei lipsit de grăsime, și era clar că nu purta corset de nici o culoare. M-am simțit ca tata atunci când a prezentat un tort la concursul culinar din Grafton Underwood și când, după încheierea

evenimentului, a găsit pe tort o notiță din partea arbitrilor: „Nu se ridică la standardele concursului”.

— Știi, totul fusese atât de nostim, tocmai spunea Rebecca râzând afectuos în gura mare drept în fața lui Mark. A, Bridget, a zis Rebecca atunci când m-a văzut. Ce mai faci, fată încântătoare? M-a sărutat, iar eu nu m-am putut abține să nu mă feresc. Ești speriată?

— Speriată? a zis Mark. De ce ar fi speriată? Doar e întruchiparea încrederii în sine, nu-i așa, Bridge?

Preț de o fracțiune de secundă am citit o expresie enervată pe chipul Rebeccăi, ea însăși și-a recompus rapid figura și mi s-a adresat:

— Aaa, atunci e minunat. Sunt atât de fericită pentru tine! Apoi s-a depărtat plutind grațios, aruncând o ultimă privire languroasă în direcția lui Mark.

— Pare o fată foarte drăguță, a comentat Mark. Întotdeauna pare extrem de drăguță și de inteligentă.

Întotdeauna? am mustăcit eu. Întotdeauna? Parcă-mi spusese că nu se văzuse cu ea decât de vreo două ori. Și-a petrecut brațul pe după talia mea atât de primejdios de aproape de corsetul buclucaș, încât a trebuit să țupăi într-o parte. Doi domni afectați l-au acostat și au început să-l felicite pentru nu știu ce proces la care pledase pentru un mexican. El a conversat amabil cu ei preț de câteva minute, apoi a reușit să găsească o modalitate dibace de a scăpa de ei și astfel am pornit-o spre sala unde urma să aibă loc dineul.

Totul era cum nu se poate mai fastuos: mobilier din lemn de mahon, mese rotunde cu lumânări pe ele și cu pahare de cristal în care se răsfrânge lumina. Problema era că trebuia să mă feresc întruna de Mark ori de câte ori își petrecea brațul pe după talia mea, ca să nu simtă corsetul.

Masa noastră începuse deja să se umple cu o liotă de avocați afectați săriți de treizeci de ani, fiecare râzând cu gura până la urechi și încercând să-i epateze pe ceilalți cu vorbe de duh – evident numai vârful aisbergului inteligenței avocățești ca reflectare a Zeitgeist-ului:

— Cum îți dai seama că stai prea mult pe Internet?

— Constați că nu știi de ce sex sunt cei mai buni trei prieteni ai tăi.

Și dă-i și râzi. Ha, ha, ha. Hi, hi, hu, hu.

— Nu mai poți să pui punct, fără să scrii imediat după aceea: co.uk.

HAAA, HAAA, HAAAA!

— Îți scrii și lista de cumpărături în format HTML Protocol.

Haaa, hi, hi, huuuuuuuu!

Pe când lumea începuse deja să mănânce, o femeie pe nume Louise Barton-Foster (o avocată cu idei incredibil de fixe, genul de persoană care ar fi în stare să te oblighe să mănânci chiar și ficat), s-a apucat să debiteze la nesfârșit prostii, până am avut impresia că o ascultam de trei luni.

— Dar, într-un fel, spunea ea aruncând o privire furibundă în direcția meniului, cred că e limpede că tot guvernul ăsta e cu susul în jos.

Totul era O. K. – stăteam liniștită, cu mâncarea și băutura mea – când l-am auzit deodată pe Mark:

— Cred că ai absolută dreptate, Louise. Dacă e să îi mai votez vreodată pe conservatori, vreau să mă asigur că opiniile mele sunt a) analizate și b) reprezentate.

L-am privit cu oroare. M-am simțit ca prietenul meu Simon, care se juca la o petrecere cu niște copii, când a sosit bunicul lor, nimeni altul decât Robert Maxwell¹⁵ – și dintr-o dată Simon s-a uitat la copilași și a constatat că erau cu toții un fel de Robertși Maxwelli în miniatură, cu sprâncene proeminente și bărbii duble.

Eu înțeleg că, atunci când începi o relație cu un bărbat, vor exista unele diferențe în cadrul cuplului, diferențe care vor necesita adaptare și chiar un fel de netezire, ca șmirgheluirea unor suprafețe noduroase, dar nu mi-aș fi putut închipui nici într-un milion de ani că m-aș putea culca vreodată cu un bărbat care i-a votat pe conservatori. Am avut brusc senzația că nu îl cunosc deloc pe Mark Darcy și că ar fi putut la fel de bine să colecționeze în taină animăluțe de ceramică în miniatură, din acelea cu bonetele, culese de pe dosul paginilor din suplimentele duminicale ale ziarelor, sau să dea fuga cu autobuzul la vreun meci de rugby și să se strâmbe pe geam spre șoferii din alte mașini.

Conversația devenea din ce în ce mai snoabă și mai supersclifosită.

— Dar de unde știi tu că e 4,5 la 7? lătra Louise la un bărbat care semăna cu prințul Andrew și care purta o cămașă în dungi.

— Am studiat economia politică la Cambridge.

— Cu cine ai studiat? a izbucnit o fată, de parcă răspunsul la acea întrebare avea să fie argumentul hotărâtor în discuția cu pricina.

— Te simți bine? m-a întrebat Mark în șoaptă.

— Da, am murmurat eu, cu capul plecat.

— Tremuri toată. Hai, spune-mi. Care-i problema?

În cele din urmă, am fost nevoită să îi spun.

— Ei da, i-am votat pe conservatori, și ce-i cu asta? a zis el și mi-a aruncat o privire mirată.

— Șșșș, am șoptit eu, privind neliniștită în jur.

— Care-i problema?

— Atâta doar, am început eu, și mi-am dorit să fie și Shazzer lângă mine, că, dacă i-aș vota pe conservatori, aș fi o paria în mediul în care mă învârt eu. Ar fi ca și când mi-aș face apariția călare la Café Rouge cu o haită de câini de vânătoare după mine, sau ca și când aș lua cina la niște mese strălucite cu mai multe rânduri de farfurii de persoană.

— Cam ca asta la care mănânci acum? a râs el.

— Păi, cam așa, am murmurat eu.

— Și atunci, tu pe cine votezi?

— Pe laburiști, evident, am șuiert eu. Toată lumea îi votează pe laburiști.

— Ei, cred că s-a dovedit destul de clar că asta nu e adevărat deocamdată, a răspuns el. Dar așa, din curiozitate, de ce?

— De ce, ce?

— De ce îi votezi pe laburiști?

— Păi, m-am gândit eu o clipă, pentru că a-i vota pe laburiști înseamnă a fi de stânga.

— Aha.

Povestea i se părea, nu se știe de ce, teribil de amuzantă. Toată lumea începuse să tragă cu urechea la conversația noastră.

— Și înseamnă și a fi socialist, am adăugat eu.

— Socialist, înțeleg. Iar socialist înseamnă.?

— Înseamnă oamenii muncii uniți.

— Păi, eu nu cred că Blair o să sprijine sindicatele, nu? a zis el. Doar ai auzit ce a spus despre clauza a patra.

— Oricum, conservatorii sunt pe jantă.

— Pe jantă? s-a mirat el. Nivelul economic a crescut foarte mult față de ultimii șapte ani.

— Ba nu, am spus eu cu patos. Probabil că se prefac doar, pentru că se apropie alegerile.

— Se prefac că ce? a zis el. Se prefac că merge economia?

— Cum ți se pare atitudinea lui Blair cu privire la Europa, comparativ cu cea a lui Major? s-a alăturat Louise discuției.

— Bah. Și de ce nu și-a respectat promisiunea că va mări în fiecare an bugetul pentru sănătate? s-a răstit prințul Andrew.

Ei, poftim. Și au ținut-o tot așa, etalându-și care mai de care cunoștințele, în cele din urmă, n-am mai putut suporta.

— Important e că ar trebui să votăm principiul în sine, nu orice mic detaliu cu privire la un procentaj sau altul. Și e evident că laburiștii se pronunță în favoarea echității, a omeniei, a drepturilor homosexualilor, mamelor necăsătorite și ale lui Nelson Mandela, spre deosebire de ceilalți, care sunt cu toții o adunătură de bărbați care nechează discursuri și o duc tot într-o futangeală pe unde apucă, în stânga și-n dreapta, își fac veacul la Ritz, la Paris, după care o fac pe deștepții cu toți moderatorii emisiunii Today.

S-a lăsat o liniște mormântală.

— Ei, cred că ai pus punctul pe i, a râs Mark și m-a mângâiat pe genunchi. La asta chiar că nu există replică.

Toată lumea se uita la noi. Pe urmă însă, în loc să preia careva firul disputei - cum s-ar fi întâmplat în lumea normală - s-au purtat cu toții de ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și și-au văzut mai departe de clinchetit paharele și de nechezat între ei, fără să mă mai bage în seamă.

Nu pot să apreciez cât de bun sau neavenit a fost incidentul în general. Era ca și când m-aș fi aflat în mijlocul unui trib din Papua Noua Guinee și, după ce aș fi călcat cu mașina câinele șefului de trib, m-aș fi întrebat dacă discuția purtată în șoaptă de membrii tribului va decide că incidentul este lipsit de importanță sau ce fel de tocăniță vor face din capul meu.

Cineva a bătut în masă în semn că a sosit momentul discursurilor, care au fost peste puțină de chinuitor, de monumental de plicticoase. Imediat ce s-au terminat, Mark mi-a șoptit:

— Vrei să plecăm?

Ne-am luat la revedere și am pornit-o spre celălalt capăt al încăperii.

— Ăăă, Bridget, a zis el, n-aș vrea să te necăjesc, dar ți-a crescut ceva ciudat în jurul taliei.

Am pus mâna repede să verific. Abominabilul corset se desprinsese cumva din ambele capete și mi se încolăcise grămadă în jurul taliei, aidoma unei uriașe roți de rezervă.

— Ce-i asta? a întrebat Mark în timp ce saluta din cap și zâmbea în stânga și-n dreapta pe drumul spre ieșire.

— Nimic, am murmurat eu.

De cum am ieșit de-acolo am pornit spre toaletă în goană nebună. A fost foarte dificil să scot rochia, să deznod abominabilul corset și pe urmă să pun la loc tot harnașamentul ăla de coșmar. Mi-aș fi dorit să fiu acasă, într-o pereche de nădragi lăbărțați și un tricou.

Când am terminat și am ieșit, mai să fac stânga-mprejur. Mark stătea de vorbă cu Rebecca. Din nou. Rebecca i-a șoptit ceva la ureche, după care tot ea a izbucnit într-un hohot gălgâitor de râs.

M-am dus la ei și am rămas acolo, simțindu-mă nelalocul meu.

— Ei, iată-te. Ai rezolvat cu rochia?

— Bridget! a făcut Rebecca, prefăcându-se bucuroasă că mă vede. Aud că i-ai impresionat pe toți cu vederile tale politice!

Aș fi vrut să îmi vină în minte ceva amuzant, dar n-am putut face altceva decât să rămân pironită locului, cu ochii în podea.

— Mie mi-au plăcut, a declarat Mark. Ne-a făcut pe toți să ne simțim ca niște nătărăi infatuați. Ei, trebuie să plecăm, mi-a făcut plăcere să te revăd.

Rebecca ne-a sărutat pe amândoi învăluindu-ne în vălătuci de parfum Gucci Envy, după care a plutit înapoi spre sala de mese într-un fel care dădea limpede de înțeles că speră ca Mark să o urmărească din priviri.

Nu am știut ce să spun în drum spre mașină. Era evident că el și Rebecca râseseră pe seama mea și că apoi el se străduise s-o dreagă. Aș fi vrut să le pot suna pe Jude și pe Shaz și să mă sfătuiască cu ele.

Mark se purta de parcă nimic nu s-ar fi-ntâmplat. Imediat ce am pornit, a început să-mi bage mâna pe sub fustă. De ce oare cu cât ai tu mai puțin chef de sex, cu atât mai mult au ei?

— Nu crezi că e mai bine să ții ambele mâini pe volan? am întrebat eu încercând disperată să mă trag cât mai departe de el, ca să evit contactul dintre degetele lui și chestia aia alunecoasă de cauciuc.

— Nu, vreau să te smotocesc pe tine, a zis el și a plonjat drept pe lângă lumina roșie a unui semafor.

Am reușit să scap de el simulând preocuparea față de regulile de circulație.

— A, apropo, Rebecca ne-a invitat să luăm cina cu ea când vrem noi, a zis el.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. O cunosc de ani de zile pe Rebecca și nu m-a invitat niciodată să cinez cu ea.

— Arăta drăguț, nu-i așa? Drăguță rochie.

Asta era pur și simplu menționită acută. Un caz de menționită acută, și evolua chiar sub nasul meu.

Am ajuns la Notting Hill. La semafor, fără să mă întreb, a virat în direcția casei mele, în direcția opusă casei lui. Își păstra intact „castelul”. Era, de bună seamă, plin de mesaje de la Rebecca. Eu eram doar „Umbrela-de-Vreme-Rea”.

— Unde mergem? am izbucnit eu.

— La tine acasă. De ce? a întrebat el și s-a uitat speriat împrejur.

— Exact. De ce? am întrebat eu furioasă. Suntem împreună de patru săptămâni și șase zile. Și nu am fost niciodată la tine acasă. Nici măcar o dată. Nici măcar o dată! De ce?

Mark a amuțit completamente. A semnalizat, a luat-o la stânga, apoi a întors spre Holland Park Avenue fără un cuvânt.

— Ce s-a-ntâmpat? l-am întrebat în cele din urmă.

Cu privirea ațintită înainte, a semnalizat din nou.

— Nu îmi plac țipetele.

Când am ajuns la el acasă a fost îngrozitor. Am urcat în tăcere treptele de la intrare. A deschis ușa, și-a luat scrisorile din cutia poștală și a aprins luminile la bucătărie.

Bucătăria lui era înaltă cât un autobuz cu etaj, toate obiectele erau din inox, de nici nu pricepeai care dintre ele este frigiderul. Se putea constata o stranie lipsă de catrafuse zăcând vraise pe peste tot, în schimb trei becuri aruncau o lumină rece în mijlocul pardoselii.

S-a dus în capătul celălalt al bucătăriei, iar pașii îi răsunau cu ecou, ca în peștera pe care o vizitasem cândva într-o excursie cu școala, a aruncat o privire preocupată spre una dintre ușile de inox și m-a întrebat:

— Vrei un pahar de vin?

— Da, mulțumesc, am zis eu politicos.

Am văzut niște scaune moderne de bar în fața unei mese de inox și m-am cățărat pe unul dintre ele, simțindu-mă aiurea, cam ca Andy Williams gata să cânte un duet cu Petula Clark¹⁶.

— Așa, a zis Mark.

A deschis una dintre ușile de inox și a constatat că avea un coș de gunoi prins de ea, drept care a închis-o la loc, a deschis o alta și a rămas cu ochii pironiți pe o mașină de spălat vase. M-am uitat în podea, încercând să îmi stăpânesc hohotul de râs.

— Vin roșu sau alb? a întrebat el din senin.

— Alb, te-aș ruga.

M-am simțit brusc foarte obosită, mă strângeau pantofii, abominabilul corset mă sugruma de-mi ieșeau ochii. Voiam pur și simplu să mă duc acasă.

— Aha!

Mark găsisse frigiderul.

Am aruncat o privire spre celălalt capăt al încăperii și am văzut robotul telefonic. Mi s-a strâns stomacul: luminița roșie clipea. Am ridicat privirea și am dat de Mark, stătea în poziție de drepti în fața mea și avea în mână o sticlă de vin așezată într-o frapieră sofisticată și nefericită în stil Conran¹⁷. Mark avea și el un aer nefericit.

— Uite ce e Bridget, eu.

Am coborât de pe scaunul de bar să îl îmbrățișez, dar el și-a pus imediat mâinile pe talia mea. M-am tras într-o parte. Trebuia neapărat să scap de chestia aia nenorocită de pe mine.

— Vreau să mă duc până sus o clipă, am zis eu.

— De ce?

— Doar până la toaletă, m-am agitat eu și m-am năpustit pe scări în pantofii care începuseră deja să mă tortureze.

Am intrat pe prima ușă de care am dat, într-o încăpere care părea a fi un fel de dresing al lui Mark, plin ochi cu costume, cămăși și pantofi frumos înșiruiți pe rafturi. Mi-am scos rochia și, cu mare ușurare, am început să cojesc de pe mine abominabilul corset, și tocmai mă gândeam că o să-mi pun un capot și poate o să ne așezăm undeva la căldurică, să ne lămurim cum stau treburile între noi, când deodată Mark și-a făcut apariția în prag. Am înghețat, expusă privirii lui în abominabilul corset, după care m-am grăbit să termin de scos chestia aia de pe mine, în vreme ce el mă privea fix, oripilat.

— Stai puțin, a zis el cu privirea țintă pe stomacul meu, pe când eu întindeam mâna după un capot. Ți-ai desenat cerculețe și cruciulițe pe corp?

Am încercat să-i povestesc lui Mark despre Rebel și despre faptul că nu am avut de unde să cumpăr spirt medicinal vineri seara, dar el părea extrem de obosit și confuz.

— Iartă-mă, dar nu pricep ce tot spui acolo, a zis el. Trebuie neapărat să dorm puțin. Ne culcăm?

A deschis o altă ușă și a aprins lumina. Am aruncat o singură privire și am slobozit un șuier. Acolo, într-un uriaș pat alb, stătea tolănit un băiețel oriental gol pușcă, cu un zâmbet bizar pe chip; ținea în mâini două biluțe de lemn înșirate pe o ață și un pui de iepure.

Nenorocireeee!

SÂMBĂTĂ, 1 FEBRUARIE.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: 6 (dar amestecate cu suc de roșii, care e f. sănătos), iepuri, căprioare, fazani sau alte sălbăticiuni găsite în pat: 0 (îmbunătățire substanțială față de ziua de ieri), prieteni: 0, prieteni ai fostului prieten: 1, nr. de potențiali prieteni normali care mi-au mai rămas pe lumea asta: 0.

12:15 a. m. De ce mi se tot întâmplă mie chestii de-astea? De ce? DE CE? O dată pare a fi cineva bărbat de treabă, acceptat chiar și de mama, bărbat care nu e nici căsătorit, nici nebun de legat, nici alcoolic, nici fustangiu, și atunci se dovedește subit a fi un animal pervers și homosexual. Nici nu e de mirare că nu voia să mă ducă la el acasă. Nu pentru că ar fugi de obligații, sau ar plăcea-o pe Rebecca, sau pentru că eu aș fi doar „Umbrela-de-Vreme-Rea”. Ci pentru că ține băiețași orientali în pat, dimpreună cu sălbăticiunile lor. A fost un șoc cumplit. M-am holbat vreo două secunde la băiețașul oriental, după care am țâșnit înapoi în dresing, mi-am pus la loc rochia, am fugit pe scări în jos, în timp ce în fundal se auzeau urlete stil trupe americane masacrate de Vietcong, am ajuns în stradă și am început să flutur cu disperare din mâini după taxiuri, cam ca o prostituată când dă peste un client care vrea să i-o tragă.

Poate că e adevărat ce spun Căsătoriții Îngâmfați, și anume că singurii bărbați necăsătoriți au rămas ca atare pentru că au un defect major. Uite, vezi, de-asta-i totul așa împutit, împutit și iar împutit. Nu vreau să spun că a fi homosexual este un defect în sine, dar este în mod sigur un defect dacă ești iubita unuia care nu ți-a spus că e. Iar o să fiu singură de Ziua Îndrăgostiților, al patrulea an la rând, și iar o să-mi petrec Crăciunul în patul din camera de oaspeți a părinților mei. Iar. Nenorocireeee!

Aș vrea să-i dau un telefon lui Tom. E pur și simplu tipic pentru el să fie plecat taman la San Francisco tocmai când am eu mai mare nevoie de un sfat din partea lui, ca homosexual, zău că e tipic. El mă pune mereu să-i dau sfaturi ore în șir când intervine o criză în relațiile cu partenerii lui, și când am eu nevoie de un sfat în criza intervenită în relația cu partenerul meu homo, ce face? Se duce taman în NENOROCITUL DE SAN FRANCISCO.

Calm. Calm. Îmi dau seama că nu e drept să nu îmi asum responsabilitatea pentru starea mizeră de spirit în care mă aflu și să dau vina pe Tom pentru acest incident, cu atât mai mult cu cât Tom n-are cu incidentul nici în clin, nici în mână. Sunt o femeie puternică, receptivă, serioasă, independentă. Hopa! Sună telefonul.

— Bridget. Sunt eu, Mark. Îmi pare atât de rău. Atât de rău. A fost îngrozitor de neplăcut.

Vocea îi suna groaznic.

— Bridget?

— Da? am întrebat eu, în timp ce mă chinuiam să-mi aprind o Silk Cut cu degete tremurânde.

— Îmi dau seama ce impresie ți-ai putut face. Șocul meu a fost la fel de mare. Nu l-am văzut în viața mea.

— Și atunci, cine era? am izbucnit eu.

— Am aflat ulterior că e fiul menajerei. Nici nu știam că are un fiu. Se pare că e schizofrenic.

Se auzeau zbierete pe fundal.

— Vin imediat, vin imediat. O, Doamne. Va trebui să lămuresc toată povestea asta. Mi se pare că încearcă să o stranguleze pe maică-sa. Pot să te sun eu mai încolo? - iar s-au auzit niște zbierete - Stai puțin, stai că. Bridget, te sun eu mâine dimineață.

Sunt foarte dezorientată. Aș vrea să o sun pe Jude, să-mi spună dacă explicația lui e plauzibilă, dar e miezul nopții. Poate ar fi mai bine dacă aș încerca să dorm.

9 a.m. Valeu! Aoleu! Sună telefonul. Urraaa! Ba nu! Nenorocireee! Tocmai mi-am amintit ce s-a-ntâmplat aseară.

9:30 a.m. Nu era Mark, era mama.

— Știi ceva, dragă? Sunt neagră de furie.

— Mamă, am întrerupt-o eu hotărâtă. Te deranjează dacă te sun eu de pe mobil?

Amintirea celor petrecute aseară îmi năvălea valuri-valuri în creier. Trebuia s-o fac neapărat să închidă telefonul pentru cazul în care Mark ar fi încercat să sune.

— De pe automobil, dragă? Nu fi prostuță, nu ai mai avut mașinuțe de când aveai doi ani. Ți aduci aminte? Cele cu peștișori pictați pe ele? A, da, tata vrea să-ți spună o vorbă, dar. A, uite-l că vine.

— Bună, draga mea, a zis tata cu voce obosită. Nu mai pleacă în Kenya.

— Grozav, bine lucrat, am zis eu, bucuroasă că măcar unul din noi nu trece printr-o criză. Ce ai făcut?

— Nimic. I-a expirat pașaportul.

— Ha! Splendid. Nu-i spune că și-l poate reînnoi.

— O, știe deja, știe deja, a răspuns el. Problema e că dacă vrei pașaport nou, trebuie să-ți faci și poză nouă. Așa că nu renunță la excursie din respect pentru mine, e doar o chestiune de cochetărie față de oficialitățile de la pașapoarte.

Mama a înhățat telefonul.

— Asta e de-a dreptul ridicol, dragă. Mi-am făcut o poză și arăt bătrână ca o cotoroanță. Una a zis să încerc să mi-o fac singură, cu aparatul meu, dar așa arăt și mai rău. Îmi păstrez pașaportul vechi și basta. Ei, ce mai face Mark?

— Face bine, am răspuns cu voce pițigăiată și m-am stăpânit cu greu să adaug: îi place să se culce cu băiețași orientali și se joacă cu iepuri, nu-i așa că e foarte nostim?

— Ei, în sfârșit! Tata și cu mine ne-am gândit că poate ai vrea să vii cu Mark pe la noi mâine, să luăm prânzul împreună. Nu prea v-am văzut niciodată împreună. Mă gândeam să fac niște lasagna.

— Pot să te sun eu mai târziu? Am întârziat la ora de yoga! am zis eu într-un moment subit de inspirație.

Am reușit să scap de ea după ce am ascultat încă un sfert de oră o diatribă din care rezulta din ce în ce mai evident faptul că întregul birou de pașapoarte al Marii Britanii nu avea cum să o învingă pe mama cu poza ei cea veche, după care am scotocit deznădăjduită și la fel de dezorientată după noua țigară Silk Cut. Menajera? Ei da, știam că are o menajeră, dar. Și, peste toate astea, povestea aia cu Rebecca. Unde mai pui și că-i votează pe conservatori. Poate o să mănânc niște brânză. Aha! Sună telefonul. Era Shazzer.

— O, Shaz, am zis eu nefericită, și am început să-i debitez toată povestea.

— Stai, oprește-te aici! a zis ea, înainte chiar să ajung la partea cu băiatul oriental. Oprește-te. Ți spun chestia asta o singură dată și vreau să mă asculți cu atenție.

— Ce? am zis eu și m-am gândit că dacă, în afară de mama, exista o singură persoană pe lumea asta incapabilă să spună ceva o singură dată, aceasta era Sharon.

— Dă-i papucii.

— Dar.

— Dă-i papucii. Ai fost prevenită în toate felurile, este? Tipul votează cu conservatorii. Dă-i papucii, înainte de a deveni prea apropiați.

— Dar stai puțin, asta nu-i destul. am mormăit eu.

— Pentru Dumnezeu, m-a bodogănit ea. A făcut numai ce-a vrut el, este? Vine la tine acasă, îi faci toate mofturile. Tu te duci îmbrăcată la patru ace pentru înfiorătorii lui prieteni conservatori, și el ce face? Flirtează cu Rebecca. Te ia de sus. Și votează cu conservatorii. E prea manipulator, prea dominant.

Am aruncat o privire neliniștită la ceas.

— Ăăă, Shaz, pot să te sun eu de pe mobil?

— Ce? Adică aștepti să te sune el? Nu! a explodat ea.

Tocmai atunci a început să sune mobilul.

— Shaz, trebuie să închid. Te sun eu mai târziu.

Am răspuns plină de speranță la mobil. Era Jude.

— Oh, am o mahmureală cumplită. Cred că o să vomit.

S-a lansat apoi într-o poveste lungă despre o petrecere la Met Bar, dar a trebuit să o opresc, pentru că mi s-a părut că povestea mea cu tânărul oriental era mai importantă. Eram pur și simplu convinsă că aveam dreptate în această privință. Nu că aș fi fost egoistă.

— O, Doamne, Bridge, a zis Jude când am terminat. Vai și-amar de tine. Eu cred că ai reacționat extrem de bine, zău. Ai adoptat o poziție foarte bună.

Am simțit urcând în mine un val imens de mândrie, urmat de un altul, de derută.

— Dar ce-am făcut? am întrebat, și am privit în jurul meu prin cameră când cu un zâmbet de mulțumire, când clipind confuză.

— Ai făcut exact ce zice în Femeile care iubesc prea mult. Adică nimic. Te-ai detașat. Noi nu le putem rezolva problemele. Noi ne detașăm pur și simplu.

— Așa e, ai dreptate, am zis eu și am aprobat-o clătinând entuziasmată din cap.

— Noi nu le dorim nici un rău. Noi nu le dorim nici un bine. Nu îi sunăm. Nu ne vedem cu ei. Ne detașăm pur și simplu. Fiul menajerei, pe naiba. Dacă are menajeră, cum se face că vine tot la tine acasă și te pune să speli vasele?

— Dar dacă chiar era fiul menajerei?

— Fii serioasă, Bridget, a zis Jude cu severitate, ce faci tu se cheamă negarea adevărului.

11:15 a.m. Mi-am dat întâlnire cu Jude și Shazzer la barul 192 să luăm prânzul. Nu voi mai nega adevărul.

11:16 a.m. Da. Sunt complet detașată. Las' că-i arăt eu lui!

11:18 a.m. Nu-mi vine să cred că nu m-a sunat, fir-ar al dracului, al dracului și-al dracului. Nu pot să sufăr comportamentul ăsta când activ, când pasiv al telefonului în lumea modernă, a ajuns o metodă non-comunicativă de comunicare. E groaznic, groaznic: între un simplu apel telefonic și lipsa acestuia se poate ascunde diferența dintre a avea parte de dragoste, prietenie și fericire pe de o parte, sau a fi azvârlit din nou în necruțătoarea junglă a găsirii unui iubit pe de alta, dar de fiecare dată când o iei de la capăt te simți încă mai ratat ca înainte.

Ora prânzului. Nu mi-a venit să cred. Telefonul a început să sune exact când îl țintuiam cu privirea, de parcă eu îl făcusem să sune prin energia vibrațiilor mele mentale – și de data asta era chiar Mark.

— Ce mai faci? m-a întrebat el cu voce obosită.

— Bine, am răspuns eu și m-am străduit să rămân detașată.

— Să vin să te iau și să mergem undeva să luăm masa, să stăm puțin de vorbă?

— Ăăă, păi mă întâlnesc cu fetele la prânz, am zis eu realmente detașată.

— O, Doamne.

— Ce?

— Bridget. Ai idee de ce noapte am avut parte? Băiatul ăla încerca să o stranguleze pe maică-sa în bucătărie, poliția și cei de la salvare fojgăiau prin toată casa, injecții cu tranchilizante, drumuri la spital, filipinezi isterici zbierând la mine. Sigur, îmi pare teribil de rău că a trebuit să treci prin toate astea, dar și eu am avut parte de o noapte de iad și nu a fost câtuși de puțin vina mea.

— De ce nu m-ai sunat până acum?

— Pentru că ori de câte ori prindeam o secundă liberă să te sun, fie pe fix, fie pe mobil, găseam afurisitele tale de telefoane ocupate!

Hmmm. Până acum, chestia cu detașarea nu a mers cine știe ce. Se pare că aseară chiar a avut necazuri. Am stabilit să ne vedem diseară, să luăm cina, și mi-a spus că o să doarmă după-amiază. De unul singur, sper eu din tot sufletul.

DUMINICĂ, 2 FEBRUARIE.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame (excelent, mă transform într-un băiat oriental), țigări: 3 (f. b.), calorii: 2 100 (f. modest), iubiți: din nou 1 (urraaa!), cărți de psihologie aplicată enumerate cu voce tare și uluită de recent recâștigatul iubit: 37 (cărți foarte necesare în zilele noastre și la vârsta mea).

10 p.m. La mine acasă. Toate sunt din nou în bună regulă. Am fost un pic cam jenați la începutul cinei, dar lucrurile s-au ameliorat după ce am decis că îi cred povestea, mai ales că mi-a propus să vin să discut cu menajera.

Pe urmă însă, când ajunsesem la prăjiturile cu ciocolată, a zis:

— Bridget? Aseară, chiar înainte să se întâmple toate astea, începusem să simt că e ceva în neregulă cu relația noastră.

Am simțit brusc un gol în stomac. Ironia sorții este că și eu simțisem că ceva nu e în regulă. Bine, bine, dar una este ca tu să îți închipui că ceva nu merge într-o relație, și alta este dacă celălalt începe să o facă: e ca atunci când auzi un străin vorbindu-ți mama de rău. Și de asemenea începi să ai senzația că ești pe cale să fii dat deoparte, ceea ce, în afară de faptul că îți pricinuieste durere, suferință, inimă zdrobită etc., este pe deasupra și foarte umilitor.

— Bridge? Ești cumva sub hipnoză?

— Nu. De ce aveai senzația că ceva nu e în regulă? am șoptit eu.

— Păi, de fiecare dată când încercam să te ating, te fereai ca de un boșorog libidinos.

Am simțit o imensă ușurare. I-am povestit despre abominabilul corset și el a izbucnit în hohote de râs. A comandat niște vin la desert, ne-am cam înveselit amândoi și am sfârșit la mine acasă, unde am tras o partidă fantastică de amor.

Azi-dimineață, stând amândoi la mine acasă și citind ziarele în fața șemineului, am început să mă întreb dacă nu ar fi cazul să discut cu el chestiunea Rebecca și motivul pentru care el vrea să vină mereu la mine acasă. Dar Jude îmi spusese să nu vorbesc despre așa ceva, gelozia fiind o trăsătură de caracter total neatractivă în ochii celor de sex opus.

— Bridget, mi s-a adresat Mark, am impresia că ai intrat într-un soi de transă. Te întrebasesm de ce arată noile tale rafturi în halul ăsta. Ai obiceiul să meditezi? Sau sistemul ăsta de rafturi e conceput pentru atingerea unor ținte spirituale budiste?

— Din cauza cablurilor electrice, m-am exprimat eu vag.

— Ce e cu toate cărțile astea? a zis el și s-a ridicat să se uite mai de aproape la ele. Cum să ai o amantă tânără: sfaturi pentru bărbați trecuți de treizeci și cinci de ani, A avut vreodată Buddha o iubită? Cum poți obține tot ce vrei de Victor Kiam.

— Sunt cărțile mele de psihologie aplicată, le-am luat eu apărarea.

— Ce vor bărbații? Dincolo de co-dependența de un bărbat care nu își asumă nici o răspundere, Cum să-ți iubești partenerul divorțat fără să-ți pierzi mințile? Îți dai seama, sper, că ai adunat aici cel mai mare volum de cunoștințe teoretice despre comportamentul sexului opus din întregul univers, încep să mă simt ca un cobai!

— Ăăă.

Îmi zâmbea.

— Presupun că astea trebuie citite pereche? a întrebat el și a scos o carte din bibliotecă. Așa, ca să fii sigur în ambele alternative? Cum să fii fericit de unul singur, pereche pentru Cum să îți găsești partenerul perfect în treizeci de zile? Sau Budismul pentru începători, împreună cu Cum poți obține tot ce vrei de Victor Kiam?

— Nu, am răspuns eu indignată. Se citesc una câte una.

— De ce, Doamne iartă-mă, cumperi tu toate chestiile astea?

— De fapt, am o teorie, am început eu cu entuziasm (pentru că am, pe bune, o teorie). Dacă ții cont de alte religii pe plan mondial, ca de exemplu.

— Alte religii pe plan mondial? Altele decât care anume?

Mrrr. Îmi doresc uneori ca Mark să aibă mai puține afurisite de cunoștințe în domeniul dreptului.

— Altele decât cărțile de psihologie aplicată.

— Da, mă gândeam eu că ești pe cale să spui ceva de genul ăsta. Bridget, cărțile de psihologie aplicată nu reprezintă o religie.

— Ba da, reprezintă! Reprezintă o nouă formă de religie. E ca și cum ființele umane ar fi niște ape curgătoare care, când dau de un obstacol, bolborosesc și se umflă în jurul lui, încercând să găsească alt loc de trecere.

— Bolborosesc și se umflă, Bridge?

— Ce vreau să spun este că dacă religiile deja constituite dau greș, oamenii încep să caute un alt set de reguli după care să se ghideze. Și, de fapt, după cum tocmai spuneam, dacă te uiți prin cărțile astea de psihologie aplicată o să realizezi că ele chiar au multe idei în comun cu alte religii.

— Ca de exemplu.? a zis el și a fluturat din mână într-un gest de încurajare.

— Păi, budismul și.

— Nu. Întrebam care idei?

— Ăăă - am explicat eu cu un început de panică, dat fiind că teoria mea încă nu e definitiv elaborată - de exemplu, gândirea pozitivă, în Inteligența afectivă scrie că optimismul, convingerea că totul se va termina cu bine, este lucrul cel mai important. Și mai e și încrederea în sine, firește, cum scrie în încrederea afectivă. Și dacă te uiți la creștinism.

— Așaaa.?

— Păi, chestia aia pe care o citesc toți preoții la nunți: „Aceste trei lucruri vor rămâne de-a pururi: credința, speranța și iubirea”. Și mai e și trăirea clipei, ca în Calea mai puțin bătută și, de asemenea, în budism.

Mark se uita la mine ca la o sărită de pe fix.

— și cu iertarea: se spune în Poți să-ti refaci singur viața că a ține ranchiună e rău pentru tine însuși și că trebuie să ierți.

— Și asta a ce religie seamănă? Nu a musulmană, sper. Nu cred că afli prea multă iertare într-o religie care recomandă tăierea mâinii drepte pentru furtul unei bucăți de pâine.

Mark clătina din cap și se holba la mine. Nu părea că-mi înțelege prea bine teoria. Dar asta se întâmpla probabil pentru că energia spirituală a lui Mark nu era foarte dezvoltată, ceea ce s-ar putea dovedi în cele din urmă un obstacol în calea relației noastre.

— Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri! am zis eu indignată.

Chiar în clipa aceea a sunat telefonul.

— E de bună seamă comandamentul central al rendez-vous-urilor amoroase, a zis Mark. Sau poate arhiepiscopul de Canterbury!

Era mama.

— Ce tot faci? Hai, fuga, fuga. Parcă rămăsese că tu și cu Mark veniți la noi la prânz.

— Dar, mamă.

Eram convinsă că nu îi promisesem că venim la prânz, convinsă pur și simplu. Mark și-a dat ochii peste cap și a pornit televizorul pe un post care transmitea fotbal.

— Zău așa, Bridget. Am făcut trei budinci - deși, sincer vorbind, că faci trei budinci sau una singură, e același lucru - și am făcut și lasagna și.

L-am auzit pe tata pe fundal: „Las-o în pace, Pam”, în vreme ce ea îi dădea înainte atotștiutoare despre pericolul pe care îl reprezintă recongelarea cărnii, după care a luat el telefonul.

— Nu-ți face griji, scumpo. Sunt sigur că nu i-ai spus că vii. Dar asta e ideea care s-a copt în capul ei. O să încerc să liniștesc eu lucrurile cumva. Oricum, vestea proastă e că pleacă până la urmă în Kenya.

Mama a înhățat telefonul.

— S-au rezolvat toate cu pașaportul. Mi-am făcut o poză splendidă în magazinul ăla unde se fac fotografiile de nuntă, în Kettering, știi tu, acolo unde Ursula Collingwood i-a făcut poze lui Karen.

— Cu filtru?

— Nu! a răspuns ea indignată. Mă rog, poate or fi făcut ceva după aceea pe calculator, dar nu au folosit nici un fel de filtru. Ei, în fine, Una și cu mine plecăm sâmbăta viitoare. Numai pentru zece zile. Africa! Închipeie-ți!

— Și cu tata cum rămâne?

— Ei, asta-i, Bridget! Viața trebuie trăită! Dacă taică-tău vrea să și-o petreacă pe-a lui între terenul de golf și jardiniere, îl privește direct și personal!

Am reușit până la urmă să scap de ea cu ajutorul lui Mark, care ținea un ziar făcut sul într-o mână și arăta spre ceasul lui cu cealaltă. Ne-am dus apoi la el acasă și acum chiar că îl cred, pentru că menajera lui era acolo și făcea curat în bucătărie laolaltă cu vreo cincisprezece rude de-ale ei și păreau cu toții dispuși să îl venereze pe Mark ca pe un zeu. Am rămas la el acasă și am aprins lumânări romantice în dormitor. Urraaa! Cred că totul e în ordine acum. Da, sigur e totul în ordine. Îl iubesc pe Mark Darcy. Uneori pare cam primejdios, dar în fond este un om foarte drăguț și blând. Ceea ce e un lucru bun. Cred.

Mai ales că peste douăsprezece zile e Ziua Îndrăgostiților.

LUNI, 3 FEBRUARIE.

Cincizeci și șapte de kilograme și șizeci și trei de grame (f. b.), unități de alcool: 3, țigări: 12, zile până la Ziua Îndrăgostiților: 11, minute petrecute în compania unor gânduri obsedante despre tâmpenia asta feministă de a fi în compania unor gânduri obsedante, cum ar fi cele despre Ziua îndrăgostiților: aproximativ 162 (prost).

8:30 a.m. Sper că tata o să fie bine. Dacă mama pleacă sâmbătă, înseamnă că îl lasă de unul singur de Ziua Îndrăgostiților, ceea ce nu e foarte frumos din partea ei. Poate o să îi trimit o ilustrată, ca din partea unei admiratoare misterioase.

Mă întreb ce-o să facă Mark. Sigur o să-mi trimită măcar o felicitare.

Adică, sigur o să-mi trimită o felicitare.

Și poate o să mergem să luă cina pe undeva, sau o să ne distrăm în vreun alt fel. Mmmm. E f. plăcut să ai și tu o dată un iubit de Ziua îndrăgostiților. A, sună telefonul.

8:45 a.m. Era Mark. Pleacă mâine la New York pentru două săptămâni. De fapt, mi s-a părut chiar un pic cam neprietenos, a zis că e prea ocupat să ne vedem diseară, că trebuie să-și pună în ordine toate hârtiile și să-și rezolve toate problemele înainte de plecare.

Am reușit să fiu drăguță și am spus doar: „E-n regulă”, și abia după ce a închis telefonul am zbierat: „Dar de vineri într-o săptămână e Ziua Îndrăgostiților. Oooffff!”

Mă rog. E de-a dreptul copilăresc să gândesc așa. Ceea ce contează este relația dintre noi, nu niște scheme puse la cale în mod cinic de lanțuri de magazine ca să facă vânzări.

MARȚI, 4 FEBRUARIE

8 a.m. La cafea, unde beau un cappuccino și mănânc un croissant cu ciocolată. Așa, vezi! Am reușit să mă extrag din mlaștina gândirii negative și acum cred că de fapt e foarte bine că Mark pleacă. Va avea ocazia să țâșnească spre depărtări ca un gumilastic marțian, cum scrie în Marte și Venus la rendez-vous, și să îmi simtă lipsa. Și asta o să-mi dea și mie prilejul de a-mi îmbunătăți propria imagine și de a-mi rezolva niște probleme personale.

Plan de acțiune pentru perioadă absență Mark:

1. De mers zilnic la sala de sport.
2. De petrecut multe seri minunate cu Jude și Shazzer.
3. De făcut în continuare ordine prin casă.
4. De petrecut mai mult timp cu tata cât e mama plecată.
5. De muncit în draci la serviciu, ca să-mi consolidez poziția.

La prânz. La birou. O dimineață pașnică. Mi s-a dat de făcut o emisiune despre mașinile verzi.

— E vorba de un verde gen mediu-înconjurător, Bridget, a zis Richard Finch, nu verde-broască.

A devenit destul de curând evident că povestea cu mașinile verzi nu avea să vadă niciodată lumina ecranului, așa că m-am simțit liberă să visez la Mark Darcy și să mă gândesc la noua prezentare a numelui meu pe cartea de vizită, cu caractere diferite, mai atrăgătoare, care să mă aducă într-o poziție mai. Aiiiii!

12:15 p.m. Era afurisitul de Richard Finch, zbiera:

— Bridget. Asta nu e o întâlnire a Comitetului pentru protejarea comunității. E ședința unui studio de televiziune. Dacă trebuie neapărat să te zgâiești pe geam, încearcă măcar s-o faci fără să-ți tot bagi și scoți pixul ăla în și din gură. Ei, crezi că poți?

— Da, am răspuns eu tuflită și am pus pixul pe masă.

— Nu te întrebam dacă poți să-ți scoți pixul din gură, ci dacă poți să găsești un alegător sărit de cincizeci de ani, din clasa mijlocie, care are o casă proprietate personală și care votează pentru.

— Da, nici o problemă, am răspuns eu cu un oftat, gândindu-mă că o să o aflu eu pe urmă de la Patchouli pentru ce era votul.

— Care votează pentru ce? a întrebat Richard Finch.

I-am dăruit un zâmbet de-a dreptul enigmatic.

— Cred că vei constata că ți-ai răspuns singur la întrebare, am zis eu. Bărbat sau femeie?

— Și, și, a zis el pe un ton sadic. Câte unul din fiecare.

— Heterosexuali sau homosexuali? am replicat.

— Am zis din clasa britanică de mijloc, a mârâit el agresiv. Și acum, pune mâna pe nenorocitul ăla de telefon și încearcă să-ți aduci aminte să pui o fustă pe tine data viitoare, îmi distragi echipa de la treabă.

Ei bravos, mă bagă ei în seamă pe dracu', preocupați cum sunt de propriile cariere, și, la drept vorbind, fusta mea nici nu e chiar așa de scurtă, atâta doar că se ridicase puțin cât stătusem pe scaun.

Patchouli zice că e vorba de un vot pentru moneda unică sau moneda europeană. Ceea ce ea zice că înseamnă același lucru. O, la dracu', la dracu'. A, sună telefonul. Țasta trebuie să fie biroul de presă al ministrului de finanțe din cabinetul din umbră¹⁸ al opoziției.

12:25 p.m.

— A, bună, dragă. Brrr. Era mama. Ascultă, ai cumva un costum de baie?

— Mamă, ți-am mai spus să nu mă suni la birou decât dacă e vorba de ceva urgent, am șuierat eu.

— Da, știu, dar, vezi tu, problema e că plecăm sâmbătă și magazinele sunt încă pline cu îmbrăcăminte de iarnă.

Mi-a venit deodată o idee. Mi-a trebuit ceva vreme să o fac să înțeleagă ce vreau.

— Zău așa, Bridget, a zis ea după ce i-am explicat totul. Doar nu vrem să ne pomenim cu camioane din Germania care să ne ia tot aurul peste noapte.

— Dar, mamă, o să fii din nou la televizor. Gândește-te la public.

Tăcere.

— O să ajute moneda popoarelor africane. Nu sunt prea sigură că afirmația asta era întrutotul adevărată, dar ce contează.

— Da, se prea poate, dar nu am timp de apariții televizate, încerc să-mi fac bagajele.

— Uite ce e, am șuierat eu, vrei costumul ăla de baie sau nu?

12:40 p.m. Urraaa! Am reușit să găsesc nu unul, nu doi, ci trei alegători din clasa mijlocie engleză. Una vrea să vină împreună cu mama și să umble prin hainele mele, ca să se îmbrace ca Dickens și Jones, iar Geoffrey vrea și el să apară la televizor. Sunt om de televiziune de mare calibru.

— Ei! Ești ocupată, da? Richard Finch arăta cum arată el întotdeauna după prânz, transpirat și slinos. Planifici versiunea Bridget Jones a planului cu moneda unică, nu-i așa?

— Nu tocmai, am murmurat, zâmbind plină de sine. Dar ți-am găsit alegătorii din clasa mijlocie engleză care sunt pro. De fapt, am găsit chiar trei, am încheiat pe un ton voit nepăsător și mi-am răsfoit caietul cu „notițe”.

— O, nu ți-a spus nimeni? a întrebat el cu un rânjet diabolic. Am lăsat baltă povestea asta. Acum ne ocupăm de amenințările cu bombă. Poți să-mi găsești doi funcționari conservatori din centrul Angliei care să fie de acord cu argumentele Armatei Republicane Irlandeze?

8 p.m. Brr. Am petrecut trei ore pe un vânt teribil în Victoria, încercând să manipulez opiniile funcționarilor de pe stradă în direcția opiniilor declarate de Armata Republicană Irlandeză într-un fel care m-a făcut să sfârșesc prin a

mă teme că o să fiu arestată pe loc și transferată la închisoarea Maze. M-am întors la birou, mi-am făcut o mie de griji cu privire la ce aveau mama și Una să găsească prin garderoba mea, iar la birou am avut o conversație neplăcută cu Richard Finch, ceva de genul: „Da' ce, credeai că o să găsești pe careva? Că fraieră mai ești!”

Trebuie, trebuie neapărat să găsesc alt loc de muncă. A, ce bine, sună telefonul.

Era Tom. Urraaa! S-a întors.

— Bridget! Ce-ai mai slăbit!

— Zău? am făcut eu încântată, înainte de a-mi da seama că observația cu pricina era făcută telefonic.

Tom s-a lansat apoi într-o tiradă plină de entuziasm despre călătoria lui la San Francisco.

— Băiatul de la vamă a fost absolut divin. M-a întrebat: „Ai ceva de declarat?”, iar eu i-am răspuns: „Doar pielea mea scandalos de bronzată!” Mă rog, până la urmă mi-a dat numărul lui de telefon și ne-am tras-o într-o baie publică!

Am simțit vechea împunsătură de invidie când am auzit din nou ce lejer se angajează actul sexual între doi homosexuali: doi bărbați pot face sex imediat după ce s-au cunoscut doar pentru că așa au ei chef, și nici unul nu-și face griji că trebuie să iasă mai întâi de trei ori cu celălalt, sau că trebuie să aștepte un anumit număr de zile înainte de a-i da un telefon.

După ce, timp de vreo trei sferturi de oră, a înșirat un mare număr de escapade care de care mai șocante, a zis:

— Ei, tu știi că mie nu-mi place să vorbesc despre mine. Tu ce mai faci? Cum îți mai merge cu Mark, tipul ăla cu funduleț bombat?

I-am spus că Mark e plecat la New York, dar am hotărât să nu îi relatez incidentul cu băiatul cu iepuri, de teamă să nu-i stârnesc poftete. L-am plictisit în schimb cu povești despre serviciu.

— Trebuie să găsesc un alt loc de muncă, ăsta chiar că îmi subminează demnitatea și respectul de sine. Am nevoie de ceva care să-mi permită folosirea deplină a talentului și competenței.

— Hmmm. Înțeleg ce vrei să spui. Te-ai gândit să te apuci de prostituție?

— Ce să spun, foarte amuzant.

— De ce nu îți exerciți profesia de jurnalist în afara serviciului? Fă și tu niște interviuri în timpul liber.

O idee de-a dreptul strălucită. Tom a zis că o să vorbească el cu prietenul lui, Adam, de la Independent, și că o să-l roage să-mi dea de făcut un interviu sau o recenzie sau așa ceva!

Ha, o să fiu un jurnalist de primă mână și o să scriu tot mai multe articole și o să câștig tot mai mulți bani, până când o să pot renunța la serviciu și o să stau pur și simplu pe canapea cu laptop-ul pe genunchi. Urraaa!

MIERCURI, 5 FEBRUARIE.

L-am sunat adineauri pe tata și l-am întrebat dacă vrea să mergem undeva de Ziua Îndrăgostiților.

— O, ești foarte drăguță, scumpa mea. Dar maică-ta a zis că am nevoie să-mi explorez propria conștiință.

— Și?

— Și mă duc la Scarborough, să joc golf cu Geoffrey.

Excelent. Mă bucur că se simte bine.

Joi, 13 FEBRUARIE.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: 4, țigări: 19, vizite la sala de sport: 0, felicitări de Ziua Îndrăgostiților sosite devreme: 0, motive pentru a marca Ziua Îndrăgostiților dacă iubitul tău nu pomenește nimic despre ea: 0.

Sunt sătulă până-n gât de treaba asta. Mâine e Ziua Îndrăgostiților și Mark nici nu a pomenit despre ea. Oricum, nu înțeleg de ce trebuie să. Chiar nu-mi pasă că e Ziua Îndrăgostiților, să stea la New York tot weekendul. În fond, nici nu e importantă, așa, în general. Doar birourile de avocatură sunt în mod sigur închise.

Obiective atinse pe durata absenței lui Mark:

Număr de vizite la sala de sport: 0.

Seri petrecute cu Jude și Shazzer: 6 (și se pare că mai urmează una mâine).

Minute petrecute cu tata: 0. Minute petrecute vorbind cu el despre sentimentele lui: 0

Minute petrecute cu tata în convorbiri telefonice despre golf, în vreme ce Geoffrey urla pe fundal: 287.

Articole scrise: 0.

Kilograme pierdute: 0.

Kilograme câștigate: 1.

I-am trimis totuși lui Mark un semn de Ziua Îndrăgostiților. O inimă de ciocolată. I-am trimis-o la hotel chiar înainte de plecarea lui, cu mențiunea: „A nu se deschide înainte de 14 februarie”. Cred că o să-și dea seama că e de la mine.

VINERI, 14 FEBRUARIE.

Cincizeci și opt de kilograme și nouăzeci și nouă de grame, vizite la sala de sport: 0, ilustrate de Ziua Îndrăgostiților: 0, flori, bomboane sau cadouri de Ziua Îndrăgostiților: 0, motive pentru a marca Ziua Îndrăgostiților: 0, diferențe între Ziua Îndrăgostiților și oricare altă zi: 0, rostul vieții: nesigur, posibilitatea ca eu să am o reacție exagerată față de dezastrul din Ziua Îndrăgostiților: minimă.

8:20 a.m. Mă duc până la parter să văd dacă a venit poșta.

8:22 a.m. Poșta nu a venit.

8:27 a.m. Poșta tot nu a venit.

8:30 a.m. Poșta a venit! Urraaa!

8:35 a.m. Nu am primit decât extrasul de cont de la bancă. Nimic de la Mark, nimic, nimic, nimic, nimic, nimic. Nimic.

8:40 a.m. Nu-mi vine să cred că petrec din nou de una singură Ziua Îndrăgostiților. Cel mai penibil a fost acum doi ani, când m-am dus cu Jude și Shaz la Gambia și a trebuit să mergem acolo cu o zi mai devreme, din cauza orarului zborurilor. Când am coborât la restaurant, totul era împodobit cu inimioare, înăuntru, la fiecare masă, ședeau cupluri ținându-se de mână, iar noi a trebuit să stăm acolo tustrele și să citim din cartea Cum să te iubești pe tine însăși.

Mă simt tristă peste măsură. Nu se poate ca el să nu fi știut. Pur și simplu nu-i pasă. În mod sigur asta înseamnă că sunt o Umbrelă-de-Vreme-Rea, cum scrie în Marte și Venus la rendez-vous, și cred că dacă pe un bărbat îl interesează la modul serios o femeie, îi cumpără neapărat cadouri cum ar fi lenjerie intimă sau bijuterii, nu cărți sau aspiratoare. Poate că asta e felul lui de a spune că totul s-a sfârșit între noi și că o să-mi zică asta și personal, când se întoarce.

8:43 a.m. Poate că Jude și Shaz au avut dreptate și ar fi trebuit să pun punct relației atunci când am fost prevenită. Uite, anul trecut, cu Daniel, dacă, în loc să neg realitatea, aș fi terminat-o cu el și m-aș fi detașat de prima dată când nu a apărut la o întâlnire și mi-a trântit o scuză jalnică, nu aș fi sfârșit prin a găsi o femeie goală tolănită pe șezlong pe terasa lui de pe acoperiș. De fapt, dacă mă gândesc bine, Daniel reprezintă anagrama cuvântului denial¹⁹!

Totul se repetă. Găsesc veșnic oameni goi pușcă acasă la iubii mei. Pentru mine istoria continuă să se repete.

8:45 a.m. O, Doamne. Mi-am depășit contul cu două sute de lire sterline. Cum? Cum? Cum?

8:50 a.m. Ca să vezi. Tot răul spre bine. Am găsit în extrasul de cont un cec bizar de 149 de lire pe care nu îl recunosc. Sunt convinsă că e vorba de cecul pentru 14,90 lire pe care l-am dat la curățătorie, sau așa ceva.

9 a.m. Am sunat la bancă să aflu cine era beneficiarul cecului și am aflat că era un anume „Monsieur S. F. S.". Numai hoți în curățatoriile astea. O să-i sun pe Jude, Shazzer, Rebecca, Tom și Simon să le spun să nu apeleze în viața lor la Duraclean.

9:30 a.m. Ha! Am fost până la Duraclean să aflu cine e acel „Monsieur S. F. S.", sub pretextul că duc o cămașă de noapte la curățat. Nu am putut să nu observ că personalul care lucra acolo era format nu din francezi, ci mai degrabă din indieni. Sau poate că erau indo-francezi.

— Puteți să-mi spuneți, vă rog, cum vă numiți? l-am întrebat pe omul de la teighea în timp ce îi înmănam cămașa de noapte.

— Salwani, mi-a răspuns el cu un zâmbet suspect de amabil. Aha, începe cu litera S.

— Și care este numele dumneavoastră? a întrebat el.

— Bridget.

— Bridget. Aici adresa la dumneavoastră scriți vă rog, Bridget.

Asta era de-acum foarte suspect. Am decis să scriu adresa lui Mark Darcy, că el are servitori și sisteme de alarmă.

— Cunoașteți cumva un Monsieur S. F. S.? am întrebat eu, moment în care omul a început să se comporte foarte jucăuș.

— Nu, dar cred că la dumneavoastră de undeva cunosc, a răspuns el.

— Să nu vă închipuiți că nu știu ce se petrece aici, am zis eu și m-am năpustit pe ușă afară. După cum vedeți, m-am ocupat personal de treaba asta.

10 p.m. Nu-mi vine să cred. La ora unsprezece și jumătate, un tânăr a intrat în birou cu un buchet enorm de trandafiri roșii în brațe și le-a pus pe biroul meu. Pe biroul meu! Trebuia să vedeți ce mutre au făcut Patchouli și Oribilul Harold.

Chiar și Richard Finch a rămas cu gura căscată și nu a reușit decât să îngaime, pe un ton jalnic, o tentativă de glumă: „Ți le-ai trimis chiar tu, este?”

Am deschis ilustrata și iată ce scria:

Felicitări de Ziua Îndrăgostiților pentru lumina vieții mele plicticoase. Să fii la aeroportul Heathrow la terminalul I la 8:30 a.m. să-ți ridici biletul de avion de la biroul liniei British Airways (numărul de referință P23/R55), pentru o magică minivacanță misterioasă. Ne întoarcem luni dimineață în timp util ca să ajungi la serviciu. Te aștept la aeroport acolo.

(Împrumută un costum de schi și niște bocanci sănătoși.)

Nu pot să cred. Pur și simplu nu pot să cred. Mark mă duce într-o minivacanță surpriză de Ziua Îndrăgostiților. Urraaa! Va fi foarte romantic, într-un sătuc precum cele din vederile de Crăciun, printre luminițe pâlپاitoare, pe schiuri, mână în mână, ca regele și regina zăpezilor.

Mă simt teribil de vinovată pentru că mă afundasem în mlaștina gândurilor negative, dar i se putea întâmpla oricui. Absolut.

Am sunat-o adineauri pe Jude, care a spus că-mi împrumută costumul ei de schi: e stil salopetă neagră, ca al lui Michelle Pfeiffer în Catwoman, sau cam așa ceva. Am însă o problemă: am fost o singură dată în viața mea la schi pe vremea când eram elevă și încă din prima zi mi-am scrântit o gleznă. Nu contează. Sunt sigură că o să fie simplu.

SÂMBĂTĂ, 15 FEBRUARIE.

Șaptezeci și șase de kilograme și douăzeci și patru de grame (în orice caz, așa mă simt - sunt un fel de balon hidos de umflat cu ciocolată fondantă, crenvurști, cacao cu lapte etc.), café frappe-uri: 5, țigări: 32, căni de cacao cu ciocolată: 6, calorii: 8257, nr. de picioare: 3, nr. de accidente în care aproape că mi-am dat sufletul: 8.

1 p.m. La marginea prăpastiei. Nu-mi vine să cred în ce situație mă aflu. Când am ajuns în vârful muntelui, m-am simțit atât de paralizată de frică, încât l-am încurajat pe Mark Darcy să pornească el primul, iar eu mi-am pus schiurile în picioare și l-am privit coborând elegant pe pârtie, stânga, dreapta, destins, „fșșș, vââj, fșșș”, ca un proiectil de focuri de artificii. Deși eram, firește, f. recunoscătoare pentru weekendul la schi, chiar și drumul până pe culme a fost un coșmar și mă tot întrebam ce rost are să mă strecor cu telescaunul printre lanțuri și stâlpi masivi, care aduc a peisaj din lagărele de concentrare naziste, cu genunchii pe jumătate îndoțiți, cu niște bocanci grei ca de ghips în fiecare picior și cărând niște schiuri incomode care o tot

porneau fiecare în altă direcție ca niște oi rătăcite, când puteam așa de bine să stau eu acasă în pătuțul meu cald și comod. Partea cea mai proastă era că părul meu înnebunise din cauza altitudinii, închipuia niște forme deșucheate, ca niște piscuri montane sau coarne, și din cauza asta începusem să aduc cu figurinele desenate pe pachetele de ciocolată Cadbury. Iar salopeta de Catwoman fusese menită unor persoane lunguiete și slăbănoage ca Jude, așa că eu arătam în ea ca o mătușica de pantomimă. Și mai erau și puștii ăia de trei anișori care vâjâiau liniștiți pe lângă noi fără măcar să se folosească de bețe, într-un picior sau făcând tumbe pe schiuri etc.

Schiul chiar că e un sport foarte periculos, nu exagerez. Omul poate paraliza, poate fi acoperit de o avalanșă etc., etc. Shazzer mi-a povestit despre un prieten de-al ei care a plecat pe schiuri într-o excursie super prin pădure, dar l-a lăsat curajul, așa că a fost luat cu targa, iar salvamontiștii l-au scăpat în prăpastie cu targă cu tot.

2:30 p.m. La cafeneaua de pe munte. Mark a sosit vâjâind elegant pe schiuri și m-a întrebat dacă sunt gata să cobor pe pârtie.

I-am explicat în șoaptă că am făcut o greșeală venind pe pârtie, că ăsta e un sport f. periculos – nici societatea de asigurări nu a vrut să mă asigure. Una e să ai un accident pe care nu îl poți prevedea, și cu totul altceva să te pui de bunăvoie și nesilit de nimeni într-o situație primejdioasă și să te joci conștient cu posibilitatea de a muri sau de a rămâne schilod, ca atunci când sari cu parașuta, când escaladezi Everestul sau lași pe cineva să tragă cu pistolul în niște mere pe care le ții pe cap etc.

Mark m-a ascultat calm și gânditor.

— Înțeleg ce vrei să spui, Bridget, a zis el în cele din urmă. Dar asta e o pârtie pentru copiii mici. E practic orizontală.

I-am spus lui Mark că vreau să mă duc înapoi jos cu teleschiul ăla, dar el m-a lămurit că agregatul e făcut anume pentru schiori și că nu poți merge decât în sus cu el. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Mark reușise să mă împingă până la poalele pârtiei puțin câte puțin – mă împingea, pe urmă schia până în fața mea și mă prindea. Când am ajuns jos, mi s-a părut nimerit să abordez chestiunea urcatului cu telecabina și a revenirii în satul de vacanță ca să ne odihnim și să bem un cappuccino.

— Chestia e, Bridget, mi-a spus el, că schiatul e ca orice altă problemă de viață. E doar o problemă de încredere în propriile forțe. Haide. Cred că ai nevoie de niște coniac.

2:45 p.m. Mmm. Îmi place la nebunie coniacul, e delicios.

3 p.m. Coniacul chiar că e o băutură excelentă.

Mark are dreptate. Probabil că am un talent nativ de schior. Tot ce trebuie este să am mai multă încredere în mine.

3:15 p.m. La capătul de sus al pârtiei pentru copiii mici. O, Doamne. Totul e frumuseț și ușurel. O iau în jos. Vâjjj!

4 p.m. Sunt un schior minunat, fantastic. Adineauri am coborât perfect pârtia împreună cu Mark: „fșșșș, vâjjj” și tot trupul mi se balansa, mi se legăna în armonie perfectă, cu mișcări instinctive. M-a cuprins un extaz nebun! Am descoperit o nouă rațiune de a trăi. Sunt o sportivă de clasa

prințesei Anne! Sunt plină de vigoare și de gânduri pozitive! Încredere! Urraaa! O nouă viață plină de încredere mi se așterne în față! Coniac! Urraaa!

5 p.m. Ne-am dus să ne tragem sufletul la cafeneaua de pe munte și Mark a fost întâmpinat acolo, pe nepusă masă, de o întreagă trupă de inși gen avocat-bancher, printre ei aflându-se și o fată înaltă, subțire, blondă, care stătea cu spatele la mine și purta un costum alb de schi și o bentiță albă, pufoasă pe cap. Râdea în hohote. Ca într-un ralanti am văzut cum își dă părul pe spate, pentru ca apoi să îi cadă la loc ca o cortină catifelată, și am început să-mi dau seama că recunosc râsul acela, apoi ea s-a întors cu față către noi. Era Rebecca.

— Bridget! a zis ea, s-a apropiat de mine cu un clinchetit ușor și m-a sărutat. Ești grozavă! E minunat să te revăd aici! Ce coincidență!

M-am uitat la Mark, dar el părea mut de uimire, își trecea doar mâna prin păr.

— Ăăă, păi nu e chiar o coincidență, nu-i așa? a zis el cam cu stângăcie. Chiar tu ai sugerat să o aduc pe Bridget aici. Sigur, mă bucur foarte mult să vă văd pe toți, dar nici prin cap nu mi-a trecut că o să fiți și voi aici.

Un lucru cu adevărat bun în relația mea cu Mark este că îl cred întotdeauna pe cuvânt, dar când îi sugerase ea chestia asta? Când?

Rebecca a părut ușor încurcată câteva momente, după care i-a adresat un zâmbet dezarmant.

— A, da, știu, tocmai mă gândeam ce grozav e în Courcheval și toți ceilalți au spus că o să vină și ei aici, așa că. Oooo!

S-a „împiedicat” într-un mod absolut convenabil de ceva și a trebuit „prinsă” în brațe de unul dintre admiratorii ei.

— Hmmm, a făcut Mark. Nu părea cătuși de puțin fericit. Eu stăteam cu capul plecat și mă străduiam să înțeleg ce se petrece acolo.

Într-un final, nu am mai putut susține efortul supraomenesc de a mă comporta normal, așa că i-am șoptit lui Mark că vreau să mai fac o coborâre pe pârtia pentru copii. M-am suit în telescaun mult mai ușor decât prima dată, extrem de recunoscătoare să mă văd ieșită din bâlciul acela bizar de la cafenea. Am scăpat două scaune din cauza felului inadecvat de a le agăța, dar am reușit să mă sui în al treilea.

Problema e că, o dată ajunsă sus, nimic nu mai părea să meargă cum trebuie, simțeam pârtia plină de protuberante și locuri vălurite, parcă mă bălăbăneam pe picioare, nu alta. Deodată am observat că un puști îmi făcea semne cu mâna și zbiera ceva pe franțuzește. M-am uitat cu groază spre cafenea, unde am văzut că toți prietenii lui Mark zbierau și-mi făceau și ei semne cu mâinile. Ce se petrecea? Apoi l-am văzut pe Mark ieșind din cafenea și alergând ca nebun spre mine.

— Bridget, a țipat el când s-a apropiat destul cât să-l pot auzi, ai uitat să-ți pui schiurile în picioare!

— Mare toantă, a răcnit Nigel, în timp ce ne întorceam la cafenea. Asta-i cea mai mare tâmpenie pe care am văzut-o de ani buni înapoi.

— Vrei să schiez eu cu ea? I-a întrebat Rebecca pe Mark, cu ochii măriți, pasămite, de grija mea, de parcă aş fi fost un copil mic care face probleme tuturor. Aşa o să poţi face şi tu o coborâre ca lumea înainte de cină.

— Nu, nu, ne descurcăm, a zis el, dar vedeam limpede pe faţa lui că ar fi vrut să mai facă o coborâre, iar eu chiar voiam să îl las, pentru că îi place la nebunie să schieze. Dar pur şi simplu nu puteam să suport ideea de a lua lecţii de schi de la afurisita de Rebecca.

— De fapt, cred că nu vreau decât să mă odihnesc puţin, am zis. O să beau o ciocolată caldă ca să-mi revin puţin.

A fost grozav să stau în cafenea şi să beau ciocolată, parcă şi fi băut o cană uriaşă de sos de ciocolată, ceea ce a fost bine, pentru că m-a făcut să-mi scot cât de cât din cap imaginea lui Mark urcând cu telescaunul alături de Rebecca. Vedeam ce veselă şi agitată era când îl atingea pe braţ.

În cele din urmă şi-au făcut apariţia zburând pur şi simplu pe pârtie, ca regele şi regina zăpezilor – el în negru, ea în alb – şi arătau ca un cuplu care face reclamă cabanelor foarte scumpe de schi, iar imaginea reclamei sugera că – pe lângă opt pârtii, patru sute telescaune şi micul dejun şi cina incluse în preţ – poţi şi tu să ai parte de o partidă fenomenală de sex, cum o să aibă cei doi din reclamă.

— O, a fost chiar extraordinar, a exclamat Rebecca în timp ce îşi scotea ochelarii de schi şi îi râdea lui Mark drept în faţă. Uite ce m-am gândit, nu vreţi să luaţi amândoi cina cu noi? O să luăm o gustare în aer liber sus, în capul pârtiei, după care o să coborâm la lumina torţelor – a, îmi pare rău, Bridget, tu poţi să vii jos cu telecabina.

— Nu, a zis Mark cu fermitate. Nu am fost împreună de Ziua Îndrăgostiţilor, aşa că o duc pe Bridget să luăm cina într-un loc special.

Ce îmi place mie la Rebecca este că are întotdeauna o fracţiune de secundă întârziere în reacţii, răstimp în care citeşti limpede cât este în realitate de ofuscată.

— Mă rog, cum vreţi, distracţie frumoasă, a zis ea, după care şi-a etalat zâmbetul acela de reclamă pentru pasta de dinţi, şi-a pus ochelarii de schi şi a pornit în trombă către oraş.

— Când te-ai văzut cu ea? I-am întrebat. Când ți-a sugerat să vii la Courcheval?

S-a încruntat.

— Era şi ea la New York.

M-am clătinat şi mi-a căzut unul din beţele de schi din mână. Mark a izbucnit în râs, l-a ridicat de jos şi m-a îmbrăţişat cu foc.

— Nu face mutra asta, mi-a şoptit el cu gura aproape de obrazul meu. Era cu o întreagă trupă după ea şi am avut doar o conversaţie de zece minute. I-am spus că aş vrea să fac ceva deosebit, ca să mă revanşez pentru că am lipsit de Ziua Îndrăgostiţilor, şi ea mi-a sugerat să te aduc aici.

Mi-a ieşit pe gură un mic oftat greu de definit.

— Bridget, mi-a spus el, te iubesc.

DUMINICĂ, 16 FEBRUARIE.

Greutate: nu contează (de fapt, nu am unde să găesc un cântar), nr. de retrăiri ale momentului sublimiei declarații de dragoste: exorbitant, cât să umple o uriașă gaură neagră cosmică.

Sunt atât de fericită! Nu mai sunt furioasă pe Rebecca, acum mă simt generoasă și tolerantă. Ea este o libelulă, sau o vacă, după caz, foarte plăcută la vedere și atât. Eu și Mark am avut parte de o cină f. frumoasă, la care am râs mult și ne-am mărturisit cât de mult ne-am simțit lipsa unul altuia. I-am dat un cadou care a constatat dintr-un mic port-chei, pe care era gravat numele echipei Newcastle United, și niște boxeri, tot cu Newcastle United, care i-au plăcut foarte, foarte mult. El mi-a făcut cadou o cămașă de noapte de mătase, cam mică, dar pe el nu l-a deranjat deloc faptul, ca să fiu cinstită, chiar dimpotrivă. De asemenea, mi-a relatat după aceea toate problemele de serviciu cu care a avut de-a face la New York, iar eu mi-am dat cu părerea despre ele, părere care i s-a părut interesantă, chiar „unică"! P. S. Nimeni nu trebuie să citească chestia asta, mi-e jenă. Am fost atât de emoționată pentru că el mi-a făcut acea declarație de dragoste atât de curând după începerea relației noastre, încât m-am grăbit să le sun pe Jude și pe Shaz și le-am lăsat mesaje pe robot. Dar acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea să mă laud cu așa ceva.

LUNI, 17 FEBRUARIE.

Cincizeci și nouă de kilograme și nouăzeci de grame (valeu! Văleleu! Afurisita aia de ciocolată caldă), unități de alcool: 4 (dar asta include și ce am băut în avion, așa că e f. b.), țigări: 12, acte rușinoase de neocolonialism comise de mama: unul, dar extrem.

Weekendul romantic a fost fantastic, cu excepția apariției Rebeccăi, dar am avut parte de un mic șoc la întoarcere, pe aeroportul Heathrow. Ne aflam în salonul de sosiri și ne uitam după un taxi, când am auzit o voce lângă mine:

— Vai, dragă! Nu trebuia să vii să ne întâmpini la aeroport, prostuță ce ești! Geoffrey și cu taică-tău ne așteaptă la ieșire. Am intrat aici doar ca să îi luăm lui taică-tău un cadou. Hai să faci cunoștință cu Wellington!

Era mama, care se bronzase într-o vagă nuanță portocalie, își împletise părul în multe codițe ca Bo Derek, cu biluțe colorate de plastic în ele, și purta un costum larg oranj cu imprimeuri, cum poartă Winnie Mandela.

— Știu, o să-ți închipui că e din tribul Masai, în realitate e un Kikuyu! Un Kikuyu! Închipuie-ți!

I-am urmărit direcția privirii și am zărit-o pe Una Alconbury; era îmbrăcată și ea din cap până-n picioare într-un drapaj portocaliu cu imprimeuri, dar avea în plus ochelari de citit pe nas, în mână – o poșetă verde cu o imensă clemă aurie și stătea la teigheaua standului Sock Shop cu poșeta deschisă. Se uita în sus plină de încântare spre un tânăr negru cu statură impozantă, îmbrăcat cu o pelerină în carouri de un albastru intens și înzestrat cu niște urechi enorme, cărnoase, de una din ele spânzurându-i ceva ca o rolă de film.

— Hakuna Matata. Adică „Nu-ți face griji, fii fericit!", în limba swahili. Nu că e grozav? Una și cu mine ne-am distrat pe cinste și Wellington a venit cu

noi și vrea să rămână definitiv aici. Bună, Mark, l-a salutat ea, arborând un aer important. Hai, dragă, vino să-i spui Jambo lui Wellington!

— Taci, mamă, taci din gură, am șuierat eu printre dinți și am aruncat priviri neliniștite în stânga și-n dreapta. Nu poți aduce un membru al unui trib african care să rămână definitiv în casa noastră. Este un gest neocolonialist și tata abia și-a revenit după povestea cu Julio.

— Wellington, a zis mama și s-a îndreptat de spate, nu este membru al unui trib african. Mă rog, este, dar cel puțin este un membru civilizată al unui trib african! Locuiește într-o colibă de pământ! Dar a vrut să vină cu noi! Vrea să călătorească în întreaga lume, ca Una și ca mine!

Mark a fost cam necomunicativ în taxi, în drum spre casă. Afurisita asta de mama! Aș vrea să am și eu o mamă ca alții, cu păr argintiu, care să gătească fripturi gustoase.

A, da, trebuie să-i dau un telefon tatei.

9 p.m. Tata s-a retras din nou în sine, reprimându-și emoțiile, stare specifică englezilor din clasa de mijloc și vocea îi suna distant și rece când am vorbit cu el.

— Cum merg treburile? am îndrăznit eu când am reușit să scap de hipersurescitatea mea mamă prezentă pe linia telefonică și să vorbesc cu el.

— O, bine, bine, așa cum știi. Războinici zuluși prin răsaduri. Dar ciuboșica cucului tot răsare. Toate bune cu tine?

Of, Doamne. Nu știu dacă va putea suporta din nou toată nebunia asta. l-am spus să mă sune oricând, dar e greu să te înțelegi cu el când se poartă așa ceremonios.

MARȚI, 18 FEBRUARIE.

Cincizeci și nouă de kilograme și nouăzeci de grame (problemă serioasă deja), țigări: 13, ficțiuni masochiste cum că Mark ar fi îndrăgostit de Rebecca: 42.

7 p.m. Sunt în mare clocot. M-am întors în grabă după o nouă zi de coșmar la serviciu (Shaz a decis, în mod cu totul inexplicabil, că îi place fotbalul, așa că eu și cu Jude mergem să vedem cum nemții îi bat pe turci, sau pe belgieni, sau așa ceva) și am găsit două mesaje pe robot, nici unul din ele de la tata.

Primul era de la Tom, zicea că prietenul lui, Adam, de la ziarul Independent, este dispus să îmi dea de făcut un interviu cu cineva, dar că trebuie să găsesc pe cineva faimos și că nu e cazul să mă aștept să fiu și plătită pentru asta.

Păi, așa stau lucrurile la ziare? Cum fac angajații să-și plătească ipotecile la case și cum își rezolvă curele de dezalcoolizare?

Al doilea mesaj era de la Mark. Zicea că e ocupat cu cei de la Amnesty International și cu indonezienii și mă întreba dacă poate să mă sune mai târziu la Shazzer acasă, să-i spun cum a fost meciul. A urmat o mică pauză, după care a glăsuțit: „Aă, da, Rebecca ne-a invitat pe noi și restul «găștii» la părinții ei acasă, în Gloucester, la o petrecere weekendul viitor. Ce părere ai? Te sun eu mai târziu”.

Știu eu exact ce părere am. Cred că prefer să stau vârată într-o găurică printre răsadurile din grădina casei părintești și să mă împrietenesc cu toți viermii pe întreaga durată a weekendului decât să mă duc la petrecerea Rebeccăi și să mă uit cum flirtează ea cu Mark. Altminteri, de ce nu m-ar fi sunat pe mine să ne invite?

E menționită acută. Curat menționită acută. Nici o îndoială asupra diagnosticului. Sună telefonul. Pun pariu că e Mark. Ce să-i spun?

— Bridget, ridică telefonul, las-o jos, las-o jos. LAS-O JOS!

Am ridicat receptorul nedumerită.

— Magda?

— A, Bridget! Bună! Cum a fost la schi?

— A fost grozav, dar.

I-am relatat toată povestea cu Rebecca și New Yorkul și petrecerea de săptămâna viitoare.

— Nu știu dacă să mă duc sau nu.

— Bineînțeles că trebuie să te duci, Bridge, a zis Magda. Dacă Mark ar vrea să fie cu Rebecca, ar fi cu Rebecca, spune-i doar. jos, jos, Harry, dă-te jos de pe speteaza fotoliului, imediat, altfel mami o să-ți dea na-na. Sunteți doi oameni foarte diferiți unul de altul.

— Hmmm. Vezi tu, eu cred că Jude și Shazzer n-ar fi într-un totu de acord și.

Jeremy a înhățat telefonul:

— Uite ce e, Bridge, a le cere sfatul lui Jude sau Shazzer în materie de amor este ca și când ai cere sfaturi în materie de cură de slăbire cuiva care cântărește o sută de kile.

— Jeremy! a urlat Magda. Face și el pe avocatul diavolului, Bridge! Nu-l lua în seamă. Fiecare femeie are propria aură. El te-a ales pe tine. Du-te la petrecere, ai grijă să arăți senzațional și n-o scăpa din ochi pe ea. Nuuu! Nu pe pardoseală!

Are dreptate. O să fiu o femeie super-rafinată, receptivă și abordabilă și o să mă simt grozav emanându-mi propria aură. Urraaa! îl sun pe tata, după care mă duc la meci.

Miezul nopții, înapoi în apartament. Odată ieșită în frigul crâncen de afară, femeia super-rafinată s-a evaporat și a lăsat în urmă-i doar nesiguranță. A trebuit să trec pe lângă niște muncitori care lucrau, sub lumina puternică a reflectoarelor, la conducta principală de gaz a orașului. Purtam o haină f. scurtă și cizme, așa că m-am pregătit sufletește să îndur fluierături și comentarii jenante din partea muncitorilor, dar m-am simțit ca o idioată când nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Asta mi-a amintit cum odată, pe când aveam cincisprezece ani, mergeam singură pe o alee lăturalnică a orașului și un bărbat a venit după mine și m-a înșfăcat de braț. M-am întors speriată să mă uit la atacator. Pe vremea aceea eram foarte subțirică și purtam blugi foarte mulați. Dar purtam ochelari din aceia cu aripioare la margini și proteză de îndreptat dinții. Omul mi-a aruncat o singură privire și a luat-o la sănătoasa.

Când am ajuns, le-am împărtășit lui Jude și lui Shazzer simțămintele pe care le-am încercat în episodul cu muncitorii.

— Păi, aici e buba de fapt, Bridget, a explodat Shazzer. Bărbații ăștia tratează femeile ca pe niște obiecte, de parcă unica noastră menire este să fim atrăgătoare din punct de vedere fizic.

— Tocmai, că nu au făcut-o, a obiectat Jude.

— De-aia și cred că toată povestea e discutabilă. Ei, haide, zisesem că ne uităm la meci.

— Mmm. Ce pulpe puternice și frumoase, nu credeți? a zis Jude.

— Mmmm, m-am declarat eu de acord și m-am întrebat distrată în sinea mea – oare Shaz s-ar burzului dacă aș aduce vorba de Rebecca în timpul meciului?

— Știi pe cineva care s-a culcat o dată cu un turc, a zis Jude. Tipul avea un penis atât de uriaș, încât nu putea să reguleze nici o femeie.

— Cum? Parcă spuneai că s-a culcat cu el, a observat Shazzer, cu ochii în televizor.

— S-a culcat cu el, dar nu și-au tras-o, a explicat Jude.

— N-a putut s-o facă pentru că avea chestia prea mare, am venit eu în ajutorul relatării lui Jude. Îngrozitor! Crezi că ține de naționalitate? Crezi că turcii.

— Taci din gură și uită-te la meci, a intervenit Shazzer.

Am tăcut pentru o vreme și ne-am imaginat toate acele penisuri ascunse în șorturile jucătorilor, cu gândul la toate jocurile care au existat în diverse țări de-a lungul timpului. Eram tocmai pe punctul de a deschide gura să spun ceva, când Jude, care părea să fi făcut un soi de fixație pe tema asta, a zis brusc:

— Trebuie să fie foarte ciudat să ai penis.

— Da, am fost eu de acord, e ciudat să ai o excrescență activă. Dacă aș avea așa ceva, m-aș gândi tot timpul la ea.

— Păi sigur, te-ai întreba cu îngrijorare ce-o să facă în momentul următor, a adăugat Jude.

— Exact, am aprobat eu. Te-ai putea pomeni cu ditamai erecția drept în mijlocul unui meci de fotbal.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! a zbierat Sharon.

— O. K., nu te impacienta, a linistit-o Jude. Bridge? Te simți bine? Parcă n-ai fi în apele tale azi.

Am aruncat o privire neliniștită în direcția lui Shaz, după care am decis că problema era prea importantă ca să fie trecută sub tăcere. Mi-am dres vocea ca să atrag atenția asupra mea și am anunțat:

— Rebecca l-a sunat pe Mark și ne-a invitat la o petrecere weekendul ăsta.

— CE?! au izbucnit Jude și Shaz simultan.

Mi-a părut bine că problema mea era tratată cu seriozitatea necesară. Jude s-a ridicat să aducă o cutie de bomboane Milk Tray, iar Shaz a adus din frigider încă o sticlă de vin.

— Problema se pune așa, analiza Sharon situația, o cunoaștem pe Rebecca de patru ani. Ne-a invitat ea vreodată pe tine, pe mine sau pe Jude la vreuna dintre petrecerile ei simandicoase?

— Nu, am clătinat eu solemn din cap.

— Dar chestia e, a intervenit Jude, că dacă tu nu te duci, ce te faci dacă el decide să se ducă de unul singur? Nu se poate să o lași pe Rebecca să-l prindă în mreje. Dar e important, de asemenea, pentru cineva în situația lui să aibă o iubită care să fie și o bună parteneră în societate.

— Ei, fleoșc, a pufnit Shazzer. Astea-s doar prostii retrograde. Dacă Bridget zice că nu vrea să meargă și el se duce fără ea și se combină cu Rebecca, înseamnă că nu e decât un șarlatan de doi bani și nu merită să fie cu el. Parteneră în societate, pe naiba! Nu mai suntem în anii '50. Ea nu e femeia care face curat prin casă într-o rochie cu bust ascuțit, după care s-o facă pe gazda volubilă pentru colegii lui de serviciu, nu-i genul de nevastă Stepford²⁰. Spune-i că știi că Rebecca se dă la el și că de-aia nu vrei să mergi.

— Dar atunci o să fie flatat, a zis Jude. Pentru un bărbat nu e nimic mai atrăgător decât o femeie căzută-n nas după el.

— Cine-a zis asta? a vrut să știe Shaz.

— Baroneasa din Sunetul muzicii, a răspuns Jude cu sfială.

Din păcate, când ne-am concentrat din nou atenția asupra meciului, se pare că se încheiase. Și pe urmă a sunat Mark.

— Ce s-a întâmplat la meci? a întrebat el nerăbdător.

— Ăăă, am zis eu și am făcut niște gesturi desperate în direcția lui Jude și Shazzer, dar ele păreau total descumpănite.

— Te-ai uitat la meci, nu?

— Da, bineînțeles, vine fotbalul acasă, vine, vine., am fredonat eu și mi-am amintit vag că era ceva cu Germania.

— Și atunci, cum se face că nu știi ce s-a-ntâmplat? Ești incredibilă.

— Ne-am uitat. Dar am.

— Ce?

—stat de vorbă, am încheiat eu fraza cu glas sfârșit.

— O, Doamne. S-a lăsat o îndelungă tăcere. Uite ce e, vrei să mergem la petrecerea Rebeccăi?

M-am uitat de la Jude la Shaz în căutarea disperată a unui răspuns. Una zicea da, cealaltă nu. Și căpătasem un „da” de la Magda.

— Da, am zis în telefon.

— Grozav. O să ne distrăm, cred. Zice să ne aducem și costumele de baie.

Costum de baie! Nenorocire. Nenorocireeeeeee! În drum spre casă am văzut un grup de muncitori care ieșeau clătinându-se dintr-o cârciumă. Am ridicat nasul în vânt și am hotărât că n-o să-mi pese dacă o să mă fluiere sau nu, dar când am ajuns în dreptul lor am auzit un cor de fluierături admirative. M-am întors și am avut satisfacția de a le arunca o privire încruntată, dar numai ca să constat că priveau cu toții în direcție opusă și că unul dintre ei tocmai zvârlise cu o cărămidă în geamul unui Volkswagen.

SÂMBĂTĂ, 22 FEBRUARIE.

Cincizeci și nouă de kilograme și patruzeci și cinci de grame (oribil), unități de alcool: 3 (comportament model), țigări: 2 (ha), calorii: 10 000 (de bună seamă: o bănuiesc pe Rebecca de sabotaj), câini care mi s-au băgat sub fustă: 1 (dar tot timpul).

În Gloucestershire. Am aflat că de fapt „căsuța de la țară” a părinților Rebeccăi are grajduri proprii, clădiri auxiliare, piscină, o echipă întreagă de angajați și propria biserică în „grădină”. Pe când noi ne chinuiam să mergem scârț-scârț pe pietriș, Rebecca ne aștepta cu poponețul ei rotunjour înveșmântat într-o pereche de jeansi cum se văd în reclamele Ralph Lauren și, cu părul scăldat în lumina soarelui, se juca cu un câine, în mijlocul unei colecții impresionante de mașini Saab și BMW de capotabile.

— Emma! Jos! Marș! a țipat ea, la care câinele a plecat de lângă ea și și-a băgat nasul direct sub fusta mea.

— Mark, hai să bei ceva, a zis ea în chip de bun venit, în timp ce eu mă chinuiam să scot capul câinelui de sub fustă.

Mark m-a salvat strigând:

— Emma! Aport! - și a aruncat un băț, așa că animalul a venit pe urmă înapoi la el cu bățul în bot, dând din coadă.

— O, îl adori, nu-i așa, dragă, nu-i așa, nu-i așa? a ciripit Rebecca dulce și a mângâiat cu tandrețe capul câinelui, de parcă era primul ei născut, al ei și al lui Mark.

Mi-a sunat mobilul. Am încercat să îl ignor.

— Cred că e al tău, Bridget, a zis Mark.

L-am scos din poșetă și am apăsat pe buton.

— Bună, dragă, ghici ce s-a întâmplat?

— Mamă, de ce mă suni pe mobil? am șuiertat cu ochii la Rebecca și la Mark, care păseau alături unul de altul.

— Mergem cu toții la Miss Saigon vinerea viitoare! Una și Geoffrey, eu și cu taică-tău și cu Wellington. El nu a mai fost niciodată la un music-hall. Un Kikuyu la Miss Saigon. Nu că e super? Și avem bilete și pentru tine și Mark, veniți și voi!

Brrr! Music-hall-uri! Niște inși ciudați care stau crăcănați și zbiară niște cântece cu ochii pironiți drept înaintea lor.

Când am reușit și eu să ajung în casă, Mark și Rebecca nu se vedeau pe nicăieri și nu mai era nimeni prin preajmă în afara câinelui, care și-a băgat din nou nasul sub fusta mea.

4 p.m. M-am întors adineauri dintr-o plimbare prin „grădină”. Rebecca m-a tot implicat în discuții cu diverși bărbați, în vreme ce ea îl târa pe Mark după ea la kilometri distanță de toți ceilalți. Am sfârșit prin a mă plimba singură cu nepotul Rebeccăi: un fel de Leonardo DiCaprio în mizerie, care avea o înfățișare hărțuită, înveșmântat într-un trenchi de lucrător la Oxfam21 și căruia ceilalți îi spuneau „băiatul lui Johnny”.

— De fapt, am și eu un nume, a murmurat el.

— O, nu fi absuuuurd! am zis eu imitând stilul Rebeccăi. Și cum te cheamă?

A tăcut câteva clipe, cu un aer încurcat.
— St. John.
— Oh, am zis eu plină de înțelegere.
A râs și mi-a oferit o țigară.
— Mai bine să nu fumez, am zis și am arătat cu un gest în direcția lui Mark.
— E iubitul tău sau tatăl tău?
M-a condus mai încolo de cărare, pe lângă un iaz, și mi-a aprins o țigară.
A fost foarte nostim să fumez și să chicotesc pe înfundate.
— Hai să ne întoarcem la ceilalți, am zis eu și am stins țigara.
Ceilalți se îndepărtaseră deja kilometri întregi, așa că a trebuit să tragem o goană dezlănțuită, ca în reclamele la articolele Calvin Klein. Când i-am ajuns din urmă, Mark m-a prins în brațe.
— Ce-ai făcut? a șoptit în părul meu. Ai fumat ca o școlăriță neastâmpărată?
— Eu n-am mai pus țigară în gură de cinci ani! a clinchetit Rebecca.
7 p.m. Mmm. Mmm. Pe Mark l-a apucat cheful de sex înainte de cină.
Mmmm.
Miezul nopții. Rebecca a făcut mare tam-tam din repartizarea locurilor la masă și m-a pus lângă „băiatul lui Johnny” la cină.
— Voi doi vă înțelegeți grozaaaaaav! Iar ea s-a așezat lângă Mark.
Arătau perfect împreună în ținuta lor de seară. Ținută de seară! Cum îmi spusese și Jude, asta era numai pentru că Rebecca voia să-și afișeze silueta și în ținută lejeră, rustică - blugi —, și în ținută de seară, ca Miss Univers. Și exact la țanc a zis:
— Vreți să vă schimbați acum în costume de baie?
A plecat să se schimbe și a reapărut câteva minute mai târziu într-un costum de un negru imaculat, cu niște picioare lungi de i se sfârșeau taman sub candelabru.
— Mark, a zis ea, vrei să-mi dai o mână de ajutor? Trebuie să scot învelitoarea de pe piscină.
Mark se uita de la mine la ea cu îngrijorare.
— Da, bineînțeles, a zis el cu un aer stângaci și a pornit după ea.
— Ai de gând să înoți? m-a întrebat tinerelul.
— Păi, am început eu, n-aș vrea să-ți închipui că nu sunt o sportivă decisă și entuziastă, dar la ora unsprezece și jumătate noaptea, după o cină cu cinci feluri de mâncare, nu mă simt în cea mai înotătoare dispoziție.
Am stat la taclale o vreme, după care am observat că ultimii noștri tovarăși de cină părăseau încăperea.
— Mergem să bem o cafea? am întrebat și m-am ridicat în picioare.
— Bridget.
S-a aplecat spre mine pe neașteptate și a încercat să mă sărute. Ușa s-a deschis brusc. Erau Rebecca și Mark.
— Hopa! Pardon! a zis Rebecca și a închis ușa în urma ei.
— Ce ți-a venit? am șuiert furioasă spre tinerel.

— Dar. Rebecca mi-a spus că tu i-ai spus că mă placi foarte mult și. și.

— Și ce?

— Și a zis că tu și Mark sunteți pe punctul de a vă despărți.

M-am ținut de masă, să nu cad.

— Cine i-a spus ei una ca asta?

— Ea a zis - tinerelul părea atât de îngrozit că mi s-a făcut și milă —, a zis că Mark i-a spus.

DUMINICĂ, 23 FEBRUARIE.

Șaptezeci și opt de kilograme (de bună seamă), unități de alcool: 3 (de la miezul nopții, și e abia 7 a. m.), țigări: 100 000 (cel puțin așa am impresia), calorii: 3 275, gânduri pozitive:0, iubiri: un număr extrem de incert.

Când m-am întors în camera noastră, Mark era în baie, așa că am stat acolo, în cămașă de noapte, și mi-am elaborat planuri defensive.

— Nu e ce crezi, am rostit eu aceste cuvinte nemaipomenit de originale când el a ieșit din baie.

— Nu? a făcut el, cu un pahar de whisky în mână.

A început să umble de colo-colo, ca un avocat în sala de procese, cu nimic altceva pe el decât un prosop înfășurat în jurul taliei. Era enervant, dar incredibil de sexy.

— Aveai, poate, un sâmbure în gât? m-a întrebat el. Iar „Sinjun”22, departe de a fi un tinerel flușturistic de bani gata, așa cum pare, este de fapt un eminent chirurg de nas-gât-urechi și încerca să îți scoată sâmburele din gât cu limba?

— Nu, am zis eu alegându-mi cuvintele cu grijă și atenție. Nici asta nu a fost situația.

— Atunci erai cumva pe punctul să te sufoci? Iar „Sinjun”, care a reușit să strângă în creierul lui îmbibat cu marijuana principiile de bază ale primului ajutor, principii învățate probabil dintr-un afiș aflat pe pereții uneia dintre numeroasele centre de dezintoxicare în care a stat în cursul vieții lui scurte și altminteri lipsite de evenimente, încerca acum să-ți dăruiască sărutul vieții? Sau te-a confundat pur și simplu cu o delicioasă bucățică de cannabis și nu s-a putut abține să nu.

Am izbucnit în râs. Atunci a început și el să râdă și am început să ne sărutăm, și tot așa mai departe, până când, într-un sfârșit, am adormit unul în brațele celuilalt.

M-am trezit de dimineață încântată și mă gândeam că totul e O. K., dar pe urmă l-am văzut pe el gata îmbrăcat și mi-am dat seama că totul e departe de a fi O. K.

— Pot să explic totul, am spus eu pe un ton dramatic și m-am ridicat în capul oaselor. Preț de câteva clipe ne-am uitat unul la altul și ne-a apucat râsul. Pe urmă, el a devenit serios.

— Atunci, explică.

— E din cauza Rebeccai. St. John mi-a spus că Rebecca i-a spus că eu i-am spus că îmi place de el și.

— Și tu ai crezut toată vorbăria asta?

— Și că tu i-ai spus că noi doi.

— Că noi doi, ce?

— Că noi doi ne despărțim, am încheiat eu.

Mark s-a așezat și a început să-și frece încet fruntea cu degetele.

— E adevărat? am șoptit eu. I-ai spus tu asta Rebeccăi?

— Nu, a răspuns el în cele din urmă. Nu i-am spus așa ceva Rebeccăi, dar.

Nu îndrăzneam să mă uit la el.

— Dar poate că., a început el.

Brusc, am văzut negru înaintea ochilor. Nu pot să sufăr când se întâmplă treaba asta într-o relație. O clipă te simți mai apropiat de cineva decât de tot restul omenirii, iar în clipa următoare ei rostesc cuvinte precum: „să ne despărțim pentru o vreme”, sau: „trebuie să avem o discuție serioasă”, sau: „poate că tu.” și nu o să-l mai vezi niciodată, și o să-ți petreci următoarele șase luni purtând conversații imaginare în care el te imploră să te întorci și izbucnind în plâns la vederea unei amărâte periute de dinți uitate de el la tine acasă.

— Tu vrei să ne despărțim.?

S-a auzit un ciocănit la ușă. Era Rebecca, strălucind toată în puloverul ei roz de cașmir.

— Ultimul clopoțel pentru micul dejun, oameni buni! a ciripit ea duios și nu a mai plecat.

Am sfârșit prin a lua micul dejun împreună, eu cu părul nespălat și vâlvoi, în timp ce Rebecca își scutura coama strălucitoare și servea kedgerree23.

La întoarcere, am mers cu mașina în tăcere, iar eu mă străduiam să nu arăt ce simt sau să nu spun ceva lacrimogen. Știu din experiență ce îngrozitor poate fi să încerci să convingi pe cineva că nu trebuie să te desparți, când el s-a hotărât deja, și când stai după asta acasă și îți amintești ce i-ai spus. Și te simți ca o idioată.

— Nu face una ca asta! voiam să-i strig în față când a tras la ușă blocului meu. Ea încearcă să pună mâna pe tine și totul face parte din planul ei. Nu m-am sărutat cu St. John. Te iubesc!

— Ei, atunci, la revedere, am spus eu cu demnitate și m-am silit să ies din mașină.

— La revedere, a murmurat el fără să mă privească.

L-am urmărit întorcându-și mașina atât de rapid, încât i-au scârțâit cauciucurile pe pavaj. Pe când se îndepărta, l-am văzut trecându-și furios mâna peste obraz, de parcă se ștergea de ceva.

Convingere.

LUNI, 24 FEBRUARIE.

Nouăzeci și cinci de kilograme și treizeci de grame (greutate combinată, a propriei persoane și a nefericirii mele), unități de alcool: 1 (adică eu însămi), țigări: 200.000, calorii: 8 477 (fără a pune la socoteală ciocolata), teorii cu privire la ceea ce se petrece: 447, număr de schimbări ale opiniei cu privire la ce am de făcut: 448.

3 a.m. Nu știu ce mă făceam ieri dacă nu erau fetele. Le-am sunat imediat după ce a plecat Mark și au venit în cincisprezece minute, fără să spună măcar o dată: „Ți-am spus eu că așa o să se întâmple”.

Când Shazzer a năvălit în apartament cu brațele încărcate de plase cu mâncare și sticle de băutură, a trântit un: „A sunat?” de parcă era doctorul Greene din Spitalul de urgență.

— Nu, a spus Jude și mi-a înfipt o țigară în gură ca pe un termometru.

— E doar o chestiune de timp, a declarat Shaz cu seninătate, după care a scos din plase o sticlă de Chardonnay, trei pizza, două cutii cu praline Haagen-Dazs și câteva ciocolate Twix.

— Îhî, a zis Jude și a pus caseta cu Mândrie și prejudecată pe aparatul video, împreună cu Când iubești și pierzi, câștigi respect de sine, Cele cinci stagii ale legăturilor sentimentale și Cum să-ți vindeci durerea prin ură. Se întoarce el.

— Crezi că ar trebui să-l sun? am întrebat.

— Nu! a țipat Shaz.

— Ți-ai ieșit din minți? a zăbierat Jude la rândul ei. E ca un gumilastic marțian. Să îl suni? E ultimul lucru pe care trebuie să îl faci.

— Știu, am pufnit, eu cu țâfnă.

Ei asta-i, doar nu-și închipuise că aș fi în halul ăsta de necitită.

— Tu îl lași pe el să se ducă înapoi la peștera lui și să simtă atracția față de tine, iar tu revii de la Exclusivitate la Incertitudine.

— Dar dacă el o să.

— Mai bine lasă asta, Shaz, a suspinat Jude. Altfel o să-și petreacă toată noaptea așteptând s-o sune, în loc să-și reclădească respectul de sine.

— Nuuu! am țipat eu, de parcă se pregăteau să-mi taie o ureche.

— În orice caz, a zis Shaz cu seninătate în timp ce scotea telefonul din priză, chestia asta o să-i facă bine.

Două ore mai târziu, mă simțeam cu mult mai confuză decât înainte.

— Cu cât unui bărbat îi place mai mult o femeie, cu atât va evita să se implice mai profund în relația cu ea!" a citit Jude triumfător din Marte și Venus la rendez-vous.

— Mie îmi sună a logică tipic masculină! a declarat Shaz.

— Păi atunci, faptul că m-a lăsat de izbeliște ar putea să însemne că tratează cu seriozitate relația cu mine? am întrebat eu nervoasă.

— Stai puțin, stai puțin. Jude se uita concentrată în paginile cărții Inteligența afectivă. L-a înșelat cumva soția?

— Da, am mormăit eu cu gura plină de Twix. La o săptămână după ce s-au căsătorit. Cu Daniel.

— Hmm. Vezi tu, eu am impresia că și el trăia un fel de dramă afectivă, probabil din cauza unei „răni” sufletești pe care tu ai atins-o fără să vrei. Bineînțeles! Bineînțeles! Asta e! De-asta a avut o reacție exagerată când i s-a părut că te giugiulești cu băiatul ăla. Așa că nu-ți face griji, când rana asta n-o să-i mai dea peste cap sistemul nervos, o să realizeze ce greșeală a comis.

— Și o să-și dea seama că are nevoie de altă iubită, tocmai pentru că te place atât de mult! a zis Sharon și și-a aprins veselă o Silk Cut.

— Tacă-ți fleanca, Shaz, a șuiert Jude printre dinți. Tacă-ți fleanca. Era însă prea târziu. Imaginea Rebeccăi se înălța spectral înaintea ochilor mei și începuse să umple întreaga încăpere ca un monstru gonflabil.

— Oh, oh, oh, am hohotit eu și colțurile ochilor au început să-mi tremure.

— Repede, dă-i un pahar de tărie, a țipat Jude.

— Iartă-mă, iartă-mă. Pune caseta cu Mândrie și prejudecată, a bolborosit Shaz și mi-a turnat pe gât o înghițitură minunată de brandy. Găsește scena cu cămașa udă. Măncăm niște pizza?

A fost cam ca de Crăciun, sau mai degrabă ca atunci când îți moare cineva și, cu toată nebunia de la înmormântare, unde nimeni nu se comportă normal, nici nu bagi de seamă că ai pierdut pe cineva, atât ești de ocupat. Abia când totul revine la starea anterioară, mai puțin persoana respectivă, începe coșmarul. Ca acum, de pildă.

7 p.m. Bucurie nebună! Am ajuns acasă și am găsit beculețul robotului clipind.

— Bridget, bună, sunt eu, Mark. Nu știu unde ai fost aseară, dar m-am gândit să văd ce mai faci. O să te sun mai încolo.

Sună-mă mai încolo. Hmmm. Deci, asta înseamnă, de bună seamă, că nu trebuie să îl sun eu.

7:13 p.m. Nu m-a sunat. Nu prea știu sigur care ar fi procedura corectă în cazul de față. Aș face bine să o sun pe Shaz.

Colac peste pupăză, părul meu parcă a-nnebunit, ca pentru a fi în ton cu evenimentele curente. E bizar părul ăsta al meu: se comportă normal săptămâni de-a rândul, pentru ca, pe nepusă masă, în decursul a cinci minute s-o ia razna, ca să anunțe probabil în acest fel că e timpul tunsorii, cam ca un bebeluș care plânge când vine ora alăptatului.

7:30 p.m. I-am pus mesajul lui Shaz, să-l asculte și ea, și am întrebat-o:

— Să-l sun?

— Nu! Lasă-l să sufere. Dacă el te-a lăsat de izbeliște și acum s-a răzgândit, la dracu', trebuie să dovedească faptul că te merită!

Shaz are dreptate. Sunt într-o pasă f. încrezătoare cu priv. la Mark Darcy.

8:35 p.m. Oh, și totuși. Poate că Mark e trist. Tare nu-mi place ideea că el stă acasă, în tricou lui cu Newcastle United, și e trist. Poate ar trebui totuși, să îi dau un telefon, să aflu ce se petrece cu el.

8:50 p.m. Era cât pe ce să-l sun pe Mark și să-i spun ce mult îmi place de el și că la mijloc nu a fost decât o neînțelegere, când, din fericire, Jude m-a sunat înainte să apuc să ridic receptorul. I-am povestit despre starea mea pasageră pozitivă, dar alarmantă.

— Adică, iar negi realitatea?

— Da, am zis eu cu voce nesigură. Să îl sun mâine, ce zici?

— Nu, dacă vrei să vă-mpăcați, nu trebuie să-i faci scene. Așa că așteaptă patru sau cinci zile, până-ți revii, și pe urmă, da, nu e nici o problemă să-i dai un telefon scurt, amical, doar așa, ca să-i spui că totul e în regulă.

11 p.m. Nu m-a sunat. Fir-ar al dracului. Sunt atât de derutată. Acest univers amoros e ca un soi de joc hidos de cacealmale peste cacealmale, în care bărbații și femeile se împușcă reciproc din-dărătul unor baricade. E ca și cum ar exista un set de reguli care ar trebui respectate, doar că nimeni nu știe care sunt acelea, așa că toată lumea le inventează continuu. Iar la urmă te pomenești scos din joc pentru că nu ai respectat regulile, dar cum poți să le respecti dacă nici măcar nu știi care sunt?

MARȚI, 25 FEBRUARIE.

Nr. de drumuri până la Mark Darcy acasă ca să văd dacă sunt luminile aprinse: 2 (sau 4, dacă pui la socoteală ca au fost dus-întors). Nr. de telefoane cu 141 (ca să nu poată el să afle că eu am sunat dacă formează 1471), urmate de telefoane la robotul lui telefonic, numai ca să îi aud vocea: 5 (prost) (dar f. b., că nu am lăsat mesaj). Căutări în cartea de telefon după numărul lui de telefon, numai ca să îmi dovedesc mie însămi că el încă există: 2 (m-am stăpânit), procent de telefoane date de pe mobil ca să îmi păstrez telefonul fix liber în caz că sună.: 100%. Procent de telefoane primite care mi-au iscat resentimente furibunde pentru că nu au fost de la Mark Darcy - afară doar dacă sunau ca să vorbească despre Mark Darcy - și în care interlocutorul a fost rugat să elibereze linia cât mai repede ca să nu blocheze un eventual telefon de la Mark Darcy - 100%.

8 p.m. M-a sunat Magda adineauri, să mă întrebe cum a fost în weekend. Am sfârșit prin a-i debita toată povestea.

— Ascultă, dacă îi mai iei jucăria o dată, te pun în scăunelul pentru copii răi! Harry! Scuze, Bridget. Și el ce spune despre toată daravera asta?

— Încă n-am vorbit cu el.

— Cum? De ce nu?

I-am povestit despre mesajul lui telefonic și i-am explicat toate teoriile despre gumilasticul marțian, despre „rana” sufletească și despre cum m-ar plăcea prea mult etc.

— Bridget, ești de-a dreptul incredibilă. În toată povestea asta nu există nimic care să sugereze că te-a lăsat de izbeliște. A fost pur și simplu prost dispus pentru că te-a prins giugiulindu-te cu cineva.

— Nu mă giugiuleam cu nimeni. El m-a sărutat împotriva voinței mele.

— Dar el nu e ghicitor în stele. De unde vrei să știe ce gândești tu? Trebuie să comunicați între voi. Scoate porcăria aia din gura lui frate-tău! Vino-ncoace. Te duc sus pe scaunul pentru copii răi!

8:45 p.m. Poate că Magda are dreptate. Poate că doar am presupus că el mă lasă de izbeliște, pe când el nici nu se gândea la așa ceva. Poate că în mașină era doar supărat pe chestia cu giugiuleala și voia ca eu să spun ceva, iar acum își închipuie că îl evit! O să îl sun. Problema cu relațiile - sau fostele relații - din ziua de azi este tocmai lipsa unei suficiente comunicări între parteneri.

9 p.m. Bun, o s-o fac. 9:01 p.m. Gata, acum sun.

9:10 p.m. Mark Darcy a răspuns cu un fel de lătrat incredibil de impacientat: „Daaaa?”, iar pe fundal se auzea un zgomot foarte puternic. Am șoptit intimidată:

— Sunt eu, Bridget.

— Bridget! Ai înnebunit? Tu chiar nu știi ce se petrece? Nu m-ai sunat două zile la rând și acum mă suni în mijlocul unui meci crucial. Nuuuu! Nuuuuuu! Tâmpitul, idiotul de. Dumnezeule! Ca să vezi, cretinul, chiar lângă arbitru. Sigur că a fost un fault! O să-i. ia uite-l cum îi cosește picioarele. Gata, a căzut. O, Doamne! Uite ce e, te sun eu când se termină.

9:15 p.m. Sigur, știam că e nu știu ce cupă transuniversală, sau cum i-o zice, dar uitasem totalmente de ea în toată bulversarea asta afectivă. E genul de chestie care i se putea întâmpla oricui.

9:30 p.m. Cum am putut fi atât de proastă? Cum? Cum?

9:35 p.m. Ce bine, sună telefonul! Mark Darcy!

Era Jude.

— Ce? a zis ea. Nu a stat de vorbă cu tine pentru că era în toiul unui meci de fotbal? Pleacă de-acasă. Pleacă imediat. Nu fi acasă când sună. Cum îndrăznește?

Mi-am dat seama pe loc că Jude are dreptate și că, dacă Mark ar ține cu adevărat la mine, fotbalul nu ar fi fost mai important. Shaz a fost chiar mai categorică.

— Singurul motiv pentru care bărbații sunt atât de obsedați de fotbal este că nu sunt buni de nimic altceva, a explodat ea. Au impresia că, dacă țin cu o echipă sau alta și fac la zgomot de te-asurzesc, au câștigat chiar ei meciul și merită să fie aplaudați și lăudați, și merită să se agite toți în jurul lor din pricina asta.

— Așa e. Atunci, vii până la Jude acasă?

— Ăăă, păi, nu.

— De ce nu?

— Mă uit la meci cu Simon.

Simon? Shazzer și Simon? Dar Simon e unul dintre amicii noștri.

— Parcă tocmai spuseseși că.

— Asta e altceva. Mie îmi place fotbalul numai pentru că e un joc foarte interesant.

Hmmm. Tocmai mă pregăteam să plec de acasă, când a sunat din nou telefonul.

— A, bună, dragă. Sunt eu, mama. Ne distrăm pe cinste. Toată lumea îl adoră pe Wellington! L-am dus la Clubul Rotary și.

— Mamă! am șuierat eu. Nu se cade să îl plimbi peste tot pe Wellington ca pe o piesă de muzeu.

— Să știi, draga mea, a zis ea pe un ton glacial, că nu pot să sufăr rasismul și bigotismul.

— Poftim?

— Păi, când au venit Robertsonii din Amersham i-am dus și pe ei la Rotary, și atunci nu ai protestat, nu?

Am rămas mască în încercarea de a descâlci logica ei cam creață.

— Întotdeauna pui pe fiecare în cutiuța proprie, nu-i așa? „Căsătorii îngâmfați”, sau „Celibatoizi”, sau oameni de culoare, sau homosexuali. Ei, eu

te sunasem să-ți spun de Miss Saigon. Spectacolul e vineri, la șapte și jumătate.

O, Doamne!

— Păi, ăăă. am făcut eu disperată.

Sunt sigură că nu am spus da, sunt absolut sigură.

— Ei, haide, haide, Bridget. Am cumpărat biletele.

M-am resemnat și i-am debitat o istorie confuză despre cum că Mark trebuie să lucreze, chestie care a scos-o din sărite.

— Să lucreze? Prostii! Cum să lucreze vineri seara? Ești sigură că nu muncește prea mult? Nu cred că a munci e.

— Mamă, trebuie să plec la Jude, deja am întârziat, am tăiat-o eu cu fermitate.

— Întotdeauna trebuie să pleci pe undeva, ba la Jude, ba la Sharon, ba la lecții de yoga. Mă mir că mai ai timp să te vezi cu Mark!

Odată ajunsă la Jude, conversația s-a concentrat în chip firesc pe tema Shazzer - Simon.

— De fapt, a zis Jude și a coborât vocea, deși nu avea cine altcineva să o audă, m-am întâlnit sâmbătă din întâmplare cu ei la magazinul Conran. Chicoteau împreună cu ochii la niște seturi de tacâmuri, să juri că făceau parte din tagma Căsătoriților îngâmfaiți.

De ce oare celibatoizii din zilele noastre pot avea o relație normală numai dacă se presupune că nu ar avea-o? Pe de o parte, iat-o pe Shazzer, care nu are o relație cu Simon, dar care face cu el exact ce face un cuplu, iar pe de altă parte, iată-ne pe Mark și pe mine, despre care se presupune că avem o relație, dar nu ne vedem deloc.

— În ce mă privește, cred că nu ar trebui să se spună „sunt doar buni prieteni”, ci mai degrabă „au doar o relație intimă”, am zis eu încruntată.

— Îhî, a zis Jude. Poate că soluția ar fi o prietenie platonică combinată cu un vibrator.

Când am ajuns acasă, am găsit un mesaj plin de remușcări de la Mark, spunea că încercase să dea de mine, dar că telefonul fusese întruna ocupat și că pe urmă eu plecasem de acasă. Tocmai mă întrebam dacă e cazul să-l sun, când m-a sunat el.

— Îmi pare rău pentru ce-am spus mai devreme, a zis el. Eram cam cătrănit, așa e?

— Da, așa e, i-am răspuns eu cu tandrețe, și eu am fost.

— Și mă tot gândesc: de ce s-a întâmplat așa ceva?

— Exact! am zis eu radioasă și am simțit un val imens de dragoste și ușurare.

— A fost un lucru atât de stupid și inutil, a zis el cu glas chinuit. O izbucnire aiurea care a avut consecințe devastatoare.

— Știu, am răspuns și mi-am spus cu uimire că el ia lucrurile chiar mai în serios decât mine.

— Cum poate trăi un om cu așa ceva pe conștiință?

— Ei, oameni suntem cu toții, am zis eu pe un ton meditativ. Omul trebuie să-i ierte pe alții. și pe el însuși.

— Ei, da, ție ți-e ușor să vorbești, a zis el. Dar dacă nu făcea faultul ăla, nu ne-am fi pomenit supuși tiraniei loviturilor de pedeapsă. Ne-am luptat ca niște regi aruncați în groapa cu lei, și tot am pierdut meciul!

Printre buze mi-a scăpat un icnet, iar mintea mi s-a-nvârtit în loc. Nu se poate ca zicala cum că bărbații au fotbal în loc de sentimente să fie adevărată! Realizez și eu, firește, că fotbalul este un sport incitant și că oferă țințe și resentimente comune mai multor nații, dar a resimți asemenea cantități astronomice de furie, deprimare și jale ore întregi după terminarea unui meci e ceva care.

— Bridget, ce s-a-ntâmplat? E doar un sport. Până și eu îmi dau seama de asta. Când m-ai sunat în mijlocul meciului, mă luase valul așa de tare, încât. Dar e numai un sport.

— Așa e, așa e, am zis eu buimăcită, cu ochii la pereți.

— Ei, dar tu ce mai faci? N-am auzit o vorbuliță de la tine de câteva zile încoace. Sper că nu te-ai mai giugiulit cu vreun adolescent și. Stai așa, stai așa, uite, se dă meciul în reluare. Să vin până la tine mâine. ba nu, mâine joc five-a-side²⁴, să vin joi?

miercuri, 26 februarie.

Cincizeci și opt de kilograme, și nouăzeci și nouă da grame, unități de alcool: 2 (f. b.), țigări: 3 (f. b.), calorii: 3 845 (cam prost), minute petrecute fără a avea obsesii cu privire la Mark Darcy: 24 (excelent progres), variațiuni la pieptănătura stil sculptură cu coarne, închipuită de părul meu: 13 (de-a dreptul alarmant).

8:30 a.m. Așa. Totul (afară, firește, de păr) e în regulă pesemne, deși e posibil ca Mark să fi eludat problema noastră din dorința de a evita discuții sentimentale la telefon. Așa că seara de mâine e de importanță vitală.

Esențial este să fiu o femeie sigură pe ea, receptivă, abordabilă, să fiu detașată și. ăăă, să arăt foarte sexy. O să văd dacă pot să mă duc la coafor în pauza de prânz. Și o să mă duc la sala de sport înainte de a pleca la serviciu. Poate o să ajung și la saună, ca să am un ten de-a dreptul strălucitor.

8:45 a.m. Am primit o scrisoare! Urraaa! Poate e o felicitare întârziată de Ziua îndrăgostiților de la te miri ce admirator misterios, care o fi fost inițial trimisă la vreo adresă greșită, din cauza codului postal eronat.

9 a.m. Era o scrisoare de la bancă în legătură cu depășirea sumei din cont. Era anexat un cec completat de mine pentru „M. S. F. S”. Ha! Uitasem cu totul de treaba asta. Frauda de la curățătorie e pe cale de a fi elucidată și o să capăt 149 de lire sterline înapoi. Ooo, tocmai a picat un bilețel din scrisoare.

Pe bilețel scria: „Acest cec a fost completat pentru magazinul Marks & Spencer's Financial Services”.

Era un cec pentru cumpărăturile de Crăciun de la M&S. Au. Aoleu. Mă simt cam prost acum, pentru că l-am acuzat în sinea mea pe nevinovatul lucrător de la curățătorie și i-am făcut și o scenă. Hmmm. Acum e prea târziu să mai duc la sala de sport și mai sunt și supărată pe deasupra. O să mă duc după serviciu.

2 p.m. La serviciu, la toaletă. Dezastru total, total. M-am întors adineauri de la coafor. I-am spus lui Paolo că vreau doar câțiva centimetri ciupiți de ici, de colo, ca să-mi transforme părul din actuala ciumăfaie înfricoșătoare în ceva gen Rachel din Prietenii tăi. El și-a trecut mâna prin părul meu și m-am simțit imediat în grija unui geniu care înțelege frumusețea interioară a femeii. Paolo părea total stăpân pe situație, îmi trecea părul când într-o parte, când în alta, pe urmă mi-l umfla într-un fel de turn magnific, cu priviri semnificative în direcția mea, care voiau să zică: „O să te fac să arăți ca o tipă super-sexy”. Apoi, brusc, a terminat. Coafura mea arăta total imbecil – ca a unei profesoare care și-a făcut permanent, după care s-a tuns castron. El s-a uitat la mine cu o privire admirativă și încrezătoare, asistenta lui, sosită la fața locului, a început și ea să reverse efuziuni de admirație: „O, dar e divin”. Am intrat în panică, m-am holbat cu oroare la propria imagine în oglindă, dar legătura pe care o stabilisem cu Paolo, bazată pe admirație reciprocă, era de așa natură, încât a-i spune că urăsc noua coafură ar fi însemnat, probabil, ca întreaga mea relație cu el să se dărâme ca un castel din cărți de joc. Am sfârșit prin a mă alătura efuziunilor admirative consacrate monstruoasei coafuri și i-am dat lui Paolo un bacșiș de cinci lire. Când m-am întors la serviciu, Richard Finch a zis că semăn cu mister Spock din StarTrek.

7 p.m. Înapoi acasă. Părul e ceva de speriat, cu un breton hidos de scurt. Tocmai am petrecut patruzeci și cinci de minute zgâindu-mă în oglindă, cu sprâncenele ridicate, într-o încercare zadarnică de a face ca bretonul să pară mai lung, dar nu-mi voi putea petrece întreaga seară de mâine arătând ca Roger Moore atunci când băiatul rău cu pisica îl amenință să îl arunce în aer pe el, omenirea întreagă și cutia plină cu plăci de bază de importanță vitală din calculatoarele MI525.

7:15 p.m. Am încercat să-mi aranjez părul ca să semene cu al Lindei Evangelista la începuturile carierei, cu cărare pe-o parte înțepenită cu gel, și drept urmare m-am pomenit transformată în Donald Trump.

Am o pornire furibundă împotriva tâmpitului de Paolo. De ce oare ar face cineva altcuiva așa ceva? De ce? Urăsc coaforii sadici megalomaniaci. O să-l dau în judecată pe Paolo. O să îi fac raport la Amnesty International și o să îl expun la televiziunea națională.

Sunt mult prea deprimată ca să mă duc la sala de sport.

7:30 p.m. L-am sunat pe Tom să-i spun ce traumă am suferit, dar el mi-a zis să nu mai fiu atât de superficială, să mă gândesc la Mo Mowlam¹ și la atâtea alte femei care au cancer și căroră le cade părul. Mă simt foarte rușinată. N-o să mai fiu obsedată de păr. Apoi Tom m-a întrebat dacă m-am gândit la cineva pe care să îl interviuez.

—

1 Fostă secretar de stat al Irlandei de Nord.

—

— Păi, am fost cam ocupată în ultima vreme, am zis eu cu un sentiment de vinovăție.

— Știi ceva? Trebuie să-ți miști fundul ăla odată – o, Doamne, nu știu ce-a pățit Tom prin California. Nu te interesează și pe tine cineva? a continuat el. Nu există pe undeva vreo celebritate pe care ai vrea foarte mult să o interviezi?

M-am gândit câteva clipe și mi-a picat brusc fisa.

— Mr. Darcy! am zis eu.

— Ce? Colin Firth?

— Da! Da! Mr. Darcy! Mr. Darcy!

Așa că am acum propriul meu proiect. Urraaa! O să trec la treabă și o să aranjez interviul prin agentul lui. O să fie minunat, o să pot monta materialul cum vreau eu și o să realizez o perspectivă unică asupra. Da, dar. Poate că ar trebui să aștept până îmi crește la loc bretonul. Vai de mine! Sună la intrare. Sper să nu fie Mark. Dar el a spus că vine mâine! Calm, calm.

— Sunt eu, Gary, a rostit o voce în interfon.

— Îaaaa, daaaa, Gaaary! am lungit eu vocalele ca să maschez faptul că n-aveam nici cea mai vagă idee despre cine ar putea fi. Ce mai faci? am întrebat eu cu glas tare și am gândit: „Și că veni vorba, cine ești?”

— Mi-e frig. Îmi dai drumul să intru sau nu?

Dintr-o dată am recunoscut vocea.

— A, Gary, am izbucnit eu în efuziuni de amabilitate exagerată, din cauza sentimentului de vinovăție care mă încerca pentru că nu îl recunoscusem. Urcă, urcă!

M-am plesnit peste frunte. Ce căuta aici?

A intrat și am văzut că purta blugi ca de zidar, pătați de vopsea, un tricou portocaliu și o jachetă ciudată în carouri, cu guler din imitație de blană de oaie.

— Bună, a zis el și s-a așezat la masa de la bucătărie, de parcă ar fi fost bărbatu-meu.

Nu prea știam cum să mă comport în situația doi-oameni-în-încăpere-cu-idei-total-diferite-de-spre-realitate.

— Păi, Gary, am zis eu, mă cam grăbesc!

Nu a răspuns și a început să-și răsucescă o țigară. Mi s-a făcut deodată frică. Poate că e un violator înfricoșător. Dar nu încercase niciodată să o violeze pe Magda, cel puțin din câte știu eu.

— Ai uitat ceva? am întrebat eu neliniștit.

— Nu, a zis el preocupat în continuare de țigară.

Am aruncat o privire în direcția ușii și m-am întrebat dacă nu ar fi cumva cazul s-o rup la fugă.

— Unde e conducta de scurgere? m-a întrebat el.

„Garyyyyy! îmi venea să urlu. Pleacă. Du-te odată. Mă întâlnesc cu Mark mâine seară și vreau să fac ceva cu bretonul ăsta și vreau să fac gimnastică!”

Și-a pus țigara în gură și s-a ridicat.

— Hai să aruncăm o privire în baie.

— Nuuu! am urlat, amintindu-mi că lăsasem lângă chiuvetă un tub deschis de vopsea de păr și cartea Ce vor bărbații. Uite ce e, poți să vii cumva în altă.

Dar el își băga deja nasul peste tot, deschidea uși și trăgea cu ochiul spre scări și spre dormitor.

— Ai o fereastră acolo?

— Da.

— Hai să aruncăm o privire.

Am rămas în ușa dormitorului, în timp ce el a deschis fereastra și și-a scos capul afară. Ce-i drept, părea mai interesat de țevăraie decât de atacarea mea.

— Știam eu! a zis triumfător, și-a băgat la loc capul și a închis fereastra. Ai loc destul pentru o prelungire în perete aici.

— Mă tem că va trebui să pleci, am zis eu, m-am îndreptat de șale și am pornit spre living. Trebuie să mă duc undeva.

Dar el trecuse deja pe lângă mine și o pornise din nou spre scări.

— Da, ai loc destul pentru o țeava în perete. Dar, sigur, va trebui să muți țeava asta.

— Gary.

— Ai putea de fapt să faci un al doilea dormitor și chiar o mică terasă pe acoperiș. Ar ieși foarte drăguț.

Terasă pe acoperiș? Al doilea dormitor? Aș putea să îmi fac un birou și să îmi încep noua carieră.

— Cât ar costa?

— Ooo, a clătinat el gânditor din cap. Știi ceva, ce-ar fi să mergem amândoi la cârciumă să ne gândim?

— Nu pot, am zis cu fermitate. Tocmai plecam de acasă.

— Bine. Păi, o să mă gândesc eu și îți dau un telefon.

— Excelent. Foarte bine! Ar trebui să pleci acum!

Și-a luat haina, tutunul și foițele de țigară și a pus cu grijă o revistă pe masa din bucătărie.

Când a ajuns la ușă, s-a răsucit și mi-a aruncat o privire plină de subînțeles.

— Pagina șaptezeci și unu, a zis el. Ciao.

M-am uitat la revistă, gândind că e Arhitectural Digest, și m-am pomenit zgâindu-mă la Coarse Fisherman, cu poza unui tip care ținea în mâini un uriaș pește cenușiu și slinos. Am frunzărit revista, în care am dat peste un număr impresionant de pagini pline de poze cu tipi care țineau în mâini câte un uriaș pește cenușiu și slinos. Am ajuns la pagina șaptezeci și unu, și acolo, lângă un articol despre momeala pentru prădători, iată-l, cu o pălărie de fetru, cu numeroase insigne și cu un zâmbet radios: Gary, care ținea în mâini un uriaș pește cenușiu și slinos.

Joi, 27 FEBRUARIE.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame (gramele pierdute au fost părul), țigări: 17 (din cauza părului), calorii: 625 (n-am mâncat din cauza părului), scrisori imagine adresate avocaților,

programelor de protecție a consumatorului, Ministerului Sănătății etc. în legătură cu masacrarea părului: 22, plimbări la oglindă pentru a verifica ritmul creșterii părului: 72, milimetri de păr crescut în urma eforturilor depuse: 0.

7:45 p.m. Mai sunt cincisprezece minute. M-am uitat din nou la breton. Părul nu mai seamănă cu o perucă înspăimântătoare, acum seamănă cu o perucă oribilă, să dai și să fugi unde vezi cu ochii.

7:47 p.m. Tot cu Leonard Nimoy²⁶ semăn. De ce a trebuit să mi se întâmple una ca asta tocmai în cea mai importantă seară a relației mele de până acum cu Mark Darcy? De ce? Dar pe chestia asta cel puțin nu mă mai uit în oglindă la pulpe să văd dacă nu cumva s-au mai subțiat.

Miezul nopții. Când a apărut Mark Darcy în ușă, mi s-a pus un nod în gât.

A intrat cu un aer serios, fără să dea bună ziua, a scos un plic din buzunar și mi l-a înmănat. Era pe numele meu, dar pe adresa lui Mark. Fusese deja deschis.

— Era în cutia mea poștală de când ne-am întors de la schi, a zis el și s-a așezat greoi pe canapea. L-am deschis azi-dimineață din greșeală, îmi pare rău. Dar poate că e mai bine așa.

Cu mâini tremurânde am scos o ilustrată din plic.

Pe ea erau desenați doi arici care priveau un sutien și o pereche de chiloți bărbătești care se încolăceau într-o mașină de spălat.

— De la cine e? a întrebat el calm.

— Nu știu.

— Ba știi, a replicat el în stilul acela calm, zâmbitor al tipilor care-s pe cale să scoată un cuțit de măcelărie și să-ți taie nasul. De la cine e?

— Ti-am spus, am bâiguit eu. Nu știu.

— Citește ce scrie.

Am dezdoit ilustrata, înăuntru, cu un scris înflorit, cu cerneală roșie, am citit. „Fii iubita mea de Ziua Îndrăgostiților – ne vedem când vii să-ți ridici cămășuța de noapte – cu dragoste – Sxxxxxxx”.

M-am holbat șocată la ilustrată. Tocmai atunci a sunat telefonul.

Aoleu! am gândit eu, or fi Jude sau Shazzer cu vreun sfat hidos cu privire la Mark. Am vrut să dau fuga să ridic receptorul, dar Mark m-a prins de braț.

— Bună, păpușă, sunt eu, Gary. (Cum îndrăznește să vorbească în felul ăsta cu mine?) Așa, păi, în legătură cu ce am vorbit noi în dormitor, am ceva idei, așa că dă-mi un telefon și o să vin până la tine.

Mark s-a uitat în podea clipind foarte des. Pe urmă a pufnit, și-a frecat ceafa cu palma ca pentru a-și reveni din uimire.

— O. K., a zis el. Vrei să explici toată povestea asta?

— E muncitorul.

Abia m-am stăpânit să-l îmbrățșez.

— Gary-meseriașul, prietenul Magdei. Cel care a pus rafturile alea aiurite. Vrea să bage o țeava între dormitor și scări.

— Înțeleg, a zis el. Și ilustrata tot de la Gary este? Sau de la St. John? Sau de la vreun alt.

Tocmai atunci faxul a început să hârâie. Ieșea din el o hârtie.

În timp ce eu mă uitam țintă la aparat, Mark a scos hârtia sosită, s-a uitat o clipă la ea și mi-a înmânat-o. Era o notiță scrisă de mână de Jude, care zicea: „Cine are nevoie de Mark Darcy, când pentru 9,99 lire, plus livrare și taxe, poți cumpăra asta?” - iar dedesubt, o reclamă cu un vibrator cu limbă. vineri, 28 februarie.

Cincizeci și opt de kilograme și opt grame (singurul punct luminos de pe firmament), motive pentru care oamenii ar putea dori să meargă la music-hall-uri: absolut misterioase, de neimaginat, nr. de motive pentru care Rebeccai ar trebui să i se îngăduie să trăiască: 0, motive pentru care Mark, Rebecca, mama, Una și Geoffrey Alconbury ar vrea să îmi distrugă viața: neclare.

Trebuie să îmi păstrez calmul. Toate evenimentele astea care s-au petrecut simultan nu pot fi atribuite decât ghinionului. E lesne de înțeles că Mark a trebuit să plece imediat după aceea, dar a spus, ce-i drept, că o să mă sune după ce se mai liniștește puțin și. Ha! Tocmai mi-am adus aminte de la cine era ilustrata. Trebuie să fi fost de la curățătorie. Când mă străduiam să-l fac pe lucrător să-i scape ceva despre fraudă, i-am zis: „Să nu vă închipuiți că nu știu ce se petrece aici” și am lăsat cămașa de noapte. Și adresa lui Mark, în caz că lucrătorul are gânduri necurate. Lumea asta e plină de țărăniși și nebuni de legat, iar eu trebuie să mă duc diseară să văd Miss Saifutuigon.

Miezul nopții. La început n-a fost prea rău. A fost chiar o ușurare să scap din temnița propriilor gânduri și din iadul năravului de a forma 1471 ori de câte ori ies din baie.

Wellington era departe de a părea o victimă a imperialismului cultural și părea să se simtă în largul lui îmbrăcat cum era într-un costum de prin anii '50 al lui tata; semăna cu un chelner de la Met Bar în seara lui liberă și răspundea cu grație efuziunilor mamei și ale Unei, care se tot învârteau în jurul lui ca niște școlărițe. Eu am întârziat, așa că am reușit să schimb doar câteva cuvinte cu el în timpul pauzei.

— Ți se pare ciudat să te afli în Anglia? I-am întrebat eu, după care m-am simțit ca o idioată, normal că i se părea ciudat.

— Mi se pare interesant, a zis el și mi-a aruncat o privire plină de curiozitate. Ție ți se pare ciudat?

— Ei, s-a băgat Una în vorbă. Unde e Mark? Parcă trebuia să vină și el!

— E la serviciu, am murmurat, în timp ce unchiul Geoffrey și cu tata s-au apropiat încrunțați de noi.

— Așa zicea și cel dinainte, este? a rânjit Geoffrey. Așa se întâmplă mereu cu micuța noastră Bridget, a zis el și m-a mângâiat într-un loc primejdios de aproape de fund. Uite-așa pleacă ei, vyjjjjjj!

— Geoffrey! a intervenit Una, după care a adăugat, așa, de dragul conversației: Voi aveți în trib femei în vârstă care nu pot să se mărite, Wellington?

— Nu sunt o femeie în vârstă, am șuierat eu.

— De asta se ocupă sfatul bătrânilor, a răspuns Wellington.

— Păi n-am zis eu că asta e soluția cea mai bună, Colin? a aruncat mama cu un aer încrezut. Nu eu i-am spus lui Bridget că trebuie să se combine cu Mark?

— Dar atunci când îmbătrânește, cu sau fără soț, o femeie se bucură de tot respectul tribului, a zis Wellington și mi-a făcut cu ochiul.

— Pot să mă mut acolo? l-am întrebat posomorâtă.

— Nu prea cred că ți-ar plăcea cum miroso pereții, a râs el.

Am reușit să-l trag pe tata mai la o parte și i-am șoptit:

— Cum mai merg lucrurile?

— O, nu prea rău, să știi, a răspuns el. Pare un tip de treabă. Crezi că o să ne dea voie să luăm paharele de băutură în sală?

Partea a doua a fost un adevărat coșmar. Mă uitam la monstruoșitatea muzicală de pe scenă, în vreme ce prin minte mi se perinda un caleidoscop de imagini cu Rebecca, Gary, vibratoare și cămășuțe de noapte, imagini care, toate, se amestecau din ce în ce.

Din fericire, în îmbulzeala aceea de popor care ieșea de la teatru și zbiera - de fericirea de a fi vizionat spectacolul, probabil - nu am putut face conversație, asta însă până când ne-am înghesuit cu toții în Range Rover-ul lui Geoffrey și Una. Mergeam noi așa, cu Una la volan, cu Geoffrey pe scaunul din față, cu tata chicotind între ei și cu mine făcută sandwich între mama și Wellington pe bancheta din spate, când, brusc, a avut loc incidentul acela oribil și incredibil.

Mama tocmai își pusese pe nas o enormă pereche de ochelari cu rame aurii.

— Nu știam că ai început să porți ochelari, am zis eu, uimită de acest gest care nu-i stătea în caracter, pentru că, prin el, recunoștea că îmbătrânește.

— Nu am început să port ochelari, a zis ea cu veselie. Ai grijă la trecerea de pietoni, Una.

— Dar, am obiectat eu, acum porți.

— Nu, nu, nu! Îi port numai când conduc.

— Dar acum nu conduci.

— Ba da, conduce, a zâmbit tata cu tristețe, în timp ce mama zbiera:

— Ai grijă la Fiesta aia, Una! Semnalizează dreapta!

— Tipul de colo nu e cumva Mark? a întrebat fără veste Una. Parcă spuneai că lucrează.

— Unde? a întrebat mama cu un aer autoritar.

— Acolo, a zis Una. Oo, apropo, ți-am spus că Olive și Roger au fost în Himalaya? Ziceau că tot muntele e plin de hârtie igienică. Tot Everestul.

Am urmărit direcția în care arăta Una și l-am văzut pe Mark, îmbrăcat într-o haină bleumarin și o cămașă foarte albă, descheiată la gât, coborând dintr-un taxi. Și, ca într-un ralanti, am văzut o altă persoană coborând de pe scaunul din spate al taxiului: o față înaltă, subțire, cu părul lung și blond, care-i râdea drept în față. Rebecca.

Agitația care s-a stârnit în Range Rover după aceea a fost de neimaginat: mama și Una făceau spume la gură în apărarea mea – „Ei bine, o asemenea purtare este absolut dezgustătoare! Să ieși cu altă femeie vineri seara și să spui că muncești! Mă gândesc serios să o sun pe Elaine și să-i spun vreo două vorbe”; Geoffrey, beat, a îngăimat: „la uit'te dom'le cum se duc! Vâjji!”, iar tata încerca să potolească toată nebunia. Singurele persoane tăcute din mașină eram eu și Wellington, care mi-a luat mâna și a ținut-o strâns într-a lui, fără un cuvânt.

Când am ajuns la mine acasă, s-a dat jos din Range Rover ca să mă ajute să cobor, în timp ce pe fundal încă se mai auzeau comentarii de genul: „Păi sigur! Doar l-a părăsit prima nevastă, nu?” „Normal! Nu iese fum fără foc”.

— Pe întuneric, și bolovanul pare bizon, mi-a zis Wellington. Dar în lumina soarelui, lucrurile sunt exact așa cum par.

— Mulțumesc, i-am răspuns recunoscătoare și m-am târât în apartamentul meu, întrebându-mă cum aș putea să o transform eu pe Rebecca într-un bizon și să-i dau foc fără să iasă atâta fum cât să se alerteze Scotland Yard-ul.

SÍMBĂTĂ, 1 MARTIE

10 p.m. Acasă. O zi foarte neagră. Jude, Shaz și cu mine ne-am dus să facem o rundă de cumpărături în scop alinare a traumelor afective și ne-am întors aici, la mine, ca să ne pregătim să ieșim în oraș împreună, și totul făcea parte din planul conceput de fete ca să mă înveselească. Pe la ora opt, atmosfera începuse deja să se înfierbânte.

— Mark Darcy e homosexual, a declarat Jude.

— Bineînțeles că e homosexual, a mârâit Shazzer și mi-a mai turnat un pahar de Bloody Mary.

— Crezi? am întrebat eu și m-am simțit alinată pe moment de această idee deprimantă, dar confortabilă pentru amorul propriu.

— Păi, n-ai găsit tu un băiat în patul lui? a întrebat Shaz.

— Ce alt motiv ar avea un bărbat să iasă cu o fată sinistru de înaltă ca Rebecca, o tipă care nu are nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să ai un iubit, care nu are nici țâțe, nici cur – ce mai, cu o tipă care seamănă practic cu un bărbat? a fost de părere Jude.

— Bridge, a zis Shaz, beată criță. Știi ceva? Când mă uit la tine din unghiul ăsta, am impresia că ai bărbie dublă.

— Îți foarte mulțumesc, am zis eu posacă și mi-am mai turnat un pahar de vin, după care am apăsat din nou butonul PLAY la robotul telefonic, moment în care Jude și Shazzer și-au astupat urechile.

„Bună, Bridget. Sunt eu, Mark. Văd că nu-mi răspunzi la mesaje. Cred că, în orice caz, eu. Îmi pare foarte. Noi doi – cel puțin așa cred – consider că măcar atâta lucru îți datorez, să fim prieteni, așa că sper ca tu să. În fine. Of, Doamne, dă-mi și tu un telefon cât de curând. Dacă vrei.”

— Pare să fi pierdut total legătura cu realitatea, a bombănit Jude. De parcă nici nu contează că a fugit cu Rebecca. Chiar că trebuie să te detașezi de el acum. Uite ce e, mai ieșim în oraș, sau ce facem?

— Chiarr așa. Da' cin' se crede, dom'le? a întrebat Shaz prin aburii beției. Auzi colo, "îți datorez"! Bârrr. Tre' să-i spui așa: „Scumpule, mie nu-mi tre' nimeni numai d'aia fiin'că îmi datorează ceva”.

În acel moment a sunat telefonul.

— Bună.

Era Mark. Sufletul mi-a fost brusc invadat de un val enorm de neavenită iubire.

— Bună, am zis eu și am mimat din buze pentru fete: „El e”.

— Ai primit mesajul tău? Adică, vreau să spun, mesajul meu? a întrebat Mark.

Shaz mă tot plesnea peste picioare și îmi șuiera cu frenezie: „Hai, spune-i verde-n față, hai odată!”

— Da, am zis eu pe un ton jucăuș. Dar l-am primit abia la câteva minute după ce te-am văzut cum coborai dintr-un taxi cu Rebecca la ora unsprezece noaptea și nu eram îndeajuns de bine dispusă ca să te sun.

Shaz a izbit cu pumnul în aer și a început să zbiere: „Urraaa!”, dar Jude i-a acoperit gura cu palma, mi-a făcut un semn că e O. K. și a întins mâna după Chardonnay.

La capătul celălalt al firului s-a lăsat tăcerea,

— Bridget, de ce tragi mereu concluzii pripite? Nu am răspuns imediat, am acoperit receptorul cu mâna:

— Zice că trag concluzii pripite, am șuierat eu, la care Shaz a părut să-și iasă din minți de furie.

— Am tras concluzii pripite? am zis eu. Rebecca se tot dă la tine de mai bine de o lună, tu mă lași de izbeliște pentru ceva ce nu am făcut și pe urmă te văd coborând din taxi împreună cu Rebecca și.

— Dar nu a fost vina mea, pot să-ți explic totul, de aceea te-am și sunat.

— Da, ca să-mi spui că-mi datorezi să-mi fii prieten.

— Dar.

— Zi-i mai departe, a șuierat Shaz.

Am respirat adânc.

— Mi-o datorezi, zici? Scumpule., am început eu.

Când au auzit-o și pe-asta, Jude și Shaz mai să cadă amândouă de pe scaune de admirație. Eram pur și simplu personificarea Lindei Fiorentino în *The Last Seduction*²⁷.

— Scumpule, eu nu am nevoie de nimeni doar pentru că mi-ar datora ceva, am continuat eu cu hotărâre. Am cele mai bune, mai credincioase, mai înțelepte, mai iubitoare și mai de nădejde prietene din lume. Și dacă aș decide să mai fiu prietenă cu tine după felul în care te-ai purtat cu mine.

— Dar. În ce fel m-am purtat eu cu tine? Vocea îi suna chinuit.

— Dacă aș decide să mai fiu prietenă cu tine. m-am poticnit eu.

— Zi-i mai departe, a șuierat Shaz.

— tu ai fi cel cu adevărat norocos.

— Bine, bine, ai spus destule, a zis Mark. Dacă nu vrei să-ți explic, nu te mai deranjez cu telefoanele. La revedere, Bridget.

Am pus, șocată, receptorul în furcă și am aruncat o privire spre cele două prietene. Sharon zăcea pe covor și învârtea triumfătoare o țigară prin aer, iar Jude gălgâia Chardonnay-ul direct din sticlă. M-a năpădit din senin cumplita senzație că am făcut cea mai mare greșală din viața mea.

Zece minute mai târziu a sunat la ușă. Am dat fuga la interfon.

— Pot să intru? am auzit vocea înăbușită a unui bărbat. Mark!

— Bineînțeles, am răspuns eu cu ușurare, după care m-am întors spre Jude și Shaz și le-am spus: Sunteți voi drăguțe să mergeți puțin până în dormitor?

Abia reușiseră să se adune bombănind de pe covor când ușa s-a deschis, dar nu era Mark, era Tom.

— Bridget! Arăți așa de suplă! a zis el. O, Doamne, a continuat și s-a lăsat să cadă greoi pe un scaun din bucătărie. O, Doamne, viața asta e de căcat, e o poveste inventată de un ins cinic și.

— Tom! s-a răstit Shazzer. Noi tocmai purtam aici o discuție.

— Și-apoi, nici una dintre noi nu te-a văzut de săptămâni întregi, a mormăit Jude cu năduf.

— O discuție? Nu despre mine? Dar despre cine oare? O, Doamne, afurisitul de Jerome, afurisitul, afurisitul de Jerome!

— Jerome? am întrebat eu cu oroare. Jerome Mofturosul? Parcă îl alungaseși din viața ta pentru totdeauna!

— Mi-a lăsat o droaie de mesaje cât am fost plecat la San Francisco, a zis Tom cu un aer inocent. Așa că am început să ne vedem din nou și astă-seară i-am dat de înțeles că aș vrea să fim din nou împreună și. mă rog, am încercat să mă culc cu el, și Jerome a zis că. a zis că - Tom și-a șters furios o lacrimă - a zis că nu mă mai place. Am rămas fără grai, perplexe. Jerome Mofturosul încălcase la modul grosolan, vicios, egoist, umilitor, de neiertat toate regulile nescrise ale întâlnirilor amoroase.

— Nu sunt atrăgător, a continuat Tom descurajat, în materie de amor, sunt un paria în toată puterea cuvântului.

Am trecut imediat la acțiune: Jude a înșfăcat sticla de Chardonnay, în timp ce Shaz l-a luat pe după umeri, iar eu mi-am tras un scaun și am început să îl consolez:

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat!

— Atunci de ce a zis una ca asta? De ce? DE CEEEEEEEEEE?

— E preffect limp'de, a zis Shaz și i-a întins un pahar. E ffiin'că Jerome Mofturosul' e hetero-sexual.

— De-a dreptu' heterro, a zis Shaz. Am șștiut io că băiatu' ăla e de-a dreptu' heterosexual, de cân' l-am văz't prima dată.

— De-a dreptu', s-a declarat Jude de acord, cu un chicotit. De-a dreptu', dreptu', drept. ca. un penis.

Mr. Darcy, Mr. Darcy duminică, 2 martie

5 a.m. Brrr. Mi-am adus aminte ce s-a întâmplat.

5:03 a.m. De ce am făcut una ca asta? De ce? De ce? Aș vrea să pot adormi la loc sau să mă trezesc de tot.

5:30 a.m. Ciudat lucru ce repede trece timpul când ești mahmur. Probabil pentru că ai așa de puține gânduri: este exact opusul situației în care te îneci, când întreaga viață ți se perindă prin fața ochilor și fiecare clipă durează o veșnicie tocmai pentru că ai atât de multe gânduri.

6 a.m. Exact cum spuneam; a trecut o jumătate de oră și nu am avut nici un fel de gând. Oof. De fapt, mă doare capul de-mi plesnește. O, Doamne. Sper că nu am vomitat pe haină aseară.

7 a.m. Necazul e că nimeni nu-ți spune ce-o să ți se-ntâmple dacă bei mai mult de două unități de alcool pe zi sau, mai exact, dacă bei toate unitățile de alcool alocate unei săptămâni într-o singură seară. Adică dacă te alegi cu o mutră roșu-magenta, sau cu un nas coroiat și plin de crețuri ca de gnom, sau dacă asta se cheamă că ești alcoolic. Bun, bun, dar în acest caz, toți cei care au fost la petrecerea de aseară trebuie că erau alcoolici. Problema e că singurii care nu au băut au fost tocmai alcoolicii. Hmmm.

7:30 a.m. Poate că sunt gravidă și am dăunat copilului cu atâta alcool. Totuși. Nu am cum să fiu gravidă, pentru că tocmai mi s-a terminat ciclul și nu voi mai face amor cu Mark niciodată. Niciodată. Niciodată.

8 a.m. Chinuitor peste măsură era faptul că mă aflam singură în miez de noapte și nu aveam cu cine sta de vorbă și pe cine întreba cât sunt de beată, îmi tot vin în minte chestiile care de care mai monstruoase pe care le-am spus. O, nu. Tocmai mi-am adus aminte că i-am dat cincizeci de pence unui cerșetor care, în loc de „Mulțumesc”, mi-a spus: „Da' știu că arăți ca dracu”.

Și mi-am adus aminte și de mama, care în copilărie îmi tot spunea: „Nu există nimic mai dezgustător decât o femeie beată”. Sunt o femeie ușoară, flușturistică, pleava societății, cum găsești în crâșma Yates Wine Lodge. Mă culc la loc.

10:15 a.m. Mă simt ceva mai bine acum, că am dormit destul. Poate mi-a trecut mahmureala. Cred că o să dau draperiile la o parte. AAAAAAU! Sunt sigură că nu e firesc ca soarele să strălucească în halul ăsta cu noaptea-n cap.

10:30 a.m. În fine. Plec la sala de sport peste un minut și n-o să mai beau niciodată, așa că e cât se poate de normal să mă apuc de cura de slăbire Scarsdale. De fapt, cele întâmplare aseară sunt cât se poate de pozitive, pentru că au reprezentat începutul unei noi vieți. Urraaa! Lumea va spune. Ooo, sună telefonul.

11:15 a.m. Shazzer.

— Bridge, am făcut-o rău de oaie aseară?

Preț de o clipă nici nu mi-am adus aminte cine e, darămite ce-a făcut aseară.

— Nu, bineînțeles că nu, am răspuns eu amabilă, ca să o înveselesc pe Shazzer, fiind eu convinsă că dacă ar fi fost beată crișă mi-aș fi adus aminte.

Mi-am luat inima-n dinți și am întrebat-o:

— Dar eu? Tăcere.

— A, nu, tu te-ai purtat foarte drăguț, ai fost foarte dulce.

Ei, vedeți, asta se cheamă paranoia bețivilor. Oo, sună iar telefonul. Poate e el. Era mama.

— Bridget, ce Doamne iartă-mă cauți acasă? Trebuie să fii la noi într-o oră. Tata face prăjitura lui preferată!

11:30 a.m. O, futu-i mă-sa. M-a invitat vineri să vin să iau astăzi prânzul la ei, și eu am fost atunci prea slabă ca să mă cert cu ea și prea cătrănită după aceea ca să-mi aduc aminte. Nu pot să o refuz din nou. Sau pot? Așa. Chestia e că trebuie să-mi păstrez calmul și să mănânc ceva fructe, dat fiind că enzimele curăță toxinele din organism, și totul o să fie bine. O să mănânc puțin și o să încerc să nu vomit și o să o sun pe mama când voi reuși să părăsesc Tărâmul Indeciziei.

Argumente pentru a da curs invitației: Voi putea verifica dacă Wellington este tratat de o manieră care să nu se constituie într-o încălcare a principiilor Comisiei pentru Egalitate Rasială.

Voi putea sta de vorbă cu tata. Mă voi dovedi o fiică bună. Voi evita o ceartă cu mama.

Argumente pentru a nu da curs invitației: Voi fi nevoită să îndur tortura comentariilor pe marginea întâmplării cu Mark și Rebecca. S-ar putea să vomit pe masă.

Iar sună telefonul. Sper că nu e mama.

— Ei, cum stai cu migrena? Era Tom.

— Nici o problemă, am ciripit eu cu vioiciune și m-am îmbujorat. Dar de ce-ntrebi?

— C-ai sărit binișor peste cal aseară.

— Shazzer a zis că n-am fost prea beată.

— Bridget, a zis Tom, Shazzer nici n-a fost acolo. S-a dus la Met Bar să se întâlnească cu Simon și, din câte-mi dau seama, și ea era cam în aceeași stare ca tine.

LUNI, 3 MARTIE.

Cincizeci și nouă de kilograme șt patruzeci și cinci de grame (producție instantanee de grăsime după prânzul înotând în unsoare din casa părintească), țigări: 17 (situație de criză), nr. de incidente în timpul primului din casa părintească ce ar sugera că mai există ceva sănătate mintală sau simț al realității în lumea asta: 0.

8 a.m. Începe să-mi treacă mahmureala. Simt o enormă ușurare că mă aflu din nou la mine acasă, unde sunt stăpâna castelului și nu un biet pion pe tabla de șah a altora. Am ajuns într-un final la concluzia că nu aveam cum să mă fofilez ca să scap de prânzul de ieri, de la ai mei, dar tot drumul pe șosea până la Grafton Underwood mi-a venit să vomit. Cartierul arăta idilic și suprarealist, cu margarete, narcise, rațe etc., iar oamenii tundeau tufe de parcă toate pe lumea asta erau în bună regulă și pace, de parcă nenorocirea nu se abătuse asupra mea, de parcă exista un Dumnezeu.

— A, bună, dragă! Hakuna Matata. Adineauri m-am întors de la magazin, a zis mama și mi-a dat brânci în bucătărie. Mi se terminase mazărea! Mă duc să-mi ascult mesajele de pe robot.

M-am așezat cu greața mea cu tot pe un scaun, timp în care mesajele au început să-mi bubuie în creier, iar mama tot învârtea la butoane ajustând calitatea sunetului, ceea ce a avut ca rezultat că totu-mi urla și scârțâia în căpățâna deja dureroasă.

— Pam, a zis o voce în robot, sunt eu, Penny. Îl ții minte pe tipul care locuia mai încolo de garajul nostru? Ei, află că s-a sinucis din cauza zgomotului produs de indivizii care trag cu pușca la țintă. S-a scris și în Kettering Examiner. A, da, era să uit, poate Merle să bage vreo două duzini de plăcinte în congelatorul tău până îl repară pe-al nostru?

— Bună, Pam, glăsuia următorul mesaj. Sunt Margo! Mă grăbesc îngrozitor! Ai să-mi împrumuți o tavă de prăjituri pentru ziua lui Alison? Împlinește douăzeci și unu de ani.

Mă uitam uluită de jur-împrejurul robotului și m-am gândit ce varietate de universuri am putea descoperi dacă am asculta mesajele de pe robot ale diverșilor oameni. Poate că unele dintre ele ar trebui prezentate la Galeria Saatchi. Mama s-a apucat să scoțoască printr-un dulap, după care a format un număr de telefon.

— Margo, sunt eu, Pam. Am o oală de aluminiu, dacă îți folosește la ceva. Dar de ce nu folosești o oală de budincă Yorkshire, cu hârtie cerată pe fund?

— Bună, bună, bunărună bombonică, a valsat tata spre noi. Știe cineva codul poștal pentru Barton Seagrave? E KT4HS sau L? A, Bridget, bine-ai venit în tranșeele celui de-al treilea război mondial care se desfășoară în bucătărie, sau al lui Mau Mau, care are loc în grădină.

— Colin, ești drăguț tu să verși uleiul ăla din cratiță? Geoffrey zice că dacă aduci de zece ori uleiul la temperaturi foarte mari, trebuie să îl arunci. Apropo, Bridget, ți-am adus niște talc.

Mi-a dat o sticlă mov de Yardley cu dop auriu.

— Ăă, de ce? am zis eu și am apucat-o cu două degete.

— Ei, o să te ajute să rămâi proaspătă și frumos mirositoare, nu?

Brr. Brrr. Aluzia era mai mult decât transparentă. Adică Mark mă părăsise și plecase cu Rebecca din cauză că.

— Vrei să spui că miros urât? am întrebat-o.

— Nu, dragă. Și după o pauză: Dar e întotdeauna bine să rămâi proaspătă și frumos mirositoare, nu?

— Bună, Bridget!

Era Una, răsărise nu se știe de unde cu un blid plin cu ouă fierte.

— Pam! Am uitat să-ți spun că Bill încearcă să convingă consiliul orășenesc să-i refacă asfaltul din parcare, vrea să le spună că asfaltul are găuri pentru că ei nu au pus un grilaj, așa că Eileen zice să le spui că aveai și tu apă în parcare până când au pus ei grilajul.

Păsărească. Totul mi se părea în păsărească. Mă simțeam ca un pacient în comă despre care nimeni nu își închipuie că îi poate auzi.

— Hai odată, Colin, unde e sosul ăla? Că acuși vine.

— Cine vine? am întrebat bănuitoare.

— Familia Darcy. Una, pune și tu niște sos pentru salată și boia de ardei pe ouăle alea.

— Familia Darcy? Părinții lui Mark? Acum? De ce?

Tocmai atunci soneria de la intrare - cea care cântă melodia-gen-ceas-de-primărie - s-a făcut auzită.

— Noi suntem sfatul bătrânilor! a zis mama și mi-a făcut cu ochiul, după care și-a scos șorțul și a continuat: hai odată, tot poporul în acțiune!

— Unde e Wellington? am șuiert eu spre mama.

— O, e în grădină, se antrenează la fotbal! Nu-i plac prânziurile astea simandicoase la care trebuie să stea la masă și la taclale cu noi.

Mama și Una s-au îndepărtat în grabă, iar tata m-a mângâiat pe mână.

— Înainte marș, la atac, mi-a spus.

L-am urmat până în ținutul-cu-covor-gros-și-ornamente al holului de la intrare, unde m-am întrebat dacă aş avea puterea fizică și necesară coordonare a propriilor membre pentru a țâșni pe ușă afară, și am ajuns la concluzia că nu. Mama și tatăl lui Mark, la fel Una și Geoffrey, stăteau cu toții stânjeniți în prag, fiecare cu câte un pahar de sherry în mână.

— E-n regulă, scumpo, a zis tata. Hai să-ți dau și ție un pahar de ceva. V-ați cunoscut.? A arătat spre Elaine: Să știi, draga mea, că, deși te cunosc de treizeci de ani, nu-mi vine deloc în minte cum te cheamă.

— Ei, și ce mai face feciorul tău? s-a băgat repede Una în vorbă.

— Feciorul meu? Se însoară, dacă vrei să știi! a zis amiralul Darcy cu vocea lui tunătoare.

Camera a început să se învâртеască în jurul meu. Se însoară?

— Se însoară? a întrebat tata și m-a luat de braț, în timp ce eu încercam să-mi recapăt suflul.

— Da, știi, știi, a zis amiralul Darcy cu glas voios. Nici nu mai poți să ții pasul cu tinerii din zilele noastre: azi sunt însurați cu cineva, mâine cu altcineva! Nu-i așa, dragă? a încheiat el, bătând-o ușurel pe fund pe nevastă-sa.

— Cred că Una întreba despre Mark, nu despre Peter, dragă! a intervenit Elaine și mi-a aruncat o privire înțelegătoare. Peter e celălalt băiat al nostru și locuiește la Hong Kong. Se însoară în iunie. Ei, hai, dati-i careva ceva de băut lui Bridget. Se pricep toți la palavre, dar nici unul nu știe să facă nimic, nu-i așa? a încheiat ea binevoitoare.

Lăsați-mă să plec de aici, gândeam eu. Nu mai vreau să fiu chinuită. Vreau să zac pe podeaua din baie, cu capul lângă closet, ca orice om normal.

— Vrei și tu una? m-a întrebat Elaine și mi-a întins un pachet de Black Sobranies28. Se zice că sunt foarte curată, dar eu am șaiszeci de ani și încă trăiesc.

— Gata, haideți cu toții și luați loc! a zis mama și a intrat val-vârtej cu un platou de pateu de ficat. Oof, s-a prefăcut ea că tușește ostentativ, începând să fluture din mâini, după care a continuat cu răceală: Nu se fumează la masă, Elaine.

Am trecut în sufragerie și de acolo l-am văzut pe fereastră pe Wellington, care făcea niște driblinguri cu uluitoare abilitate, îmbrăcat într-un pulover și un șort albastru.

— Ia uite-l ce joacă. Dă-i înainte, băiete, a zbierat Geoffrey pe fereastră, cu mâinile în buzunare. Dă-i înainte!

Ne-am așezat cu toții la masă și ne-am privit jenați. Era ca un fel de cină prenuptială organizată în cinstea fericitului cuplu și a cuscrilor, atâta doar că mirele fugise în lume cu alta cu două seri înainte.

— Așa, a zis mama. Mai vrei puțin somon, Elaine?

— Da, mulțumesc, a răspuns Elaine.

— Am fost să vedem Miss Saigon aseară! a început mama cu o jovialitate de-a dreptul primejdioasă.

— Puah! Music-hall-urile astea. Nu pot să le sufăr, nu sunt decât o adunătură de bazaconii, a bombănit amiralul Darcy în timp ce Elaine îl servea cu o felie de somon.

— Ei bine, nouă ne-a plăcut! a declarat mama. În orice caz, noi.

M-am uitat disperată pe fereastră, în speranța că-mi va veni de acolo vreo inspirație, și am constatat că Wellington se uita la mine. „Ajutor!” am făcut eu din buze. El a dat din cap, a făcut un semn spre bucătărie și a dispărut.

— Niște inși care stau crăcănați și zbiară ca măgarii, a pufnit amiralul, om croit după inima mea. Sigur, Gilbert și Sullivan sunt cu totul altceva - HMS Pinafore²⁹.

— Mă scuzați un moment, am zis și m-am strecurat afară, fără a lua în seamă privirea furioasă pe care mi-a aruncat-o mama.

M-am năpustit în bucătărie și am văzut că Wellington era deja acolo. M-am sprijinit sleită de puteri de frigider.

— Ce e? a întrebat el și m-a privit cu atenție în ochi. Ce s-a-ntâmplat?

— Se crede membră a sfatului bătrânilor, am șoptit. Vorbește cu părinții lui Mark, știi tu, Mark, pe care l-am văzut.

A încuviințat din cap.

— Știi totul despre istoria asta.

— Ce i-ai tot spus? Încearcă să aducă vorba despre cum l-am văzut eu pe el cu Rebecca, de parcă.

Tocmai în momentul acela ușa de la bucătărie s-a deschis.

— Bridget! Ce faci aici? O! a făcut mama și s-a oprit locului când a dat cu ochii de Wellington.

— Pamela? a exclamat Wellington. Ce se petrece aici?

— Păi, după ce am vorbit atunci, m-am gândit că noi, adulții, putem. putem să rezolvăm totul între noi! a zis ea și și-a revenit din fâstâceală, reușind aproape să-și reabordeze aerul semeț.

— Adică încercă să adopți practicile tribului nostru? a întrebat Wellington.

— Păi. eu.

— Pamela, cultura voastră a evoluat secole de-a rândul. Iar dacă apare o influență din afară, nu trebuie să permiți modificarea sau involuția

civilizației în care te-ai născut. După cum am discutat noi doi, a călători prin lume aduce cu sine obligația de a-ți îmbogăți cunoștințele, nu de a-ți le anihila.

Nu m-am putut stăpâni să nu mă întreb ce legătură avea CD-player-ul portabil al lui Wellington cu toate astea, dar mama clătina din cap afirmativ și cu răbdare. N-am văzut-o în viața mea atât de vrăjită de cineva.

— Și acum, întoarce-te la oaspeții tăi și nu te mai amesteca în relațiile lui Bridget, așa îți dictează tradiția de secole a tribului tău.

— Mda, probabil că ai dreptate, a zis mama și și-a netezit părul.

— Poftă bună, mi-a zis Wellington și mi-a făcut discret cu ochiul.

Ne-am întors în sufragerie, unde se pare că mama lui Mark schimbase cu abilitate subiectul conversației.

— În ce mă privește, mi se pare un mister total cum se poate căsători cineva în ziua de azi, zicea ea. Dacă nu mă căsătoream atât de tânără, probabil că nu aș mai fi făcut-o deloc.

— O, sunt întru totul de acord! a zis tata, cam prea entuziat.

— Ce nu înțeleg eu, s-a băgat și unchiul Geoffrey, este cum poate o femeie să ajungă la vârsta lui Bridget fără să pună mâna pe careva. La New York sau în spațiul extraterestru, dispar cu toții, vâjji!

„Mai tacă-ți fleanca!” îmi venea să țip.

— E foarte greu pentru tinerii de azi, a continuat Elaine și mi-a aruncat o privire serioasă. E ușor să te măriți când ai optsprezece ani, dar după ce ți-ai format deja caracterul, a-ți armoniza viața cu cea a unui bărbat trebuie să fie ceva insuportabil. Cei de față se exclud, firește.

— Sper că se exclud, a tunat tatăl lui Mark cu voioșie și a bătut-o ușurel pe braț. Altminteri, ar trebui să te dau contra două femei de treizeci și ceva de ani. De ce să se distreze numai fi-meu?

Mi-a aruncat un zâmhet galant, la care mi-a sărit din nou inima, își închipuia oare că mai suntem împreună? Sau știa despre Rebecca și gândea că Mark e cu amândouă?

Din fericire, conversația s-a mutat îndărăt la HMS Pinafore, a trecut pe nesimțite la Wellington și talentele lui fotbalistice, a sărit brusc spre golful lui Geoffrey și al tatei, a alunecat lin spre zonele de origine ale plantelor, a atins în treacăt subiectul parcării lui Bill și așa s-a făcut 3:45 și întreg coșmarul a luat sfârșit.

Pe când se pregăteau să plece, Elaine mi-a pus în mână vreo două țigări Sobranies.

— Cred că o să ai nevoie de astea în drum spre casă, a zis ea. Sper să ne revedem curând.

Declarația a părut încurajatoare, dar nu cât să-mi fac planuri de viitor pe baza ei. Din păcate, cu Mark voiam eu să-mi întrezesc relațiile, nu cu părinții lui.

— Așa, draga mea, a zis mama și a venit din bucătărie cu o caserolă de plastic în mână. Unde ți-e plasa?

— Mamă, am zis eu cu dinții încleștați. Nu vreau mâncare.

— Ți-e bine, dragă?

— Pe cât de bine poate să-mi fie în condițiile date, am murmurat eu. M-a îmbrățișat. Ceea ce a fost plăcut, dar șocant.

— Știi că ți-e greu, a zis ea. Dar nu accepta nici o aiureală din partea lui Mark. Totul o să se termine cu bine pentru tine. Ți-o spun eu, așa va fi.

Tocmai când mă bucuram de neobișnuitul moment de căldură maternă, a emis:

— Așa! Hakuna Matata! Nu-ți face griji. Fii fericită! Bun, să trecem la treabă. Nu iei vreo două pungi de minestrone? Ce zici de niște felii de cașcaval? Vrei să te dai puțin la o parte ca să deschid sertarul acela? Aaa, știi ce? Mai am două bucăți de pește la grătar.

De ce își închipuie ea că mâncarea e mai bună ca amorul? Jur că vomitam dacă mai stăteam un minut în bucătărie.

— Unde e tata?

— O, în magazie, de bună seamă.

— În ce?

— În magazie. Petrece acolo ore întregi, și când iese miroase a.

— A ce?

— Nimic, dragă. Hai, du-te și ia-ți la revedere dacă vrei.

Când am ieșit, l-am văzut pe Wellington, stătea pe băncuță și citea Sunday Telegraph.

— Mulțumesc, i-am spus.

— Nici o problemă, a răspuns, și a adăugat: E o femeie de treabă. O femeie cu multă voință, cu inimă bună și plină de entuziasm, dar poate că.

— uneori are cam de patru sute de ori mai mult decât e necesar?

— Cam așa, a râs el.

O, Doamne, sper că nu descoperise nimic altceva la ea decât entuziasmul.

Când m-am apropiat de magazie, tata a ieșit și mi s-a părut cam îmbujorat și jenat. Dinăuntru se auzea caseta cu Nat King Gole.

— Ah, te întoci în Londra ta mare și fumăroasă? a zis el, s-a împiedicat ușor și s-a sprijinit de peretele magaziei. Ești cam deprimată, drăguțo? a susurat el ușurel.

Am dat afirmativ din cap.

— Și tu? l-am întrebat.

M-a luat în brațe și m-a strâns tare, așa cum obișnuia să facă pe vremea când eram micuță. Mi-a plăcut, era tata.

— Cum ai reușit tu să rămâi însurat așa multă vreme cu mama? am șoptit eu, în vreme ce mă întrebam a ce aduce mirosul acela vag. A whisky?

— Nu-i chiar așa complicat, s-a bâlbâit el și s-a sprijinit din nou de peretele magaziei. Și-a plecat puțin capul ca să-l audă mai bine pe Nat King Gole.

— Cel mai grozav", a început el să fredoneze, „e să înveți să iubești și să fii iubit". Sper doar că ea încă mă iubește pe mine, nu pe Mau Mau.

După aceea s-a aplecat și m-a sărutat.

miercuri, 5 martie.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame (bine), unități de alcool: 0 (excelent), țigări: 5 (un număr agreabil, sănătos), nr. de drumuri pe lângă casa lui Mark Darcy: 2 (f. b.), nr. de căutări în cartea de telefon după numărul lui Mark Darcy ca să-mi dovedesc mie însemi că încă există: 18 (f. b.), telefoane la 1471: 12 (mai bine), telefoane primite de la Mark Darcy: 0 (tragic).

8:30 a.m. Acasă. Foarte tristă. Mi-e dor de Mark. N-am auzit nimic despre el duminică și luni, și pe urmă, când m-am întors aseară de la serviciu, am găsit pe robot un mesaj de la el în care mă anunța că pleacă la New York pentru câteva săptămâni. „Așa că acum chiar că ne luăm rămas-bun.”

Încerc cum pot să-mi țin firea. Am constatat că dacă dimineața, când mă trezesc, chiar înainte să simt prima împunsătură de durere, dau drumul la Radio 4, la Today – chiar dacă emisiunea pare a consta doar din ore întregi de jocuri gen Just a Minute30, în care politicienii se străduiesc să nu spună „Da” sau „Nu” sau să răspundă la orice întrebare – pot evita să mă las prinsă în cercul acela vicios al întrebărilor de genul: „ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi.” și în cel al conversațiilor imaginare cu Mark Darcy, chestii care nu fac decât să-mi acutizeze tristețea și incapacitatea de a mă da jos din pat.

Trebuie să recunosc că Gordon Brown a fost foarte bun la emisiunea matinală despre care vorbeam, a reușit să peroreze despre moneda europeană fără să ezite, fără să se oprească și fără să spună de fapt nimic, tipul a vorbit tot timpul calm și fluent cu prezentatorul care zbiera: „Da sau nu? Da sau nu?”, la fel ca moderatorul de la programul de jocuri de pe fundal. Așa că. mă rog, putea fi și mai rău. Probabil.

Mă întreb dacă moneda europeană e unul și același lucru cu moneda unică, într-un fel, sunt în favoarea chestiei, pentru că se presupune că am avea o altă monedă, ceea ce ar fi de-a dreptul european și chiar șic. Și așa am scăpa și de monedele alea maronii, care sunt grele, și de monedele de cinci pence, și de cele de douăzeci de pence, care sunt prea mici și ne semnificative ca să fie frumoase. Hmm. Dar cred că ar trebui să păstrăm monedele de o liră, care sunt fantastice, arată ca niște mici bijuterii pe care le găsești presărate prin poșetă exact atunci când credeați că nu mai ai un sfanț. Ei, dar atunci ar trebui să fie modificate toate bancomatele și. Vai de mine! Sună la ușă. Poate e Mark, poate vine să-și ia rămas-bun.

Era doar afurisitul de Gary. Am reușit în cele din urmă să-l fac să-mi spună că venise să mă informeze că lucrarea m-ar costa „doar” șapte mii de lire.

— Și de unde să fac eu rost de șapte mii de lire?

— Ai putea să pui o a doua ipotecă pe casă, a răspuns el. Te-ar costa numai o sută de lire în plus pe lună.

Din fericire, în cele din urmă până și el și-a dat seama că întârziisem la serviciu, așa că am reușit să îl scot pe ușă afară. Șapte mii de lire! Să fim serioși.

7 p.m. Înapoi acasă. Sunt sigură că nu e normal să-mi tratez robotul telefonic ca pe un partener umanoid de modă veche, adică să vin tot într-o

fugă acasă de la serviciu ca să văd în ce dispoziție se află, dacă e bine dispus și mă anunță, clipind, că sunt demnă de a fi iubită și că sunt un membru acceptat de societate, sau dacă e rece și distant, ca acum, de pildă. Nu numai că pentru cea de-a patruzeci și doua zi la rând nu am nici un mesaj de la Mark, dar nu am nici un mesaj de la nimeni altcineva. Poate că ar trebui să citesc un pic din Calea mai puțin bătută.

7:06 p.m. Da, așa e, iubirea nu e ceva care se întâmplă de la sine, e ceva pe care îl faci tu personal să se întâmple. Și atunci, ce nu am făcut eu?

7:08 p.m. Sunt o femeie super-rafinată, calmă, receptivă și cu spirit de observație. Conștiința mea de sine provine nu din realizările cotidiene, ci. ci. dinlăuntru? Asta nu se poate.

7:09 p.m. Mă rog. Bine că nu mai sunt obsedată de Mark Darcy. Încep să mă detașez.

7:15 p.m. O, ce bine, sună telefonul! Poate e Mark Darcy.

— Bridget, arăți așa de suplă! Era Tom. Ce faci, scumpete?

— Pe dracu' fac, am zis eu, mi-am scos din gură guma de mestecat Nicorette antitabac și am început să fac din ea un fel de sculptură, după care am continuat: Normal că fac pe dracu'.

— Ei, hai, Bridgelene! Bărbații ăștia! Găsești zece la un penny. Cum stai cu cariera de jurnalist?

— L-am sunat pe impresarul lui Colin Firth și am stat de vorbă cu el. Credeam că s-ar putea să accepte, pentru că îi iese filmul ăla nou, Fever Pitch, și îmi închipuiam că ar vrea să i se facă publicitate.

— Și?

— Și m-au sunat pe urmă și mi-au spus că e prea ocupat.

— Ha! De fapt, nici nu îmi închipuisem altceva. Jerome zice că știe el pe cineva.

— Tom, l-am admonestat eu cu voce amenințătoare, nu cumva te-ai căptușit și tu cu menționită acută?

— Nu, nu. n-o să mai fiu cu el, a mințit el foarte străveziu. În orice caz, Jerome zice că știe el pe cineva care a lucrat cu Colin Firth la ultimul lui film și m-a întrebat dacă nu vrei să-ți pună o vorbă bună.

— Cum nu! am zis eu fericită.

Îmi dau seama că totul nu e decât un pretext pentru ca Tom să țină legătura cu Jerome Mofturosul, dar, la urma urmei, toate actele de bunăvoință nu sunt decât o combinație de altruism și interes personal, și poate că, așa stând lucrurile, Colin Firth o să accepte!

Urraaa! Va fi un job perfect pentru mine! O să pot merge peste tot prin lume să intervievez celebrități. Și, cu veniturile suplimentare, o să pot obține a doua ipotecă pe apartament, ca să-mi fac birou și terasă pe acoperiș, și pe urmă o să pot să las baltă jobul ăsta de la Sit Up Britain și o să pot lucra acasă. Da! Toate încep să se lege! O să-l sun pe Gary. Nu poți să te aștepți să se schimbe ceva până nu te schimbi chiar tu. O să mă ocup personal de toate de acum înainte!

Așa deci, n-o să mai zac în pat văicărindu-mă. O să mă dezmeticesc și o să fac ceva util. Ca de exemplu. să fumez o țigară? O, Doamne. Nu pot să

suport ideea că Mark o sună pe Rebecca și îi povestește tot ce-a făcut în timpul zilei, așa cum făcea cu mine. Nu, nu trebuie să fiu negativistă. Poate că Mark nu e iubitul Rebeccăi și poate o să se întoarcă la mine! Vezi? Urraaa!

MIRECURI, 12 MARTIE.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame, unități de alcool: 4 (dar sunt o ziaristă, așa că acum, firește, trebuie să fiu tot timpul beată), țigări: 5, calorii: 1 845 (bine), speranțe ca totul să se termine cu bine: 1 (f. firav).

4 p. m. Tom m-a sunat adineauri la serviciu.

— S-a făcut!

— Ce?

— Chestia cu Colin Firth!

M-am îndreptat de spinare în scaun și m-a apucat tremuriciul.

— Da! Prietenul lui Jerome l-a sunat și Colin Firth a fost foarte drăguț și a zis că dacă poți să publici interviul în ziarul Independent, o să stea de vorbă cu tine. Iar eu iau cina diseară cu Jerome Mofturosul!

— Tom, ești un sfânt, un zeu și un arhanghel. Și eu ce trebuie să fac?

— Sună-l doar pe agentul lui Colin Firth și pe urmă pe Adam, de la ziarul Independent. Apropo, le-am spus că ai făcut o droaie de chestii din astea până acum.

— Dar nu am făcut.

— O, nu mai lua și tu totul ad litteram, Bridgelene, spune-le că ai făcut. marți, 18 martie.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame (pedeapsă nemeritată pentru o crimă necomisă), calorii: 1 200 (poftim, dovada), ipotecii: 2 (urraaa!), număr de dormitoare în apartament: foarte curând 2 (uraaa!).

Am sunat la bancă și mi-au aprobat a doua ipotecă! Tot ce am de făcut e să completez câteva formulare și alte alea și pe urmă pot să capăt șapte mii de lire, și nu trebuie să plătesc decât o sută douăzeci pe lună! Nu-mi vine să cred că nu mi-a dat prin minte așa ceva până acum. Aș fi putut rezolva în felul ăsta toate situațiile în care îmi depășeam suma din cont!

miercuri, 2 aprilie.

Cincizeci și opt de kilograme și nouăzeci și nouă de grame, calorii: 998 (bizară relație inversă între calorii și grăsime, așa că pare inutil să tot număr kaloriile), miracole: multiple, bucurii nou-găsite: infinite.

5 p.m. Se petrece ceva ciudat. Nu numai că interviul cu Colin Firth va avea loc, dar va avea loc la Roma! Nu mai lipsește decât să aud că interviul se va desfășura cu amândoi goi pușcă în mare, în Caraibe, ceva în genul serialului Blind Date³¹. E de înțeles că Dumnezeu le face muritorilor câte-un hatâr, pentru a compensa astfel unele situații nefericite, dar asta cu siguranță depășește orice realitate de natură religioasă. Poate că viața mea a atins un apogeu dramatic și va urma o cădere rapidă spre o moarte prematură. Sau poate e o păcăleală întârziată de întâi aprilie. L-am sunat adineauri pe Tom, care mi-a spus să nu mă mai gândesc că orice întâmplare are o față nevăzută și că motivul pentru care interviul are loc la Roma este că acolo locuiește Colin Firth – și are dreptate – și că ar trebui să mă concentrez asupra ideii că mai există și alte lucruri de știut despre Colin Firth în afară de

faptul că a jucat rolul lui Mr. Darcy în Mândrie și prejudecată, precum acela că a terminat un nou film, intitulat Fever Pitch.

— Da, da, mă rog, am zis eu, după care am adăugat că îi sunt foarte recunoscătoare pentru că m-a ajutat să obțin interviul: Vezi tu, este exact ce îmi trebuia! am zis eu surescitată. Mă simt mult mai bine acum, că mă concentrez asupra propriei cariere, în loc să fiu obsedată de bărbați.

— Ăăă, Bridget, a zis Tom. Colin Firth are o prietenă; știai, nu?

Of.

vineri, 11 aprilie.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame, unități de alcool: 5 (mă antrenez pentru cariera jurnalistică), țigări: 22, calorii: 3 844 (vezi? Vezi? Nu mai fac în veci cură de slăbire).

6 p. m. Adineauri s-a întâmplat ceva extraordinar! Am vorbit cu o tipă de la PR și mi-a spus că o să mă sune Colin Firth acasă în weekend, să facem aranjamentele necesare! Nu-mi vine să cred. Evident, nu o să pot ieși din casă tot week-endul, dar e bine așa, pentru că o să pot culege informații vizionând Mândrie și prejudecată, deși îmi dau seama, bineînțeles, că va trebui să vorbesc cu el și despre alte proiecte. Da. De fapt, ăsta ar putea fi punctul de cotitură în cariera mea. Sună ironic și absolut bizar, gen eraminit-să-se-întâmple, dar chestia asta cu Mr. Darcy a făcut să-mi treacă obsesia Mark Darcy. Sună telefonul! Poate că e Mr. Darcy sau Mark Darcy, trebuie să pun rapid o casetă cu ceva impresionant, jazz sau muzică clasică.

Hm. A fost un afurisit de individ care m-a luat de sus și pe care îl chema Michael, de la ziarul Independent.

— Fii atentă aici. Nu te-am mai folosit până acum. Nu vreau s-o dăm în bară. Te întorci luni seara cu avionul pentru care ți-am luat bilet, treci pe curat interviul marți dimineața și îl predai înainte de ora patru după-amiaza, altfel nu intră în ediția de miercuri. Și o să îl întrebi despre filmul Fever Pitch. Fever Pitch, în care, după cum știi, joacă un rol care nu e Mr. Darcy.

De fapt, are și el dreptate. Oo, sună telefonul.

Era Jude. Ea și cu Shazzer vin pe la mine. Mi-e teamă să nu mă facă să râd când o să sune Mr. Darcy, dar, pe de altă parte, am nevoie să fac ceva care să mă distragă de la activitatea de așteptare, altfel îmi iau câmpii.

SÂMBĂTĂ, 12 APRILIE.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame (dar pot în mod sigur să dau jos vreun kilogram și jumătate înaintea zilei de mâine cu faimoasa cură de slăbire cu crenvurști din regimul de spital), unități de alcool: 3 (f. b.), țigări: 2 (persoană perfectă, sfântă de-a dreptul), crenvurști: 12, telefoane la 1471 ca să aflu dacă nu cumva nu am auzit telefonul de la Colin Firth din cauza unei inopinate crize de surzenie: 7, centimetri pătrați de covor rămas neacoperit de cutii de pizza, variante de ținute vestimentare, scrumiere etc.: 2 (pe undeva pe sub canapea), număr de vizionări ale casetei cu Mândrie și prejudecată, scena în care Colin Firth sare în lac: 15 (sunt o ziaristă de primă mână), telefoane de la Colin Firth: 0 (deocamdată).

9 a.m. Colin Firth nu a sunat.

10:03 a.m. Tot nu a sunat.

10:07 a.m. Tot nu a sunat. Mă întreb dacă nu e cumva prea devreme să le trezesc pe Jude și Shazzer. Poate că el așteaptă să îi plece iubita la cumpărături ca să mă sune.

5 p.m. Apartamentul meu arată ca lovit de-o bombă, dat fiind că stau și pândesc întruna telefonul de la Mr. Darcy. Toate-mi sunt împrăștiate haotic în living, ca în Thelma și Louise când poliția dă năvala în casa lui Louise și Harvey Keitel așteaptă să primească un telefon de la ele ca să înregistreze apelul. Apreciez sincer ajutorul și sprijinul primit de la Jude și Shazzer, dar pe chestia asta nu m-am putut pregăti deloc, decât din punct de vedere fizic.

6 p.m. Mr. Darcy tot nu a sunat.

6:05 p.m. Tot nu a sunat. Ce-ar trebui să fac? Nici nu știu unde urmează să mă întâlnesc cu el.

6:15 p.m. Tot nu a sunat. Poate că iubita lui a refuzat pur și simplu să plece la cumpărături. Poate că fac amor tot weekendul, comandă prin telefon înghețată italienească și-și rîd de mine pe la spate.

6:30 p.m. Jude s-a trezit adineauri și și-a pus degetele pe frunte.

— Trebuie să plecăm de acasă, a zis ea cu o voce stranie, ca de ghicitoare în stele.

— Ai înnebunit? a șuiert Sharon. Să plecăm? Chiar ți-ai ieșit din minți?

— Nu, a răspuns Jude cu răceală. Telefonul nu sună pentru că e prea multă energie concentrată asupra lui, ăsta-i motivul.

— Bah, a pufnit Sharon.

— Și-n plus, a-nceput să pută aici. Trebuie să facem curat, să lăsăm energia să se scurgă și pe urină să mergem să bem un Bloody Mary, a zis ea și mi-a aruncat o privire ademenitoare.

Câteva minute mai târziu eram afară și clipeam des în lumina zilei de primăvară care era pe sfârșite. M-am năpustit pe neașteptate îndărăt spre ușă, dar Shazzer m-a prins de braț.

— Mergem. Să bem. Un. Bloody. Mary, a șuiert ea și m-a târât de braț pe stradă ca un polițai.

Paisprezece minute mai târziu eram înapoi. Am plonjat din ușă direct la telefon și am încremenit. Luminița de la robot clipea.

— Nu ți-am zis eu că așa va fi? a spus Jude cu o voce nemaipomenit de încrezută. Nu ți-am zis eu?

Cu mâna tremurândă, de parcă dezamorsa o bombă neexplodată, Shazzer a apăsat pe PLAY.

— Bună Bridget, sunt Colin Firth.

Am făcut un salt de trei pași înapoi. Era chiar Mr. Darcy. Aceeași voce distinsă, profundă, blazată cu care o ceruse în căsătorie pe Elizabeth Bennet în filmul de la BBC. Bridget. Numele meu. Mr. Darcy rostise numele meu. Pe robotul meu.

— Înțeleg că vii luni la Roma să-mi iei un interviu, a continuat el. Te-am sunat ca să aranjăm unde ne vedem. Eu zic să vii într-un scuar numit Piazza Navona, e ușor de găsit cu taxiul. Ne vedem pe la patru și jumătate lângă fântână. Călătorie plăcută.

— Sună la 1471, sună la 1471, a bolborosit Jude, sună la 1471, repede, repede. Nu, dă înapoi. Mai pune mesajul o dată!

— Sună-l tu! a țipat Sharon ca un călău nazist. Sună-l și cere-i să vă vedeți în fântână. Vaai Doamne!

Tocmai reușisem să derulez caseta, când telefonul a sunat din nou. Am înmărmurit toate, cu gurile căscate. Apoi s-a auzit vocea lui Tom:

— Bună, drăguțelor, sunt Mr. Darcy și sunam ca să aflu dacă mă poate ajuta careva să ies din cămașa asta flească.

Shazzer și-a revenit brusc din transă.

— Oprește-l, oprește-l, a urlat ea, după care s-a aruncat asupra telefonului. Taci din gură, Tom, taci din gură, taci, taci!

Dar era prea târziu. Înregistrarea de pe robotul meu a vocii lui Mr. Darcy rostindu-mi numele și cerându-mi să-l întâlnesc la Roma lângă o fântână era pierdută pentru vecie. Și nimeni pe lumea asta nu va putea să mi-o aducă înapoi. Nimeni, Nimeni.

La muncă în Italia.

LUNI, 21 APRILIE.

Cincizeci și șase de kilograme și șaptezeci și trei de grame (grăsimea a fost consumată de surescitare și teamă), unități de alcool: 0 – excelent (dar nu e decât 7:30 dimineața), țigări: 4 (f. b.).

7:30 a. m. Faptul că plec într-o călătorie și am destul timp reprezintă un pas înainte de-a dreptul fenomenal. Este dovada vie a teoriei prezentate în Calea mai puțin bătută, conform căreia ființele omenești au capacitatea de a se schimba și de a se îndrepta. Tom a trecut aseară pe aici și a recapitulat cu mine întrebările pe care o să le pun. Așa că sunt foarte pregătită, deși sunt și puțin cam nervoasă, să spun drept.

9:15 a.m. De fapt, am o grămadă de timp. Toată lumea știe că, atunci când oamenii de afaceri se vântură în goana lor obișnuită prin aeroporturile europene, ajung cu doar patruzeci de minute înaintea decolării și n-au cu ei decât o servietă diplomat cu câteva cămăși de nailon în ea. Avionul pleacă la 11:45. Trebuie să fiu la aeroportul Gatwick la 11, așa că iau trenul la 10:30 din gara Victoria, ceea ce înseamnă că iau metroul la 10. Perfect.

9:40 a.m. Nu-mi vine să cred că pierd timpul împachetându-mi trusa, când lucrul cel mai important este, cu siguranță, să arăt bine la sosire. Părul ăsta al meu a-nnebunit de-a binelea. Va trebui să-l ud din nou. Unde mi-o fi pașaportul?

9:45 a.m. Am găsit pașaportul și părul s-a calmat, așa că aș face bine s-o iau din loc.

9:49 a.m. Singura problemă este că nu pot ridica sacoșa de jos. Poate ar trebui să reduc trusa de baie la periuța și pasta de dinți, apa de gură, crema de față și de mâini. A, da, și trebuie să iau cele trei mii cinci sute de lire sterline din cuptorul cu microunde și să îi las lui Gary, ca să poată cumpăra materiale și ustensile pentru biroul nou și pentru terasa de pe acoperiș! Urraaa!

9:50 a.m. Foarte bine. Am chemat un taxi. Vine în două minute.

10 a.m. Unde e taxiul?

10:05 a.m. Unde pizda mă-sii e taxiul?

10:06 a.m. Tocmai am sunat la firma de taxiuri, care mi-a spus că un Cavalier argintiu așteaptă afară.

10:07 a.m. Cavalier-ul argintiu nu e nici în fața casei și nici în vreo altă parte a străzii.

10:08 a.m. Firma de taxiuri zice că o mașină argintie Cavalier intră în mod sigur în clipa asta pe strada mea.

10:10 a.m. Nici urmă de taxi. 'Tu-i mama mă-sii de taxi, și când te gândești că. aoleu, a sosit. O, unde pizda mă-sii-mi sunt cheile?

10:15 a.m. Mă aflu în taxi. Am mai făcut eu drumul ăsta în cincisprezece minute.

10:18 a.m. Hait. Taxiul a cotit brusc pe Marylebone Road – a decis, de-a dreptul inexplicabil, să facă turul peisagistic al Londrei, în loc să mă ducă la gara Victoria. Mă străduiesc să-mi înăbuș pornirea instinctuală de a-l ataca, ucide și mânca de viu pe taximetrist.

10:20 a.m. Am revenit la traseul normal, adică mergem spre Newcastle, dar traficul este foarte dens. N-ai pe unde ocoli când treci prin Londra la oră de vârf.

10:27 a.m. Mă întreb dacă se poate ajunge de la Marble Arch la Gatwick Express într-un minut.

10:35 a.m. În gara Victoria. O. K. Calm, calm. Trenul a plecat fără mine. Dacă reușesc totuși să îl prind pe cel de 10:45, tot mai rămân treizeci de minute până pleacă avionul. Și e foarte probabil ca avionul să plece oricum cu întârziere.

10:40 a.m. Mă întreb dacă o să am timp să-mi cumpăr niște pantaloni noi la aeroport. De fapt, încep să devin chiar obsedată de treaba asta.

Minunat când călătorești de unul singur este că poți să-ți etalezi o nouă personalitate și poți fi elegantă, în stilul filosofic Zen, și nu te cunoaște nimeni.

10:50 a.m. Aș vrea să încetez să-mi mai imaginez că pașaportul a sărit de nebun din sacoșă și a pornit-o de unul singur înapoi spre casă.

11:10 a.m. Trenul s-a oprit din motive necunoscute. Și, brusc, toate ideile care mă preocupau, precum aceea de a-mi da încă un rând de oja pe unghiile de la picioare, au devenit total lipsite de importanță în comparație cu posibilitatea de a pierde avionul.

11:45 a.m. Nu pot să cred. Avionul a plecat fără mine.

Prânz. Slavă lui Dumnezeu, lui Mr. Darcy și tuturor îngerilor din cer. Am aflat că mai e un avion peste o oră și patruzeci de minute. Tocmai am sunat-o pe agenta lui, care a zis că nu e nici o problemă, că o să-i comunice să se întâlnească cu mine două ore mai târziu. O, ce bine, pot să fac și ceva cumpărături în aeroport.

I p.m. Îmi place f. mult rochița-de-șifon-cu-floricele, la modă primăvara asta, dar cred că nu ar trebui să le croiască așa fel încât să nu-ți acopere curul, îmi place la nebunie zona comercială din aeroport. Arhitecți vestiți, precum Sir Richard Rogers și Terence Conran, sunt de părere că aeroporturile s-au transformat în niște uriașe magazine universale, dar asta mie mi se pare

o idee bună. Poate o să abordez tema asta la următorul interviu cu Sir Richard însuși, sau chiar cu Bill Clinton. Cred că o să probez perechea asta de bikini.

1:30 p.m. Așa. O să pun scrisorile astea la poștă și îmi cumpăr alte câteva nimicuri necesare, după care o pornesc spre terminal.

1:31 p.m. Tocmai s-a auzit anunțul: „Pasagera Jones, ultimul pasager pentru zborul BA175 în direcția Roma, să se prezinte de urgență la terminalul 12, unde este așteptată pentru ca avionul să decoleze”.

marți, 22 aprilie.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame, unități de alcool: 2, țigări: 22, telefoane de la băgăciosul Michael de la Independent ca să aflu „cum mai merg lucrurile”: vreo 30, număr de dați ascultat caseta cu interviul: 17, cuvinte puse pe hârtie: 0.

9 a.m. Înapoi în apartamentul meu din Londra după călătoria în paradis. Așa, acum mă apuc să transcriu interviul. Vedeți voi, e de-a dreptul uimitor cum, dacă te concentrezi asupra carierei și a muncii, te sustragi cu totul gândurilor triste de ordin sentimental. Totul a fost absolut fantastic. Taxiul m-a lăsat în piața aceea din Roma și am crezut că o să leșin: era fabuloasă – un soare auriu și piața uriașă, masivă, plină de ruine înalte, și în mijlocul acestora toate, Mr. Ooo, sună telefonul.

Era Michael de la Independent.

— Ei, l-ai făcut?

— Da, am zis eu pe un ton cam indecis.

— Și ți-ai adus aminte să iei cu tine reportofonul, nu walkmanul tău Sony, da?

Ei, asta-i bună. Nu știu ce i-o fi spus Tom despre mine, dar ceva din tonul interlocutorului îmi dădea de înțeles că nu era ceva foarte cuviincios.

— Ai timp la dispoziție până la ora patru. Așa că dă-i bătaie.

Fleoșc. Am timp berechet. O să retrăiesc un pic ziua minunată de ieri. Mmm. Arăta exact ca Mr. Darcy din film: subțirel și plin de patimă potolită. Și m-a plimbat de jur-împrejurul unei biserici cu nu știu ce gaură în ea, și într-un mormânt de-al lui Adrian, sau așa ceva, și la o statuie a lui Moise, și a avut mare grijă să nu mă calce mașinile, și vorbea cu toată lumea italienește. Mmm.

Prânz. Dimineața de azi nu a decurs tocmai bine, dar am și eu, firește, nevoie de ceva vreme ca să absorb toate cele petrecute și să-mi discut impresiile cu cei apropiați, așa că, probabil, până la urmă această dimineață a fost foarte productivă.

2 p.m. Iar sună telefonul. Ce vreți, așa se întâmplă când ești ziarist de mare succes, telefonul sună fără încetare.

Iar era afurisitul și băgăciosul de Michael.

— Cum merge treaba?

Auzi obrăznicie. Nici măcar nu era ora limită, asta avea să fie abia la 4 p.m., ceea ce înseamnă, bineînțeles, sfârșitul zilei de muncă. De fapt, chiar îmi place ce am înregistrat. Am reușit să încep totul cu întrebări lejere, înainte de a da drumul întrebărilor serioase pe care mi le dictase Tom în seara

din ajun și pe care mi le notasem cu osârdie, în pofida faptului că eram ofensată de chestia asta. De fapt, cred că l-a impresionat direcția urmată de întrebările mele.

2:30 p.m. O să beau repede o cafea și o să fumez o țigară.

3 p.m. Aș face bine să mai ascult o dată caseta.

Stai așa! O sun repede pe Shaz și îi pun și ei să asculte ultima parte.

Auuuu! Auuuu! E 3:30 și nici nu m-am apucat. Dar nu trebuie să intru în panică. Nu se întorc ei din pauza de prânz așa repede, și când se întorc or să fie beți ca. mă rog, ca niște ziariști. Să le vezi mutrele când or să-mi citească interviul.

Cum să încep? Firește, interviul trebuie să cuprindă impresiile mele despre Mr. Darcy, inspirat împletite cu toate chestiile despre noul film, Fever Pitch, despre proiectele lui teatrale etc. Probabil o să-mi dea de făcut câte un interviu în fiecare săptămână: Bridget Jones – Profilul unei celebrități. Jones față în față cu Darcy. Jones față în față cu Blair. Jones față în față cu Marcos. Numai că Marcos e mort.

4 p.m. Cum pot crea ceva dacă afurisitul de Michael mă tot sună ca să-mi spună ce trebuie să bag și ce trebuie să scot din interviu? Brrr. Dacă iar e el la telefon. Nici urmă de respect pentru ziariști în redacția aia a lui. Nici urmă.

5:15 p.m. Bla-bla-bla. LUCREZ, LUCREZ, LUCREZ, am zis eu. Asta i-a închis pliscul.

6 p.m. Bun, totul e O. K. Toți ziariștii de mare clasă au uneori probleme cu ora de predare.

7 p.m. Of, futu-i pizda mă-sii, a mă-sii și iar a mă-sii.
miercuri, 23 aprilie.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame (separe că m-am împotmolit într-o mlaștină de osânză), telefoane de felicitări de la prieteni, rude și colegi pentru interviul cu Colin Firth: 0, telefoane de felicitări de la angajații ziarului Independent pentru interviul cu Colin Firth: 0, telefoane de felicitare de la Colin Firth pentru interviul cu Colin Firth: 0 (ceea ce e cu siguranță ciudat, nu?).

8 a.m. Articolul apare astăzi. A fost făcut cam în grabă, dar probabil că nu a ieșit tocmai rău. Poate că o să fie chiar bun. Aș vrea să vină odată ziarul ăsta.

8:10 a.m. Ziarul tot nu a venit.

8:20 a.m. Urraaa! A venit ziarul. Independent a ignorat cu desăvârșire tot ce am scris eu. Îmi dau seama că am cam întârziat cu predarea materialului, dar e intolerabil. Iată ce s-a publicat:

Dificultăți tehnice insurmontabile au făcut ca interviul lui Bridget Jones cu Colin Firth să fie publicat în transcriere directă după caseta înregistrată.

BJ: Așa. O să încep interviul acum.

CF: (Pe un ton ușor isteric): Bine, bine.

(Pauză foarte lungă)

BJ: Care este culoarea ta preferată?

CF: Poftim?

BJ: Care este culoarea ta preferată?
CF: Albastru.
(Pauză lungă)
BJ: Care este budinca ta preferată?
CF: ăăă. Creme brulee.
BJ: Știi filmul Fever Pitch al lui Nick Hornby?
CF: Îl știu, da.
BJ (Pauză. Foșnet de hârtii): Și. ăăă (iar foșnet de hârtii) Și consideri că romanul Fever Pitch a creat germenii unui stil confesional?
CF: Poftim?
BJ: A. Creat. Germenii. Unui. Stil. Confesional.
CF: Germenii unui stil confesional?
BJ: Da.
CF: Păi, cu siguranță, stilul lui Nick Hornby a fost imitat de mulți și cred că este un ăă. stil foarte atrăgător, fie că i-au fost creați germenii sau nu.
BJ: Știi filmul BBC Mândrie și prejudecată?
CF: Îl știu, da.
BJ: Scena în care a trebuit să sari în lac?
CF: Da.
BJ: Când a trebuit trasă o dublă, a fost nevoie să-ți scoți cămașa udă și să îmbraci alta uscată? CF: Da. probabil că a fost nevoie, de bună seamă. Scusi. Ha vinto. E troppo forte. Si, grazie.
BJ (respirând anevoios): Câte duble a trebuit să faci pentru săritura în lac?
CF (Tuse): Păi, imaginile de sub apă au fost realizate într-un bazin din studiourile Ealing.
BJ: O, nu.
CF: Mă tem că da. Momentul, ăăă. aerian – care a fost extrem de scurt – a fost realizat de un cascador.
BJ: Dar semăna cu Mr. Darcy.
CF: Asta pentru că avea niște favoriți lipiți pe față și o haină de-a lui Mr. Darcy peste costumul de scafandru, ceea ce l-a făcut să semene cu Elvis în ultima lui apariție scenică. A avut voie să filmeze secvența o singură dată, așa stipula contractul cu firma de asigurări, și pe urmă l-au controlat medical șase săptămâni la rând. Toate celelalte secvențe în cămașa udă au fost filmate cu mine.
BJ: Și trebuiau să tot ude cămașa?
CF: Da. O stropeau cu apă. O stropeau cu apă și pe urmă.
BJ: Folosind ce?
CF: Poftim?
BJ: Folosind ce?
CF: Un pulverizator. Dar n-ar trebui să stăm de vorbă despre.
BJ: Ba da, dar ce voiam să știu este dacă a trebuit să-ți scoți cămașa și să-ți pui alta?
CF: Da.
BJ: Ca să te uzi la loc?

CF: Da.
BJ (Pauză): Știi filmul Fever Pitch?
CF: Da.
BJ: Care consideri că sunt principalele deosebiri și asemănări dintre personajul Paul din Fever Pitch și.
CF: Și cine?
BJ (ton ștregăresc): Mr. Darcy.
CF: Nimeni nu mi-a pus întrebarea asta până acum.
BJ: Chiar nimeni?
CF: Chiar nimeni. Cred că diferența principală constă în faptul că.
BJ: Vrei să spui că răspunsul este prea la îndemână?
CF: Nu. Vreau să spun că nimeni nu mi-a pus întrebarea asta până acum.
BJ: Cum, nu te întreabă lumea tot timpul chestia asta?
CF: Nu, deloc, te asigur.
BJ: Deci, e o.
CF: O întrebare absolut inedită, nou-nouță, da.
BJ: Ce bine!
CF: Să continuăm?
BJ: Da.
CF: Mr. Darcy nu este suporter al echipei de fotbal Arsenal.
BJ: Nu este.
CF: Nu este profesor.
BJ: Nu este.
CF: A trăit cu aproape două sute de ani în urmă.
BJ: Așa este.
CF: Lui Paul din Fever Pitch îi place să se afle în mulțime, la meciurile de fotbal.
BJ: Așa este.
CF: În timp ce lui Mr. Darcy îi repugnă să se afle până și la o petrecere dansantă. Și acum, am putea vorbi și despre ceva care nu are legătură cu Mr. Darcy?
BJ: Da.
(Pauză. Foșnet de hârtii)
BJ: Tu și iubita ta mai sunteți împreună?
CF: Da.
BJ: Oh.
(Pauză lungă)
CF: Te simți bine?
BJ (aproape imperceptibil): Crezi că scurt-metrajele britanice reprezintă un pas înainte?
CF: Nu aud.
BJ (ton deprimat): Crezi că scurt-metrajele britanice reprezintă un pas înainte?
CF: Un pas înainte spre. (ton încurajator).spre ce?
BJ (pauză foarte lungă de gândire: Spre viitor.

CF: Aha. Par să se dezvolte pas cu pas, cred. Îmi plac, desigur, scurt-metrajele, dar îmi plac și lung-metrajele și ar fi bine să se facă mai multe din această din urmă categorie.

BJ: Dar nu ți se pare o problemă faptul că ea e italiancă și așa mai departe?

CF: Nu.

(O foarte lungă tăcere)

BJ (ton mohorât): Crezi că Mr. Darcy avea vocație politică?

CF: M-am întrebat uneori care ar fi fost opiniile lui politice, dacă ar fi avut vreuna. Și nu cred că posibilele lui orientări politice ar fi foarte atrăgătoare pentru cititorii ziarului Independent. E vorba de acea concepție previctoriană, sau chiar victoriană, de filantrop bogat, ceea ce ar putea părea, probabil, foarte á la Thatcher. Vreau să spun că ideea de socialism încă nu apăruse în.

BJ: Nu.

CF: În societatea în care trăia. Fapt dovedit când ni se relatează că se purta foarte bine cu servitorii. Cred însă că ar putea trece mai degrabă drept personaj din scrierile lui Nietzsche, drept un.

BJ: Ce-i aia nice?

CF: Știi tu, ideea aceea de, ăăă, ființă omenească privită ca supraom.

BJ: Ca Superman?

CF: Nu chiar ca Superman, nu. (Sunet de ușor oftat) Nu cred că purta colanți pe sub frac, nu. Știi ceva, aș vrea foarte mult să lăsăm subiectul ăsta.

BJ: Care este următorul tău proiect?

CF: Se numește Universul lichenilor.

BJ: Un film despre natură?

CF: Nu. Nu, nu. Este, ăă, este, ăă, un film despre o familie excentrică din anii '30, în care tatăl este proprietarul unei fabrici de mușchi.

BJ: Dar mușchii nu cresc singuri, în natură?

CF: Ei nu, fabrica aceea făcea un produs artificial numit mușchi de turbă, care s-a folosit pentru tratarea rănilor în timpul primului război mondial și va fi, ăă, un film ăă, foarte comic și.

BJ (ton neconvins): S-ar părea că va fi un film bun.

CF: Sper foarte mult că așa va fi.

BJ: Pot să te mai întreb ceva despre cămașă?

CF: Da.

BJ: De câte ori în total a trebuit să ți-o scoți și să ți-o îmbraci la loc?

CF: Foarte precis. nu știu. ăăă. Păi, să mă gândesc. A fost secvența în care mergeam spre Pemberley. Aceea a fost filmată o dată. O singură dublă. Pe urmă a fost cea în care predau cuiva calul. Acolo cred că m-am schimbat.

BJ (ton înviorat): Te-ai schimbat?

CF (ton convins): M-am schimbat. O dată.

BJ: Și deci a fost o singură cămașă udă?

CF: O singură cămașă udă, pe care mi-o tot umezeau cu pulverizatorul, da. Acum ești mulțumită?

BJ: Da. Care este culoarea ta preferată?

CF: Ai mai întrebat o dată.

BJ: Ăă. (foșnet de hârtii) Crezi că Fever Pilch s-a referit de fapt la o futangeală afectivă?

CF: La o ce afectivă?

BJ: Futangeală. Înțelegi tu: adică la bărbații alcoolici, iresponsabili, pe care nu îi interesează decât fotbalul tot timpul.

CF: Nu, nu tocmai. Cred că, în multe privințe, Paul nu își ascunde emoțiile și și le exprimă cu mai multă ușurință decât iubita lui. De fapt, cred că, în ultimă instanță, prin asta și este atât de atrăgătoare ideea pe care încearcă Nick Hornby să o exprime prin intermediul lui Paul: în viața cotidiană, el a găsit un mod de a avea acces la experiențe afective, care.

BJ: Dacă-mi dai voie.

CF (oftat): Poftim.

BJ: Nu ți se pare că diferența de limbă reprezintă o problemă în relația cu prietena ta?

CF: Vorbește foarte bine engleza.

BJ: Dar nu crezi că ar fi mai bine să ai o prietenă care chiar este englezoaică și mai apropiată de vârsta ta?

CF: Ne descurcăm foarte bine.

BJ: Hm. (ton mohorât) Deocamdată. Nu ți se pare uneori că ar fi mai bine să joci într-un teatru?

CF: Ăă. Nu sunt de acord cu cei care susțin că adevărata artă actoricească se manifestă doar pe scena unui teatru și că ea nu există cu adevărat în film. Dar îmi place să joc pe scena unui teatru atunci când am ocazia, da.

BJ: Dar nu ți se pare că teatrul este cam nerealist și jenant, că trebuie să stai pe scenă ore întregi înainte să poți îmbuca ceva, sau vorbi cu cineva.

CF: Nerealist? Jenant și nerealist?

BJ: Da.

CF: Vrei să spui, nerealist în sensul că.

BJ: Că îți dai imediat seama că nu e de-adevăratelea.

CF: Nerealist în acest sens, da. (Scurt oftat iritat) Ăă. Nu ar trebui să lase o astfel de impresie, dacă piesa e bună. E mult mai mult decât. Pare mult mai artificial când joci într-un film.

BJ: Chiar așa? Probabil pentru că un film nu se toarnă șnur, de la un capăt la altul, nu?

CF: Păi, da. Un film nu se face așa. Nu. Da. Un film nu se toarnă șnur de la un capăt la altul. Se filmează pe părți și în bucățele. (Oftat iritat mai tare) Părți și bucățele.

BJ: Înțeleg. Crezi că Mr. Darcy s-a culcat cu Elizabeth Bennet înainte de nuntă?

CF: Da, cred că este posibil.

BJ: Chiar crezi?

CF: Da, cred că este într-un tot posibil.

BJ (respirație întretăiată): Pe bune?

CF: Cred că este posibil, da.

BJ: Dar cum este posibil?

CF: Nu știi dacă Jane Austen ar fi de acord cu mine în privința asta, dar.

BJ: Nu putem ști, pentru că a răposat.

CF: Nu, nu putem. dar cred că Mr. Darcy, în regia lui Andrew Davies, ar fi putut să o facă.

BJ: Dar de ce crezi așa ceva? De ce? De ce?

CF: Pentru că eu consider că a fost extrem de important pentru Andrew Davies ca Mr. Darcy să aibă un enorm sex-appeal.

B J (gâfâieli)

CF: Și, ăă.

BJ: Cred că acest lucru a reieșit foarte, foarte limpede din interpretarea actricească, așa cred, sincer.

CF: Mulțumesc. La un moment dat, Andrew chiar mi-a scris o indicație de platou: „Închipuie-ți că Darcy ejaculează”. (Zgomot puternic de obiecte dărâmate)

BJ: În care secvență a fost asta?

CF: Cea în care Elizabeth parcursese pe jos o mare distanță și a dat peste el în curte, în prima parte a filmului.

BJ: Secvența în care ea era plină de noroi?

CF: Și neîngrijită.

BJ: Și transpirată?

CF: Exact.

BJ: Și asta a fost o secvență greu de interpretat?

CF: Adică ejacularea?

BJ (șoaptă uluită): Da.

CF: ăă, păi, Andrew a scris că nu trebuie să ne concentrăm prea mult asupra aspectului în sine, așa că nu a fost nevoie să fac un efort actoricesc deosebit, cel puțin în privința asta.

B J: Mmm.

(Pauză îndelungată)

CF: Da.

(Încă o pauză)

BJ: Mmm.

CF: Atunci, asta a fost tot?

BJ: Nu. Care a fost relația ta cu prietenii când ai început să joci rolul lui Mr. Darcy?

CF: Se făceau multe glume despre „posacul” Mr. Darcy când luam micul dejun și așa mai departe. A fost chiar o scurtă perioadă în care au fost nevoiți să se străduiască din greu să ascundă că știu cine sunt eu în realitate și.

BJ: Să ascundă față de cine?

CF: Mă rog, față de toți cei care ar fi putut bănuși că semăn cu Mr. Darcy.

BJ: Dar nu crezi că semeni cu Mr. Darcy?

CF: Nu, consider că nu semăn deloc cu Mr. Darcy.

B. J. Eu cred că ești leit Mr. Darcy.

CF: În ce privință?

B J: Vorbești exact ca el.

CF: Chiar așa?

BJ: Și arăți exact ca el și eu. oh, oh.

(Zgomot de obiecte aparte, urmat de zgomot de luptă)

Celibatoizi nestatornici vineri, 25 aprilie.

Cincizeci și șapte de kilograme și optsprezece grame (urraaa! urraaa!), unități de alcool: 4, țigări: 4, realizări spirituale ca urmare a combinației dintre Calea mai puțin bătută și unitățile de alcool: 4, apartamente fără găuri: 0, lire sterline în contul bancar: 0, prieteni: 0, persoane cu care să pot ieși în oraș diseară: 0, invitații la petreceri cu ocazia alegerilor: 0.

5:30 p.m. La birou. Am avut parte de două zile grele la serviciu din cauza lui Richard Finch, care tot citea pasaje din interviu și pe urmă trăgea câte un hohot de râs satanic a la Dracula, dar chestia asta cel puțin mi-a abătut gândurile de la ale mele. În schimb, Jude a zis că interviul a fost bun și a oferit o idee excelentă cu privire la atmosfera generală. Urraaa! Încă nu am primit nici un telefon de la Adam sau Michael, de la Independent, dar sunt sigură că o să mă sune cât de curând să-mi ceară să realizez un alt interviu, și pe urmă o să pot să lucrez în biroul meu de acasă, o să butonez la calculator pe terasa de pe acoperiș, înconjurată de flori în ghivece de lut! Unde pui că mai e doar o săptămână până la alegeri, și atunci totul o să se schimbe! O să mă las de fumat, iar Mark o să se întoarcă la mine și o să afle o nouă Bridget – o profesionistă cu un apartament spațios în interior și exterior.

5:45 p.m. Hmm. Am sunat acasă, am vrut să aflu dacă am primit mesaje pe robot. Nu era decât unul, de la Tom, care zicea că a vorbit cu Adam și că toți cei de la Independent sunt iritați la culme. I-am lăsat un mesaj urgent să mă sune și să-mi explice la ce s-a referit.

5:50 p.m. O, Doamne. Sunt îngrijorată în legătură cu cea de-a doua ipotecă. N-o să-mi rămână nici un ban de cheltuielă, și ce mă fac dacă-mi pierd slujba? Cred că aș face mai bine să-i spun lui Gary că nu mai vreau prelungirea aceea și să recuperez cele 3 500 de lire. Din fericire, Gary trebuia să înceapă treaba de ieri, dar a venit și și-a lăsat doar sculele, după care a plecat din nou. La momentul respectiv, gestul mi s-a părut foarte enervant, dar poate că a fost o adevărată mană cerească. O să-l sun când ajung acasă, după care mă duc la sala de sport.

6:30 p.m. Înapoi acasă. Vai! Valeu! Văleleeeu! Am o afurisită de gaură în peretele apartamentului! Am o vedere ca de pe margine de prăpastie și toți cei din casele de vizavi pot privi ca la panaramă în apartamentul meu. Am în față perspectiva unui întreg weekend cu o gaură enormă în perete fără să pot face nimic! Nimic! Nimic!

6:45 p.m. O, ce bine, sună telefonul – poate e cineva care mă invită la o petrecere cu ocazia alegerilor! Sau Mark!

— O, bună, dragă, ghici ce s-a întâmplat?

Era mama. A trebuit, firește, să-mi aprind o țigară.

— O, bună, dragă, ghici ce s-a întâmplat? a repetat ea. Uneori mă întreb cât o s-o țină așa, ca un papagal. Una e să tot zici „Alo? Alo?” dacă e tăcere la celălalt capăt al firului, dar să-i dai înainte cu: „ O, bună, dragă,

ghici ce s-a întâmplat? O, bună, dragă, ghici ce s-a întâmplat?" e, cu siguranță, anormal.

— Ce? am întrebat mofluză.

— Nu vorbi cu mine pe un asemenea ton.

— Ce? am întrebat cu vocea unei fiice încântător de duioase.

— Nu se spune „Ce?”, Bridget, se spune „Poftim?”

Am tras un fum din amabilul și normalul meu prieten Silk Cut Ultra.

— Bridget, fumezi?

— Nu, nu, i-am răspuns panicată, am stins țigara și am ascuns scrumiera.

— Știi ceva? Una și cu mine dăm o petrecere Kikuyu pentru Wellington în spatele serei de flori!

Am tras aer adânc pe nas și m-am gândit la Echilibrul Sufletesc.

— Nu crezi că e o idee super? Wellington o să sară peste focul de tabără, îmbrăcat în războinic! Închipuie-ți! Costumul va fi cel specific tribului său. Și o să bem vin roșu și o să ne închipuim că e sânge de vacă! Sânge de vacă! De-ai a avea Wellington pulpe atât de viguroase.

— Ăă, dar Wellington știe de toate astea?

— Încă nu, dragă, dar o să vrea cu siguranță să sărbătorească și el alegerile. Lui Wellington îi place foarte mult economia de piață și nu vrem să îi reamintim de firicelul roșu. Că altfel o să ne pomenim iar peste noi cu cum-îl-cheamă și cu minerii³². Tu nu-ți aduci aminte de întreruperile de curent, că erai la școală, dar Una trebuia să țină zilele acelea un discurs la dineul Doamnelor de Societate și nu a putut să-și bage ondulatorul în priză.

7:15 p.m. Am reușit în cele din urmă să o fac pe mama să închidă, moment în care telefonul a sunat din nou. Era Shaz. I-am spus cât eram de sătulă de toate, și ea a fost foarte drăguță:

— Ei, hai, Bridge. Nu putem să ne definim personalitatea în funcție de relația cu altcineva! Ar trebui să celebrăm faptul că e atât de fantastic să fim libere! Și vin acuși alegerile, și starea întregii națiuni o să se schimbe!

— Urraaa! am strigat drept răspuns. Ura pentru celibatoizi! Ura pentru Tony Blair! Urraaa!

— Ura! a întărit Shazzer cu entuziasm. Multe persoane care au o relație petrec uneori niște week-end-uri mizerabile, silite să facă pe sclavele pentru niște copii nerecunoscători și bătute de parteneri.

— Ai dreptate! Ai dreptate! am zis eu. Putem să mergem unde vrem și să ne distrăm. Mergem undeva diseară?

Hmm. Sharon merge la o cină împreună cu Simon, precum cei din tagma Căsătoriți Îngâmfați.

7:40 p.m. Jude a sunat adineauri și părea copleșită de o încredere exagerată în sex-appeal-ul ei.

— M-am împăcat cu Stacey! a zis. Ne-am văzut aseară și mi-a vorbit despre familia lui!

A făcut o pauză, așteptând reacția mea.

— Mi-a vorbit despre familia lui! a repetat ea. Ceea ce înseamnă că are gânduri serioase în ce mă privește. Și am făcut amor. Și ne vedem diseară, și e a patra întâlnire, așa că, tralalalala. Bridge? Mai ești acolo?

— Da, am zis cu voce stinsă.

— Ce s-a întâmplat?

Am murmurat ceva despre gaura din perete și despre Mark.

— Ideea e, Bridge, că trebuie să Pui Punct întregii acestei idile și să mergi mai departe, a zis ea, fără a părea să bage de seamă că ultimul ei set de sfaturi dăduse greș, împrejurare care ar fi putut să îl invalideze pe cel de față.

— Trebuie să începi să Te Iubești Pe Tine însăși. Hai, Bridget! E fantastic. Putem să facem amor cu cine vrem.

— Urraaa pentru celibatoizi! am zis eu. Dar atunci de ce mă simt în halul ăsta de deprimată?

O să îl sun din nou pe Tom.

8 p.m. În oraș. Toată lumea se distrează, în afară de mine.

9 p.m. Tocmai am citit puțin din Poți să îți refaci viața și acum îmi dau seama ce a fost în neregulă. Cum spunea și Sondra Ray, marea inventatoare a noțiunii de renaștere spirituală, sau poate nu ea spunea. Oricum, ideea este: „Iubirea nu se află niciodată înafara, ci înlăuntrul nostru”.

Da!

„Ce te îndepărtează de iubire? Niște standarde inaccesibile? Imaginea starurilor de cinema? Convingerea că nu valorezi nimic? Ideea că nu ești demnă de a fi iubită?”

Ha. Asta nu este o idee, este un fapt clar. O să deschid o sticlă de Chardonnay și o să mă uit la Prietenii tăi.

11 p.m. Calea mai puțin bătută e a dracului de bună. E chiar de bază. „Diviziunea unitară a iubirii include și iubirea de sine, ca și iubirea pentru alții.” Grrozav de bun. Ooof. M-am prăvălit pe podea.

SÂMBĂTĂ, 26 APRILIE.

Cincizeci și opt de kilograme și nouăzeci și nouă de grame, unități de alcool: 7 (urraaa!), țigări: 27 (urraaa!), calorii: 4 248 (urraaa!), vizite la sala de sport: 0 (urraaa!).

7 a. m. Auuuu. Cine dracu' a pus deșteptătorul ăsta să sune?

7:05 a.m. Astăzi o să îmi asum răspunderea pentru propria viață și o să încep să mă iubesc pe mine însămi. Sunt încântătoare. Sunt nemaipomenită. O, Doamne. Unde e pachetul ăla de Silk Cut?

7:10 a.m. Așa. O să mă scol și o să mă duc la sala de sport.

7:15 a.m. De fapt, probabil că e periculos să faci exerciții înainte de a te dezmetici ca lumea, îți distrugi încheieturile. O să mă duc diseară, înainte de Blind Date. E o prostie să te duci sâmbăta, în timpul zilei, când poți face atâtea alte lucruri, de exemplu, să mergi la cumpărături. Nu trebuie să mă deranjeze faptul că Jude și Shaz sunt acum probabil în pat și se dedau unor partide sălbătice de sex, sex, sex, sex.

7:30 a.m. Sex.

7:45 a.m. Evident, e prea devreme să mă sune cineva. Numai pentru că eu sunt trează, nu înseamnă că sunt și alții. Trebuie să mă obișnuiesc să dau dovadă de mai multă înțelegere față de ceilalți.

8 a.m. Jude tocmai a sunat, dar era greu de priceput ce spune, pentru că vorbea cu o voce înecată de suspine și sughițuri de plâns.

— Jude, ce s-a-ntâmpat? am întrebat eu șocată.

— Am o cădere nervoasă, a hohotit ea. Totul mi se pare întunecat, cernit. Nu văd nici o cale de ieșire. Nu pot să.

— Linestește-te. Liniștește-te, am zis eu și m-am uitat disperată pe fereastră, în speranța că văd trecând vreun psihiatru pe stradă. E ceva serios sau e criză premenstruală?

— E foarte, foarte rău, a zis ea cu o voce de zombi. A fost din ce în ce mai rău în ultimii unsprezece ani. După care a izbucnit din nou în plâns: Un weekend întreg se lăbărțează înaintea mea și sunt singură, singură. Nu mai vreau să trăiesc.

— Bine, asta e bine, am zis eu pe un ton liniștitor și m-am întrebat dacă să sun la poliție sau la serviciile care oferă consultații psihologice prin telefon.

Am aflat până la urmă că Stacey îi dăduse în chip inexplicabil papucii aseară, după cină, și nu mai pomenise nimic despre o nouă întâlnire. Acum simțea că dăduse greș joi, când făcuse amor.

— Sunt atât de deprimată. Tot weekendul ăsta care se așterne înaintea mea. Singură, singură, aș putea și să mor și.

— Vrei să vii până la mine diseară?

— Ooo, da, te rog! Mergem la barul 192? Pot să-mi pun vesta nouă.

Pe urmă a sunat Tom.

— De ce nu m-ai sunat aseară? l-am întrebat.

— Ce? a făcut el pe un ton straniu, placid.

— Nu m-ai sunat cum te rugasem.

— A, a zis el cu voce obosită. M-am gândit că nu eram într-o stare convenabilă ca să stau de vorbă cu cineva.

— De ce? am întrebat eu nedumerită.

— Oh. Pentru că mi-am pierdut fosta personalitate și am devenit maniaco-depresiv.

Am aflat până la urmă că Tom lucrase acasă tot weekendul, obsedat de Jerome. Am reușit să îl ajut pe Tom să înțeleagă faptul că fantasmagoria lui cum că e nebun era foarte caraghioasă și că, dacă nu m-ar fi informat chiar el, nu mi-aș fi dat niciodată seama că e nebun.

l-am reamintit lui Tom cum a fost când Sharon nu a vrut să iasă din casă trei zile pentru că avea impresia că-i căzuse fața de tot din cauza expunerii la soare, așa cum uneori machiajul special din filme te poate face să pari dintr-o dată mai bătrână, și nu mai voia să vadă pe nimeni sau să se mai expună la ultraviolete până nu se obișnuiește mai întâi cu ideea. Pentru ca pe urmă, când a venit la Café Rouge, să vedem că arăta exact ca și cu o săptămână în urmă. Am reușit în cele din urmă să închei discuția despre Tom și să abordăm cariera mea de mare reporter care intervieveză celebrități, carieră care părea, din păcate, a se fi încheiat, cel puțin pentru moment.

— Nu-ți face griji, scumpo, a zis Tom. O să se uite toată povestea asta în zece minute, o să vezi. Vei putea reveni în lumina reflectoarelor.

2:45 p.m. Mă simt mult mai bine acum. Mi-am dat seama că soluția este nu să mă scufund în propriile probleme, ci să îi ajut pe alții. Tocmai mi-am petrecut o oră și cincisprezece minute la telefon ridicându-i moralul lui Simon, care în mod cert nu era în pat cu Shazzer. Se pare că urma să se vadă în seara asta cu o fată pe nume Georgie, că de ceva vreme încoace făceau amor în taină în fiecare sâmbătă seara, dar Georgie spune acum că nu crede că e bună ideea asta cu sâmbătă seara, pentru că prea îi dă senzația că sunt un „cuplu”.

— Sunt un paria în materie de amor, blestemat de zei să fiu veșnic singur, spumega Simon. Veșnic, veșnic. O duminică întregă se lăbărțează în fața mea.

Cum îi spuneam și lui, e grozav că suntem celibatari, pentru că suntem liberi! Liberi! (Sper, totuși, că Shaz nu o să afle foarte exact cât e Simon de liber.)

3 p.m. Sunt fenomenală: toată ziua am fost aproape ca un terapeut. După cum le-am spus și lui Jude și Tom, pot să mă sune la orice oră din zi sau din noapte, în loc să stea așa, singuri și triști.

Așa că, vedeți voi, sunt o persoană foarte înțeleaptă și echilibrată, aduc oarecum cu maica superioară din Sunetul muzicii. De fapt, mă și închipui cântând Climb Ev'ry Mountain în mijlocul barului 192, cu Jude în genunchi în fața mea respectuos în spatele meu.

4 p.m. Adineauri a sunat telefonul. Era Shazzer, pe punctul de a izbucni în plâns, dar se prefăcea că nu. Se pare că Simon tocmai o sunase și îi debitase povestea cu Georgie (f. enervant, pentru că, în mod evident, rolul de maică superioară pe care îl interpretasem eu nu fusese suficient pentru un om ca Simon, care e, acum îmi dau seama, ahtiat după emoții).

— Dar credeam că sunteți „doar buni prieteni”, am zis eu.

— Așa credeam și eu, a zis ea. Dar acum îmi dau seama că, în taină, visam cu ochii deschiși că împărțeam o formă superioară de iubire. E groznic să fii celibatar, a izbucnit ea. Nimeni nu te îmbrățișează la sfârșitul zilei, nimeni nu te ajută să repari boilerul. Și un weekend întreg se lăbărțează înaintea mea! Singură! Cu desăvârșire singură!

4:30 p.m. Urraaa! Vine toată lumea, Shaz, Jude și Tom (mai puțin Simon, care e în dizgrație din cauza mesajelor amestecate pe care le transmite), și o să comandăm mâncare indiană, și o să punem la video episoade din Spitalul de urgență, îmi place la nebunie să fiu celibatară, pot să mă distrez cu tot felul de oameni și viața exultă de libertate și de posibilități.

6 p.m. S-a întâmplat ceva îngrozitor. M-a sunat Magda adineauri.

— Pune-o înapoi în oliță. Pune-o înapoi! Uite ce e, nu știi dacă ar trebui să-ți spun chestia asta, Bridge, pune-o înapoi! Pune puțulica ÎNAPOI ÎN OLIȚĂ!

— Magda., am început eu amenințător.

— Îmi pare rău, scumpo. Am sunat doar ca să-ți spun că Rebecca. asta e foarte câh, nu-i așa? Căh! Căh! Spune după mine: căh.

— CE?

— Mark se întoarce săptămâna viitoare. Rebecca ne-a invitat la o petrecere, sărbătorește încheierea alegerilor și întoarcerea lui și. NUUUUUUUUU! O. K., O. K., pune-o în mâna mea.

M-am împleticit amețită până la masa din bucătărie și am început să cotrobăi după o țigară.

— Bine. Pune-o în mâna lui tati. Chestia e, Bridge, tu ce zici, acceptăm, sau organizezi tu altă petrecere? Păi atunci, fă în oliță, în oliță!

— O, Doamne, am zis eu. O, Doamne.

6:30 p.m. Plec să-mi cumpăr țigări.

7 p.m. Toată Londra mustește de cupluri care se țin de mâna în aerul proaspăt de primăvară și care fac întruna amor, amor, amor, amor, și care pun la cale niște încântătoare weekenduri romantice. O să fiu singură tot restul vieții mele. Singură!

8 p.m. Totul a ieșit fantastic până la urmă. Jude și Tom au venit aici cu vin și reviste și eu i-am luat la rost pentru că nu știau ce este pashmina³³. Jude a hotărât că Stacey are fundul mare și-și tot punea mâna pe-al ei, zicând: „Ei, ești fericiită?”, ceea ce nu ne spusese până atunci și care însemna în mod clar că îi dăduse papucii.

De asemenea, toată lumea s-a declarat de acord că Magda ar trebui să se ducă la dezagreabila petrecere a Rebeccai pe post de spion și, dacă Mark chiar este cu Rebecca, înseamnă că e homosexual, ceea ce e bine – mai ales pentru Tom, care se înveselise de-a binelea. În plus, Jude o să dea și ea o petrecere în cinstea alegerilor și n-o să o invite pe Rebecca. Sâc!

AHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA

AHA!

Pe urmă, Shaz a izbucnit în plâns, ceea ce a fost de-a dreptul interesant, pentru că ea nu arată de obicei că ar tulbura-o ceva.

— Afurisirisiții! s-a explicat ea în cele din urmă. Anul ăsta a fost plin de la un cap la altul de futangeli afective și sunt atât de confuză!

Ne-am repezit cu toții să-i acordăm primul ajutor sub forma revistei Vogue, a unui vin spumos, a unor țigări etc., iar Tom a anunțat că nu există prietenie pur platonice.

— Bineînțeles că e zicstă, s-a bâlbâit Jude. Atâta că tu ești obsedat de sex.

— Nu, nu, a zis Tom. Doar că asta e metoda sfârșitului de mileniu de a trata coșmarul relațiilor. Toate relațiile dintre bărbați și femei se bazează pe dinamică sexuală. Greșeala pe care o fac oamenii este că ignoră treaba asta, și pe urmă se supără dacă prietenul sau prietena nu vor să facă sex.

— Eu nu mă supăr, a bombănit Shazzer.

— Dar cum rămâne cu relațiile în care prietenii nu se plac reciproc? a întrebat Jude.

— Așa ceva nu se întâmplă. Sexul este forța conducătoare. „Prietenii” este doar o definiție incorectă.

— Pashmina, păr de capră din Tibet, am mormăit eu și am mai dat pe gât o dușcă de Chardonnay.

— Asta e! a zis Tom surescitat. Un pashmanism de sfârșit de secol. Shazzer e o „pashmina” pentru Simon, pentru că ea vrea să-l reguleze, așa că el o „țese”, iar Simon e „pashmanistul-șef” pentru Shazzer.

În acest moment, Sharon a izbucnit în plâns și a fost nevoie de douăzeci de minute să o liniștim cu încă o sticlă de Chardonnay și un pachet de țigări, timp în care am inventat o listă de definiții suplimentare, după cum urmează:

Pashmanist. Un prieten care îți place cu adevărat și care chiar e homosexual. („Eu, eu, eu”, a zis Tom.)

Pashnuntit. Prieten cu care ai avut o relație amoroasă și care acum e căsătorit și are copii și căruia îi place să te aibă în preajmă, pe post de amintire a vremurilor trecute, dar te face să te simți ca o vacă stearpă închipuindu-și că vicarul e îndrăgostit de tine.

Ex-pashman. Fost partener care vrea să se întoarcă la tine, dar se prefacă că vrea să-ți fie doar amic, și pe urmă se tot dă la tine și se bosumflă.

— Dar cum rămâne cu „pashmansologii”? a zis Shaz morocănoasă. Adică prietenii care îți transformă dezastrele personale în studii de sociologie cu sacrificiul sentimentelor tale.

În acest moment am hotărât că ar fi mai bine să mă duc după țigări. Tocmai mă aflam în barul sordid din colț și așteptam să primesc restul de la automatul de țigări, când era să sar în sus. Ceva mai încolo de bar zărisem un bărbat care semăna leit cu Geoffrey Alconbury, numai că în loc de pulover galben în carouri și pantaloni de golf purta niște blugi decolorați, călcați cu dungă, și o jachetă din piele peste o vestă neagră din fibre sintetice. Am încercat să îmi revin din uimire țintind hotărât cu privirea o sticlă de votcă. Nu se poate să fie unchiul Geoffrey. Am ridicat privirea și am văzut că stătea de vorbă cu un băiat care părea să aibă vreo șaptesprezece ani. Era unchiul Geoffrey. El era, cu siguranță!

Am ezitat, nefiind prea sigură ce trebuie să fac. M-am gândit câteva secunde să las baltă țigările și să plec, ca să cruț simțămintele lui Geoffrey. Dar imediat, cu un soi de furie a la Mike Tyson, mi-am reamintit toate situațiile în care Geoffrey mă umilise pe teritoriul lui, urlând din toți bojocii. Ha! Ahahaha! Unchiul Geoffrey era acum pe teritoriul meu.

Eram tocmai pe punctul să mă duc la el și să urlu și eu din toți bojocii: „Pe cine avem noi aici? Brrr. Văd că ți-ai găsit un amant tinerel!”, când pe neașteptate m-a bătut cineva pe umăr. M-am întors și nu am văzut pe nimeni acolo, după care am simțit că mă bate cineva pe celălalt umăr. Era figura preferată a unchiului Geoffrey.

— Ahahahaha, ce face micuța mea Bridget aici, își caută un iubițel? a mugit el.

Nu-mi venea să cred. Își pusese peste vestă un pulover galben cu un tigru pictat pe el, pe băiat parcă îl înghițise pământul, și încerca acum să mușamalizeze totul.

— Nu găsești pe nimeni, Bridget, pe-aici toți mi se par niște fraieri, încovoiați ca scovergile! Ahahaha. Tocmai intrasem aici după niște țigări.

În momentul acela, băiatul a reapărut, cu jacheta de piele în mâini, părând oarecum tulburat.

— Bridget, a zis Geoffrey, de parcă se bucura de sprijinul întregului club Rotary din Kettering, după care entuziasmul i s-a topit brusc, s-a întors către barman și i s-a adresat: Hai odată, băiete! Ai găsit țigările alea pe care ți le-am cerut? Că aștept de douăzeci de minute.

— Ce cauți la Londra? I-am întrebat bănuitoare.

— La Londra? Am participat la Adunarea Generală Anuală a membrilor clubului Rotary. Londra nu-ți aparține, să știi.

— Bună, pe mine mă cheamă Bridget, m-am adresat eu băiatului.

— A, da. El e, ăăă, Steven. A candidat pentru postul de trezorer al clubului, nu-i așa, Steven? Tocmai îi dădeam niște sfaturi. Așa. Hai, du-te. Să fii cuminte! Și dacă nu poți să fii cuminte, fii cu băgare de seamă! Ahahaha!

Și a ieșit din bar ca din pușcă, urmat de băiat, care mă privea acuzator.

Când m-am întors acasă, lui Jude și Shazzer nu le venea să creadă că am lăsat să-mi scape așa ocazie grozavă de răzbunare.

— Gândește-te și tu câte-ai fi putut să-i spui, a zis Shaz cu ochii îngustați de regret, nevenindu-i să creadă.

— Măi, să fie! Mă bucur să văd că ți-ai găsit în sfârșit și tu un iubițel, unchiule GeoffrEEEEEEY! O să vedem cât o să reziste și ăsta, nu? Uite-așa se duc - vâjjjjjj!

Dar Tom avea o expresie enervantă de îngrijorare pompoasă.

— E de-a dreptul tragic, tragic, a izbucnit el. Atât de mulți bărbați în toată țara asta trăiesc în minciună! Închipuie-ți toate gândurile ascunse, toată rușinea și dorințele înăbușite care erodează oamenii între zidurile suburbiilor, între canapeaua și fereastra minciunilor! Omul se duce probabil în parcul Hampstead Heath. Își asumă de bună seamă niște riscuri teribile. Ar trebui să stai de vorbă cu el, Bridget.

— Uite ce e, a zis Shaz. Mai taci din gură. Ești beat.

— Mă simt într-un fel răzbunată, am zis eu gânditoare, alegându-mi cu grijă cuvintele.

M-am apucat pe urmă să le explic că eu bănuiam de mult că lumea Căsătoriților îngâmfați din care făceau parte Geoffrey și Una nu era întru totul ceea ce părea la prima vedere și că, deci, ei nu reprezintă o anomalie, și că a trăi cu un bărbat în cadrul unei relații heterosexuale normale nu era singurul mod de viață dat de Dumnezeu pe pământ.

— Bridge, mai taci și tu din gură. Și tu ești beată, a zis Shaz.

— Gata! Să vorbim iar despre noi. Nimic nu e mai enervant decât să fii întrerupt de alții din obsesiile privind propria-ți persoană! a zis Tom.

Ne-am făcut pulbere cu toții după chestia asta. A fost o seară cu adevărat fantastică. Și, vorba lui Tom, dacă domnișoara Havisham ar fi avut și ea niște amici veseli ca noi ca să o scape de melancolie, n-ar fi așteptat atâta amar de vreme în rochia ei de mireasă.

LUNI, 28 APRILIE.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame, unități de alcool: 0, țigări: 0, iubiți: 0, telefoane de la Gary-meseriașul: 0, posibilități de obținere a unui

nou loc de muncă: 0 (de-a dreptul promițător), vizite la sala de sport: 0, nr. de vizite anul acesta la sala de sport: 1, costul abonamentului pe an: 370 de lire sterline, costul unei vizite la sala de sport: 123 de lire sterline (proastă socoteală).

Așa. O să încep cu siguranță programul de la sala de sport astăzi, ca să pot să merg și eu cu fruntea sus spunând: „Da, a fost dureros. Da, a meritat”, cam ca Partidul Conservator și – în totală discrepanță cu situația lui – toată lumea o să mă creadă și o să aibă impresia că sunt nemaipomenită. O, Doamne, s-a făcut deja ora 9. O să mă duc diseară. Unde pizda mă-sii e Gary?

Mai târziu. La birou. Haha! Ahahahaha! A fost grozav la serviciu astăzi.

— Așa, deci, a zis Richard Finch, după ce ne-am adunat cu toții în jurul mesei. Bridget. Tony Blair. Comitete ale femeilor. Noi strategii privind femeile, ai vreo sugestie? Fără nici o legătură cu Colin Firth, dacă poți să reușești așa ceva. Am zâmbit angelic cu ochii în notițe, după care mi-am ridicat privirea, plină de siguranță și încredere.

— Tony Blair ar trebui să introducă un cod al rendez-vous-urilor pentru celibatoizi, am zis în cele din urmă.

S-a lăsat o liniște încărcată de gelozia celorlalți dimprejurul mesei.

— Asta-i tot ce ai de propus? a întrebat Richard Finch.

— Da, am zis eu sigură pe mine.

— Și nu crezi, a zis el, că potențialul nostru prim-ministru ar putea avea ceva mai bun de făcut cu timpul lui?

— Gândește-te câte ore lucrătoare se pierd cu gânduri inutile, cu supărări, cu discuții, cu interpretări ale diverselor situații sau așteptând ca telefonul să sune, am zis eu. Îmi închipui că toate astea sunt la fel de supărătoare ca durerile de spate. De asemenea, toate celelalte culturi au ritualuri foarte clare pe tărâmul rendez-vous-urilor, numai noi ne bălăcim într-un ocean foarte prost definit de obiceiuri în care bărbații și femeile devin din ce în ce mai înstrăinați unii de ceilalți.

În momentul ăsta, Oribilul Harold a scos un icnet disprețuitor.

— O, Doamne, a făcut Patchouli și s-a lansat spre masă cu picioarele ei bondoace trase în colanți lycra. Nu poți să programezi comportamentul sentimental al oamenilor. Asta se numește fascism.

— Nu, nu, Patchouli, nu m-ai ascultat cu atenție, am declarat eu sever. Codul ar trasa doar liniile generale în materie de bune maniere în conduita sexuală. De vreme ce un sfert din populație este celibatară, asta ar ajuta la păstrarea echilibrului mental al națiunii.

— Eu cred, totuși, că în cursa electorală. a început Oribilul Harold iritat.

— Nu, așteaptă, a zis Richard Finch în timp ce mesteca gumă și își legăna un picior, aruncându-ne o privire bizară. Câți dintre voi sunteți căsătoriți?

Și-au lăsat cu toții prostește privirile în masă.

— Deci, numai eu, așa e? a întrebat el. Numai eu țin laolaltă firele destrămate ale țesăturii societății britanice, nu?

Ne-am străduit cu toții din greu să ne abținem să privim spre Saskia, de la departamentul de investigații, căreia Richard i-o trăsese toată vara, până își pierduse brusc interesul față de ea și se dăduse la fata de la bufet.

— Dar, drept să vă spun, nici nu mă surprinde, a continuat el. Cine s-ar căsători cu vreunul dintre voi? Sunteți incapabili să vă dedicați până și unui obicei mărunț, precum cel de a aduce cafelele dimineața, darămite unei relații de o viață cu o singură persoană.

Moment în care Saskia a emis un zgomot ciudat și s-a năpustit afară din birou.

Am făcut numeroase săpături toată dimineața, am dat telefoane și am stat de vorbă cu oameni. De fapt, a fost chiar interesant, pentru că până și cei care își bătuseră joc de ideea mea veneau și îmi dădeau sugestii.

— O. K., Bridget, a zis Richard Finch chiar înainte de pauza de prânz. Hai să auzim marea, uluitoarea oeuvre³⁴.

I-am explicat că nici Roma n-a fost construită într-o singură zi și că nu terminasem, firește, întreaga muncă la proiect, dar că iată care sunt, în linii mari, ideile pe care le aveam în vedere. Mi-am dres vocea și am început:

Metodologie de desfășurare a relațiilor amoroase:

1. Dacă un cetățean știe că nu vrea să aibă o relație serioasă cu cineva, nu trebuie să îl fraierească în nici un fel pe acest cineva.

2. Când un bărbat și o femeie decid că ar dori să facă sex, dacă vreuna din părți știe că pentru ea asta nu reprezintă decât o „aventură”, faptul ar trebui declarat limpede de la bun început.

3. Dacă cetățenii se culcă cu sau se dau la alți cetățeni, ei nu trebuie să se prefacă tot timpul că nu se petrece nimic.

4. Cetățenii nu trebuie să fie împreună cu alți cetățeni ani de zile și să spună întruna că nu vor să aibă o relație prea serioasă.

5. După ce ai avut o relație sexuală, a nu rămâne până dimineața la locul faptei este indiscutabil lipsă de manieră.

— Dar dacă. m-a întrerupt Patchouli cu grosolănie.

— Îmi dai voie, te rog, să termin? am întrebat-o eu grațios și autoritar. Am trecut apoi în revistă tot restul listei și am adăugat: De asemenea, dacă guvernele vor continua să îi dea înainte cu valorile familiei, atunci vor trebui să facă ceva mai constructiv pentru celibatoizi decât să îi tot dea deoparte.

Am făcut o pauză, timp în care mi-am răsfoit, mulțumită, hârtiile.

— Iată propunerile mele:

Sugestii pentru încurajarea viitorilor Căsătoriți Îngâmfați:

1. A se preda Bărbații sunt de pe Marte, femeile, de pe Venus la școală, pentru ca cele două tabere să se înțeleagă una pe cealaltă.

2. A se învăța băieții încă din fragedă pruncie că a face gospodărie împreună cu femeile nu înseamnă a scutura o furculiță sub jetul de apă.

3. A se constitui o gigantică Agenție de Formare de Cupluri pentru Celibatoizi, care să dispună de o foarte strictă Metodologie a Relațiilor Amoroase, de sume bănești alocate pentru băutură, telefoane, cosmetice etc., care să aplice pedepse severe pentru futangeală afectivă și a se da un decret că trebuie să te duci la cel puțin douăsprezece rendez-vous-uri

aranjate de guvern înainte de a te declara celi-batoid; dar și atunci, numai dacă ai motive întemeiate de a le refuza pe toate cele douăsprezece.

4. Dacă ești de părere că aceste condiții nu sunt rezonabile, trebuie să te declari futangiu.

— O, sfinte Sisoe, a zis Oribilul Harold. Eu cred că adevărata problemă e totuși moneda euro.

— Nu, chestia asta e bună, e foaaarte bună, a declarat Richard și m-a privit fix, la care Harold a făcut o mutră de parcă înghițise un porumbel cu pene cu tot. Mă gândesc la o discuție pe viu în studio, mă gândesc la Harriet Harman³⁵, mă gândesc la Robin Cook³⁶. Mă gândesc, poate, chiar la Blair. Așa, Bridget. Dă-i drumul. Aranjează totul. Sună la biroul de presă al lui Harman, adu-o încoace mâine, pe urmă încearcă la Blair.

Urraaa! Sunt un investigator pe chestiuni esențiale. Totul se va schimba pentru mine și pentru întreaga națiune!

7 p.m. Ce dezamăgire. Harriet Harman nu mi-a răspuns la mesajul telefonic. Și nici Tony Blair. Totul a fost anulat.

marți, 29 aprilie.

Nu-mi vine să cred ce a făcut Gary-meseriașul. I-am lăsat mesaje zilnic săptămâna asta, și nimic. Nici un răspuns. Poate o fi bolnav sau așa ceva. Și vine și un damf oribil de pe scări.

miercuri, 30 aprilie.

Hmmm. Tocmai m-am întors de la serviciu și am constatat că gaura a fost acoperită cu o folie mare de plastic, dar n-am găsit nici un bilețel, nici un mesaj, nici un semn că ar avea de gând să îmi dea înapoi cele trei mii cinci sute de lire sterline. Nimic. Aș vrea ca Mark să mă sune.

Vai de capul meu!

JOI, 1 MAI.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame, unități de alcool: 5 (dar sărbătoresc victoria Noului Partid Laburist), contribuții la victoria laburiștilor – în afara unităților de alcool consumate – 0.

6:30 p.m. Urraaa! Astăzi este o atmosferă cu adevărat fantastică, aceste zile din perioada alegerilor fac parte din rarele ocazii în care îți dai seama că noi, poporul, suntem adevărații conducători, în vreme ce guvernării nu sunt decât niște pioni umflați și aroganți, și că acum a sosit timpul ca noi să fim uniți și să ne exercităm puterea.

7:30 p.m. Tocmai m-am întors de la magazin. E o nebunie. Tot poporul se revarsă beat criță din cârciumi. Chiar că te simți parte dintr-un tot. Nu e vorba numai de faptul că oamenii vor o schimbare. Nu, este vorba de o mare mișcare de revoltă a noastră, a națiunii, împotriva lăcomiei, a lipsei de principii și de respect pentru oameni și problemele lor și. O, ce bine, sună telefonul.

7:45 p.m. Fâs. Era Tom.

— Ai votat deja?

— De fapt, tocmai mă pregăteam s-o pornesc, am răspuns.

— A, da. La care secție?

— Cea de după colț.

Nu pot să-l sufăr pe Tom când face chestii de-astea. Numai pentru că a făcut parte pe vremuri dintr-un grup de stânga foarte la modă, care intona: „Cântă, dacă-ți pare bine că ești homo” cu voce baritonală, nu înseamnă că are acum dreptul să se comporte precum inchiziția spaniolă.

— Și pentru care candidat votezi?

— Ăăă, am zis eu și m-am uitat disperată pe fereastră, doar-doar oi vedea un afiș pe vreun stâlp. Pentru Buck!

— Bine, atunci, hai, du-te, a zis el. Și amintește-ți de doamna Pankhurst37.

Asta-i bună, dar ce-și închipuie? Bineînțeles că o să mă duc să votez. Dar așa face bine mai întâi să mă schimb. Nu par prea de stânga îmbrăcată așa.

8:45 p.m. Tocmai m-am întors de la secția de votare.

— Aveți la dumneavoastră cartea de alegător? m-a întrebat un tinereț infatuat.

Ce carte de alegător? Asta vreau eu să știu. Am constatat până la urmă că nu eram înregistrată pe nici una dintre listele lor, deși plătesc de ani buni o droaie de impozite, așa că trebuie să mă duc la altă secție de votare. M-am întors doar să-mi iau cărțuția de coduri poștale.

9:30 p.m. Poftim. Nu eram înregistrată nici la afurisita aia de secție. Trebuie să mă duc la nu știu care bibliotecă, la câțiva kilometri de aici.

Dar trebuie să recunosc că e grozav să te afli pe străzi în seara asta. Noi, poporul, suntem și noi uniți măcar o dată. Da! Deși așa fi vrut să nu fi purtat pantofii ăștia cu platformă. Și să nu mă mai izbească duhoarea asta oribilă de pe hol de câte ori ies din casă.

10:30 p.m. Nu-mi vine să cred. Nu l-am putut susține pe Tony Blair și nu mi-am putut face datoria față de țară, dar nu din vina mea. Am aflat până la urmă că, deși apartamentul meu se afla pe listă, eu nu eram înregistrată cu drept de vot, deși aveam carnetul de impozite la mine. Zău că nu înțeleg ce-i toată tevatura asta cu ridicarea dreptului de vot dacă nu-ți plătești taxa de vot, ba s-ar părea că și dacă ți-o plătești, tot nu ai drept de vot.

— Ați completat formularul în octombrie trecut? m-a întrebat o fătă încrezută care purta o bluză cu volane și o broșă și care-și trăia cu vădită satisfacție momentul ei mirabil de glorie doar pentru că se ocupa de o masă de la o secție de votare.

— Da! am mințit eu.

Doar nu-și închipuie că persoanele trăitoare în apartamente se apucă să deschidă orice plic maro insipid adresat „ocupantului” și strecurat pe sub ușă. Și ce te faci dacă Buck pierde din cauza unui singur vot? Alegerile pot fi pierdute în întregime din cauza unui singur loc în parlament? Și totul numai din vina mea, numai din vina mea. Drumul de la secția de votare până acasă la Shazzer a fost un oribil drum al rușinii. Și acum nici nu mai pot să port pantofii cu talpă groasă, că mă dor picioarele, așa că o să par scundă.

2:30 a.m. Am fossst la o petrecerre grozavă. Conservatorii! Afară! Afară! Afară! Aoleu!

vineri, 2 mai.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame (urraaa! Prima jumătate de kilogram sacrificată pe altarul nou-născutului Partid Laburist al noii ere).

8 a.m. Urraaa! Nici c-aș putea fi mai încântată de rezultatul alegerilor. Așa le trebuie stimatei mămici, membră a Partidului Conservator, și fostului iubit. Abia aștept să mă împăunez cu rezultatul. Cherie Blair e fantastică, între noi fie vorba, nici ea nu ar încăpea, de bună seamă, în perechile minuscule de bikini din cabinele de probă ale magazinelor. Nici ea nu are un poponeț tocmai mititel, dar reușește cumva să facă rost de haine în care-i încape fundul și să arate ca un fotomodel. Poate că Cherie o să-și folosească influența asupra premierului, care o să dea ordin ca în toate magazinele să existe haine care să se ajusteze tentant pe fundul oricui.

Dar mă tem totuși că o să se întâmple cu acest Nou Partid Laburist ca atunci când ești amoretată lulea de cineva și când, în sfârșit, ai prima întâlnire – se petrece o grozăvie de proporții cataclismice. Dar Tony Blair este întâiul prim-ministru cu care îmi pot imagina că aș putea face sex de bunăvoie. De fapt, Shaz a emis ieri chiar o teorie, și anume că motivul pentru care el și Cherie se tot atingeau aseară nu era muzica de pe fundal, ci faptul că Cherie era din ce în ce mai excitată pe măsură ce veneau rezultatele de la secțiile de votare – cică ar fi vorba de afrodisiacul puterii sau. oh, sună telefonul.

— O, bună, dragă. Ghici ce s-a întâmplat? Mama.

— Ce? am întrebat eu fudulă, pe punctul de a începe să mă laud cu rezultatul alegerilor.

— Am câștigat, dragă. Nu că e minunat? Am câștigat alegerile!

Închipuie-ți!

M-a luat subit cu frig. Când m-am culcat aseară, Peter Snow³⁸ îi dădea înaintea la televizor că barometrul înclina clar spre Partidul Laburist, dar. Of, of. Poate am înțeles noi greșit. Eram amândouă cam turmentate aseară și nimic nu era prea clar, nu vedeam decât afurisitele alea de sedii albastre ale Partidului Laburist lățite cât roata carului pe harta Marii Britanii. Sau poate se întâmplase ceva în cursul nopții și conservatorii recâștigaseră terenul.

— Și ghici ce altceva s-a mai întâmplat?

E numai vina mea. Laburiștii au pierdut și e vina mea. A mea și a altora ca mine, care, după cum ne avertizase și Tony Blair, am devenit prea apatici. Nu sunt demnă să fiu cetățean britanic, nici măcar de femeie britanică. Vai de mine! Vai de mineeeee!

— Bridget, mă ascuți?

— Da, am șoptit eu cu glas sfârșit.

— O să fie o petrecere pentru doamne la Clubul Rotary! Toată lumea o să-și spună pe numele mic și o să poarte haine lejere, în loc de deux-pièces-uri. Merle Robertshaw se dă de ceasul morții să anuleze petrecerea; zice că nimeni nu vrea să vină în pantaloni în afară de soția vicarului, dar Una și cu mine credem că face asta numai pentru că Percival încă e furios pe chestia împușcăturilor de atunci. Pe urmă Wellington o să țină un discurs. Un negru ținând un discurs la Rotary! Închipuie-ți! Dar, vezi tu, în asta constă însuși

spiritul laburist, dragă. Oameni de culoare și de alte etnii, ca Nelson Mandela. Geoffrey îl tot ia pe Wellington pe ici, pe colo cu mașina și îi arată cârciumile din Kettering. Ieri au rămas blocați în spatele unui camion de la Nelson Myers plin de cherestea pentru construcții, și noi am crezut că au avut un accident!

Am încercat din răspuțeri să nu mă gândesc la motivele pentru care Geoffrey l-ar tot lua pe Wellington „pe ici, pe colo” și am răspuns:

— Credeam că ai dat deja o petrecere pentru Wellington cu ocazia alegerilor!

— Păi, nu tocmai, dragă, Wellington a hotărât că nu vrea așa ceva. A zis că nu vrea să ne polueze cultura și să ne vadă pe Una și pe mine sărind peste focuri pe la petreceri în loc să servim vol-au-vent.

Am izbucnit în râs, dar mama a continuat:

— Așa că acum vrea să țină discursul ăsta ca să strângă bani pentru hidrobicicleta lui cu motor.

— Pentru ce?

— Pentru o hidrobicicletă cu motor, ce, nu știai? Vrea să-și deschidă o mică firmă pe plajă, în loc să vândă scoici. El zice că celor de la Rotary or să le placă ideea, pentru că ei îi sprijină pe micii întreprinzători. Ei, acum trebuie s-o iau din loc! Una și cu mine îl ducem la frizer, să-și vopsească părul!

Sunt o femeie super-rafinată, calmă, receptivă și cu spirit de observație, care nu răspunde de comportamentul altora. Numai de propriul ei comportament. Da.

SÂMBĂTĂ, 3 MAI.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame, unități de alcool: 2 (normă obligatorie, ajută la prevenirea unui atac de cord), țigări: 5 (f. b.), calorii: 1 800 (f. b.), gânduri pozitive: 4 (excelent).

8 p. m. Sunt într-o dispoziție absolut nouă și pozitivă. Sunt sigură că toată lumea este mai politicoasă și mai tolerantă în noul regim politic al lui Blair. E ca o curățenie generală cu mătuoiul, sunt mătrășite toate relele din perioada conservatoare. Am o atitudine diferită chiar și față de Mark și Rebecca. Numai pentru că ea dă o petrecere, nu înseamnă că ei doi au o relație intimă, nu-i așa? Ea încearcă doar să-l manipuleze. Zău așa, e grozav când omul simte că și-a dobândit liniștea sufletească și totul pare încântător. Și convingerea mea că nu mai pot fi atrăgătoare după o anumită vârstă este falsă. Uite numai cum arată Helen Mirren sau Francesca Annis.

8:30 p. m. Hmmm. Și totuși. Gândul că petrecerea cu pricina are loc chiar diseară nu e într-un totuș agreabil. Cred că o să citesc puțin din Budismul: drama călugărului bogat. E bună pe post de calmant. Doar nu mă pot aștepta ca totul să fie mereu bine în viața asta, și-apoi, omul simte nevoia să-și mai cultive uneori spiritul.

8:45 p.m. Asta e! Vedeți voi, problema e că am trăit de când mă știu într-o lume a fantasmelor și veșnic m-am gândit ba la trecut, ba la viitor, în loc să mă bucur de clipa prezentă. Așa că o să stau pur și simplu locului și o să mă bucur de clipa prezentă.

9 p.m. Nu mă bucur deloc de clipa prezentă. Am o gaură în perete, pe hol pute, am datorii tot mai mari la bancă, iar Mark e la petrecere cu

Rebecca. Poate o să deschid o sticlă de vin și o să mă uit la Spitalul de urgență.

10 p.m. Mă întreb dacă Magda s-a întors. A promis că mă sună să-mi dea raportul în clipa în care intră pe ușă. Sunt sigură că o să spună că Mark și Rebecca nu sunt împreună și că el a întrebat de mine.

11:30 p.m. Tocmai am sunat și am vorbit cu o baby-sitter angajată de Magda. Mi-a spus că nu s-au întors încă. I-am lăsat mesaj să mă sune neapărat.

11:35 p.m. Încă nu m-a sunat. Poate că petrecerea Rebeccăi are un succes monstru și sunt încă acolo cu toții, se distrează de minune, iar seara culminează cu momentul în care Mark Darcy se urcă pe masă și își anunță logodna cu Rebecca. Oo, sună telefonul.

— Bună, Bridge, sunt eu, Magda.

— Ei, cum a fost? am întrebat eu cam prea repede.

— Păi, ca să spun sincer, a fost chiar drăguț.

M-am strâmbat. Mare greșeală să spună așa ceva, mare de tot.

— A servit brânză de oaie pane cu salată verde și pe urmă penne carbonara, dar cu sparanghel în loc de pancetta, și a fost foarte bun, și pe urmă a servit piersici în sos Marsala cu mascarpone. Înfrorător.

— Era sigur după o rețetă de-a Deliei Smith, dar ea a negat totul.

— Nu mai spune? am zis eu înseninându-mă. Cel puțin ăsta era un semn bun. Lui nu-i plac oamenii cu ifose. Și Mark cum arăta?

— O, bine. E un tip foarte drăguț, nu-i așa? Foarte atrăgător.

Magda n-are nici cea mai vagă idee. Chiar n-are nici cea mai vagă idee că iubiții care te-au lăsat de izbeliște nu trebuie niciodată lăudați.

— A, da, a continuat ea, și pe urmă a servit coajă de portocală trasă în ciocolată.

— Înțeleg, am zis cu răbdătoare. Pe onoarea mea, dacă Jude sau Shazzer ar fi fost în locul ei, ar fi știut să descrie fiecare nuanță a evenimentului, riguros și descompus în bucățele. Și, am continuat eu, crezi că ei sunt împreună?

— Hmm, nu sunt sigură. Ea flirta zdravăn cu el.

Am încercat să-mi aduc aminte toate chestiile budiste și că dispun încă de propriul meu spirit.

— El era deja acolo când ai ajuns tu? am întrebat-o, rostind cuvintele foarte rar și cu blândețe, ca și cum m-aș fi adresat unui copil aiurit de doi anișori.

— Da.

— Și a plecat când au plecat și ceilalți?

— Jeremy! a zberat ea dintr-o dată cât o ținea gura. Mai era Mark Darcy acolo când am plecat?

O, Doamne!

— Ce e cu Mark Darcy? I-am auzit pe Jeremy urlând, după care am auzit altceva.

— A făcut în pat? a țipat Magda. Pișu sau cachi? PIȘU SAU CACHI? Iartă-mă, Bridge, trebuie să plec.

— Încă ceva, m-am repezit eu. A întrebat de mine?
— Scoate-l din pat - cu mâna! Doar te poți spăla după aia pe mâini, nu? O, pentru Dumnezeu, poartă-te și tu ca un adult! Iartă-mă, Bridge, ce spuneai?

— A întrebat de mine?

— Aă, așa. O, mai du-te dracului, Jeremy.

— Ei, bine?

— Ca să spun sincer, Bridge, nu cred că a întrebat.
duminică, 4 mai.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame, unități de alcool: 5, țigări: 9 (trebuie să încetez alunecuşul spre decadentă), planuri mustind de ură privind otrăvirea Rebeccăi: 14, rușine pe fond budist din cauza gândurilor ucigașe: imensă, sentiment de vinovăție pe fond catolic (deși nu sunt catolică): din ce în ce mai acut.

În apartamentul meu. Zi foarte proastă. M-am dus mai devreme la Jude și mă aflam într-o dispoziție sufletească de zombi. Ea și cu Shaz îi dădeau înainte că ar trebui să-mi vin în fire și s-au apucat - de o manieră de-a dreptul insultătoare - să răsfoiască revista Time Out căutând rubrica de matrimoniale Inimi însingurate.

— Nu vreau să mă uit la Inimi însingurate, am făcut eu indignată, încă n-am ajuns în asemenea hal.

— Aă, Bridget, nu tu voiai ca Tony Blair să pună bazele unor agenții de rendez-vous-uri pentru celibatoizi? Credeam că suntem de acord că integritatea politică e importantă.

— O, Doamne, dar asta e de-a dreptul obrăznicie.

Jude se apucase să citească cu voce tare din revistă în timp ce-și vâră în gură bucăți mari de ciocolată rămasă de la Paști.

— Bărbat înalt, atrăgător, cincizeci și șapte de ani, CSU, DFC doamnă civilizată, măritată, sexy, fără inhibiții, cu vârsta cuprinsă între douăzeci și douăzeci și cinci de ani, pentru relație discretă, fără nici o obligație." Cine se cred scârbele astea?

— Ce înseamnă CSU și DFC? am întrebat.

— Cretin Super-Umflat. Dilimache Fără Corpuscule? a sugerat Sharon.

— Cap Sec și Urâcios Dar Foarte Comic? mi-am dat și eu cu presupusul.

— Înseamnă: „Cu Simțul Umorului, Doresc să Fac Cunoștință" ne-a lămurit Jude, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că mai răsfoise asemenea reviste.

— Chiar că e nevoie să ai simțul umorului și să fii îndeajuns de țcănit ca să trântești un asemenea anunț într-o revistă, s-a stropșit Sharon.

Inimile astea însingurate s-au dovedit până la urmă a fi f. interesante. Poți chiar să suni și să îi auzi pe indivizi făcându-și reclamă ca participanții la emisiunea Blind Date.

— Așa. Pe mine mă cheamă Barret și dacă vrei să fii zahărul și scorțișoara mea, eu o să fiu vinul tău delicios.

Nu e prea grozav să începi un mesaj cu „așa”, dai impresia că tragi aer în piept ca să transmiți apoi un mesaj înspăimântător. Deși chiar este înspăimântător.

„Am o profesiune intelectuală, interesantă, îmi oferă totală satisfacție și mă interesează lucrurile obișnuite, precum magia neagră, ocultismul, satanismul.” „Sunt frumos, sunt foarte pățimaș. Sunt scriitor și caut o doamnă foarte specială ca personaj principal. O să-i placă să-mi posede trupul fantastic, o să fiu cu cel puțin zece ani mai în vârstă ca ea, iar ei o să-i placă foarte mult treaba asta.”

— Ptiu! a făcut Shazzer. O să-i sun pe câțiva dintre ticăloșii ăștia sexiști. Shazzer părea în al nouălea cer când a vorbit cu câțiva dintre ei, murmura cu o voce foarte sexy:

— Alo, pe fir e cumva „Cel-care-a-Dat-Anunț-pentru-Prima-Oară”? Hei, dă-te repede jos de pe fir, că vine telefericul.

Recunosc, nu a fost o chestie foarte matură, dar la cât Chardonnay băgasem în noi, ni s-a părut amuzantă.

— Bună, sunt Băiatul Sălbatic. Sunt înalt, sunt spaniol, am părul lung și negru, ochi întunecați, gene negre și lungi și un corp zvelt și sălbatic”. am citit eu într-o doară.

— Oo, a făcut Jude, înveselită. Mi se pare chiar drăguț.

— Păi atunci, ce-ar fi să-l suni? i-am zis eu.

— Nu! a zis Jude.

— Atunci de ce tot încerci să mă faci să sun eu pe cineva?

Jude a început să dea din colț în colț, fâstăcită. Am aflat într-un final că toată pățania aia cu Stacey și deprimarea de celibatoid din weekend o determinaseră să îl sune pe Ticălosul Richard.

— O, Doamne, am rostit sincron Shazzer și cu mine.

— Nu mă împac cu el, nu fac eu așa ceva. Atâta că e. drăguț, a încheiat ea jalnic, străduindu-se să evite privirile noastre acuzatoare.

M-am întors acasă și am constatat că luminița de la robotul telefonic palpăia.

„Bună, Bridget, a zis o voce de stentor cu accent străin, foarte sexy și foarte tânără. Sunt Băiatul Sălbatic.”

Împielitatele alea de fete îi dăduseră, probabil, numărul meu de telefon, îngrozită de pericolul ca un individ absolut străin să îmi cunoască numărul de telefon, nu am ridicat receptorul și am înțepenit doar locului, ascultând cum Băiatul Sălbatic îmi spune că o să vină mâine seară la barul 192 cu un trandafir roșu în mână.

Am sunat-o imediat pe Shazzer și i-am zis verde-n față vreo câteva.

— Ei, lasă și tu, a zis Shaz. Hai să mergem toate trei. O să fie haios.

Așa că a rămas să mergem toate trei mâine seară. Hm. Dar ce mă fac cu gaura din perete și cu duhoarea de pe scări? Afurisitul de Gary! Mi-a luat trei mii cinci sute de lire sterline. Bun. O să-l sun naibii.

luni, 5 mai.

Cincizeci și șapte de kilograme și șizeci și trei de grame (urraaa!), progrese realizate de Gary în privința găurii din perete: zero, progrese

realizate de propria-mi persoană cu privire la încetarea viselor referitoare la Mark Darcy în favoarea Băiatului Sălbatic: modeste (obstrucționate de chestia cu genele).

Când am ajuns acasă, am găsit pe robot un mesaj de la Gary. Zicea că a fost prins cu altă lucrare și, dat fiind că eu nu păream hotărâtă, se gândise că nu e nici o grabă. Se lăuda că o să vină mâine seară și o să rezolve totul. Așa că, vedeți bine, îmi făceam griji de pomană. Mmmm. Băiatul Sălbatic. Poate că Jude și Shazzer au dreptate. Trebuie să merg înainte, să încetez odată să mi-i tot imaginez pe Mark și pe Rebecca în varii scene de amor. Dar genele alea mă intrigă. Cât or fi de lungi, de fapt? Visele despre Băiatul Sălbatic, pătimaș și înfocat, cu trupul lui zvelt, sunt înfrânate parțial de imaginea unui Băiat Sălbatic clipind covârșit de greutatea genelor lungi, cam ca Bambi al lui Walt Disney.

9 p.m. Am ajuns la barul 192 la 8:05 împreună cu Jude și Shaz, care s-au așezat la altă masă, de unde puteau vedea masa mea. Nici urmă de Băiatul Sălbatic. Unicul bărbat singur la masă era un boșorog oribil și scârbos, cu cămașă de blugi, coadă de cal și ochelari de soare, care se tot zgâia la mine. Unde era Sălbaticul? I-am aruncat boșorogului o privire ucigătoare. Dar boșorogul se chiora la mine atât de pătrunzător, încât am decis în cele din urmă să-mi iau tălpășița din bar. M-am ridicat de pe scaun, mai să explodez. Boșorogul ținea în mână un trandafir roșu. M-am holbat oripilată la el și l-am văzut scoțându-și oribilii și ridicolii ochelari de soare și lăsând vederii o pereche de gene false a la Barbara Cartland. Boșorogul era Băiatul Sălbatic în persoană. Am zbughit-o îngrozită pe ușă afară, urmată de Jude și Shazzer, care râdeau să leșine.

marți, 6 mai.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame (vreun făt-fantomă de jumătate de kilogram?), gânduri la Mark: ceva mai puține, progrese realizate de Gary cu privire la gaura din perete: inexistente, adică nule.

7 p.m. F. deprimată. I-am lăsat lui Tom un mesaj în care l-am întrebat dacă nu cumva și-a ieșit și el din minți, îmi dau seama că va trebui să mă obișnuiesc să mă iubesc pe mine însămi și să trăiesc clipa prezentă, să mă gândesc doar, nu să am obsesii cu privire la alții, și să mă bazez numai pe mine însămi, dar mă simt lamentabil. Mi-e tare dor de Mark. Nu-mi vine să cred că o să fie cu Rebecca de acum înainte. Ce-am făcut? Evident, e ceva în neregulă cu mine. De-acum îmbătrânesc pe zi ce trece și e clar că nimic n-o să-mi mai iasă ca lumea, așa că aș face bine să accept că o să fiu veșnic singură și că nu o să am niciodată copii. Bun, trebuie să mă adun. Acuși vine Gary.

7:30 p.m. Gary întârzie.

7:45 p.m. Nici urmă de afurisitul ăsta de Gary.

8 p.m. Gary tot nu a venit.

8:15 p.m. Gary tot nu a binevoit dracului să apară. Oo, sună telefonul, el trebuie să fie.

8:30 p.m. Era Tom, care mi-a zis că și-a ieșit din minți de-a binelea și la fel și pisica lui, care a început să se cace pe covor. Pe urmă m-a întrebat ceva absolut surprinzător:

— Bridge? a zis el. Vrei să faci un copil cu mine?

— Un ce?

— Un copil.

— De ce? am întrebat în timp ce în minte mi se contura imaginea alarmantă a propriei persoane făcând amor cu Tom.

— Păi.

S-a gândit câteva clipe, după care a continuat:

— Mi-ar plăcea foarte mult să am un copil și să-mi văd arborele genealogic extins puțin dar, unu la mână, sunt prea egoist ca să am grijă de un copil și, doi la mână, sunt poponar. Dar tu te-ai pricepe să ai grijă de el, asta dacă nu cumva l-ai uita prin vreun magazin.

Îl iubesc pe Tom. Parcă ar fi simțit în ce stare sufletească mă aflu. Oricum, el a zis să mă mai gândesc. E doar o sugestie.

8:45 p.m. În fond, de ce nu? L-aș putea ține acasă, într-un coșuleț. Da! Închipuie-ți ce grozav ar fi să mă trezesc în zori de zi cu o făptură mititică lângă mine pe care să o giugiulesc și să o iubesc. Și ne-am putea duce peste tot împreună, la leagăne, de exemplu, sau la Woolworth, ca să ne uităm la păpușile Barbie, iar casa mea ar deveni un paradis pașnic și încântător care ar mirosi delicat a pudră de talc. Și dacă vine Gary, bebelușul ar putea dormi în dormitorul celălalt. Și poate, dacă și Jude și Shazzer ar avea și ele câte un bebeluș, am putea trăi într-un fel de comunitate și. Of, pizda mă-sii. Am dat foc coșului de gunoi cu chiștocul.

SÂMBĂTĂ, 10 MAI.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame (fătul-fantomă are deja proporții gigantice, din cauza vârstei mele înaintate), țigări: 7 (nu e nevoie, evident, să mă las de fumat din cauza unei sarcini-fantomă, nu-i așa?), calorii: 3 255 (mănânc cât pentru o persoană, plus micuța fantomă), gânduri pozitive: 4, progrese realizate de Gary în privința găurii din perete: zero.

11 a.m. Adineauri m-am dus până la colț după țigări. S-a făcut dintr-o dată teribil, grozav, grozav de cald. E ceva fantastic! Unii bărbați chiar umblă în pantaloni scurți de mers la plajă!

11:15 a.m. Numai pentru că e vară nu e cazul ca viața mea să fie brambura, cu apartamentul în stare de haos, cu sertarul cu acte în totală dezordine, cu miasme pretutindeni (Brr! Duhoarea de pe scări a devenit oribilă acum). Voi schimba neîntârziat toate astea, pentru că-mi voi petrece ziua făcând curățenie în apartament și ordine prin sertarul cu acte. Trebuie să fac ordine și curățenie, ca să întâmpin noua viață cum se cuvine.

11:30 a.m. Așa. Mă apuc să mut toate maldărele de ziare într-un singur vraf, în mijlocul camerei.

11:40 a.m. Brr, dezgustătoare ocupație, totuși.

12:15 p.m. Poate o să fac mai întâi ordine prin sertarul cu acte.

12:20 p.m. Dar, evident, asta nu se poate face fără o vestimentație adecvată.

12:25 p.m. Nu prea-mi place cum arăt în pantaloni scurți. E o ținută cam prea sportivă. Am nevoie de rochița aia mititică și zburdalnică.

12:35 p.m. Dar pe unde-o fi?

12:40 p.m. Trebuie doar să o spăl și să o agăț la uscat. Pe urmă pot să mă apuc de treabă.

12:55 p.m. Urraaa! Plec la înot cu Jude și Shazzer la iazul Hampstead! Nu m-am ras pe picioare, dar Jude zice că la iaz sunt numai femei, cu predilecție lesbiene, care consideră un semn de mândrie lesbiană să fii păroasă ca Yeti. Urraaa!

Miezul nopții. A fost fantastic la iaz, eram ca într-o frescă cu nimfe din secolul al XVI-lea, deși purtau bikini minusculi ceva mai multe nimfe decât te-ai fi putut aștepta. F. de modă veche, cu ponton de lemn și salvamari. A înota într-un lac natural, cu nămol pe fund39, a fost o senzație cu totul nouă.

Le-am spus ce îmi debitase Tom, cum că ar vrea să fie tatăl copilului meu.

— Doamne sfinte! a zis Shaz. Ei bine, cred că e o idee bună. Atâta doar că, în loc să auzi veșnic „De ce nu ești măritată?”, ai auzi pe deasupra și „Cine e tatăl copilului?”

— Aș putea să spun că e vorba de imaculata concepție, am sugerat eu.

— Cred că așa ceva ar fi un lucru extrem de egoist, a zis Jude rece.

S-a lăsat o pauză perplexă. Ne-am uitat amândouă la ea, străduindu-ne să pricepem ce-a apucat-o.

— De ce? a întrebat Shaz în cele din urmă.

— Pentru că un copil are nevoie de doi părinți. Ai face asta pentru plăcerea ta, dar ești prea egoistă ca să ai o relație serioasă.

Splendid. Shaz a făcut o mutră de ziceai că acuși scoate o mitralieră și o împușcă pe loc. După care s-a pornit să turuie o gamă infinită de citate din variate domenii culturale.

— Uite la cei din Caraibe, de exemplu. bătea ea câmpii, în timp ce toate celelalte fete se uitau de jur-împrejur alarmate, iar eu mă gândeam: mmm, ce frumos e în Caraibe. Hotel de lux superb și nisip alb.

— populația feminină crește copiii la comun, a declarat Shaz. Iar bărbații apar doar din când în când și fac amor cu ele, dar acum femeile încep să capete putere economică și vezi peste tot pancarte pe care scrie: „Bărbații sunt în primejdie”, pentru că ei își pierd poziția, așa cum și-o pierd PESTE TOT ÎN ÎMPUȘITA ASTA DE LUME.

Mă întreb uneori dacă Sharon chiar are vreun doctorat în. păi, cam în toate cele, așa cum pretinde.

— Un copil are nevoie de ambii părinți, a insistat Jude cu încăpățănare.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, asta e un punct de vedere totalmente limitat, paternalist, nerealist, demn de un părinte-din-clasa-de-mijloc-din-tagma-Căsătoriți-Îngâmfați, a șuiertat Shaz. Toată lumea știe că o treime dintre căsnicii sfârșesc printr-un divorț.

— Da, m-am declarat eu de acord. Să fii împreună cu o mamă care te iubește e mai bine decât să fii produsul unui divorț plin de ură. Copiii au nevoie de relații și de oameni în jurul lor, dar nu neapărat de soțul tău. Pe urmă mi-am amintit – ironia sorții – de o replică pe care o trănțește mereu mama: Nu poți să răsfеți un copil dacă îl iubești.

— Ei lasă, lasă, nu e nevoie să vă uniți amândouă împotriva mea, a zis Jude morocănoasă, îmi dădeam și eu cu părerea. Și, oricum, vreau să vă spun ceva.

— Da? Ce anume? a întrebat Shaz. Că ești de acord cu sclavia?

— Ticălosul Richard și cu mine ne căsătorim.

Shazzer și cu mine am rămas cu gurile căscate, mute de stupeoare, în timp ce Jude se uita în pă-mânt și se îmbujorase fericită.

— Știu, nu-i așa că e minunat? Cred că atunci când i-am dat papucii ultima oară și-a dat seama că nimeni nu știe ce pierde până nu e prea târziu – și asta l-a împins în cele din urmă să își asume răspunderea!

— L-ai împins mai degrabă să priceapă că trebuie să-și facă rost de un loc de muncă dacă nu mai poate trăi pe spinarea ta, a mormăit Shaz.

— Ăă, Jude, am întrebat eu, ai spus cumva că te măriți cu Ticălosul Richard?

— Da, a răspuns Jude. Și mă întrebam dacă n-ați vrea să-mi fiți domnișoare de onoare.

duminică, 11 mai.

Cincizeci și opt de kilograme și nouă grame (fătul-fantomă a dispărut de groaza iminentei căsătorii), unități de alcool: 3, țigări: 15 (acum pot să beau și să fumez cât poftesc), vise cu ochii deschiși despre Mark: numai 2 (excelent).

Shaz a sunat adineauri și ne-am declarat amândouă de acord că toată povestea era curată nenorocire. Nenorocire. Și că Jude nu se putea căsători cu Ticălosul Richard pentru că: a. El e nebun.

b. E ticălos⁴⁰: ticălos după nume și ticălos de felul lui.

c. E intolerabil să fii obligat să te înțolești din cap până-n picioare în roz-bombon și să mergi în urma miresei în biserică, cu toată lumea de acolo holbându-se la tine.

O s-o sun pe Magda, să-i spun și ei.

— Ei, ce crezi? am întrebat-o.

— Hmm. Nu mi se pare o idee prea promițătoare. Dar să știi că relațiile dintre oameni sunt de-a dreptul misterioase, a declarat ea enigmatic. Nimeni din afară nu poate să înțeleagă vreodată cu adevărat ce se întâmplă în interiorul lor.

Conversația s-a mutat apoi la ideea de tată al copilului meu, la care, din motive necunoscute, Magda a părut dintr-o dată să se înveselească.

— Știi ce, Bridge? Cred că ar trebui să încerci să afli mai întâi cum ar fi, asta cred că ar trebui să faci.

— Ce vrei să spui?

— Păi, ce-ar fi să ai grijă de Constance și de Harry o după-amiază și să vezi cum îți place? În fond, am considerat întotdeauna că a petrece ceva timp ajutându-i pe alții este adevărata soluție pentru problemele femeii moderne.

Splendid. I-am promis să am grijă de Harry, Constance și de bebeluș sâmbăta viitoare, când ea se duce să-și vopsească părul. De asemenea, ea și Jeremy vor da o petrecere în aer liber peste șase săptămâni, de ziua lui Constance, și m-a întrebat dacă vreau să-l invite și pe Mark. Am zis că da. În fond, el nu m-a văzut din februarie și o să-i prindă bine să vadă cât de mult m-am schimbat, ce calmă și plină de încredere în mine însămi și în forța mea interioară sunt acum.

luni, 12 mai.

M-am dus la serviciu numai ca să-l găsesc pe Richard Finch într-o pasă oribilă, superagitată: țopăia de colo-colo prin încăpere, mesteca gumă și zbiera la toată lumea. (Sexy-Matt, care semăna foarte mult în dimineața asta cu un fotomodel DKNY, i-a mărturisit Oribilului Harold că, după părerea lui, Richard Finch se droghează.)

Se pare că directorul postului respinsese ideea lui Richard de a înlocui primele știri ale dimineții cu o emisiune live, care să prezinte „fără cosmetizare” ședința de dimineață a redacției. Dar, ținând cont de faptul că ultima „ședință” de dimineață a constat într-o ceartă cu privire la care dintre prezentatori avea să transmită informația principală, iar informația principală era despre care prezentator avea să transmită știrile BBC și ITV, nu cred că ar fi fost o emisiune deosebit de interesantă; dar Richard era foc și pară.

— Știți voi care e principalul necaz cu știrile? zicea el în timp ce își scotea guma de mestecat din gură și o azvârlea în direcția aproximativă a coșului de gunoi. Necazul e că sunt plicticoase. Plicticoase, plicticoase, ale dracului de plicticoase.

— Plicticoase? am zis eu. Dar tocmai am văzut instalarea primul guvern laburist de după mai mulți ani încoace!

— Doamne sfinte! a zis el și și-a scos cu un gest șfichiuitor ochelarii. Chiar avem un nou guvern laburist? Nu zău? Ei, oameni buni! Oameni buni! Adunați-vă cu toții. Bridget are știri proaspete!

— Și cu sârbii bosniaci cum rămâne?

— O, trezește-te odată și miroase și tu o cafea de-asta decofeinizată, s-a smiorcăit Patchouli. Ȑia o țin tot pe-a lor și se împușcă de zor unii pe alții de după tușișuri. Și ce dacă? E știre veche, difuzată în urmă cu cinci minute întregi.

— Da, da, da, a zis Richard cu o surescitare crescândă. Oamenii nu mai vor să vadă albanezi morți cu turbane pe cap, ei vor să vadă oameni adevărați. Mă gândesc la ceva pe plan național. Mă gândesc la melci care beau bere, mă gândesc la rațe care fac schi nautic.

Așa că acum trebuie să găsim ceva care să stârnească interes, precum niște melci care se îmbată sau niște bătrâni care sar cu parașuta. Dar cum naiba să organizăm noi un club geriatrie de salturi cu parașuta până la ora. A, sună telefonul! Poate o fi careva de la Asociația Moluștelor și Amfibiilor Mici.

— A, bună, dragă, ghici ce s-a întâmplat?

— Mamă, am zis eu amenințător, ți-am mai spus.
— Da, da, știu, dragă. Te-am sunat doar ca să-ți dau o știre foarte tristă.
— Ce? am întrebat eu posomorâtă.
— Wellington pleacă acasă. Discursul lui la Clubul Rotary a fost fantastic. Absolut fantastic. Știi că, atunci când a povestit despre felul în care trăiesc copiii din tribul lui, Merle Robertshaw chiar plângea? Plângea!
— Dar credeam că vrea să strângă bani pentru o hidrobicicletă cu motor.

— Da, sigur că da, dragă. Dar a promovat o idee nemaipomenită, care se potrivește de minune cu stilul Rotary. A spus că dacă membrii clubului or să doneze bani, el nu numai că o să dea clubului din Kettering zece la sută din viitoarele profituri, ci și că, dacă ei or să dea jumătate din cele zece procente școlii din satul lui, el o să doneze la rândul lui alte cinci procente din propriile profituri. Caritate și mică întreprindere - nu că e o idee deșteaptă? În orice caz, a strâns patru sute de lire și se întoarce în Kenya! O să construiască o nouă școală! Închipuie-ți! Și totul numai datorită nouă! Și a realizat un colaj minunat de diapozitive cu Nature Boy al lui Nat King Cole pe fundal. Și a încheiat cu "Hakuna Matata " și noi am adoptat expresia asta drept motto!

— Asta e grozav! am zis eu și l-am văzut pe Richard Finch pornind furios în direcția mea.

— Ei, în sfârșit, dragă, ne-am gândit că tu.

— Mamă, am întrerupt-o eu, nu știi niște bătrâni care fac lucruri interesante?

— Ei nu, zău, ce întrebare prostească. Toți bătrânii fac lucruri interesante. Uite, Archie Garside - îl știi pe Archie —, care a fost pe vremuri adjunctul purtătorului de cuvânt al guvernatorilor, sare cu parașuta. De fapt, cred că e sponsorizat să execute un salt cu parașuta pentru Clubul Rotary chiar mâine, și are nouăzeci și doi de ani. Un săritor cu parașuta în vârstă de nouăzeci și doi de ani! Închipuie-ți!

Jumătate de oră mai târziu am pornit-o spre biroul lui Richard Finch, cu un zâmbet răutăcios pe buze.

6 p.m. Urraaa! Totul e încântător! Sunt din nou în grațiile totale ale lui Richard Finch și mă duc mâine la Kettering să filmez saltul cu parașuta. Și nu doar atât: eu o să regizez totul și asta o să fie și știrea principală a zilei.

marți, 13 mai.

Nu mai vreau să fiu o tâmpită de femeie care face carieră în televiziune. Este o profesiune lipsită de suflet. Uitasem ce coșmar e când echipele de filmare au voie să interacționeze liber cu publicul neinițiat în ale televiziunii. Nu mi s-a dat voie să regizez povestea, pentru că a fost considerată prea complexă, așa că eu am fost lăsată la sol, în vreme ce Greg-căpiat-să-facă-mare-carieră a fost urcat în avion să realizeze reportajul. Până la urmă, Archie nu a vrut să facă saltul, pentru că nu a putut depista un loc bun de aterizare. Dar Greg, nu și nu, i-a dat înainte: „Hai odată, amice, că se întunecă și nu mai putem filma”, și până la urmă l-a convins cam cu de-a

silă să sară pe ceva care părea un câmp moale proaspăt arat. Din păcate însă, nu era câmp arat, ci niște lucrări de canalizare.

SÂMBĂTĂ, 17 MAI.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: 1, țigări: 0, vise despre un copil: 1, vise zdrobite cu privire la Mark Darcy, și anume vise în care el mă revede și își dă seama cât sunt de schimbată, adică subțire, bine îmbrăcată etc. și în care el se îndrăgostește din nou de mine: 472.

Sunt total extenuată după săptămâna asta de lucru. Sunt aproape prea epuizată ca să mă dau JOS din pat. Aș vrea să am pe cine să trimit până jos să-mi aducă ziarul și să-mi cumpere un croissant cu ciocolată și un cappuccino. Cred că o să rămân în pat, o să citesc Marie Claire, îmi fac unghiile și pe urmă văd dacă Jude și Shazzer au chef să meargă până la Jigsaw. Aș vrea să-mi cumpăr ceva nou de îmbrăcat pentru revederea de săptămâna viitoare cu Mark, de parcă din cauza stresului. vai de mine! Sună la ușă. Ce om zdravăn la minte sună la ușa cuiva la ora zece dimineața într-o zi de sâmbătă? Au înnebunit de tot?

Mai târziu. M-am împleticit până la interfon. Era Magda, care țipa cu vioiciune:

— Spune bună ziua mătușicăi Bridget!

Era să cad din picioare de groază, mi-am amintit vag de oferta de a petrece ziua de sâmbătă ducându-i pe copiii Magdei la leagăne, în timp ce ea urma să-și petreacă ziua la coafor vopsindu-și părul și distrându-se apoi cu Jude și cu Shazzer ca o tânără celibatară.

Cuprinsă de panică, am apăsas pe buton, am aruncat pe mine singura rochie din raza vizuală - nepotrivită, f. scurtă și transparentă - și am început să alerg de nebună prin apartament să scap de scrumiere, pahare de votcă, sticle sparte etc., etc.

— Uff. Am ajuns! Mă tem că Harry își cam trage puțin năsul, nu-i așa? a ciripit Magda, care tocmai termina de suit scările trăgând după ea o grămadă de cărucioare și de sacoșe, aducând cu persoanele acelea fără adăpost. Ooof. Dar ce e mirosul ăsta?

Constance, fina mea, care împlinește trei ani săptămâna viitoare, a spus că mi-a adus un cadou.

Părea extrem de mulțumită de obiectul ales drept cadou și era convinsă că o să-mi placă și mie. L-am desfăcut surescitată. Era un catalog de șeminee.

— Cred că și-a închipuit că e o revistă, mi-a șoptit Magda.

Am dat dovadă de un entuziasm desăvârșit. Constance a început să radieze de plăcere și m-a sărutat, ceea ce mi-a plăcut, după care s-a așezat fericită drept în fața video-ului, în care pusese o casetă cu Pingu41.

— Îmi pare rău că despachetez și o iau din loc, dar întârzii la coafor, a zis Magda. Găsești tot ce îți trebuie în sacoșa din cărucior. Vezi să nu cadă vreunul dintre copii prin gaura aia din perete.

Totul părea în regulă. Bebelușul dormea, Harry, care are aproape un an, stătea în căruciorul dublu, ținea în mână un iepuraș jerpelit de pluș și părea și

el gata să adoarmă. Dar în clipa în care ușa s-a trântit la parter, Harry și bebelușul au început să urle din răsuputeri, zbatându-se și dând din picioare, când am vrut să-i iau în brațe, ca niște deportați înnebuniți de groază.

M-am pomenit că sunt în stare să fac orice (ân afară, firește, de a le pune căluș la gură) ca să-i fac să înceteze: am dansat, am dat din mâini și m-am prefăcut că suflu într-o trompetă imaginară, degeaba.

Constance și-a dezlipit privirea de la televizor, s-a uitat cu seriozitate la mine, și-a scos biberonul din gură și mi-a spus:

— Le e sete probabil. Cămășuța ta de noapte e transparentă.

Umilită că priceperea mea în domeniul matern a fost depășită de cineva care nu a împlinit încă trei ani, am găsit biberoanele în sacoșă, le-am distribuit și, bineînțeles, au încetat să plângă și au rămas acolo sugând adânc preocupați și urmărindu-mă din priviri pe sub genele coborâte, de parcă aș fi fost cineva foarte urâcios de la Biroul Deportări.

Am încercat să mă strecur în camera de alături să mă schimb, moment în care amândoi și-au scos biberoanele din gură și au început să urle din nou. Am sfârșit prin a mă îmbrăca acolo, în sufragerie, în timp ce ei mă priveau cu mare atenție, ca pe un soi bizar de stripteuză care-și pune hainele în loc să și le scoată.

După vreo patruzeci și cinci de minute de eforturi stil operațiuni în Războiul din Golf, depuse în scopul de a-i duce pe ei, căruciorul și sacoșele la parter, am ajuns în sfârșit în stradă. A fost foarte frumos când am ajuns la leagăne. Harry, după cum îmi spusese și Magda, nu deprinsese încă limbajul omenesc, dar Constance a adoptat imediat față de mine un ton confidențial și, când el a început să bâlbâie ceva nedeslușit, mi-a spus:

— Cred că vrea să se dea în leagăn.

Iar când am cumpărat o cutie de bomboane de ciocolată Minstrels, mi-a spus foarte serioasă:

— Cred că ar fi bine să nu spunem la lume despre asta.

Din păcate, din nu se știe ce motive, tocmai când am ajuns înapoi la intrarea în clădire, Harry a început să strănute și un muc verde uriaș, ca un proiectil, a zburat puțin prin aer și a aterizat din nou drept pe fața lui, cam ca într-o scenă din Dr. Who⁴². Văzând asta, Constance a icnit și de oroare a vomitat drept în părul meu, iar bebelușul a început să urle, ceea ce i-a stârnit și pe ceilalți. M-am chinuit cu disperare să calmez situația, m-am aplecat, l-am șters pe Harry de muci, i-am pus biberonul din nou în gură și am scremut o nouă interpretare a melodiei: I will always love you.

Vreme de o miraculoasă secundă a fost tăcere, încântată de talentele mele materne native, m-am lansat în a doua strofă, zâmbind radioasă drept în fața lui Harry, la care el și-a scos brusc biberonul din gură și l-a îndesat într-a mea.

— Bună, a zis o voce bărbătească, iar Harry a început din nou să urle.

M-am răsucit pe loc, cu biberonul încă în gură și cu părul îmbibat de vomă, și am dat cu ochii de un Mark Darcy care părea extrem de nedumerit.

— Sunt ai Magdei, am zis eu în cele din urmă.

— Aha, mă gândisem eu că sunt prea mari ca să fie ai tăi. Sau poate că e un secret extrem de bine păstrat.

— Cine e ăsta? Constance și-a pus mânuța într-a mea și s-a uitat la el bănuitoare.

— Pe mine mă cheamă Mark, i-a zis el. Sunt prieten cu Bridget.

— Aha, a zis ea, dar a continuat să-l privească bănuitoare.

— Are ceva din aerul tău, să știi, a zis el și m-a privit cu o expresie greu de definit. Pot să-ți dau o mână de ajutor să urci scările?

Până la urmă eu am luat bebelușul în brațe și pe Constance de mână, iar Mark a dus căruciorul și l-a ținut de mână pe Harry. Din nu se știe ce motive, nici unul din noi doi nu vorbea decât cu copiii. Pe urmă am auzit niște voci pe scări. Când am dat colțul, am nimerit peste doi polițiști care goleau gheana de pe hol. Primiseră o plângere de la apartamentul de alături cu privire la duhoare.

— Du-te tu înăuntru cu copiii, mă ocup eu de treaba asta, a zis Mark cu voce calmă.

M-am simțit ca Maria din filmul Sunetul muzicii, când familia tocmai terminase de cântat în concertul acela și ea trebuia să bage copiii în mașină în vreme ce căpitanul Von Trapp înfrunta Gestapoul.

Le-am șoptit una-alta copiilor cu o voce fals încrezătoare și veselă, am pus din nou caseta cu Pingu, le-am pus niște suc de fructe în biberoane și m-am așezat pe jos pe podea, chiar între ei, lucru de care au părut mai mult decât mulțumiți.

Polițistul a apărut cu o sacoșă în mână, pe care am recunoscut-o ca fiind a mea. De acolo, cu mână înmănușată în cauciuc, a scos o punguță de plastic din care atârna incriminator o bucată de carne însângerată și m-a întrebat:

— Ea dumneavoastră, domnișoară? Era în gheana de pe hol. Pot să vă pun câteva întrebări?

M-am ridicat în picioare și i-am lăsat pe copii să se uite fascinați la Pingu, în timp ce Mark și-a făcut apariția în pragul ușii.

— După cum spuneam, sunt avocat, s-a adresat el politicoș tânărului polițist, cu o amenințare abia simțită în voce, adică „Aveți grijă ce faceți”.

Tocmai atunci a sunat telefonul.

— Să răspund eu pentru dumneavoastră, domnișoară? a zis unul din ofițeri, de zici că bănuia că mă sună furnizorul de fragmente-de-persoană-răposată.

Nu puteam ghici și pace cum ajunsese carnea aceea însângerată în plasa mea. Polițistul a pus telefonul la ureche, a părut, timp de câteva clipe, total terifâat, după care mi-a întins receptorul.

— A, bună, dragă, cine era ăla? Ai un bărbat la tine acasă?

Mi-a picat brusc fisa. Ultima oară când am avut sacoșa aceea la mine a fost când m-am dus să iau prânzul la ai mei.

— Mamă, am zis eu, când am fost la voi la prânz mi-ai pus cumva ceva în sacoșă?

— Da, dacă stau să mă gândesc, da. Două bucăți de file de porc. Și nici măcar nu mi-ai mulțumit, într-o punguță de plastic, în partea laterală, care se închide cu fermoar. Cum îi spuneam și Unei, fileul ăla nu e tocmai ieftin.

— De ce nu mi-ai spus nimic? am șuierat eu.

Am reușit în cele din urmă să conving o mamă total nedispusă la căință să-i facă mărturisiri complete polițistului. Dar chiar și după asta ei s-au apucat să explice că vor să ia friptura pentru analize, să mă bage, poate, și la arest ca să-mi mai pună vreo câteva întrebări, la care Constance a început să plângă, eu am luat-o în brațe, iar ea și-a încolăcit mâinile în jurul gâtului meu și m-a ținut strâns de pulover, de parcă eram pe cale de a fi smulsă de lângă ea și azvârlită la groapa cu lei.

Mark s-a mulțumit să râdă, a pus o mână pe umărul unuia din polițiști și a zis:

— Ei, haide, măi băieți. Sunt doar două bucăți de file de porc de la mama ei. Sunt sigur că există lucruri mai folositoare cu care să vă umpleți timpul.

Polițiștii s-au uitat unul la altul, au dat din cap, după care și-au închis carnețelele de notițe și și-au luat caschetele. Apoi, cel care era șeful mi-a zis:

— O. K., domnișoară Jones, aveți grijă pe viitor ce vă pune mama în sacoșă. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule. Vă doresc o seară bună. Și dumneavoastră, domnișoară, o seară bună.

A urmat o pauză de câteva secunde, în care timp Mark a fixat cu privirea gaura din perete, părând că nu știe prea sigur ce să facă, după care mi-a spus brusc:

— Vizionare plăcută la Pingu.

Și s-a repezit pe scări în jos, în urma polițiștilor.
miercuri, 21 mai.

Cincizeci și șapte de kilograme și șaiszeci și trei de grame, unități de alcool: 3 (f. b.), țigări: 12 (excelent), calorii: 3 425 (am renunțat la mâncare), progres realizat de Gary în problema găurii din perete: 0, gânduri pozitive cu privire la materialul de rochie-pentru-ocazie-specială: 0.

Jude a înnebunit de-a binelea. Tocmai am fost până la ea și am găsit totul vraște, plin de reviste cu mirese, bucăți de dantelă, broșe în formă de mure cu margini aurii, pliante cu servicii de masă, jardiniere de lut pline cu buruieni și cu paie.

— Vreau un cort, zicea ea. Dar nu un cort din acelea care arată ca umbrela pe-o peluză. Vreau ceva gen cort de nomazi din Afganistan, cu covoare pe jos, și vreau torțe lungi și aurite.

— Ce ai de gând să porți? am întrebat și m-am apucat să răsfoiesc revistele pline cu supermodele subțiri ca vergeaua, care purtau danteluțe și flori pe cap, și m-am întrebat dacă nu ar fi cumva cazul să chem salvarea.

— O rochie la comandă. Abe Hamilton! Plină de danteluțe și cu decolteu.

— Ce fel de decolteu? a bombănit Shaz morocănoasă.

— Vezi, de-aia revista asta ar trebui să se cheme Revista celor plini de bani.

— Poftim? a întrebat Jude cu răceală.

— Ce fel de decolteu"? am explicat eu. Adică parcă ai întreba: „Ce fel de mașină”?

— Nu se spune „Ce fel de mașină”, ci „Ce marcă de mașină”, a zis Shaz.

— Fetelor, a spus Jude cu amabilitate exagerată, ca o antrenoare de sport pe punctul de a ne da pe ușă afară așa, în treninguri, vreți să continuăm?

E interesant cum ne-am băgat noi în toată treaba asta. Dintr-o dată parcă nu mai vorbeam despre nunta lui Jude, ci despre a noastră, și trebuia să facem toate chestiile alea țăcănite, precum legatul unor paie împrejurul a o sută cincizeci de torțe, și să mergem la o stațiune de odihnă pentru petrecerea în cinstea nunții lui Jude.

— Pot să spun și eu ceva? a întrebat Shaz.

— Da, a zis Jude.

— NU TE MĂRITA CU TICĂLOSUL DE RICHARD. E un futangiu egoist, inutil, necredincios, picat direct din iad, pe care nu te poți baza. Dacă te măriți cu el, o să-ți ia jumătate din tot ce ai și o să fugă cu o pipiță. Știu că există așa-numitele contracte prenuptiale, dar.

Jude a amuțit completamente. Mi-am dat dintr-o dată seama - și asta pentru că Shazie mi-a tras un călcâi în fluierul piciorului - că ar trebui să o susțin.

— Ascultați aici, am zis eu plină de speranță și am citat din revista Ghidul miresei: „Cavalerul de onoare; mirele ar trebui să aleagă drept cavaler de onoare un om calm, cu simț de răspundere.”

M-am uitat în jur plină de ifose, ca și când ceea ce tocmai citisem ar fi probat adevărul afirmațiilor lui Shaz, dar răspunsul a fost rece ca gheața.

— Și, a continuat Shaz, nu crezi că o nuntă aduce prea multă tensiune într-o relație? Doar nu așa îl faci să te dorească și mai mult, nu?

Jude a inspirat adânc pe nas, în timp ce noi o priveam cu încordare.

— Ei! a zis ea în cele din urmă și și-a ridicat curajoasă privirea. Să discutăm despre îndatoririle domnișoarelor de onoare!

Shaz și-a aprins o Silk Cut.

— Ce-o să purtăm?

— Bun! s-a repezit Jude. Cred că ar trebui să le facem la comandă. Și ia uitați aici!

Era un articol care se chema „Cincizeci de feluri în care poți economisi bani în Ziua cea Mare”.

— Pentru domnișoarele de onoare, îmbrăcămintea confecționată din stofă de tapițerie poate da rezultate miraculoase!" a citat ea.

— Din stofă de tapițerie?

— Știți, a continuat Jude, la capitolul lista de oaspeți zice că nu trebuie să te simți obligată să inviți noii parteneri ai oaspeților tăi, dar în clipa în care am pomenit chestia asta, ea a zis: „O, dar nouă ne-ar plăcea să venim”.

— Cine a zis? am întrebat.

— Rebecca.

M-am uitat ca trăsniță la Jude. Nu era posibil. Nu era posibil ca ea să-și închipuie că eu o să intru în biserică înveșmântată ca o canapea, în vreme ce Mark Darcy va fi acolo împreună cu Rebecca, nu-i așa?

— Și m-au invitat să merg cu ei în vacanță. Sigur, n-o să mă duc. Dar cred că Rebecca a fost puțin tristă că nu am anunțat-o mai din timp.

— Ce? a explodat Shazzer. Tu chiar nu ai nici cea mai vagă idee ce vrea să însemne noțiunea de „prieten”? Bridget e, la fel ca și mine, cea mai bună prietenă a ta, iar Rebecca i l-a furat fără nici o rușine pe Mark și, în loc să se poarte cu tact în toată istoria asta, încearcă să adune toată lumea în plasa ei socială revoltătoare, în așa fel încât el să ajungă atât de prins, încât să nu mai poată scăpa niciodată. Iar tu nu iei nici o afurisită de poziție. Asta e problema lumii moderne – totul se iartă. Ei bine, Jude, îmi faci greață. Dacă așa prietenă ești tu, atunci n-ai decât să mergi la biserică și s-o pui pe Rebecca să umble în spatele tău îmbrăcată în draperii de la Tkea, nu pe noi. Și o să vezi dacă-ți place chestia asta. Și n-ai decât să-ți bagi în fund cortul tău de nomazi!

Așa că acum Sharon și cu mine nu mai vorbim cu Jude. O, Doamne. O, Doamne.

Iadul social duminică, 22 mai.

Cincizeci și opt de kilograme și șaiszeci și trei de grame, unități de alcool: 6 (am simțit că li datorez atâta lucru lui Constance), țigări: 5 (f. b.), calorii: 2 455 (dar ele au fost mai ales în glazura de portocale), animale scăpate din grajd: 1, atacuri ale copiilor asupra propriei persoane: 2.

Ieri a fost petrecerea de ziua lui Constance. Am ajuns cam cu o oră întârziere și mi-am croit drum până la casa Magdei ghidându-mă după urletele care se auzeau în grădină, unde avea loc un adevărat carnagiu: adulți care fugăreau copii, copii care fugăreau iepuri și, într-un colț, un gârduleț în spatele căruia se aflau doi iepuri, un gerbil, o oaie cu un aer cam bolnăvicios și un purceluș.

M-am oprit în dreptul ușilor de sticlă și am privit neliniștită în jur. Mi-a sărit inima de-o poștă când l-am văzut: stătea singur, în poza-i caracteristică de Mark-Darcy-la-petrecere, detașat și distant. A aruncat o privire către pragul ușii în care stăteam și am rămas uitându-ne unul la altul preț de o clipă, după care el a dat distrat din cap în direcția mea în chip de salut și s-a uitat în altă parte. Apoi am zărit-o pe Rebecca lângă el, ghemuită în fața lui Constance.

— Constance! Constance! Constance! gângurea Rebecca și agita un evantai japonez drept în fața fetei, care o privea încruntată toată și clipea furioasă.

— Uite cine a venit! a zis Magda aplecându-se și arătând spre mine.

Pe fața lui Constance s-a lățit un zâmbet misterios și a pornit spre mine cu pas hotărât, deși ușor clătinat, și-n urma ei Rebecca a rămas ca o toantă cu evantaiul în mână. M-am aplecat când a ajuns aproape de mine, iar ea și-a pus brațul pe după gâtul meu și și-a apăsat obrăjorul încins de fața mea.

— Mi-ai adus un cadou? mi-a șoptit ea.

Bucuroasă că această incontestabilă dovadă de iubire interesată nu fusese auzită decât de mine, i-am răspuns, tot în șoaptă:

— Poate că ți-am adus.

— Unde e?

— În geantă.

— Mergem să-l luăm?

— O, nu că e drăguț? am auzit-o pe Rebecca gângurind. Am ridicat privirea și i-am văzut, pe ea și pe Mark, urmărindu-mă în timp ce Constance mă lua de mână și mă conducea în interiorul răcoros al casei.

Ca să spun sincer, am fost foarte încântată de cadoul pe care i-l cumpărasem, un pachet de bomboane de ciocolată și o rochiță roz ca de păpușă Barbie, de sub care se vedea o danteluță auriu cu roz – și fusesem nevoită să cutreier două magazine Woolworth ca să găsesc tot compleul. I-a plăcut și ei foarte mult și, firește, cum ar fi făcut orice femeie în locul ei, a vrut să și-o pună imediat.

— Constance, i-am zis eu după ce am terminat-o de admirat din toate părțile, ai fost încântată să mă vezi din cauza mea, sau din cauza cadoului?

S-a uitat la mine pe sub genele coborâte.

— Din cauza cadoului.

— Aha.

— Bridget?

— Da.

— Știi tu, la tine acasă?

— Da.

— Cum se face că nu ai nici o jucărie?

— Păi, fiindcă eu nu mă mai joc cu genul acela de jucării.

— Aha. De ce nu ai cameră de joacă?

— Fiindcă eu nu mă mai joc ca tine.

— De ce nu ai un bărbat?

Nu mi-a venit să cred. Nici nu ajunseseam bine la petrecere și mi se și trântise o perlă de Căsătorit și îngâmfat, și încă din partea unei persoane în vârstă de trei ani.

Am purtat atunci, pe scări, o conversație foarte serioasă cu ea despre cum fiecare om e altfel decât ceilalți și cum unii oameni sunt celibatoizi, apoi am auzit un zgomot și am privit în sus: Mark Darcy era acolo și ne privea pe amândouă din capul scărilor.

— Eu tocmai, ăăă. Toaleta e la etaj, nu? a întrebat el placid. Bună, Constance. Ce mai face Pingu?

— Nu e de-adevăratalea, a răspuns ea și i-a aruncat o privire furioasă.

— A, da, așa e, așa e, a zis el. Iartă-mă. Ce prostie, să fiu atât de – și s-a uitat drept în ochii mei – atât de naiv. Ei, în fine, la mulți ani!

Pe urmă și-a croit drum pe lângă noi, fără măcar să mă sărute sau să zică și altceva. Auzi colo, „naiv”. Mai credea și acum că îl înșelasem cu Gary-meșterul sau cu tipul de la curățătorie? Oricum, am gândit eu, nu mă interesează. Nu contează. Totul e bine și puțin îmi mai pasă de el.

— Parcă ești tristă, a zis Constance.

A stat o clipă pe gânduri, după care și-a scos din gură bomboana de ciocolată pe jumătate mâncată și a mi-a băgat-o mie în gură. Ne-am hotărât să mergem afară, să le arătăm tuturor rochița, iar Constance a fost imediat abordată de Rebecca-maniaca.

— Oo, ia te uită, o micuță zână. Ești o zână? Ce fel de zână ești? Unde ți-e bagheta magică? a bătut ea câmpii.

— Minunat cadou, Bridge, a zis Magda. Hai să-ți dau ceva de băut. Îl cunoști pe Cosmo, nu-i așa?

— Da, am zis eu și am înghețat recunoscând bărbiile tremurânde ale rotofeiului manager bancar.

— Ehei! Bridget, cât mă bucur să te văd! a urlat Cosmo și m-a măsurat cu nerușinare din cap până-n picioare. Cum merge cu serviciul?

— O, absolut minunat, am mințit eu, încântată că nu se lansase pe loc în comentarii privind viața mea amoroasă. Ce progres, totuși!

— Lucrez în televiziune, am adăugat.

— În televiziune? Splendid! Al naibii de splendid! Stai în fața camerelor de luat vederi?

— Numai din când în când, am zis eu cu o modestie care sugera că, de fapt, sunt o a doua Kate Winslet, dar nu vreau să se afle.

— Oh! Ești deci o celebritate? Și - a continuat el aplecându-se, pasămite, plin de îngrijorare spre mine - ți-ai rezolvat celelalte aspecte ale vieții?

Ghinion, tocmai atunci s-a întâmplat să treacă Sharon pe lângă noi. S-a uitat la Cosmo cum se uită Clint Eastwood când joacă rolul unui dur care are impresia că cineva încearcă să-l ia de fraier.

— Ce fel de întrebare e asta? a mârâit ea.

— Ce? a zis Cosmo și a privit-o surprins.

— Ți-ai rezolvat celelalte aspecte ale vieții?", auzi la el. Ce vrei să spui cu asta, de fapt?

— Păi, ăăă, vezi tu. adică voiam să știu când o să se. Înțelegi tu.

— Când o să se mărite? Adică, în principiu, ești de părere că numai pentru că viața ei nu e exact ca a ta, e nerezolvată? Dar tu ți-ai rezolvat toate aspectele vieții, Cosmo? Cum mai merg lucrurile cu Woney?

— Păi, eu. În fine. a pufăit Cosmo din greu și s-a făcut la față ca sfecla.

— O, îmi pare rău. Am atins de bună seamă o coardă sensibilă. Hai, Bridget, până nu dau iar cu bâta-n baltă.

— Shazzer! am zis eu după ce am ajuns la o distanță apreciabilă.

— Ei, haide, a zis ea. Ajunge. Nu se poate nici să lăsăm pe cine vrei și pe cine nu vrei să se ia aiurea de oameni și să le jignească felul de viață.

Cosmo își dorește probabil ca Woney să slăbească vreo cincisprezece kilograme și să nu mai sloboadă răsul ăla pițigăiat de dimineața până seara, dar noi nu trântim presupunerea asta în clipa în care dăm cu ochii de el și nu îi dăm peste nas cu ea, nu? O sclipire răutăcioasă i s-a strecurat în priviri și a continuat: Deși poate ar trebui s-o facem.

M-a înșfăcat de braț și m-a tras înapoi în direcția lui Cosmo, dar am dat imediat nas în nas cu Mark, Rebecca și Constance. O, lisuse.

— Cine crezi că e mai în vârstă, eu sau Mark? a întrebat Rebecca.

— Mark, a răspuns Constance bosumflată, uitându-se de la unul la celălalt și părând gata să țâșnească din loc.

— Cine crezi că e mai în vârstă, eu sau mămica ta? a continuat Rebecca pe un ton jucăuș.

— Mămica, a zis Constance la modul absolut neloial, la care Rebecca a tras un chicot înfundat.

— Cine crezi că e mai în vârstă, eu sau Bridget? a zis Rebecca și mi-a făcut cu ochiul.

Constance s-a uitat nesigură la mine, în timp ce Rebecca îi arunca zâmbete strălucitoare. I-am desemnat-o cu un gest rapid pe Rebecca.

— Tu, i-a zis Constance.

Mark Darcy a lăsat să-i scape un hohot de râs.

— Vrei să ne jucăm de-a zânele? a ciripit Rebecca, schimbând brusc direcția și încercând să o ia pe Constance de mână. Tu locuiești într-un castel al zânelor, nu-i așa? Harry e și el din neam de zâne? Unde sunt prietenele tale zâne-zânișoare?

— Bridget, a zis Constance și m-a privit cu seriozitate, cred că ai face bine să îi explici doamnei că nu sunt, de fapt, o zână.

Ceva mai târziu, pe când îi relatam toate astea lui Shaz, ea s-a încruntat brusc și mi-a zis:

— O, Doamne, uite cine a venit.

În partea cealaltă a grădinii am zărit-o pe Jude stând la taclale cu Magda, dar fără Ticălosul Richard.

— Au venit și fetele, a zis Magda voioasă. Uite-le acolo!

Shaz și cu mine ne-am apucat să ne studiem cu atenție paharele, de parcă n-am fi observat nimic. Când am ridicat din nou privirile, Rebecca le pisa la cap pe Jude și pe Magda, de ziceai că-i vreo nevastă de scriitor care tocmai a dat cu ochii de Martin Amis stând de vorbă cu Gore Vidai.

— O, Jude, îmi pare așa de bine că te măriți, e minunat! se sclifosea ea.

— Nu știu ce ia femeia asta, dar mi-ar prinde bine și mie, a bombănit Sharon.

— O, tu și Jeremy trebuie neapărat să veniți, dar neapărat. Nici nu discut, îi dădea Rebecca înainte. Dar adu-i și pe ei! Adu și copiii! Ador copiii! Al doilea weekend din iulie. Acasă la părinții mei, în Gloucestershire. O să le placă la nebunie piscina. Vin o mulțime de oameni încântători, absolut încântători! I-am invitat deja pe Louise Barton-Foster, pe Woney și Cosmo.

Mda, și ar fi putut continua cu mama vitregă a Albei-ca-Zăpada, cu Fred și Rosemary West⁴³ și cu Caligula, am gândit eu.

— Jude și Richard și Mark or să fie și ei, bineînțeles, Giles și Nigel de la biroul lui Mark.

Am văzut-o pe Jude privind în direcția noastră.

— Dar Bridget și Sharon? a întrebat ea.

— Cum? a zis Rebecca.

— Le-ai invitat și pe Bridget și Sharon?

— Oo. Rebecca s-a îmbujorat brusc și a continuat: O, da, bineînțeles, nu sunt prea sigură că avem destule dormitoare, dar presupun că am putea să le cazăm în colibă.

Toată lumea o fixa din priviri.

— Da, am destule dormitoare! Abia atunci s-a uitat speriată în jur: A, iată-vă pe amândouă! Veniți și voi pe data de doisprezece, nu-i așa?

— Unde? a întrebat Sharon.

— În Gloucestershire.

— Dar noi n-am știut nimic despre asta, a zis Sharon foarte tare.

— Ei, acum știți! Al doilea weekend din iulie. E chiar la ieșirea din Woodstock. Ai mai fost acolo, nu-i așa, Bridget?

— Da, am răspuns eu și m-am împurpurat la amintirea aceluia weekend de coșmar.

— Așa, deci! Strașnic! Și vii și tu, Magda, așa ca.

— Îă. am început eu.

— Venim cu plăcere, a zis Sharon cu fermitate și mi-a tras un picior pe furiș.

— Ce? Ce? am zis eu după ce Rebecca a plecat de lângă noi.

— La dracu', bineînțeles că mergem și noi, a zis ea. Doar n-ai de gând s-o lași să-ți șterpească toți iubii așa, rând pe rând. Încearcă să-i adune grămadă într-un soi de grup social ridicol pe toți prietenii apropiați ai lui Mark, care să fie cu toții gata să-i primească pe ei doi pe post de Regele și Regina stupului de albinuțe.

— Bridget? a rostit o voce „educată” în spatele meu.

M-am întors și am dat cu ochii de un tip scund, cu păr culoarea nisipului și cu ochelari.

— Sunt Giles, Giles Benwick. Lucrez cu Mark. Îți mai aduci aminte? Mi-ai fost de mare ajutor la telefon în seara aceea, când mă părăsea soția.

— A, da, Giles. Ce mai faci? l-am întrebat eu. Cum mai stau lucrurile?

— O, mă tem că nu prea bine, a zis Giles.

Sharon a dispărut cu o privire lungă de adio în direcția mea, iar Giles s-a lansat într-o disertație lungă și foarte amănunțită despre destrămarea căsniciei sale.

— Îți sunt atât de recunoscător pentru sfat, a zis el și m-a privit cu sinceritate. Și am cumpărat Bărbații sunt de pe Marte, femeile de pe Venus. Mi s-a părut o carte foarte, foarte, foarte bună, deși nu a determinat-o câtuși de puțin pe Veronica să-și schimbe părerea.

— Ce-i drept, cartea se ocupă mai mult de rendez-vous-uri decât de divorțuri, am zis eu, credincioasă conceptului de Marte-și-Venus.

— Foarte adevărat, foarte adevărat, s-a declarat Giles de acord. Dar ia spune-mi: ai citit Poți să-ți refaci singur viața, de Louise Hay?

— Da! am răspuns încântată.

Giles Benwick părea să dețină vaste cunoștințe în domeniul psihologiei aplicate și am fost fericită să pot discuta cu el despre diverse cărți, deși conversația s-a prelungit cam mult. În cele din urmă, a trecut pe acolo Magda, împreună cu Constance.

— Giles, trebuie neapărat să vii să faci cunoștință cu prietenul meu Cosmo! a zis ea și și-a dat discret ochii peste cap în direcția mea. Bridge, vrei tu să ai grijă de Constance o clipă?

Am îngenucheat ca să stau de vorbă cu Constance, care părea îngrijorată de efectul estetic al unei pete de ciocolată pe rochiță. Tocmai când ne declarăm amândouă de acord că petele ciocolatii pe fondul unei rochițe roz reprezintă un ornament atrăgător, neobișnuit și pozitiv, Magda a reapărut.

— Cred că săracul Giles e cam amorezat de tine, a zis ea ușor sarcastic și a dus-o pe Constance să facă caca.

Nu apucasem încă să mă ridic, când cineva mi-a ars o palmă peste fund. M-am întors, sperând – mărturisesc sincer – că era Mark Darcy, și i-am văzut pe fiul lui Woney, William, și pe prietenul lui, care chicoteau amândoi răutăcios.

— Mai dă o dată, a zis William, și micul lui prieten a început să mă lovească din nou. Am încercat să mă ridic, dar William, care are vreo șase ani și e mărișor pentru vârsta lui, mi s-a cățărat în spinare și m-a luat de gât.

— Încetează, William, am zis eu într-o tentativă nereușită de exercitare a autorității, dar tocmai atunci s-a pornit mare zarvă în partea cealaltă a grădinii.

Purcelușul scăpase din țarcul lui și alerga încoace și încolo, guițând strident. S-a iscat o hărmălaie de pomină, pentru că toți părinții s-au repezit spre odraslele lor, dar William se ținea strâns în spinarea mea, iar celălalt puști mă tot lovea peste fund și zbiera mai ceva ca-n filmul Exorcistul. Am încercat să îl dau jos pe William, dar el s-a dovedit a fi surprinzător de puternic și se ținea bine. Mă durea spatele rău de tot.

Pe neașteptate, brațele lui William mi s-au desprins din jurul gâtului. L-am simțit ridicându-se în aer, după care loviturile au încetat. Preț de o clipă mi-am lăsat doar capul în jos ca să-mi trag sufletul și să-mi revin puțin. Pe urmă m-am întors și l-am văzut pe Mark Darcy, care tocmai se îndepărta de mine cu câte un băiețaș zbatându-i-se amarnic sub fiecare braț.

Câteva minute petrecerea a fost total eclipsată de eforturile de recapturare a purcelușului, în timp ce Jeremy îl lua la rost pe lucrătorul grădinii zoologice care îi împrumutase animalul. Pe urmă l-am văzut pe Mark: își pusese haina și își lua rămas-bun de la Magda, moment în care Rebecca s-a repezit spre el și a început și ea să-și ia rămas-bun. Am privit iute în altă parte și am încercat să nu mă mai gândesc la el. Și deodată l-am văzut pe Mark îndreptându-se spre mine.

— Ei bine, eu, ăăă, plec acum, Bridget, a zis el. Aș fi putut să jur că am văzut cum îi scapă privirea spre țâțele mele. Nu ai de gând să pleci cu vreo bucată de carne în sacoșă, nu?

— Nu, am zis eu. Câteva secunde ne-am uitat doar unul la altul. A, da, mulțumesc, mulțumesc pentru. și am făcut semn din cap în direcția locului unde se petrecuse incidentul.

— Nici o problemă, a zis el cu voce blândă. Cheamă-mă de câte ori ai nevoie să te scap de vreun băiat care ți s-a suit în spinare.

Tocmai atunci, ca un făcut, afurisitul de Giles Benwick a reapărut cu două pahare în mâini.

— O, ai și plecat, bătrâne? a zis el. Tocmai voiam să mai scot ceva sfaturi bune de la Bridget.

Mark s-a uitat rapid de la unul la celălalt.

— Sunt sigur că te las pe mâini bune, a zis el brusc. Ne vedem luni la birou.

Futu-i, futu-i, futu-i mama mă-sii. Cum se face că nimeni nu flirtează vreodată cu mine decât atunci când e Mark prin preajmă?

— Înapoi în camera de tortură, nu? Îi zicea Giles bătându-l pe spate. Dă-i înainte! Dă-i înainte! Bine, du-te atunci.

Simțeam că mă ia cu amețea, iar Giles trăncănea la nesfârșit despre cum o să-mi trimită el un exemplar din Chiar dacă ți-e frică, fă-o. Voia să afle neapărat dacă Sharon și cu mine mergem în Gloucestershire pe data de doisprezece.

Soarele începuse să asfințească, copiii se puseseră pe plâns, se auzea în tot locul binecunoscutul „Mămica o să dea na-na la poponeț” și lumea începuse să plece.

— Bridget. Era Jude. Vrei să vii până la 192 să bem o.

— Nu venim, a trântit Sharon. Mergem la o înmormântare.

Ceea ce era o minciună, adevărul era că Sharon avea întâlnire cu Simon. Jude era uluită. O, Doamne. Afurisita asta de Rebecca stricase totul. Dar e obligatoriu să îmi reamintesc că nu trebuie să dau vina pe alții, că trebuie să îmi asum responsabilitatea pentru tot ceea ce mi se întâmplă.

marți, 1 iulie.

Cincizeci și șapte de kilograme și șizeci și trei de grame (merge!), progres realizat de Gary în privința găurii din perete: 0.

Cred că ar fi mai bine să accept ideea. Mark și Rebecca sunt un cuplu. Nu am ce face în privința asta. Am mai citit din cartea Calea mai puțin bătută și mi-am dat seama că nu poți avea în viață chiar tot ce-ți dorești. Nu contează ce ți se întâmplă în viață, contează cum îți joci cărțile. Nu mă voi mai gândi la trecut și la lunga procesiune de dezastre în materie de bărbați. Mă voi gândi la viitor. Oo, ce bine, sună telefonul! Urraaa! Sâc!

Era Tom, suna să se văicărească. Ceea ce mi s-a părut nostim, asta însă până când a zis:

— A, apropo, l-am văzut pe Daniel Cleaver astă-seară.

— Zău? Unde? am ciripit eu cu voce veselă, dar cam gătuită.

Îmi dau seama că sunt un om nou și că episoade penibile din trecut, precum, ca să dau așa, un exemplu la nimereală, faptul că am dat peste o femeie goală pe terasa lui Daniel vara trecută, când se presupunea că noi doi eram împreună, nu i s-ar mai putea întâmplă pentru nimic în lume acestui om nou care eram în prezent. Dar chiar și așa, nu voiam ca spectrul umilințelor suferite în relația cu Daniel să se înalțe din nou dinaintea mea, aidoma monstrului din Loch Ness sau unei erecții.

— În Clubul Groucho, a zis Tom.

— Ai vorbit cu el?

— Da.

— Și ce i-ai spus? am întrebat eu pe un ton amenințător.

Toată poanta este că prietenii trebuie să-i pedepsească și să-i ignore pe foștii parteneri ai prietenilor lor, și nu să încerce să facă frumos la ambele părți, cum fac Tony și Cherie cu Charles și Diana.

— Oof. Așa, pe moment, nu-mi aduc aminte foarte precis. Am zis, ăăă: „De ce te-ai purtat așa oribil cu Bridget, când ea e o persoană așa de drăguță?”

Ceva din felul în care a turuit fraza asta, așa, ca un papagal, mi-a dat senzația că e posibil să nu fi citat cu mare exactitate ceea ce îi spusese.

— Bine, am zis eu, foarte bine. Am făcut o pauză, hotărâtă să las lucrurile cum căzuseră și să schimb subiectul, în fond, ce-mi păsa mie ce spusese Daniel?

— Ei, ce a spus? am șuiertat în cele din urmă.

— A spus, a zis Tom, după care a început să râdă. A spus.

— Ce?

— A spus. Râdea cu sughituri, să leșine, nu alta.

— Ce? Ce? CEEEEEEEEEEEEEEEE?

— Cum e posibil, cică, să fii combinat cu o tipă care nu știe unde e Germania?

Am lăsat să-mi scape un hohot de râs strident, ca de hienă, cam cum ar râde cineva auzind că i-a murit bunica, dar închipuindu-și la început că e o glumă. După care realitatea m-a lovit ca un bolovan. M-am prins de masa din bucătărie, iar mintea a început să mi se frământa.

— Bridge? a zis Tom. Te simți bine? Râdeam numai pentru că e așa de așa de ridicol. Doar tu știi unde e Germania? Nu-i așa?

— Da, am șoptit eu cu voce slabă.

S-a lăsat o pauză lungă, stânjenitoare, în care eu m-am străduit să mă obișnuiesc cu ideea că Daniel îmi dăduse papucii pentru că își închipuise că sunt proastă.

— Ei, foarte bine, a zis Tom cu voioșie. Unde e. Germania?

— În Europa.

— Da, da, sigur, dar unde anume în Europa? Ei, asta-i. În epoca modernă nu e nevoie să știi cu mare exactitate unde se află o țară sau alta, tot ce ai de făcut e să-ți cumperi un bilet de avion ca să ajungi acolo. Doar la agenția de voiaj nu te întreabă peste ce țări o să zbori înainte de a ajunge la destinație, nu?

— Dă-mi doar niște coordonate aproximative.

— ăăă, am tras eu de timp cu capul în jos și cu privirea zburându-mi prin cameră, doar-doar oi descoperi vreun atlas pripășit prin preajmă.

— Care țări crezi că se învecinează cu Germania? a insistat el.

M-am gândit bine.

— Franța.

— Aha, Franța. Deci Germania „se învecinează cu Franța”, da?

Ceva din tonul lui Tom mi-a dat de înțeles că făcusem o gafă monumentală. Pe urmă mi s-a năzărit că Germania e legată, firește, de

Europa răsăriteană, așa că e mult mai probabil să se învecineze cu Ungaria, Rusia sau Praga.

— Praga, am zis eu. La care Tom a izbucnit în râs.

— În orice caz, nu mai există așa-zisele cunoștințe de cultură generală, l-am repezit eu indignată. Articole publicate în presă au demonstrat că la ora actuală mass-media produce o asemenea mare de informații, încât oamenii nu mai pot avea același simț al selecției.

— Nu face nimic, Bridge, a zis Tom. Nu-ți face griji în privința asta. Vrei să mergem mâine la un film?

11 p.m. Da, de-acum încolo o să mă duc doar la filme și o să citesc cărți. Ce a spus sau n-a spus Daniel îmi e absolut indiferent.

11:15 p.m. Cum îndrăznește Daniel să meargă de colo-colo și să mă vorbească de rău? De unde știe el că habar n-am unde e Germania? Doar noi doi n-am fost nicăieri prin apropierea Germaniei.

Cel mai îndepărtat loc unde m-a dus a fost capătul Brighton-ului. Ce să spun!

11:20 p.m. În orice caz, sunt o persoană foarte drăguță. Uite-așa!

11:30 p.m. Sunt oribilă. Sunt proastă. O să mă apuc să studiez The Economist și o să mă duc la cursuri serale și o să citesc cartea Banii de Martin Amis.

11:35 p.m. Ei, da. Am găsit, în sfârșit, atlasul.

11:40 p.m. Ha! Așa. O să-l sun acum pe ticălosul ăla.

11:45 p.m. Tocmai am format numărul de telefon al lui Daniel.

— Bridget? a răspuns el înainte s-apuc să scot o vorbă.

— De unde ai știut că sunt eu?

— Un soi de al șaselea simț suprarealist, a chicotit el amuzat. Stai așa. Am auzit cum își aprinde o țigară, după care a continuat:

— Ei, hai.

A tras fum adânc în piept.

— Ce? am murmurat eu.

— Spune-mi unde e Germania.

— E lângă Franța, am zis. Și lângă Olanda, Belgia, Polonia, Cehoslovacia, Elveția, Austria și Danemarca. Și are ieșire la mare.

— Care mare?

— Marea Nordului.

— Și mai care?

M-am uitat furioasă la atlas. Nu scria cum se cheamă cealaltă mare.

— O. K., a zis el. Tot e bine o mare din două. Vrei să vii până la mine?

— Nu, am zis eu.

Asta era chiar prea de tot. Daniel a depășit pur și simplu orice limită. Nu mă mai bag eu în asemenea dandana.

SÂMBĂTĂ, 12 IULIE.

O sută treizeci și două de kilograme și cincizeci și unu de grame (cel puțin așa mă simt, în comparație cu Rebecca), număr de puncte dureroase în spinare din cauza saltelei cumplite: 9, număr de gânduri în care Rebecca este

asociată cu oarece dezastre naturale, electrocutări, incendii, inundații și asasini profesioniști: mare, dar acceptabil.

La Rebecca acasă în Gloucestershire. În oribila colibă de oaspeți. De ce am venit aici? De ce? De ce? Sharon și cu mine am plecat cam târziu de acasă, așa că am ajuns cu zece minute înainte de cină. Ceea ce nu a avut un efect grozav, pentru că Rebecca a ciripit spre noi, în chip de întâmpinare: „Era să vă dăm dispărute!”, cam la fel cum ar fi spus mama sau Una Alconbury.

Ne-a cazat într-o colibă destinată personalului de serviciu, ceea ce am decis inițial că era bine, pentru că astfel nu exista pericolul să ne ciocnim pe coridoare de Mark, asta însă până când am intrat acolo: totul era zugrăvit în verde, paturile erau minuscule, din cauciuc spongios, cu tăblii din melanină, în contrast total cu încăperea în care locuisem data trecută, minunată, cu baie proprie, ca la hotel.

— Tipic pentru Rebecca, a bombănit Sharon. Celibatoizii sunt cetățeni de mâna a doua. Nu scapă prilejul să ne-o amintească.

Ne-am strecurat și noi în casă în toiul cinei și ne-am simțit ca niște cucoane divorțate și lipsite de gust, pentru că ne machiasem la repezeală. Sufrageria arăta, ca întotdeauna, grandios, îți tăia răsuflarea cu șemineul ei imens la un capăt și cu cei douăzeci de oameni așezați la o masă veche de stejar, luminată de sfeșnice argintii și decorată cu aranjamente florale.

Mark stătea în capul mesei, între Rebecca și Louise Barton-Foster, adâncit într-o conversație.

Rebecca nu a părut să observe când am intrat. Am rămas acolo, căscându-ne stinghere la masă, până când Giles Benwick a zbierat cât îl ținea gura:

— Bridget! Aici!

Am fost plasată între Giles și Jeremy, soțul Magdei, care părea să fi uitat cu totul că Mark Darcy și cu mine fuseserăm împreună, și tot îndruga chestii de genul:

— Ia te uită! Se pare că Darcy e acum cu prietena ta, Rebecca. Curios, parcă era o puștoaică, una, Heather și nu mai știi cum, prietenă cu Barky Thompson, care se cam dădea la pișicheru' ăsta.

Faptul că Mark și Rebecca se aflau în raza noastră auditivă îi scăpase cu totul lui Jeremy, dar nu și mie. Încercam să mă concentrez asupra conversației lui, și nu a lor, aceasta din urmă învârtindu-se în jurul unei vacanțe la niște vile din Toscana, pe care Rebecca preconiza să și-o petreacă în august împreună cu Mark - aceasta părea a fi opinia generală - și unde toată lumea trebuia obligatoriu să vină, cu excepția, probabil, a mea și a lui Shaz.

— Ce-i asta, Rebecca? a zbierat o voce dezgustătoare, care mi-a amintit vag de excursia la schi.

Toată lumea și-a întors privirea spre șemineu, unde se vedea un blazon, pe care era gravat de curând motto-ul: Per Determinam ad Victoriam. Mi s-a părut straniu să văd un blazon, pentru că familia Rebeccăi nu făcea parte din

aristocrație, ocupa doar o funcție importantă în agenția imobiliară Knight, Frank and Rutley.

— Per Determinam ad Victoriam? a hohotit vocea. Prin ferocitate spre victorie. Este exact genul Rebeccăi noastre.

S-a auzit un uriaș hohot de râs, iar Shazzer și cu mine am schimbat o mică privire răutăcioasă.

— De fapt, înseamnă prin dârzenie spre succes, a spus Rebecca pe un ton glacial.

Am aruncat o privire spre Mark și am văzut o umbră de zâmbet care-i dispărea în dosul mâinii.

Am reușit să supraviețuiesc cinei ascultându-l pe Giles, care vorbea foarte domol și analitic despre soția sa, și străduindu-mă să nu mă gândesc la Mark, postat în capătul opus al mesei, așa că mi-am revărsat cunoștințele în materie de cărți de psihologie aplicată.

Îmi doream cu disperare să mă duc la culcare și să scap de tot acel dureros coșmar, dar a trebuit să trecem cu toții în salonul cel mare ca să dansăm.

Am început să mă uit prin colecția de CD-uri, ca să nu mă mai uit la Mark care dansa cu Rebecca pe o melodie lentă, ea cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui, la felul în care ea își rotea mulțumită privirile prin salon. Simțeam că mi se face rău, dar nu aveam de gând să o arăt.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Bridget. Fii și tu mai deșteaptă, a zis Sharon și s-a repezit în CD-uri, a scos discul cu Jesus to a Child și a băgat în locul lui un soi de potpuriu tineresc sturlubatic. L-a înhățat pe Mark de lângă Rebecca și a început să danseze cu el. De fapt, Mark a fost foarte drăguț, râdea de eforturile depuse de Shazzer ca să-l facă să pară mai la modă. Rebecca arăta de parcă mâncase o prăjitură Tiramisu și abia pe urmă citise câte calorii are.

Pe nepusă masă, Giles Benwick m-a înșfăcat de braț și a început să danseze rock and roll cu mine într-un stil de-a dreptul sălbatic, așa că m-am pomenit azvârlită de colo-colo prin încăpere, cu un rânjet înțepenit pe figură, cu capul bălăbănindu-mi-se ca unei păpuși de cârpă care e regulată.

După una ca asta, nu am mai putut pur și simplu să suport atmosfera.

— O să trebuiască să plec, i-am șoptit eu lui Giles.

— Știu, a zis el pe un ton conspirativ. Să te conduc înapoi la colibă?

Am reușit să-l fac să mă lase în pace și în cele din urmă m-am strecurat pe pietrișul aleii în pan-tofiorii mei cu toc înalt și m-am cufundat recunoscătoare chiar și în patul acela înfiorător de neconfortabil. Probabil că în clipa asta Mark se strecoară în pat împreună cu Rebecca. Aș vrea să fiu oriunde, numai aici nu: la sărbătoarea verii de la Clubul Rotary din Kettering, la ședința de dimineață a postului Sit Up Britain, la sala de sport. Dar e vina mea. Eu am decis să vin.

duminică, 13 iulie.

O sută patruzeci și patru de kilograme și treizeci și unu de grame, unități de alcool: 0, țigări: 12 (toate pe furiș), persoane salvate din accidente

acvatic: I, persoane care ar fi trebuit salvate din sus-nu-mitele accidente acvatic, dar care au fost lăsate să stea în apă și să li se încrețească pielea: 1
O zi bizară, care te poate pune pe gânduri.

După micul dejun, am hotărât să evadez și m-am dus să dau o tură prin grădina cu ochiuri de apă, care era foarte drăguță, cu râulețe care curgeau printre maluri pline de verdeață, pe sub mici podețe de piatră înconjurate de tufe, dincolo de care se zărea câmpia. M-am așezat pe un podeț de piatră, cu ochii la un râuleț, și mă gândeam că nimic din ceea ce se petrece în jurul nostru nu contează, pentru că întotdeauna va exista natura, când am auzit deodată, de dincolo de tufe, niște voci apropiindu-se.

— cel mai prost șofer din lume. Mama îi spune mereu să. corecteze dar. nici cea mai vagă idee cum să. țină direcția. A pierdut reducerea la asigurarea auto pentru bună conduită în trafic, asta cu vreo patruzeci și cinci de ani în urmă, și nu a mai obținut-o niciodată de atunci.

Era Mark.

— În locul mamei, eu, unul, aș refuza să mă urc în mașină cu el, dar ei nu vor să se despartă. E de-a dreptul încântător.

— O, ce-mi place chestia asta! Rebecca!

— Dacă aș fi măritată cu cineva pe care l-aș iubi, mi-ar plăcea foarte mult să fiu cu el tot timpul.

— Chiar așa? a întrebat el cu entuziasm, după care a continuat: Cred că, pe măsură ce trec anii, te. există pericolul ca, dacă ai fost singur multă vreme, să te pomenești atât de prins în rețeaua prietenilor - lucru valabil mai ales în cazul femeilor - încât abia dacă rămâne loc în viața ta pentru un bărbat, mai ales din punct de vedere afectiv, pentru că prietenele și părerile exprimate de ele devin punctele principale de referință.

— O, sunt într-unul de acord. În ce mă privește, țin foarte mult, evident, la prietenele mele, dar ele nu se află în capul listei mele de priorități.

Mda, mie-mi spui? am gândit.

S-a lăsat tăcerea, dar Mark a început din nou:

— Și toată aiureala asta cu psihologia aplicată - toate regulile astea mitice de comportament pe care se presupune că trebuie să le urmezi. Și faptul că știi sigur că fiecare mișcare îți este disecată de un comitet întreg de prietene, în conformitate cu vreun cod uluitor de conduită pescuit de prin nu știu ce carte - Budismul în ziua de astăzi, sau Venus și Buddha se regulează, sau Coranul. Ajungi să te simți un fel de cobai cu urechea cuiva lipită pe spinare!

Am strâns cu putere cartea pe care o aveam în mâini, inima-mi zvâcnea să-mi spargă pieptul. Nu se putea ca asta să fie ideea lui despre ceea ce se petrecuse cu mine!

Dar Rebecca a continuat să bată câmpii:

— O, sunt într-unul de acord, a făcut ea frumos. Eu, una, nu am timp de așa ceva. Când îmi dau seama că iubesc pe cineva, nimic nu-mi mai stă în cale. Nimic. Nici prieteni, nici teorii, îmi urmez pur și simplu instinctul, îmi urmez inima, a încheiat ea cu o vocișoară diafană de zâna florilor-copilul naturii.

— Ai tot respectul meu pentru asta, i s-a adresat Mark cu voce blândă. O femeie trebuie să știe în ce crede, altfel cum poți tu să crezi în ea?

— Și, mai presus de toate, trebuie să aibă încredere în bărbatul ei, a mai zis Rebecca, folosind o voce rezonantă, cu respirație controlată, ca o actriță afectată recitind Shakespeare.

S-a lăsat o nouă tăcere chinuitoare, îmi venea să mor pur și simplu, să mor, împietrită de groaza că acum poate se sărutau.

— Bineînțeles, i-am spus toate astea lui Jude, a început din nou Rebecca. Era atât de preocupată de tot ce îi spusese Bridget și Sharon, care o băteau la cap să nu se mărite cu Richard - iar el e un tip extraordinar —, dar i-am spus: „Jude, urmează-ți inima”.

Am făcut ochii mari și am urmărit cu privirea o albină care trecea în zbor, ca să mă asigur că sunt în toate mințile. Nu se poate ca Mark să se declare, umil respectuos, de acord cu așa ceva!

— Ăăă, mda, a zis el cam cu îndoială în voce. Păi, nu sunt prea sigur.

— Giles pare foarte atras de Bridget! a virat-o iute Rebecca, simțind că a cam luat-o pe arătură.

S-a lăsat tăcerea. După care Mark a întrebat, cu un glas nefiresc de pițigăiat:

— A, da? Și. și e reciproc?

— O, doar o știi pe Bridget, a zis Rebecca pe un ton evaziv. Jude zice că o mulțime de inși sunt morți după ea - draga de Jude, începusem eu să gândesc - dar, în fine, Bridget este, ca să spun așa, atât de aiurită, încât nu poate rămâne mult timp cu cineva.

— Serios? a intervenit rapid Mark. Deci au mai fost și.

— O, cred că. știi tu. dar e atât de obsedată de normele alea despre metodele de rendez-vous, sau ce-or fi ele, încât nimeni nu e destul de bun pentru ea.

Nu-mi puteam da seama ce se petrece. Poate Rebecca încerca să-l facă să nu se mai simtă vinovat în ce mă privește.

— Zău? a întrebat din nou Mark. Deci, ea nu e.

— O, uite colo, o rățușcă! A, uite, mai multe rățuște! Și sunt și o mamă și un tată. O, ce moment perfect, absolut perfect! O, hai să mergem să ne uităm!

Ei s-au îndepărtat, iar eu am rămas acolo, cu mintea răvășită, abia respirând.

După-amiază s-a lăsat o arșiță de fierbea și aerul, așa că toată lumea s-a retras sub un arbore, la malul lacului. Era o scenă idilică, pastorală: un pod vechi de piatră peste apă, sălcii plecate peste malurile acoperite de verdeață. Rebecca era de-a dreptul triumfătoare:

— O, cât este de minunat! Nu-i așa, oameni buni? Nu-i așa că e minunat?

Nigel Grăsanul de la biroul lui Mark se prostea făcând scheme cu mingea pe malul lacului, și burta imensă i se zguduia în lumina puternică a soarelui. A mai făcut o pasă, a scăpat mingea și a căzut grămadă, cu capul înainte, drept în apă, cu care ocazie a iscat un val uriaș.

— Ssupeeeerb! a râs Mark. O lipsă de pricepere de-ți taie răsufierea, nu alta.

— Încântător, nu? am zis eu apatic către Shaz. Aproape că te aștepti să vezi lei stând laolaltă cu niște mieluși.

— Lei, Bridget? a întrebat Mark.

Am tresărit. El stătea exact în partea cealaltă a grupului și mă privea printr-un spațiu rămas între ceilalți, cu o sprânceană ridicată.

— Păi, ca în psalmul ăla al nu știu câtelea, am explicat eu.

— Aha, a zis el. Avea în ochi expresia aceea binecunoscută, din vremea când obișnuia să mă tachineze. Sau te refereai la „Leii din Longleat”⁴⁴?

Rebecca a sărit brusc în picioare.

— Am de gând să sar de pe pod!

Și-a rotit privirea împrejur cu o expresie de triumf amestecat cu nerăbdare. Noi eram îmbrăcați cu toții în șorturi sau fuste lejere, ea însă era goală, cu excepția unui șnuruleț subțirel din material plastic maro marca Calvin Klein pe post de costum de baie.

— De ce? a întrebat Mark.

— Pentru că atenția generală a deviat din direcția ei timp de cinci minute, mi-a șoptit Sharon.

— Așa făceam când eram copii! E extraordinar!

— Dar apa e foarte mică, a zis Mark.

Avea dreptate. Se vedea jumătate de metru de noroi de jur-împrejurul lacului.

— Nu, nu. Mă pricep la asta. Sunt foarte curajoasă.

— Nu cred că e bine să sari, Rebecca, a zis Jude.

— Știi ce fac, sunt hotărâtă! a replicat ea, s-a ridicat cu o ușoară arcuire, și-a pus niște papucei Prada și a pornit cu un mers de felină spre pod. Din fericire, un smoc de iarbă amestecat cu noroi i se prinsese de fesa dreaptă, ceea ce a fost de mare efect, în timp ce noi o priveam, și-a scos papucii și s-a urcat pe marginea parapetului.

Mark s-a ridicat în picioare și a privit îngrijorat spre apă, apoi spre pod.

— Rebecca, a zis el. Nu cred că e cazul să.

— Nici o problemă, mă bazez pe discernământul meu, a făcut ea pe un ton jucăuș și și-a dat părul pe spate. După care s-a uitat în sus, și-a ridicat brațele, a făcut o pauză încărcată de dramatism și a sărit.

Toată lumea s-a holbat la ea când a atins apa. Apoi a venit momentul când ar fi trebuit să-și facă apariția la suprafață. Nu și-a făcut-o. Mark s-a repezit spre lac exact în momentul în care ea și-a scos capul din apă urlând.

El a plonjat în lac, la fel și alți doi tineri. Am băgat mâna în sacoșă după telefonul mobil.

Au tras-o până unde era apa mai mică și, în cele din urmă, după multe scâlâmbăieli și plânsete, Rebecca a ieșit schiopătând pe mal, sprijinită de Mark și Nigel. Era limpede că nu pățise nimic grav.

M-am ridicat și i-am dat prosopul meu.

— Să chem salvarea? întrebasesm așa, în glumă.

— Da. da.

Toată lumea s-a adunat în jurul ei și se zgâia la piciorul rănit al gazdei, își putea mișca degetele cu unghiile date cu oje Rouge Noir la salonul de pedichiură, ceea ce era bine.

Până la urmă am găsit numărul de telefon al medicului ei, l-am format, am aflat de pe mesajul robotului de la cabinetul lui unde putea fi găsit în weekend, am format și numărul respectiv, după care i-am dat telefonul Rebeccăi.

Ea a vorbit cu doctorul pe larg și și-a tot mișcat piciorul conform instrucțiunilor date de el, totul acompaniat de nenumărate văicăreli, dar în cele din urmă s-a căzut de acord că nu avea nimic rupt, nici măcar scrântit, ci doar ușor julit.

— Unde e Benwick? a întrebat Nigel în timp ce se ștergea la rândul lui cu prosopul, după care s-a servit cu un pahar enorm de vin alb de la gheață.

— Da, chiar așa, unde e Giles? a vrut să știe Louise Barton-Foster. Nu l-am văzut toată dimineața.

— Mă duc eu să-l caut, m-am oferit, fericită să pot scăpa de priveliștea de iad pe care mi-o oferea Mark frecând glezna delicată a Rebeccăi.

A fost foarte plăcut să intru în holul răcoros de la intrare, din care pornea o scară maiestuoasă. Holul era decorat cu un rând de statuete pe socluri din marmură, cu covoare orientale așternute pe podeaua din lemn de esență moale și cu încă un blazon enorm deasupra ușii.

— Giles? am strigat eu, iar vocea mi-a reverberat în nenumărate ecouri. Giles?

Nu a răspuns nimeni. Nu aveam nici cea mai vagă idee în ce cameră ar putea fi, așa că am pornit-o în sus pe treptele cele maiestuoase.

— Giles!

Am aruncat o privire într-una dintre camere și am văzut un pat enorm sculptat în lemn de stejar, cu un baldachin cu perdeluțe. Camera era zugrăvită toată în roșu și avea vedere directă spre lac, acolo unde avusese loc incidentul. Rochia roșie pe care o purtase Rebecca la cină atârna de oglindă. M-am uitat la pat și am simțit că încasez un pumn drept în stomac. Acolo, pe cuvertură, împăturiți cu grijă, erau boxerii cu emblema echipei Newcastle United pe care-i făcusem cadou lui Mark de Ziua Îndrăgostiților.

Am ieșit din cameră în goana mare, m-am sprijinit cu spatele de ușă și am rămas acolo trăgându-mi răsuflarea. Apoi am auzit un geamăt.

— Giles? am zis. Nimic. Giles? Sunt eu, Bridget. Geamătul s-a auzit din nou.

Am pornit de-a lungul coridorului.

— Unde ești?

— Aici.

Am deschis o ușă. Camera era zugrăvită într-un verde scârbos, arăta de-a dreptul oribil, ticsită de piese enorme de mobilier de culoare mohorâtă. Giles zăcea pe spate, cu capul căzut într-o parte și scotea un geamăt ușor, cu telefonul lângă el, scos din furcă.

M-am așezat pe pat, el a întredeschis ochii, după care i-a închis la loc. Ochelarii îi atârnavu câș pe față, așa că i-am scos.

— Bridget.

Ținea în mână un flacon de pastile. I le-am luat din mână. Somnifere.

— Câte ai înghițit? I-am întrebat eu și I-am luat de mână.

— Șase., sau patru.

— Când?

— Nu de mult. cam. nu de mult.

— Încearcă să vomیți, i-am zis eu, pentru că știam că celor care înghit prea multe medicamente li se fac spălaturi stomacale.

Ne-am dus împreună la baie. Ca să fiu sinceră, ce a urmat nu a fost deloc agreabil, dar i-am dat să bea multă apă și pe urmă s-a prăbușit la loc pe pat și a început să plângă încetișor, ținându-mă de mână. O sunase pe Veronica, nevastă-sa, am aflat eu printre sughițuri de plâns, în timp ce îl mângâiam pe cap. Giles își pierduse total autocontrolul și o implorase să se întoarcă acasă, așa că aruncase în vânt toate eforturile pline de demnitate depuse în cursul ultimelor două luni pentru normalizarea relațiilor dintre ei. În acel moment, ea îl anunțase că este hotărâtă să divorțeze, iar pe el îl cuprinsese disperarea, lucru pe care îl înțelegeam pe deplin. După cum i-am mărturisit și lui, ceea ce i se întâmplase era îndeajuns de grav pentru a face pe oricine să ia somnifere.

S-au auzit pași pe coridor, o bătaie în ușă, apoi Mark și-a făcut apariția în cadrul ușii.

— Vrei tu să-l suni din nou pe doctor? am zis eu.

— Ce a luat?

— Temazepam. Vreo jumătate de duzină. A vomat.

A ieșit pe coridor. Au urmat alte voci. După care am auzit-o pe Rebecca spunând: „O, pentru numele lui Dumnezeu!”, pe Mark încercând să o potolească, apoi alte voci înăbușite.

— Vreau doar ca totul să se termine odată. Nu mai vreau să mă simt în halul ăsta. Vreau să se termine odată toate astea, a gemut Giles.

— Nu, nu, am zis eu. Trebuie să ai speranța și încrederea că toate se vor termina cu bine, și atunci așa o să se și întâmple.

S-au auzit din nou pași și voci în casă. Apoi Mark a reapărut.

Mi-a adresat un mic zâmbet.

— Îmi cer scuze.

Apoi a redevenit serios:

— O să-ți revii cât de curând, Giles. Ești pe mâini bune. Doctorul vine în cincisprezece minute, dar zice că nu e cazul să te alarmezi. Dar tu te simți bine? m-a întrebat apoi pe mine.

Am dat afirmativ din cap.

— Te descurci grozav, a zis el. Ești o variantă mai atrăgătoare a lui George Clooney. Vrei să rămâi tu cu el până vine doctorul?

Până când a terminat doctorul cu consultarea și tratarea lui Giles, jumătate din oaspeți păreau să fi plecat deja. Rebecca stătea cu un aer plouat în holul ei aristocratic, cu un picior în sus, de vorbă cu Mark, iar Shaz era în fața ușii cu o țigară în gură, cu ambele noastre bagaje gata împachetate.

— Câtă lipsă de respect, zicea Rebecca. Ne-a stricat tot weekendul! Oamenii ar trebui să fie puternici și hotărâți, e un gest așa, de. de slăbiciune și de egoism. Nu sta așa, fără să spui nimic, nu crezi că am dreptate?

— Cred că ar trebui să. vorbim despre asta mai târziu, a zis Mark.

După ce Shaz și cu mine ne-am luat rămas-bun, în vreme ce ne puneam bagajele în mașină, Mark a venit la noi.

— Felicitări, a lătrat el. Scuze, a continuat apoi. O, Doamne, am zis-o ca un sergent-major. Tot ce s-a petrecut m-a cam afectat. Ai fost nemaipomenită acolo cu. cu. În fine, cu amândoi.

— Mark! a zberat Rebecca. Mi-a căzut bastonul.

— Aport! i-a zis Sharon.

Preț de o fracțiune de secundă pe fața lui Mark s-a întipărit o expresie de jenă dureroasă, după care și-a revenit:

— Ei, mă bucur că v-am revăzut, fetelor, conduceți cu atenție.

După ce am demarat, Shaz s-a hlizit întruna la ideea că Mark va fi silit să-și petreacă tot restul vieții alergând după fundul Rebeccăi, supunându-se ordinelor ei și aducându-i bastoanele ca un cățeluș, dar prin mintea mea se derula fără încetare conversația pe care o auzisem din dosul tufelor.

Marte și Venus la gheana de gunoi luni, 14 iulie.

Cincizeci și opt de kilograme și nouăzeci și nouă de grame, unități de alcool: 4, țigări: 12 (nu mai reprezintă o prioritate), calorii: 3 752 (mă pregătesc de cură de slăbire), cărți de psihologie aplicată pregătite pentru gheana de gunoi: 47.

8 a.m. Sunt în mare dilemă. Nu se poate ca citirea unor cărți de psihologie aplicată spre a-mi îmbunătăți relația să mi-o fi distrus pe de-a-ntregul. Am impresia că eforturile mele de o viață au eșuat. Iar dacă am învățat vreodată ceva din cărțile astea de psihologie aplicată, este cum să mă eliberez de trecut și să merg mai departe.

Pe punctul de a fi aruncate:

Ce vor bărbații.

Cum gândesc bărbații și ce simt ei.

De ce își închipuie bărbații că vor ceea ce își închipuie că vor.

Regulile ignorând regulile.

Nu acum, iubito, mă uit la meci.

Cum să cauți și să găsești iubirea pe care o dorești.

Cum să găsești iubirea pe care o dorești fără să o cauți.

Cum să afli că dorești iubirea pe care n-ai căutat-o.

Fericită că ești celibatară.

Cum să faci să nu mai fi celibatară.

Dacă Buddha ar fi avut o parteneră.

Dacă Mahomed ar fi avut o parteneră.

Dacă Iisus ar fi avut-o parteneră pe Afrodita.

Drumul încheiat de Ben Okri (nu e tocmai psihologie aplicată, dar, oricum, nu cred că voi citi vreodată tâmpenia asta).

Așa. Toate astea pleacă direct la gheană, plus celelalte treizeci și două. Și totuși. Nu mă pot îndura să arunc Calea mai puțin bătută și Poți să îți refaci

viața. Unde în altă parte aş putea găsi îndrumarea spirituală de care am nevoie pentru a înfrunta problemele vieții în această epocă modernă, dacă nu în cărțile de psihologie aplicată? Deși poate ar trebui să le donez Societății Oxfam. Ba nu. Nu trebuie să distrug și relațiile dintre alți oameni, mai ales ale acelor din lumea a treia. Aș face mai mult rău decât marile companii producătoare de tutun.

Probleme:

Gaură în peretele apartamentului.

Finanțe în minus din cauza celei de-a doua ipotecă pentru plată gaură din peretele apartamentului.

Iubit care și-a găsit Altă Femeie.

Nu vorbesc cu bună prietenă din cauză că ea se duce în vacanță împreună cu iubit și Altă Femeie.

Serviciu de rahat, dar necesar din cauză de a doua ipotecă pentru plată gaură din peretele apartamentului.

Mare nevoie de vacanță din cauză de iubit/ prietene/găuri în peretele apartamentului/ crize profesionale și financiare, dar nu am cu cine mă duce în vacanță. Tom se întoarce la San Francisco. Magda și Jeremy se duc în Toscana împreună cu scârba de Rebecca și probabil că Jude și Ticălosul Richard se duc și ei acolo. Shazzer răspunde mereu evaziv, așteaptă de bună seamă să afle dacă Simon o să fie de acord să meargă pe undeva cu ea, chiar și într-un loc dotat cu paturi ne-gemene (dar nu mai înguste de un metru jumate), în speranța că el o să se poată strecura într-al ei.

De asemenea, nu am bani de vacanță din cauza crizei financiare provocate de gaura din peretele apartamentului.

Nu. N-am de gând să dau dovadă de slăbiciune. Prea m-am lăsat trasă când într-o parte, când în alta de ideile tuturor. Gata. Toate. Cărțile. Pleacă. La. Ghenă. O. Să. Stau. Pe. Propriile-mi. Picioare.

8:30 a.m. Apartamentul meu a fost curățat de toate cărțile de psihologie aplicată. Mă simt golită și plutind în derivă spirituală. Dar ceva informații trebuie să-mi fi rămas prin căpățână.

Principii spirituale reținute din studierea tratatelor de psihologie aplicată (fără legătură cu bărbații):

1. Importanța gândirii pozitive, cf.: Inteligența afectivă, Încrederea afectivă, Calea mai puțin bătută, Cum să elimini celulita de pe coapse în treizeci de zile, Evanghelia după Luca, capitolul 13.

2. Importanța actului iertării.

3. Importanța ideii de a te lăsa dus de val și instincte, în loc să încerci să-ți organizezi și ordonezi toate acțiunile.

4. Importanța încrederii în sine.

5. Importanța sincerității.

6. Importanța ideii de a te bucura de clipa de față, în loc să-ți închipui te miri ce și să regreți fapte trecute.

7. Importanța faptului de a nu fi obsedată de cărți de psihologie aplicată.

Așa că soluția ar fi:

1. Să mă gândesc ce mult îmi place să scriu liste de probleme și de soluții spirituale, în loc să-mi tot planific viitorul și.

Vai! Vai! E 8:45! O să lipsesc de la ședința de dimineață și n-o să am timp de-un cappuccino.

10 a.m. La serviciu. Slavă Domnului că am aici cappuccino să mă ajute să depășesc criza iscată de infernală încercare de a-mi cumpăra un cappuccino când întârzii la birou. E de-a dreptul bizar cum cozile astea la cappuccino conferă unor întregi zone ale Londrei imaginea unei țări răvășite de război sau de comunism, cu oameni care stau răbdători la cozi enorme, aidoma acelor care așteaptă pentru o pâine în Sarajevo, și asta în vreme ce alții transpiră de zor râșnind și prăjind cafea, agitând și zornăind recipiente de metal pline de zaț și spumă de frișcă. E ciudat cum oamenii au tot mai puțină răbdare să aștepte pentru lucruri pentru care ar trebui să aștepte, dar au nesfârșită răbdare când e vorba de acest unic produs: e ca și cum în lumea asta modernă, plină de cruzime, cafeaua este singurul lucru în care omul se poate încrede și pe care se poate baza și. Vai!

10:30 a.m. La toaletă, la serviciu. Richard Finch tocmai zbiera la mine.

— Hai, Bridget, nu te sfii, a tras marele babuin un răget în auzul tuturor, în vreme ce mesteca gumă și mădularele-i tresăltau scăpate de sub control, într-un fel de-acum evident provocat de frenezia post-doză cocaină. Când pleci?

— Ăăă, am făcut eu, în speranța că o s-o pot întreba mai târziu pe Patchouli unde anume.

— N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc, nu-i așa? E de-a dreptul incredibil. Când îți iei concediu? Dacă nu completezi acum tabelul, nu-ți mai iei nici un concediu.

— O, mmm, ăăă, am îngânat eu buimacă.

— Nu scrii în tabel, n-ai să pleci defel!

— Da, sigur, ăăă, trebuie doar să mă gândesc puțin la ce dată plec, i-am răspuns printre dinții încleștați.

Imediat ce s-a terminat ședința, am ieșit ca din pușcă din birou și m-am dus la toaletă să trag o țigară încurajatoare. Nici nu contează că sunt singura persoană din tot biroul care nu-și ia concediu. Zău că nu contează. Asta nu înseamnă că sunt o paria din punct de vedere social. Absolut, în universul meu, toate sunt în regulă. Chiar dacă trebuie să refac reportajul despre mamele purtătoare.

6 p.m. Am avut parte de o zi de coșmar, pentru că m-am chinuit să aduc în birou niște femei care să vorbească despre grețurile provocate de dezvoltarea zigotului. Ideea de a mă întoarce în apartamentul care arată ca un șantier mi se pare insuportabilă. Este o după-amiază splendidă, calmă și însorită. Poate o să mă duc să mă plimb prin Hampstead Heath.

9 p.m. Incredibil. Incredibil. Am dovada faptului că dacă nu te mai iei la trântă cu viața în încercarea de a pune tu ordine în toate de una singură și dacă urmezi o cale firească, plină de idei pozitive, ca-n filosofia Zen, soluțiile încep să apară. Tocmai mă plimbam pe aleea care duce spre partea de sus a parcului Hampstead Heath și mă gândeam ce fantastic arată Londra în timpul

verii, cu oameni care se relaxează după o zi de muncă și se întind la soare, când deodată privirea mi-a fost atrasă de un cuplu care părea foarte fericit: ea stătea întinsă pe spate, cu capul pe stomacul lui, iar el zâmbea și o mângâia pe păr în timp ce stăteau de vorbă. Ceva în aspectul lor mi s-a părut familiar. Când m-am apropiat, am văzut că erau Jude și Ticălosul Richard.

Mi-am dat seama că nu îi văzusem niciodată până atunci singuri – și asta, evident, pentru că dacă aș fi fost eu de față, nu ar mai fi fost ei înșiși. Deodată, Jude a izbucnit în râs la ceva spus de Ticălosul Richard. Părea extrem de fericită. Am ezitat și m-am întrebat dacă e cazul să înaintez sau să mă întorc din drum, când Ticălosul Richard mi s-a adresat:

— Bridget?

Am înțepenit locului, în vreme ce Jude și-a ridicat privirea și a pufnit într-un mod prea puțin agreabil.

Ticălosul Richard s-a ridicat în picioare și s-a scuturat de iarbă.

— Bună, îmi pare bine să te văd, Bridget, a zis el și mi-a zâmbit.

Mi-am dat seama că până acum nu îl văzusem decât la reuniuni sociale organizate de Jude, când eu eram flancată de Shazzer și de Tom, iar el era morocănos și plin de resentimente.

— Mă duc să cumpăr niște vin, stai și tu de vorbă cu Jude. Ei, haide, haide, că doar nu te mănâncă.

După ce el a plecat, Jude mi-a zâmbit cam strâmb.

— Să știi că nu-mi pare deloc bine să te văd.

— Nici mie nu-mi pare bine să te văd, am zis eu țâfnoasă.

— Mă rog, vrei să stai jos?

— Bine, am zis eu și m-am așezat pe pled, moment în care ea mi-a ars o palmă pe umăr, mai să cad lată pe burtă.

— Mi-a fost dor de tine, a zis ea.

— Pliscul, am zis eu cam cu jumătate de gură. Cât pe ce să mă podidească lacrimile.

Jude și-a cerut iertare pentru că fusese insensibilă în episodul legat de Rebecca. A zis că se simțise în al nouălea cer văzând că există o persoană mulțumită că ea se mărită cu Ticălosul Richard. Am aflat că până la urmă ea și Ticălosul Richard nu merg în Toscana împreună cu Mark și Rebecca, deși fuseseră invitați, pentru că Ticălosul Richard spusese că nu vrea ca o maniacă în manevre sociale să-i comande unde să se ducă și că preferă să meargă undeva doar ei doi. M-am pomenit fără să vreau nutrind calde sentimente față de Ticălosul Richard. Am spus că-mi pare rău că ne-am certat din cauza unei asemenea prostii, precum povestea aia cu Rebecca.

— N-a fost deloc prostie. A fost ceva foarte dureros pentru tine, a zis Jude.

Pe urmă mi-a spus că nunta va avea loc cu ceva întârziere, pentru că totul era atât de complicat, dar că voia în continuare ca eu și Shaz să-i fim domnișoare de onoare.

— Dacă vrei, a adăugat ea cu sfială. Știi că nu-l agreezi.

— Îl iubești cu adevărat, nu-i așa?

— Da, a zis ea fericită. Apoi a arborat o expresie îngrijorată: Dar nu știu dacă e bine ceea ce fac. După cum se spune în Calea mai puțin bătută, iubirea nu e ceva ce simți, ci mai degrabă ceva ce te hotărăști să simți. La fel, în Cum să găsești iubirea pe care o dorești, zice că dacă vrei să ai partener pe cineva care nu-și câștigă singur existența și acceptă ajutor financiar din partea părinților, înseamnă că nu este cu adevărat independent și relația nu o să fie de durată.

Dar ce-mi umbla mie prin cap era melodia aceea pe care o cânta Nat King Cole și pe care tata o asculta în magazie astă iarnă: „Cel mai grozav”.

— Și mai cred că e un drogat, pentru că fumează iarbă, iar drogații nu pot fi parteneri de încredere. Psihiatrul meu zice că.

„e să înveți să iubești și să fii iubit”.

— nu ar mai trebui să am o relație cel puțin un an de-acum înainte, pentru că sunt obsedată de relațiile cu oricine, îi dădea Jude înainte. Și-apoi, tu și Shaz sunteți de părere că nu-i decât un futangiu. Bridge? Mă ascuți?

— Da, da, iartă-mă. Dacă ție ți se pare că e bine, atunci fă-o.

— Exact, a zis Ticălosul Richard care apăruse brusc lângă noi și ne domina de la înălțimea lui, cu o alură de Bacchus, cu o sticlă de Chardonnay și două pachete de țigări Silk Cut în mână.

M-am distrat de minune cu Jude și Ticălosul Richard, după care ne-am îndesat tustrei într-un taxi și am plecat pe la casele noastre. Cum am ajuns, am sunat-o pe Shazzer și i-am povestit totul.

— O, a zis ea după ce am terminat de explicat miracolul Zen și cum devine treaba cu liniștea sufletească. Ăăă, Bridge?

— Ce-i?

— Vrei să mergem în vacanță împreună?

— Credeam că nu vrei să mergi cu mine.

— Ei, voiam doar să aștept până.

— Până ce?

— O, nimic. Dar, în fine.

— Shaz? am insistat eu.

— Simon pleacă la Madrid, și-a dat acolo întâlnire cu o fată pe care a cunoscut-o prin Internet.

M-am simțit imediat sfâșiată între mila pe care o resimțeam pentru Sharon, imensul entuziasm pentru că aveam cu cine merge în vacanță și vagul sentiment de regret că nu eram un arhitect de un metru optzeci și cinci echipat cu penis, în realitate înfățișarea mea fiind la depărtări astronomice de așa ceva.

— Puah! ăsta nu e altceva decât pashmanism. O să afle de bună seamă că tipa e de fapt un bărbat, am zis eu ca să o consolez pe Shazzer.

— În orice caz, a zis ea după o pauză în care am simțit imense vibrații de suferință propagate pe fir, am găsit niște zboruri fantastice spre Thailanda și costă numai două sute patruzeci și nouă de lire sterline, și am putea să mergem la Koh Samui și să trăim hippie, și totul ne-ar costa o nimica toată!

— Urraaa! am strigat eu. Thailanda! Putem să studiem budismul și să trăim niște epifanii spirituale.

— Da! a zis Shaz. Da! Și n-o să avem nimic de-a face cu nici un AFURISIT DE BĂRBAT.

Așa că, după cum se vede. O, sună telefonul. Poate e Mark Darcy! Miezul nopții. Telefonul era de la Daniel și vocea îi suna puțin altfel decât de obicei, deși, evident, era tot beat. Mi-a spus că este foarte deprimat, că lucrurile merg prost la serviciu și că îi pare rău de chestia cu Germania. S-a declarat de acord că, de fapt, mă pricep foarte bine la geografie și m-a întrebat dacă putem să luăm cina împreună vineri. Doar așa, ca să mai stăm de vorbă. Drept urmare, am zis da. Îmi pare f. b. că am procedat așa. De ce să nu-i fiu bună prietenă lui Daniel când are nevoie de ajutor? Omul nu trebuie să păstreze resentimente, ele nu fac decât să-l oprească în loc, deci omul trebuie să ierte.

Și, de asemenea, după cum s-a văzut în cazul lui Jude și Ticălosului Richard - oamenii se pot schimba, și-apoi, eu chiar fusesem de-a dreptul nebună după el.

Și mă simt și f. singură.

Și e vorba doar de o cină.

Și n-am de gând să mă culc cu el.

vineri, 18 iulie.

Cincizeci și șapte de kilograme și șaiszeci și trei de grame (excellent semn), tentative de achiziționat prezervative: 84, prezervative achiziționate: 36, prezervative utilizabile achiziționate: 12 (ceea ce ar trebui să fie suficient, cred. Mai ales că nu intenționez să le folosesc, de fapt).

2 p. m. Mă duc în pauza de prânz să cumpăr niște prezervative. Nu am de gând să mă culc cu Daniel, nici vorbă. Dar nu strică să fii pregătit.

3 p. m. Eșec total al expediției după prezervative. La început, mi-a făcut plăcere senzația neașteptată că aș fi utilizator de prezervative, întotdeauna, când activitatea mea sexuală este în impas, mă cuprinde tristețea când trec pe lângă rafturile cu prezervative, am senzația că o întregă felie din viață îmi este prohibită. Dar când am ajuns la raftul respectiv, am constatat că există o varietate uluitoare de prezervative: Ultra Safe „extra-fine”, Variety Pack „pentru mai multe variante” (cu poze incitante), Ultra Fine „lubrificate”, Gossamer „ușor lubrificate, fără (și urmează un cuvânt oribil și respingător) spermicid”. Cu elasticitate naturală pentru confort sporit (asta să însemne oare că e mai mare - dar dacă e prea mare?). M-am uitat furioasă pe sub sprâncene la toată gama asta de prezervative. Orice om și-ar dori, firește, să fie extra-fine, lubrificate și pentru confort sporit, și atunci de ce trebuie să alegi între toate astea?

— Pot să vă ajut cu ceva? a zis un farmacist băgăreț cu un rânjet atotștiutor.

Evident, nu aveam cum să-i spun că voiam un prezervativ, prea ar fi sunat ca și când as fi spus în gura mare: „Tocmai sunt pe punctul de a face sex”. Sau ca atunci când femeile gravide pășesc pe stradă de parc-ar spune: „Priviți cu toții, oameni buni, eu am făcut sex”. Industria asta a prezervativelor nu încetează să mă uluiască: însăși existența ei reprezintă recunoașterea virtuală a faptului că toată lumea face sex tot timpul (toată, în

afară de mine), în loc ca în continuare să se acrediteze ideea că nimeni nu face așa ceva, lucru care ar fi mai normal în societatea noastră, așa cum e ea.

Până la urmă, am cumpărat doar o cutie de pastile pentru dureri în gât.

6:10 p.m. E de-a dreptul enervant: am fost reținută la serviciu până la ora 6 p.m., iar acum s-a închis la farmacie și nu pot să-mi cumpăr prezervative. Ba nu, stai așa: mă duc la Tesco Metro. Acolo au cu siguranță, pentru că magazinul e frecventat în principal de celibatoizi năvalnici.

6.40 p.m. M-am plimbat încolo și-ncoace printre rafturile cu pastă de dinți, în cele din urmă, cuprinsă de disperare, m-am dus la o femeie care părea supraveghetoare și am întrebat-o în șoaptă, ca-ntre noi, fetele, cu un zâmbet cunoscător:

— Unde sunt prezervativele?

— O să primim, mi-a răspuns ea gânditoare. Peste vreo două săptămâni.

— Asta nu-mi folosește la nimic, îmi venea să urlu. Și astă-seară? Deși, evident, n-aveam de gând să mă culc cu el!

Ha! Soi-disant⁴⁵ magazin anume pentru celibatari. Hm!

7 p.m. Adineauri m-am dus la împușitul ăla de magazinaș din colț, unde toate costă dublu. Vedeam prezervativele dincolo de tejghea, înșirate lângă țigări și ciorapi cu portjartier, dar am hotărât să nu cumpăr, pentru că magazinul în întregul lui este prea sordid. Doresc să achiziționez prezervative dintr-un magazin curat și agreabil, gen Boots. Și vreau o variantă clară. Pur și simplu ceva de primă calitate și la capăt ca o tetină.

7:15 p.m. Tocmai m-a trăsnet o idee genială. O să mă duc la stația de benzină, o să stau la coadă și o să trag cu coada ochiului la prezervative, pe urmă. De fapt, nu trebuie să mă conformez acelor stereotipuri masculine demodate, conform cărora o femeie trebuie să fie avangardistă sau stricată dacă are prezervative, în fond, e o chestiune de igienă.

7:30 p.m. Ha, ha. Am făcut-o și pe-asta. A fost ușor. Am reușit chiar să pun mâna pe două pachete: unul Variety Pack (condimentul vieții) și un altul, pe care scrie: ușor, calitate ultralux cu îmbunătățiri, din latex, cu capăt lunguiet, pentru sensibilitate mărită. Farmacistul s-a uitat uimit la varietatea și calitatea prezervativelor pe care le-am cumpărat și părea ciudat de respectuos: probabil își închipuia că sunt profesoară de biologie sau așa ceva și cumpăr prezervative ca să predau te miri ce elevilor de școală.

7:40 p.m. Desenele foarte explicite de pe hârtiuța cu instrucțiuni m-au lăsat cu gura căscată și, supărător lucru, m-au trimis cu gândul nu la Daniel, ci la Mark Darcy. Hmmm. Hmmm.

7:50 p.m. Pun pariu că nu le-a fost ușor să decidă asupra mărimii mădularelor în desenele alea, și asta ca nu cumva vreun bărbat să se simtă deprimat sau hiperarogant. Marca Variety Pack e ceva de-a dreptul trăsnet: „Prezervativele mate sunt produse în culori vibrante pentru o distracție extra”. Distracție extra? îmi răsare brusc în minte imaginea extravagantă a unor cupluri cu organe genitale în culori vibrante, care hohotesc sexy și se

lovesc reciproc cu baloane. Cred că o să arunc aiuritul ăla de Variety Pack la gunoi. Așa, așa face bine să mă pregătesc. O, Doamne, sună telefonul.

8:15 p.m. Of, fir-ar să fie. Era Tom, care se plângea că nu-și găsește mobilul și are impresia că l-a lăsat la mine. M-a pus să-l caut peste tot, deși se făcuse deja târziu, dar nu l-am găsit și într-un final mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-l fi aruncat la ghenă împreună cu toate cărțile alea de psihologie aplicată și cu ziarele.

— Și n-ai putea să te duci să-l iei de acolo? a zis el încântat.

— Am întârziat la o întâlnire. N-aș putea să mă duc mâine?

— Dar dacă se golește ghenă între timp? În ce zi vin gunoierii?

— Mâine dimineață, am zis eu cu inima grea și cătrănită. Dar chestia e că noi avem ghene dintr-alea mari, comune, și nu știu în care dintre ele ar putea să fie.

În cele din urmă mi-am aruncat haina lungă de piele peste nimic altceva decât lenjeria intimă, mi-am tras niște teniși în picioare și am ieșit în stradă, să aștept până formează Tom numărul mobilului, ca să aud din care ghenă sună. Tocmai mă sprijineam de zid cu ochii pe ghene când am auzit o voce binecunoscută:

— Bună.

M-am întors pe călcâie și am dat nas în nas cu Mark Darcy.

Ochii i-au coborât pe corpul meu și mi-am dat seama că aveam lenjeria intimă - din fericire, în culori asortate - la vedere.

— Ce faci aici? m-a întrebat.

— Aștept să sune ghenă, am răspuns cu demnitate și m-am înfășurat mai strâns în haină.

— Înțeleg. A urmat o pauză, după care: Și, ăăă, aștepți de mult?

— Nu, am răspuns eu, alegându-mi cu grijă cuvintele. Cât se așteaptă de obicei.

Tocmai atunci una din ghene a început să sune.

— Aha, asta e pentru mine, am zis eu și m-am căznit să ajung la telefon.

— Dă-mi voie mie, te rog, a zis Mark, și-a pus jos servieta diplomat, a sărit - cu mare agilitate, așa putea să spun - pe zidul de lângă ghenă, și-a vârât mâna în gunoi și a extras mobilul.

— Telefonul lui Bridget Jones, a zis el în aparat. Da, bineînțeles, v-o dau numaidecât.

Mi l-a înmânat:

— E pentru tine.

— Cine-a fost ăla? a șuierat Tom isteric și excitat la culme. Ce voce sexy - cine era?

Am acoperit receptorul cu mâna.

— Îți mulțumesc foarte mult, i-am zis eu lui Mark Darcy, care tocmai ridica din ghenă un teanc de cărți de psihologie aplicată și le analiza cu o expresie buimacă întipărită pe figură.

— Cu plăcere, a spus el și a pus cărțile la loc în gunoi. ăăă.

S-a oprit o clipă, cu ochii la haina mea de piele.

— Ce e? am întrebat eu și inima-mi bătea să-mi spargă pieptul.

— O, nimic, voiam doar. ăăă. În fine, mi-a făcut plăcere să te văd. A ezitat o clipă, apoi a continuat: Mi-a făcut plăcere să te revăd.

A schițat o tentativă de zâmbet, după care a făcut stânga-mprejur și a început să se depărteze.

— Tom, te sun eu mai târziu, am zis în mobilul care se apucase să protesteze.

Inima-mi bătea să-mi explodeze, nu alta. Conform tuturor normelor de conduită recomandate în relațiile bărbat-femeie, ar fi trebuit să îl las pur și simplu să plece, dar îmi tot revenea în minte conversația pe care o auzisem accidental din dosul tufelor.

— Mark?

S-a întors și părea cuprins de emoție. Preț de o clipă ne-am uitat doar unul la altul în tăcere.

— Bună, Bridge! Ai de gând să vii la cină fără fustă?

Era Daniel, venise mai devreme și se strecurase în spatele meu.

L-am văzut pe Mark studiindu-l. Mi-a aruncat o privire lungă, îndurerată, apoi s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

11 p.m. Daniel nu îl zărise pe Mark Darcy, ceea ce era bine, dar și rău în același timp, pentru că, pe de o parte, nu am fost nevoită să îi explic ce căuta Mark acolo, dar, pe de altă parte, nu-mi puteam explica de ce mă simțeam atât de agitată, în clipa în care am intrat pe ușa apartamentului, Daniel a încercat să mă sărute. Mi s-a părut foarte straniu să nu îl doresc, după ce prăpădisem atâta timp anul trecut dorindu-l cu disperare și întrebându-mă de ce el nu mă dorește pe mine.

— O. K., O. K., a zis el și a ridicat mâinile cu palmele spre mine. Nici o problemă.

A turnat câte un pahar de vin pentru amândoi și s-a așezat pe canapea, iar picioarele lungi și zvelte i se profilau foarte sexy în blugi.

— Uite ce e, știu că te-am făcut să suferi și îmi pare rău. Știu că acum ești în defensivă, dar acum sunt alt om, zău că sunt altul. Hai, stai jos lângă mine.

— Mă duc doar să mă îmbrac ca lumea.

— Nu, nu. Vino încoace, a zis el și a bătut cu palma locul de lângă el de pe canapea. Ei, hai, Bridge, un deget nu pun pe tine, promit.

M-am așezat, dar mă simțeam nelalocul meu, m-am înfășurat mai bine în haină și mi-am pus mâinile una peste alta pe genunchi.

— Așa mai merge, a zis el. Ei, hai, acum bea un pic din asta și stai și tu liniștită.

Și-a trecut cu blândețe un braț pe după umerii mei.

— Mă obsedează felul în care te-am tratat. Este de neiertat.

Era așa de plăcut să mă atingă din nou cineva.

— Jones, a șoptit el tandru, micuța mea Jones.

M-a tras spre el și m-a făcut să-mi pun capul pe pieptul lui.

— N-ai meritat-o.

Vechiul și binecunoscutul miros al acelu trup mi-a pătruns în nări.

— Așa, hai să te țin puțin în brațe. Cred că acum ți-e mai bine.

Mă mângâia pe păr, mă mângâia pe gât, mă mângâia pe spate, a început să îmi scoată haina de pe umeri, mâna lui a luat-o în jos și, scurt, dintr-o mișcare, mi-a desfăcut sutienul.

— Încetează! am zis și am încercat să-mi trag la loc haina pe mine. Să fim serioși, Daniel.

Mai că mă pufnea râsul. Dar i-am văzut brusc expresia feței. El nu râdea.

— De ce? a întrebat el și mi-a tras cu brutalitate haina de pe umeri. De ce nu? Haide!

— Nu! am zis eu. Daniel, noi doi mergem doar să luăm cina. Nu vreau să te sărut.

S-a aplecat în față, a început să gâfâie, apoi s-a lăsat pe spate, cu ochii închiși.

M-am ridicat în picioare, mi-am tras haina la loc și m-am dus la masă. Când m-am uitat în spatele meu, l-am văzut pe Daniel cu capul în mâini și mi-am dat seama că plânge.

— Iartă-mă, Bridge. Nu mai sunt șef de birou. Perpetua a fost promovată în locul meu. Mă simt în plus și acum nici tu nu mă mai vrei. Nici o fată n-o să mă mai vrea. Nimeni nu vrea un bărbat de vârsta mea fără carieră.

M-am holbat uluită la el.

— Dar tu cum crezi că mă simțeam eu anul trecut? Când eram ultima amărâtă din biroul ăla și tu îți băteai joc de mine și mă făceai să mă simt o ratată?

— Ratată, Bridge?

Cât pe ce să mă apuc să-i explic teoria mea despre ratare, dar ceva m-a făcut să decid că nu merită osteneala.

— Cred că ar fi mai bine să pleci acum, i-am spus.

— Ei, haide, Bridge.

— Pleacă, i-am spus.

Hmm. În fine. O să mă detașez pur și simplu de toate chestiile astea. Mă bucur că plec în vacanță. Cât o să stau în Thailanda o să-mi pot curăța creierul de toate problemele astea legate de bărbați și o să mă concentrez asupra propriei persoane.

SÂMBĂTĂ, 19 IULIE.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame (de ce? Tocmai în ziua consacrată achiziționării de bikini, de ce?), gânduri nedeslușite despre Daniel: prea multe; perechi de bikini în care mi-a încăput fundul: 1, sutiene de costum de baie în care mi-a încăput pieptul: jumătate, gânduri deșucheate despre prințul William: 22, nr. de rânduri pe care am scris: „Prințul William și încântătoarea lui parteneră, domnișoara Bridget Jones, la Ascot” pe revista Hello!: 7.

6:30 p.m. Fir-ar al naibii, al naibii și iar al naibii. Am petrecut toată ziua în cabinele de probă de pe Oxford Street, canonindu-mă să-mi îndes pieptul în sutiene confecționate pentru femei care fie au sânii înghesuiți unul în altul

în mijlocul toracelui, fie au câte unul sub fiecare braț, așa că albeața pieptului care mi se revărsa peste sutien aducea cu spuma revărsată peste un pahar cu River Cafe Frittata. Soluția evidentă ar fi un costum de baie întreg, dar atunci o să mă întorc cu o burtă care e și-așa prea albă și fleșcăită, în total contrast cu restul corpului, care va fi bronzat.

Program de etape de parcurs în cadrul curei de slăbire pentru bikini: săptămâna întâi.

Duminică, 20 iulie: 58,5 kg.

Luni, 21 iulie: 58 kg.

Martți, 22 iulie: 57,5 kg.

Miercuri, 23 iulie: 57 kg.

Joi, 24 iulie: 56,5 kg.

Vineri, 25 iulie: 56 kg.

Sâmbătă, 26 iulie: 55 kg.

Urreea! Înseamnă că peste o săptămână o să obțin aproape greutatea dorită și, odată dimensiunile generale ajustate, nu-mi va rămâne decât să modific compoziția și plasamentul grăsimilor cu ajutorul exercițiului fizic.

Pe dracu'. N-o să-mi iasă nimic din toată socoteala asta. În fond, oricum o să stau în aceeași cameră și, probabil, o să dorm și în același pat cu Shaz. O să mă concentrez în schimb asupra spiritului. Și-apoi, Jude și Shaz trebuie să pice dintr-un moment în altul. Urreea!

Miezul nopții. O seară încântătoare. F. plăcut să fiu din nou împăcată cu fetele, deși Shaz a fost în așa hal de indignată la auzul episodului cu Daniel, că abia am oprit-o să sune la poliție ca să ceară arestarea lui pentru viol.

— Se simte în plus? I-auzi! bătea ea câmpii. Daniel este arhetipul perfect al masculului fin-de-millennium. Realizează deja că femeile sunt o rasă superioară. Realizează că el nu mai are nici un rol sau funcțiune, și atunci ce face, mă rog frumos? Recurge la violență.

— Ei, a încercat doar să o sărute, atâta tot, a zis Jude pe un ton ceva mai temperat, în timp ce răsfoia distrată revista What Marquee.

— Bah! Păi tocmai asta spuneam și eu. Bridge a avut baftă chioară că n-a dat năvală peste ea cu cagulă de terorist și n-a ras șaptesprezece oameni cu o mitralieră.

Tocmai atunci a sunat telefonul. Era Tom, suna ca să-mi mulțumească, ceea ce nu era surprinzător, pentru că i-am trimis mobilul acasă după toată tevatura cauzată de obiectul cu pricina. Dar Tom mai voia și numărul de telefon al mamei, pentru că probabil vedea în ea un soi suspect de melanj vulgar între Judy Garland/ Ivana Trump (chestie bizară, dacă e să-mi aduc aminte că abia anul trecut mama îmi debitase niște predici despre homosexuali la modul: „e vorba numai de lene, dragă. Nu vor să se ostenească să aibă relații cu sexul opus și basta” – dar, în fond, asta fusese anul trecut). M-a cuprins subit teama că Tom o s-o determine pe mama să cânte Non, je ne regrette rien îmbrăcată într-o rochiță cu pampoane, într-un club numit Pump, activitate cu care ea s-ar declara – în stilul ei naiv, dar egomaniacal – de acord, în ideea că e ceva care are de-a face cu comemorarea unor instalații antice din Cotswold Mill Houses⁴⁶.

— La ce-ți trebuie? I-am întrebat suspicioasă.
— Nu face parte dintr-un club literar?
— Habar n-am. Orice e posibil. De ce?
— Jerome simte că poeziile lui sunt gata pentru a fi prezentate publicului, așa că eu îi caut locuri de recital. A avut un recital de poezie săptămâna trecută în Stroke Newington și a fost senzațional.
— Senzațional? am zis eu și m-am schimonosit spre Jude și Shaz ca și când eram pe cale să vomit.

În final i-am dat lui Tom numărul de telefon al mamei, în pofida rezervelor, bănuind că mama ar cam avea nevoie de un nou divertisment acum, că Wellington plecase acasă.

— Ce-i cu toate cluburile astea literare? le-am întrebat eu pe fete după ce am pus receptorul jos. Mi se pare mie, sau au răsărit în tot locul? N-ar trebui să fim și noi într-unul sau două, sau o fi nevoie să fii Căsătorit Îngâmfat ca să te primească?

— Trebuie să fii Căsătorit Îngâmfat, a declarat Shaz fără drept de apel. Și asta pentru că mințile lor sunt golite în permanență de paternalismul ăsta. o, Doamne, ia uitați la prințul William.

— Ia să văd, a întrerupt-o Jude și i-a smuls din mână revista Hello! cu poza tânărului și zveltului flușturistic de viță regală.

Abia m-am stăpânit să nu smulg și eu revista. Deși, evident, aș dori să admir cât mai multe poze cu prințul William, preferabil cu el îmbrăcat în diverse obiecte vestimentare, îmi dau totuși seama că dorința mea denotă nu doar indiscreție, ci și nesăbuință. Nu pot, totuși, să-mi ignor senzația că în interiorul tânărului cerebel regal fermentează idei mărețe și credința că, atunci când va ajunge la maturitate, se va înălța precum un legendar cavaler al Mesei Rotunde, cu sabia în mână, și va ctitori o nouă și strălucită ordine a lucrurilor, care îi va face pe președintele Clinton și pe Tony Blair să pară niște domni purii și demodați.

— Cât de tânăr trebuie să fie un bărbat ca să fie „prea tânăr”? a întrebat Jude cu un aer visător.

— Să aibă vârsta pe care o poate avea fiul tău, a afirmat Shaz categoric, de parcă era literă de lege, ceea ce, dacă mă gândesc mai bine, probabil că și este, în funcție, sigur, de vârsta ta.

Tocmai atunci a sunat telefonul.

— A, bună, dragă. Ghici ce s-a întâmplat? Mama.

— Amicul tău, Tom - știi tu, ăla „homo” - ei bine, o să aducă un poet să ne citească versuri la clubul literar Lifeboat! O să ne citească poezii romantice. Ca lordul Byron! Nu că o să fie frumos?

— Ăăă, da? m-am bâlbâit eu.

— De fapt, nu e nimic ieșit din comun, a oftat ea cu un aer superior. Pe la noi trec des scriitori.

— Zău? Ca de exemplu?

— O, mulți, dragă. Penny e foarte bună prietenă cu Salman Rushdie. În fine, vii și tu, dragă, nu-i așa?

— Când are loc evenimentul?

— De vineri într-o săptămână. Una și cu mine o să gătim vol-au-vent picant cu felii de pui.

Am tresărit de o subită temere.

— Vin cumva și amiralul Darcy și Elaine?

— Ei, prostii! Băieții nu au voie să vină, prostuțo. Elaine vine, dar flăcăii apar mai încolo.

— Dar Tom și Jerome or să fie acolo.

— O, ei nu sunt băieți, dragă.

— Ești sigură că poeziile lui Jerome sunt genul de creație literară care să.

— Bridget. Nu înțeleg ce tot încerci să-mi spui. Doar nu ne-am născut ieri, alaltăieri. Și-apoi, scopul însuși al literaturii este exprimarea liberă. A, da, cred că vine și Mark mai târziu. Îi face testamentul lui Malcolm - nu se știe niciodată!

VINERI 1 AUGUST.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame (eșec total al curei de slăbire pentru bikini), țigări: 19 (ca supliment la cura de slăbire), calorii: 625 (n-are cum să fie prea târziu).

6:30 p.m. Aoleu și vai de mine! Plec mâine în Thailanda, n-am împachetat încă nimic și nu mi-am dat seama că recitalul de poezie „de vineri într-o săptămână” e chiar în astă-afurisită-de-seară. Nu vreau, nu vreau deloc să conduc până în Grafton Underwood. Este o seară caniculară, iar Jude și Shaz se distrează de minune la River Gafe. Deși, sigur, e important să ofer sprijin mamei, vieții amoroase a lui Tom, artei etc. E vorba de respectul față de tine însuși manifestat prin respectul față de ceilalți. De asemenea, faptul că voi fi obosită mâine când mă urc în avion nu contează, doar mă duc în vacanță. N-o să-mi ia mult timp să-mi fac bagajul, am nevoie doar de un minim de garderobă (doar vreo două schimburi de haine și un sarong!), și-apoi, împachetatul ocupă întotdeauna întreg timpul pe care i-l aloci, așa că cel mai bine va fi să îi aloc cât mai puțin posibil. Da! Vezi? Așa că o să le fac pe toate!

Miezul nopții. Tocmai m-am întors. Am ajuns f. târziu din cauza veșniciei confuzii create de indicatoarele de pe autostradă (dacă s-ar porni azi un război, n-ar fi bine să lăsăm indicatoarele acolo unde sunt, pentru ca, în acest fel, să-i zăpăcim definitiv pe nemți?). M-a întâmpinat mama, care purta un foarte bizar caftan maro de catifea, pe care îl considera, de bună seamă, asortat cu literatura.

— Ce mai face Salman? i-am întrerupt eu tirada de reproșuri pe teme de întârziere.

— O, am decis să facem pui în loc de somon⁴⁷, a replicat ea cu nasul pe sus și m-a condus dincolo de ușile din sticlă gravată în sufragerie, unde primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost un nou și de prost gust „blazon” deasupra șemineului: Hakuna Matata.

— Șșș, a făcut Una și, captivată, a ridicat un deget, impunând tăcerea.

Jerome Mofturosul, căruia inelul înfipt în sfârc i se contura deslușit prin vesta neagră mulată, stătea în picioare în fața colecției de pahare de cristal și

zbiera belicos: „Privesc coapsele lui tari, osoase, senzuale. Privesc, doresc, înșfac.” în direcția unui grup de cucoane din clubul literar Lifeboat, care ședeau pe scaune dispuse în semicerc, într-un stil care părea o reproducere a salonului din Hotel Regency. În partea cealaltă a camerei am văzut-o pe mama lui Mark Darcy, Elaine, care se străduia să-și stăpânească un zâmbet amuzat.

„Vreau, urla Jerome mai departe, îi înșfac coapsele tari, osoase, păroase. Trebuie să posed. Mă înalț, pătrund în.”

— Ei da! Sunt de părere că e absolut superb! a zis mama și a sărit în picioare. Vrea cineva niște vol-au-vent?

E uimitor cum cuconetul clasei de mijloc reușește să facă din orice un melanj specific ei, cum transformă întreg haosul și complicațiile acestei lumi într-o mixtură agreabilă, neprimejdioasă, ca la mămica acasă, la fel cum soluția de curățat face ca tot ce e în closet să devină roz-bombon.

— Oh, îmi place la nebunie slova scrisă și rostită! Mă eliberează total! se sclifosea Una adresându-i-se lui Elaine, în vreme ce Penny Husbands-Bosworth și Mavis Enderbury se tot foiau în jurul lui Jerome Mofturosul, să juri că era T. S. Eliot.

— Dar n-am terminat, s-a smiorcăit Jerome. Voiam să recit și Contemplații viscerale și Bărbații-găuri cavernoase.

În acel moment, s-a iscat mare hărmălaie.

— Dacă poți să-ți păstrezi firea când atâția-n jur și-o pierd/ Și asupra-ți toți aruncă vina lor și-apoi o șterg.

Erau tata și amiralul Darcy. Amândoi beți pulbere. O, Doamne. Mai nou, de câte ori îl văd pe tata, pare parfumat rău, de parcă, ciudat lucru, s-ar fi inversat relația normală tată-fică.

— Dacă poți să crezi în tine când toți se-n-doiesc de tine/ Și-ngăduitori te iartă de-ndoiala lor, știi bine, a urlat amiralul Darcy cu îndoită putere și a sărit pe un scaun, acțiune pentru care a primit ovații din partea doamnelor.

— Dacă poți s-aștepți și totuși nu te năruie-așteptatul, a adăugat tata, cu ochii aproape în lacrimi, și s-a sprijinit de amiral ca să nu cadă lat.

Duetul turmentat s-a apucat să citească întreaga poezie Dacă a lui Rudyard Kipling, în maniera lui Sir Laurence Olivier și a lui John Gielgud, spre enervarea mamei și a lui Jerome Mofturosul, care au început amândoi să șuiere care mai de care de furios.

— E tipic, tipic, tipic, a șuierat mama, în vreme ce amiralul Darcy, în genunchi, recita, bătându-se cu pumnul în piept: Sau mințit de ești vreodată și nu-i dai minciunii sfatul.

— Poezie retrogradă, colonialistă, a șuierat Jerome.

— inima.

— Și mai și rimează, în pizda mă-sii, a șuierat din nou Jerome.

— Jerome, nu permit rostirea unui asemenea cuvânt în casa mea, a șuierat la rândul ei mama.

— . nervii, a zis tata, după care s-a aruncat pe covorul gros, făcând-o pe mortul.

— Atunci de ce m-ai mai invitat? a șuierat Jerome deja șuierător.

—să-i faci să te asculte. a tunat amiralul.

— Chiar după ce arși de trudă se pierdură prin tumulte. a mârâit tata de pe covor,. Încât a sărit el în picioare cu brațele ridicate - să rămâi tu însuși, neavând nimic, afară/ De Voința care spune.: nu te-ncovoia, fii tare!

S-a pornit un ropot de aplauze și ovații aprobatoare din partea doamnelor, Jerome s-a năpustit afară trântind ușa, iar Tom s-a dus în mare grabă după el. M-am uitat disperată de jur-împrejurul camerei și când m-am uitat din nou spre ușă, am dat cu ochii de Mark Darcy.

— Ei da! Asta a fost de-a dreptul interesant! a zis Elaine Darcy și a venit să mi se alăture, în timp ce eu stăteam cu ochii-n pământ în încercarea de a-mi veni în fire. Poezia care-i unește pe toți, unii bătrâni, alții tineri, a continuat ea.

— Unii chercheliți, alții chibzuiți, am adăugat eu.

Când m-a auzit, amiralul Darcy s-a împleticit până la noi, cu volumul de poezii strâns la piept.

— Draga mea, draga mea, scumpetea mea, a zis el și s-a repezit spre Elaine. A, uite-o pe cum-o-cheamă, a zis el cu ochii ațintiți la mine. Minunat! A venit Mark, ăsta-i fiu-meu! A venit să ne ia, chibzuit ca un judecător. Veșnic singur, zău dacă pricep! a încheiat el.

S-au întors amândoi să-l privească pe Mark, care stătea la măsuța de doi bani pe care Una o cumpăraseră de ocazie și mângălea ceva, privegheat cu seriozitate de un delfin albastru de sticlă.

— Îmi scrie testamentul la o petrecere! Zău dacă pricep! Muncă, muncă și iar muncă! a tunat amiralul. A adus-o o dată cu el pe micuța aia, cum îi zicea, scumpo? Parcă Rachel? Sau Betty?

— Rebecca, a zis Elaine acru.

— Și ne-am pomenit că dispăre brusc. Îl întreb ce s-a ales de ea și în loc să răspundă, mormăie! Nu pot să sufăr oamenii care mormăie! N-am putut niciodată să-i sufăr.

— Ei, oricum, nu cred că era cu adevărat. a murmurat Elaine.

— De ce nu? De ce nu? Era cât se poate de bună! Zău dacă pricep! Se agită toată lumea veșnic, ba de una, ba de alta! Sper că voi, tinerele domnișoare, nu zburați mereu din floare-n floare, cum par să facă acești tineri domni!

— Nu, am zis eu cu obidă. De fapt, nouă, dacă iubim pe cineva, ne e foarte greu să ni-l scoatem pe acel cineva din cap după ce el și-a luat tălpășița.

S-a auzit un zgomot asurzitor de sticlă spartă în spatele nostru. Ne-am întors și am constatat că Mark Darcy dărmase delfinul albastru de sticlă, iar acesta antrenase în cădere o vază cu crizanteme și o poză înrămată, așa că acum pe covor era un talmeș-balmeș haotic de cioburi, flori și bucăți de hârtie - și peste toate trona hidosul delfin, rămas intact în chip miraculos.

S-a pornit un tămbălău de nedescris: mama și Elaine au dat năvală la fața locului, în vreme ce amiralul defila de colo-colo și răcnea să-și spargă plămâni, tata se chinuia să dea cu delfinul de pământ și urla întruna: „Să

scăpăm naibii de porcăria asta!", iar Mark își aduna grăbit hârțogăraia și se oferea să plătească toată paguba.

— Ești gata de plecare, tată? a murmurat Mark, cu o expresie foarte jenată.

— Nu, nu, mai încolo, m-am distrat de minune cu Brenda aici. Mai toarnă-mi, te rog, un pahar de Porto, fiule!

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare, timp în care Mark și cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Bună, Bridget, a spus Mark brusc. Hai, tată, cred că trebuie să plecăm.

— Da, hai să mergem, Malcolm, a zis Elaine și l-a luat afectuos de braț. Altfel o să dai la boboci aici, pe covor.

— Să dau la boboci, cum să dau la boboci, zău dacă pricep.

Cei trei și-au luat rămas-bun, iar Mark și Elaine l-au condus ușurel pe amiral spre ușă. l-am urmărit cu privirea simțindu-mă golită pe dinăuntru și năucă, dar tocmai atunci Mark și-a făcut din nou apariția și a venit spre mine.

— Ăă, mi-am uitat pixul, a zis el și și-a luat Mont Blanc-ul de pe măsuta de doi bani. Când pleci în Thailanda?

— Mâine dimineață. Aș fi putut să jur că o fracțiune de secundă păruse dezamăgit. Dar de unde știi tu că plec în Thailanda?

— În Grafton Underwood nu se vorbește despre altceva. Ai împachetat?

— Tu ce crezi?

— Nici măcar o pereche de chiloți, a răspuns el ironic.

— Mark! a zăbierat tatăl lui. Hai odată, băiete, parcă tu voiai neapărat să o luăm din loc.

— Vin, a răspuns Mark și s-a uitat peste umăr.

— Asta e pentru tine, mi s-a adresat el și mi-a înmânat o foaie mototolită de hârtie, după care mi-a aruncat o privire. ăă. pătrunzătoare și a plecat.

Am așteptat până când nu s-a uitat nimeni la mine, apoi am desfăcut, cu mâini tremurătoare, foaia de hârtie. Era doar o copie a poeziei pe care o citiseră tata și amiralul Darcy. De ce oare mi-o dăduse?

SÂMBĂTĂ, 2 AUGUST.

Cincizeci și opt de kilograme și opt grame (eșec total al curei de slăbire pre-vacanță), unități de alcool: 5, țigări: 42, calorii: 4 457 (disperare totală), obiecte vestimentare împachetate: 0, idei cam pe unde ar putea fi pașaportul: 6, idei cam pe unde ar putea fi pașaportul care s-au dovedit întemeiate: 0.

5 a. m. De ce oare, of, de ce oare mă duc eu în vacanță? O să-mi petrec întreaga vacanță dorin-du-mi ca Sharon să fie Mark Darcy, iar ea ca eu să fiu Simon. E ora cinci dimineața, întreg dormitorul e plin de haine jilave care n-au apucat să se usuce după spălat și de pungii de plastic. Nu știu câte sutiene să iau cu mine și nu-mi găsesc rochița multicoloră pe fond negru, fără de care nu pot să plec, și nici capotul roz, nu am cecuri de călătorie și nu cred că am vreo carte de credit valabilă. Mai am doar o oră și jumătate până să ies pe

ușă și tot ce vreau să iau n-o să încapă în valiză. Cred că o să trag o țigară și o să mă mai uit la broșura de călătorie, să mă calmez câteva minute.

Mmm. Dar o să fie atât de încântător să zac pe o plajă și să mă bronzez. Soare și înot și. ooo! Clipește beculețul roșu la robot. Cum se face că nici nu am observat?

5:10 a.m. Am apăsat pe PLAY.

„Bună, Bridget, sunt eu, Mark. Tocmai mi-am adus aminte. Știi, sper, că acum în Thailanda este sezonul ploilor, nu? Pune-ți și o umbrelă în bagaj.”

Vacanță în Thailanda.

DUMINICĂ, 3 AUGUST.

Lipsită de greutate (sunt în aer), unități de alcool: 8 (dar astea sunt în avion, deci anulate de altitudine), țigări: 0 (disperare mare: am loc la nefumători), calorii: un milion (formate în cea mai mare parte din chestii pe care nici prin cap nu mi-ar fi trecut vreodată să le vâr în propria-mi gură dacă n-ar fi fost pe tava de mâncare din avion), părțuri emanate de vecinul de scaun din avion: 38 (deocamdată), variațiuni în aroma părțurilor: 0.

4 p. m. ora Londrei. În avion, în înaltul cerului. Trebuie să mă prefac că ascult muzică în căști și că sunt foarte ocupată cu scrisul, pentru că miasmaticul din scaunul de alături, îmbrăcat într-un costum maro-deschis din fibre sintetice, tot încearcă să discute cu mine în scurtele pauze dintre două părțuri silențioase, dar ucigătoare. Am încercat să mă prefac că am adormit, ținându-mă cu o mână de nas, dar după câteva minute miasmaticul m-a bătut pe umăr și m-a întrebat:

— Ai vreun hobby?

— Da, somnul, i-am răspuns, dar nici asta nu l-a făcut să mă lase în pace, așa că după câteva secunde m-am văzut nevoită să mă avânt în întunecata lume a monedelor etrusce antice.

Sharon și cu mine stăm pe rânduri diferite, și asta pentru că am ajuns la aeroport atât de târziu, încât nu am mai găsit decât locuri pe rânduri diferite, așa că Shazzer a fost teribil de supărată pe mine. Dar acum supărarea pare să o fi părăsit cu totul, fenomen care, evident, nu poate să aibă nimic în comun cu faptul că stă lângă un străin care aduce cu Harrison Ford, îmbrăcat în jeanși și cămașă kaki, și cu faptul că râde gălgâitor ca un canal de scurgere (curioasă expresie, este?) la tot ce spune el. Și asta în pofida faptului că Shaz urăște toți bărbații, pentru că și-au pierdut rolul în societate și au trecut la pashmanism și violență nesăbuită. Și-n timpul ăsta, eu m-am pricopsit cu domnul Mașină-de-Pârțâit-în-Costum-Sintetic și nu am voie să fumez timp de douăsprezece ore. Slavă Domnului că am la mine Nicorette.

Nu e un început f. bun, dar sunt f. surescitată de excursia asta în Thailanda. Sharon și cu mine vom fi călătore, nu turiste, adică nu vom locui în enclavele închise ermetic destinate turiștilor, ci vom avea parte de o autentică experiență pe tărâmul religiei și culturii acestor meleaguri.

Țeluri de atins în această vacanță:

Să fiu călător-hippie.

Să slăbesc grație unei uşoare dizenterii, căreia să-i şi supravieţuiesc, dacă se poate. Să mă aleg cu un bronz subtil, nuanţa biscuit cu ciocolată, nu oranj violent ca George Hamilton, sau ca atinsă de melanom, sau în vreun fel generator de riduri. Să mă distrez.

5. Să-mi regăsesc eul – şi, de asemenea, ochelarii de soare (sper că i-am pus în valiză).

6. Să înot şi să stau la soare (sunt sigură că plouă numai în averse scurte, tropicale).

7. Să vizitez temple (nu prea multe, sper).

8. Să am parte de revelații spirituale.

luni, 4 august.

Cincizeci şi patru de kilograme (nu am unde să mă cântăresc, aşa că-mi pot alege greutatea conform dispoziției sufletești: excelent avantaj al călătoriilor), calorii: 0, minute petrecute altfel decât pe closet: 12 (cel puțin așa am impresia).

2 a. m. Ora locală. Bangkok. Shazzer şi cu mine ne căznim să adormim în cel mai groaznic hotel în care am locuit vreodată. Cred că o să mă sufoc şi o să fac stop respirator. Când am aterizat la Bangkok, pe cer era un nor gros şi cenuşiu din care ploua de rupea pământul. Casa de oaspeți Sin Sane (Sin Sae) nu dispune de closete, doar de nişte găuri hidoase şi pestilențiale în pământ. Faptul că am deschis fereastra şi am dat drumul la ventilator nu schimbă nimic, dat fiind că aerul abureşte ca apa clocotită. O discotecă se află sub el (sub hotel, nu sub closet) şi în pauza dintre melodii se aude cum gem oamenii de pe toată strada, neputând nici ei să adoarmă. Mă simt ca un balon mare alb şi umflat. Părul mi s-a metamorfozat mai întâi în ceva aducând cu penele de găină, după care mi s-a lipit complet de faţă. Şi ce e mai rău este că Sharon sporovăieşte fără-ncetare despre străinul din avion care aducea cu Harrison Ford.

— așa de umblat prin lume. era în avionul liniei Sudan Airlines, şi pilotul şi copilotul s-au hotărât să dea mâna cu toți pasagerii, şi uşa de la carlingă s-a trântit şi s-a blocat în urma lor! A trebuit să o spargă cu toporul. E atât de descurcăreţ. Stă la Hotel Oriental – a zis că o să vină pe aici.

— Parcă spuneai că nu vrei să ai nimic de-a face cu vreun bărbat, am zis eu morocănoasă.

— Nu, nu. Cred doar că, atunci când te afli într-un loc necunoscut, nu strică să stai de vorbă cu cineva atât de umblat prin lume.

6 a.m. Am adormit în cele din urmă la 4:30, dar numai ca să fiu trezită la 5:45 de Sharon, care ţopăia pe pat şi spunea că ar trebui să mergem să vizităm un templu şi să privim răsăritul de soare (printr-un strat de o sută de metri de nori?). Nu mai pot. Auuuf! Ceva f. dezgustător pare să mi se petreacă în stomac, îmi tot vin nişte râgâieli scârboase pe gât.

11 a.m. Sharon şi cu mine ne-am trezit deja de vreo cinci ore, dintre care patru şi jumătate ni le-am petrecut, cu rândul, la „toaletă”. Sharon zice că a trăi o viaţă simplă şi în suferinţă este parte integrantă a revelației spirituale. Confortul fizic nu este doar neobligatoriu, el este chiar un obstacol în calea spiritualității. O să meditam.

Prânz. Urraaa! Ne-am cazat la Hotel Oriental! Sigur, îmi dau seama că o noapte aici o să coste mai mult decât o săptămână întreagă în Corfu, dar e situație de criză și, la urma urmei, la ce altceva slujesc cărțile de credit? (a lui Shazzer e încă valabilă și zice că o să-i dau eu banii înapoi. Mă întreb dacă e bine să ai parte de epifanii pe cartea de credit a altuia).

Ne-am declarat amândouă de acord că hotelul este nemaipomenit și ne-am schimbat imediat în niște halate albastru-pastel și ne-am desfătat cu o baie cu spumă etc. De asemenea, Shazzer zice că nu e nevoie să suferi chiar tot timpul ca să fii călător autentic, pentru că tocmai contrastul dintre diverse universuri și stiluri de viață este cel care stă la baza revelației spirituale. Nu am absolut nimic împotriva. Sunt foarte încântată, de pildă, de prezența simultană a closetului și a bideului în baie, dată fiind activitatea curentă a stomacului.

8 p.m. Shazzer adormise (sau poate murise de dizenterie), așa că am hotărât să fac o plimbare pe terasa hotelului. Totul era absolut superb. Stăteam în bezna de cerneală, briza călduță a serii îmi ridica penele de găină lipite de față și mă uitam spre cotul râului Chao Phraya – acolo totul era plin de luminițe clipitoare și de ambarcațiuni în stil oriental. E ceva nemaipomenit să poți zbura așa prin lume – cu numai douăzeci și patru de ore în urmă stăteam pe pat la mine acasă, înconjurată de rufe jilave, iar acum totul în jur e incredibil de exotic și romantic. Când să-mi aprind o țigară, m-am pomenit sub nas cu o brichetă aurie, cu aspect aristocratic. M-am uitat la chipul străinului luminat de flăcăruia brichetei și am emis un zgomot nedeslușit. Era Harrison Ford-ul din avion! Chelnerul ne-a adus câte un gin cu apă tonică și băutura mi s-a părut foarte tare. Harrison Ford, alias „Jed”, mi-a explicat că e f. important să iei pastile de chinină când te duci în zone tropicale. Abia acum pricepeam de ce Shaz vorbea fără-ncetare despre el. M-a întrebat ce planuri avem. I-am spus că ne-am hotărât să mergem în insula Koh Samui și să fim călătore-hippie, să locuim în colibe și să avem parte de revelații spirituale. A spus că s-ar putea să vină și el.

I-am zis că lui Sharon i-ar plăcea treaba asta (căci, firește, el îi aparținea ei, deși nu i-am spus-o și lui Harrison Ford) și că poate ar trebui să mă duc să o trezesc. Mă simțeam deja destul de hăbăucă după atâta chinină, așa că am cam intrat în panică văzându-l că-și trece un deget pe obrazul meu și se apleacă spre mine.

— Bridget, a șuiertat o voce, și mai zici că-mi ești prietenă?

O, nu, o, nu. Shazzer.

Joi, 7 AUGUST.

Cincizeci și trei de kilograme, sau poate cincizeci și unu? Țigări: 10, apariții efemere ale soarelui: 0.

Insula Koh Samui, Thailanda. (Hmm, cuvintele au o cadență sonoră, de melodie rap sau pe-aproape.)

Am ajuns pe o plajă f. idilică (excepție făcând ploaia torențială) și tipic hippie: o superbă dună de nisip și câteva colibe înșirate de-a lungul ei, plus restaurante presărate peste tot. Colibele sunt construite din bambus și au verande spre mare. Relațiile dintre mine și Shazzer sunt tot de gheață, în plus

ea a contractat un fel de aversiune irațională față de „Băieții-care-locuiesc-în-coliba-de-alături”, drept urmare, deși am ajuns aici de mai puțin de optsprezece ore, a trebuit să ne mutăm deja de trei ori – pe ploaie – dintr-o colibă în alta. Prima dată mi s-a părut corect, pentru că la trei minute după ce ne instalasem, băieții-de-alături au venit la noi și au încercat să ne vândă ceva care era fie heroină, fie opiu, fie bomboane de ciocolată. Ne-am mutat într-o altă colibă, unde vecini ne erau niște băieți care păreau îngrijiți și studioși, aduceau a biochimiști sau ceva de genul ăsta. Din păcate, biochimiștii au venit și ne-au spus că în coliba noastră se spânzurase cineva cu trei zile în urmă, iar Shazzer a insistat să ne mutăm. La ora aceea era deja întuneric beznă. Biochimiștii s-au oferit să ne ajute cu bagajele, dar Shaz a refuzat categoric, așa că a trebuit să ne cărăm lucrurile din bagaj cu câte un rucsac, și am făcut la drumuri de ni s-a acrit. Iar rezultatul final al întregii aventuri este că, după ce am călătorit treizeci de mii de kilometri ca să ne trezim la malul mării, ne-am trezit într-o colibă cu vedere la ieșirea din dos a unui restaurant și la un șanț. Așa că acum trebuie s-o pornim din nou pe plajă, de-a lungul mării, în căutarea altei colibe – care să fie pe plajă, dar să nu aibă niște băieți aiuriți alături sau vreo funestă karma post-spânzurătoare. Împielitata asta de Shazzer.

11:30 p.m. Urraaa! E grrroozav de ssssplendid în ressst.rantu'.sta, Shaz e de-a drrrreptu' fan-tasssticcc.
vineri, 8 august.

Cincizeci de kilograme (rezultat excelent al exploziei stomacale), unități de alcool: 0, țigări: 0 (f. b.), ciuperci magice: 12 (mii-nuu-naaat).

11:30 a. m. Când m-am trezit – cam târziu, recunosc – m-am pomenit singură. N-am dat de Shaz pe nicăieri prin colibă, așa că am ieșit pe verandă și am cercetat cu privirea împrejurimile. Am constatat cu îngrijorare că fiorele fete suedeze din coliba învecinată fuseseră înlocuite de un „băiat-care-locuiește-în-coliba-de-alături”, dar asta nu putea fi vina mea, doar lume vine și pleacă întruna de aici. Mi-am pus pe nas ochelarii de soare – cumpărați, pentru că pe ai mei nu i-am mai găsit – și am constatat, în urma unei inspecții mai atente, că „băiatul-care-tocmai-se-muta-se-în-coliba-de-alături” nu era altul decât Harrison Ford-ul din avion – amatorul de giugiulit de la Hotel Oriental. Pe când îl priveam, l-am văzut întorcându-se și zâmbindu-i cuiva care ieșea din coliba lui. Era Shazzer, care tocmai își punea în aplicare filosofia conform căreia „trebuie să fii cu băgare de seamă când călătorești și să eviți băieții-care-locuiesc-în-coliba-de-alături”, dar cu o adnotare gigantică în final: „în afara cazului în care sunt niște bărbați extrem de atrăgători”.

1 p.m. Jed ne duce la un café să servim o omletă cu ciuperci magice! Inițial am fost cam suspicioase, noi fiind total împotriva oricărei substanțe interzise de lege, dar Jed ne-a explicat că ciupercile magice nu sunt droguri, sunt niște produse naturale și ne vor deschide o poartă spre râvnita revelație spirituală. Sunt f. nerăbdătoare.

2 p.m. Sunt frumoasă într-un fel neașteptat și exotic și fac parte integrantă din toate culorile lumii și din viață, cu toate legile ei nescrise.

Când zac pe plajă și privesc cerul prin pălărioara mea stil milităresc, raze strălucitoare de lumină pătrund prin ea și e lucrul cel mai frumos, cel mai minunat, cel mai încântător care se poate închipui. Shazzer e frumoasă. O să iau pălărioara cu mine în mare, pentru ca marea să se amestece cu razele strălucitoare ca niște bijuterii.

5 p.m. În restaurant, singură. Shazzer nu mai vorbește cu mine. După ce am mâncat ciupercile magice, inițial nu s-a-ntâmpat nimic, dar mai apoi, în drum spre colibă, totul a început să mi se pară dintr-o dată foarte amuzant și, din păcate, am început să nechez nestăpânit. Dar Shaz nu părea să ia parte la distracție. După ce am ajuns la ultima colibă în care ne mutasem, am hotărât să-mi suspend hamacul afară, dar am folosit niște frânghiuțe subțiri, care s-au rupt, și am aterizat pe nisip. Asta mi s-a părut în momentul acela foarte nostim, așa că am vrut să repet imediat experiența și, după cum pretinde Shazzer, am realizat bușitura cu hamacul de nenumărate ori timp de patruzeci și cinci de minute, și repetarea ei nu mi-a făcut-o deloc mai puțin amuzantă. Jed stătuse în tot răstimpul asta în colibă împreună cu Shazzer, dar acum plecase să facă o baie în mare, așa că am hotărât să o caut. Zăcea pe pat gemând și repetând întruna: „Sunt urâtă, urâtă, urâtă, urâtă”.

Neliniștită de starea-de-spirit-auto-flagelantă, în total contrast cu propria-mi stare, m-am grăbit să o consolez. Dar în drum spre pat am prins cu coada ochiului în oglindă imaginea propriei mele persoane și m-am gândit că nu văzusem nicicând în viața mea o creatură mai frumoasă și mai încântătoare.

Shaz pretinde că în următoarele patruzeci și cinci de minute am tot încercat să o înveselesc, dar eram întruna distrasă de propria-mi imagine din oglindă, mă tot scâlâmbăiam și o îndemnam pe Shaz să mă admire. Shaz, între timp, era total traumatizată de închipuirea că fața și întreg corpul îi erau deformat. Cică m-am dus să-i aduc ceva de mâncare, că m-am întors chicotind cu o banană și cu un pahar de Bloody Mary și că i-am povestit că, la restaurant, chelnerița avea un lampadar pe cap, după care mi-am reluat cu perseverență poziția în fața oglinzii. Shaz mai susține că apoi am zăcut pe plajă timp de două ore și jumătate cu ochii la pălărioara mea soldățească și vânturându-mi molcom degetele prin aer, în timp ce ea se gândea să se sinucidă.

Tot ce-mi amintesc este că am avut parte de cea mai fericită zi din viața mea, convinsă că pătrunsesem legile nescrise, profunde și permanente ale vieții și că tot ce-mi mai rămânea de făcut era să intru în faza desăvârșită de flux – așa cum fusese ea descrisă pe larg în Inteligența afectivă – ca să respect Regulile Zen, dar că apoi, brusc, am avut senzația că cineva a apăsător pe un buton secret și a oprit tot acest aflux de simțăminte. M-am întors la colibă, dar în loc să dau de vreo variantă feminină radioasă a lui Buddha, m-am văzut pe mine ca atare: un chip congestionat de soare și transpirat, cu părul pe o parte pleoștit pe față, iar pe cealaltă împrăștiat în toate direcțiile sub forma unor piscuri și coarne, și pe Shaz stând pe pat și privind-mă cu o expresie de ucigaș sângeros. Sunt f. tristă și rușinată de comportamentul meu, dar nu a fost vina mea, a fost a ciupercilor.

Poate dacă mă întorc la colibă și vorbesc cu ea despre revelații spirituale, n-o să mai fie așa urâcioasă.

vineri, 15 august.

Cincizeci și unu de kilograme și douăzeci și opt de grame (dispoziție ceva mai bună azi), unități de alcool: 5, țigări: 25, revelații spirituale: 0, dezastre: 1.

9 a.m. Am avut parte de o vacanță fantastică, deși lipsită de orice epifanii spirituale. M-am simțit puțin cam neglijată, pentru că Shaz și-a petrecut cu Jed o bună parte din timp, dar soarele și-a făcut apariția de câteva ori, așa că am putut să înot și să fac plajă în timp ce ei se regulau, iar seara luam cina în trei. Shaz e puțin cam deprimată pentru că Jed a plecat aseară, s-a dus să cutreiere de unul singur alte insule. O să luăm acum un mic dejun care să ne binedispună (mic dejun care însă nu va conține nici o ciupercă magică), după care vom putea fi din nou doar noi două și o să ne distrăm. Urraaa!

11:30 a.m. Of, afurisenia dracului și pizda mă-sii. Sharon și cu mine ne-am întors adineauri la colibă și am constatat că ușa era deschisă și rucsacurile ne dispăruseră. Încuiasem ușa în mod sigur, dar cineva trebuie să o fi forțat. Din fericire, pașapoartele nu ne-au fost furate și rucsacurile nu conțineau chiar tot avutul nostru, dar biletele de avion și cecurile de călătorie au dispărut. Cartea de credit a lui Shazzer nu mai e valabilă, după cât am cheltuit pe ea la Bangkok etc. Dispunem în total, amândouă, de treizeci și opt de dolari americani, și avionul nostru pleacă marți de la Bangkok spre Londra, și suntem la sute de kilometri de Bangkok, pe o insulă. Sharon plânge, iar eu mă străduiesc, cu foarte slabe rezultate, să o înveselesc.

Îmi vine în minte întreg scenariul din serialul Thelma și Louise, când Thelma se culcă cu Brad Pitt, care apoi îi fură banii, iar Geena Davis îi repetă întruna că totul o să fie bine, iar Susan Sarandon plânge și spune: „N-o să fie bine, Thelma, sigur că n-o să fie bine”.

Chiar și o cursă aeriană până la Bangkok, ca să ajungem în timp util să prindem avionul spre Londra, ne-ar costa o sută de dolari americani de căciulă, și, odată ajunse acolo, cine știe dacă cei de la aeroport ne-ar crede pe cuvânt că ne-am pierdut biletele și dacă am putea. O, Doamne. Trebuie să țin capul sus și să-mi păstrez cumpătul. Tocmai i-am sugerat lui Shazzer să ne întoarcem la restaurant, să bem câte un pahar de Bloody Mary și să ne culcăm ca să ne revenim, dar ea a făcut o criză de isterie când a auzit asta.

Necazul e că o parte din mine e foarte îngrijorată, dar cealaltă parte crede că e minunat să trăiești o criză și o aventură și că e tare bine să survină o schimbare în viața de zi cu zi, în care nu te preocupă altceva decât circumferința pulpelor. Cred că o să mă strecur pe ușă afară și o să cumpăr paharele alea de Bloody Mary. Măcar să ne simțim și noi mai bine. Și așa, fiind totul închis, nu avem ce face până luni, poate doar să mergem la un bar și să strângem bani cu niște dansuri exotice cu mingiuțe de ping-pong, dar nu cred că am putea face față concurenței.

1 p.m. Urraaa! Shazze ș. cu mine o să tră.im în Koh Samui în stil hippie, mâncând banane și o s.vindem scoici pe plajjă. E o ess.periență foarte

spir.tuală. Fantassstic de ssstrăl.cită idee. Nu ne bazz.ăm decât pee noi înșșș.ne. Spir.tual.

5 p.m. Hmm. Shaz încă mai doarme și îmi pare bine, pentru că ea pare că ia lucrurile foarte în tragic. Aceasta este, cred eu, ocazia perfectă pentru a ne testa capacitatea de a ne baza pe noi înșine. Știu ce-o să fac. Mă duc la un hotel mare și întreb la recepție ce organizație este în măsură să ajute în situații de criză. Aș putea să telefonez companiei care a emis cecurile de călătorie. Dar n-o să primim la timp copiile după cecuri. Nu, nu. Trebuie să gândesc pozitiv.

7 p.m. Ei, vedeți? Câtă vreme ții capul sus, apare mereu ceva care te scoate din necaz. De cine credeți voi că am dat chiar la intrarea în hotel? De Jed! A spus că plimbarea lui pe celelalte insule fusese întreruptă de ploaie, că avea de gând să plece la Bangkok diseară și că tocmai era pe punctul de a trece pe la noi să-și ia rămas-bun. (Cred că Shaz s-ar cam putea supăra că nu a venit imediat la ea, dar, oricum. O fi crezut omul că plecasem deja. Uite ce e, de fapt, nici prin cap nu-mi trece să încep eu acum să am obsesii din cauza lui Sharon.)

În orice caz, Jed a fost foarte amabil, dar a zis, ce-i drept, că nu trebuia să lăsăm nimic de preț în colibă, chiar dacă încuiasem ușa. Mi-a ținut o mică predică (tipul e foarte sexy, genul acela autoritar de tată sau preot) și mi-a spus că, după părerea lui, nu o să reușim să ajungem în timp util la Bangkok cu avionul, pentru că toate cursele de astăzi și de mâine erau pline ochi, dar că o să încerce să ne cumpere bilete de tren la acceleratul de mâine seară, care o să ne ducă la aeroport în timp util. Și s-a oferit și să ne împrumute ceva bani de taxiuri și să ne plătească hotelul acolo. A mai spus că, în opinia lui, dacă sunăm la agenția de voiaj luni la prima oră, o să primim o copie după biletele de avion, pe care o să le putem ridica la aeroport.

— O să-ți dăm banii înapoi, am spus eu încărcată de recunoștință.

— Ei, nu-ți face griji, a zis el. Nu e o sumă așa de mare.

— Nu, o să ți-i dăm înapoi, am insistat eu.

— Foarte bine, o să mi-i dați când o să vă puteți permite, a râs el.

Jed e un zeu bogat, e zeul visat, deși, firește, banii nu contează. Decât atunci când nu îi ai și ești la ananghie.

luni, 18 august.

În tren de la Surat Thani Koh Samui spre Bangkok. E foarte drăguț în tren, ne uităm la câmpurile de orez și la oamenii cu pălării triunghiulare. De câte ori se oprește trenul, oamenii de pe peron se apropie de ferestre și ne oferă sate de pui, care e delicios. Nu mă pot abține să mă gândesc la Jed. A fost atât de bun și ne-a sărit în ajutor de o manieră care mi-a adus aminte de Mark Darcy de pe vremea când nu era plecat pe undeva cu Rebecca. Ne-a dat chiar și o sacoșă de-a lui, în care să ne punem lucrurile care nu ne fuseseră șterpelite, și ne-a dat și flaconase de șampon și săpunule luate de prin diversele hoteluri în care stătuse. Shaz e fericită pentru că au făcut schimb de numere de telefon și adrese și pentru că vor continua să se vadă și după ce ne întoarcem în țară. Ca să fiu sinceră până la capăt, Shaz e așa de mândră de ea, că a devenit de-a dreptul antipatică. Dar e bine, totuși, pentru

că a avut parte de vremuri oribile cu Simon. Bănuiam eu că Shaz nu urăște chiar toți bărbații, ci numai pe cei de nimic. O, Doamne. Sper să prindem avionul.

marți, 19 august

11 a.m. Aeroportul din Bangkok. Am impresia că este în plină derulare un coșmar cumplit. Sângele îmi vâjâie-n cap și abia mai văd în fața ochilor. Shaz a dat fuga să ceară să nu plece avionul până aduc eu bagajul. A trebuit să trec prin fața unui polițist, iar câinele lui a început să-mi miroasă bagajul și să latre la el ca turbat. Funcționarii liniei aeriene au început cu toții să pălăvrăgească foarte agitați, după care o femeie m-a dus într-o cameră separată, cu bagaj cu tot. Au golit sacoșa complet, apoi au luat un cuțit și au tăiat căptușeala, și acolo au dat de o pungă de plastic plină cu un praf albicios. Iar apoi. O, Doamne. O, Doamne. Ajutor!

miercuri, 20 august.

Treizeci și opt de kilograme, unități de alcool: 0, țigări: 0, calorii: 0, șansele de a mai mânca vreodată mâncare thailandeză: 0.

11 a.m. În custodia poliției din Bangkok.

Calm. Calm. Calm. Calm.

11:01 a.m. Calm.

11:02 a.m. Am cătușe la picioare. Am CĂTUȘE LA PICIOARE. Mă aflu într-o împuțită de celulă din lumea a treia, laolaltă cu opt prostituate thailandeze și cu o oală de noapte într-un colț. Am senzația că o să leșin de căldură. Nu e posibil să mi se întâmple așa ceva.

11:05 a.m. O, Doamne. Acum realizez exact ce s-a-ntâmplat. Nu-mi vine să cred că cineva poate fi atât de hain încât să se culce cu o femeie, pentru ca apoi să-i fure toate lucrurile și s-o transforme în porumbel călător pentru transport de droguri. E incredibil, în orice caz, ambasadorul Marii Britanii va veni curând, va explica totul autorităților thailandeze și mă va scoate de aici.

Prânz. Încep să devin ușor neliniștită cu privire la ambasadorul Marii Britanii.

1 p.m. Sunt sigură că ambasadorul Marii Britanii o să vină după pauza de prânz.

2 p.m. Poate că ambasadorul Marii Britanii a fost reținut pe undeva, de bună seamă din cauza unui caz mai urgent, de autentic trafic de droguri, nu ca al meu, care-i doar o înscenare.

3 p.m. Of, afurisenia dracului, futu-i pizda mă-sii. Sper că l-au anunțat dracului pe ambasadorul Marii Britanii. Cu siguranță că Shazzer a dat de-acum alarma. Poate au reținut-o și pe Shazzer. Dar pe unde-o fi?

3:30 p.m. Uite ce e, trebuie să-mi păstrez sângele rece. Asta e tot ce mi-a mai rămas, de fapt. Împuțitul de Jed. Nu trebuie să-i port ranchiună. O, Doamne, cât mi-e de foame.

4 p.m. Adineauri a venit gardianul cu o porție de orez dezgustător și cu câteva efecte personale pe care mi s-a permis să le păstrez - o pereche de teniși, o poză a lui Mark Darcy, o alta cu Jude care îi arăta lui Shazzer cum să aibă orgasm și o hârtiuță mototolită care fusese în buzunarul de la blugi. Am

Încercat să-l întreb pe gardian despre ambasadorul Marii Britanii, dar el a dat doar din cap și a zis ceva ininteligibil.

4:30 p.m. Ca să vezi. Chiar când lucrurile par să stea atât de prost, încă se mai poate întâmpla ceva de natură să-ți ofere iluminare spirituală. Pe hârtiuță mototolită era poezia recitată de tata la clubul literar și pe care mi-o dăruise Mark. O s-o citesc și o să mă gândesc la lucruri mai frumoase.

Dacă de Rudyard Kipling.

Dacă poți să-ți păstrezi firea când atâția-n jur și-o pierd.

O, Doamne. O, DOAMNE! Se practică oare decapitarea în Thailanda?

JOI, 21 AUGUST.

Treizeci și două de kilograme (f. b., dar imaginar), unități de alcool: 14 (imaginare și ele), țigări: 0, calorii: 12 (orez), nr. de dați în care mi-am dorit să mă fi dus în Mallorca în loc să vin aici: 55.

5 a.m. Am petrecut o noapte infectă pe un soi de sac plin de păduchi și umplut cu ciorapi murdari, despre care se zice aici că e saltea. De mirare ce rapid se obișnuiește omul cu traiul în mizerie și disconfort. Mirosul e cel mai greu de suportat. Am reușit să dorm preț de vreo două ore, ceea ce a fost grozav, numai că pe urmă m-am trezit și mi-am amintit ce se întâmplase. Nici picior de ambasador al Marii Britanii. Sunt convinsă că totul e doar o greșală și că totul va fi O. K. Trebuie să-mi țin firea.

10 a.m. A apărut în ușă un gardian însoțit de un individ cu înfățișare aristocratică, într-o cămașă roz.

— Sunteți ambasadorul Marii Britanii? am întrebat și aproape că m-am aruncat în brațele lui.

— Ăă, nu. Sunt viceconsul. Mă numesc Charlie Palmer-Thompson. Încântat de cunoștință.

Mi-a strâns mâna într-un fel care ar fi fost de-a dreptul încântător de britanic, dacă nu și-ar fi șters-o pe urmă de pantaloni.

M-a întrebat apoi ce s-a întâmplat și și-a notat toate amănunțele într-un bloc-notes foarte șic, legat în piele, repetând întruna: „Aha, aha. Oh, dar ce neplăcut”, de parcă i-aș fi povestit o anecdotă despre un meci de polo. Am intrat ușor în panică dat fiind că: a) nu părea să sesizeze întru totul gravitatea situației, b) nu părea a fi – și o spun nu din snobism sau ceva de genul ăsta – cea mai ageră minte a Marii Britanii și c) nu părea nici pe departe la fel de sigur ca mine că totul nu era decât o eroare și că urma să fiu eliberată dintr-un moment în altul.

— Vezi tu, problema este – a zis Charlie și s-a aplecat spre mine cu un aer confidențial – că toți cei care ajung aici spun câte o poveste și toate sună cam ca a ta. Așa că, exceptând cazul în care acest afurisit de Jed face mărturisiri complete, situația este puțin cam delicată.

— O să primesc pedeapsa capitală?

— Doamne sfinte, nu. Măi, să fie. N-aș crede, în cel mai rău caz, te poți alege cu vreo zece ani.

— ZECE ANI? Dar n-am făcut nimic.

— Sigur, sigur, e un ticălos, știu, a zis el și a dat viguros din cap.

— Dar eu n-am știut că sunt droguri acolo!

— Sigur, sigur, a zis el, cu expresia omului care comite o gafă la o petrecere unde s-a băut prea mult.

— O să faceți tot ce puteți să mă ajutați?

— Absolut, a zis el și s-a ridicat în picioare. Sigur.

Mi-a mai spus că o să-mi aducă lista celor mai buni avocați, ca să-mi aleg unul, și că are voie să dea două telefoane în numele meu. M-am pomenit într-o mare dilemă. La drept vorbind, cea mai potrivită persoană în situația dată ar fi fost Mark Darcy, dar nu-mi plăcea ideea de a recunoaște că iar am intrat în bucluc, mai ales după ce el rezolvase situația aceea delicată cu mama și Julio, anul trecut. În cele din urmă, i-am dat numerele de telefon ale lui Shazzer și Jude.

Am senzația că soarta mea se află acum în mâinile unui individ-cu-înfățișare-aristocratică-abia-ieșit-din-Oxbridge⁴⁸. Doamne, e atât de oribil aici. Atât de cald și de slinos și de bizar. Nimic nu pare real.

4 p.m. Stare de spirit sumbră. Toată viața am trăit cu presentimentul că are să mi se întâmple ceva îngrozitor, și uite că acum chiar s-a întâmplat.

5 p.m. Nu trebuie să cad pradă gândurilor negre. Trebuie să-mi găsesc alte preocupări. Poate o să citesc poezia, încercând să ignor primele două versuri:

Dacă de Rudyard Kipling.

Dacă poți să-ți păstrezi firea când atâția-n jur și-o pierd.

Și asupra-ți toți aruncă vina lor și-apoi o șterg, Dacă poți să crezi în tine când toți se-ndoiesc de tine.

Și-ngăduitori te iartă de-ndoiala lor, știi bine;

Dacă poți s-aștepți și totuși nu te năruie-așteptatul.

Sau mințit de ești vreodată și nu-i dai minciunii sfatul.

Și când dușmănit ești totuși nu deschizi nici cale urii.

Nici prea bun să pari punându-ți încă-o dată strajă gurii;

Dacă poți visa dar totuși să nu-ți faci din vis stăpânul, Dacă poți gândi, din gânduri să nu-ți faci țintă vreunul, Dacă poți ca la-ntâlnirea cu Triumful și Dezastrul.

Să-i tratezi deopotrivă impostori când tu ești astrul, Dacă poți să-nduri rostite auzind vorbele tale.

Măsluite ca să pună ticăloșii curse-n cale, Sau să vezi, având tăria, ce-ai zidit ajuns la scăpat.

Si cu sculele-ostenite să iei totul de la capăt;

Dacă poți cu sânge rece, cu un zar să-ți joci deodată.

Ce-ai agonisit, izbândă cu izbândă măsurată.

Si pierzând să ai puterea să începi cu începutul.

Și să nu sufli vreo vorbă cum ți-ai irosit avutul;

Dacă poți inima, nervii să îi faci să te asculte.

Chiar după ce arși de trudă se pierdură prin tumulte.

Încât să rămâi tu însuți, neavând nimic, afară.

De Voința care spune: nu te-ncovoia, fii tare!

Dacă poți vorbi cu lumea și virtutea ta e trează.

Sau plimbându-te cu Regii omenia-ți se păstrează, Dacă nici dușmani, nici prieteni nu te pot lovi cu ură, Dacă toți se pot, pe tine, bizui dar cu măsură;

Dacă poți umple minutul cel necruțător cu prețul.

Celor șaiszeci de secunde străbătute în mărețul.

Ceas al vieții tale, lumea din adânc îți aparține.

Și băiatul meu tu fi-vei între toți, un Om, știi bine!

Poezia e bună. Foarte bună, aproape ca un tratat de psihologie aplicată. Poate de aceea mi-a și dat-o Mark Darcy! Poate a simțit că voi fi în primejdie! Sau poate încerca să-mi spună ceva despre atitudinea mea. Ce obrăznicie. Nu sunt prea sigură cum vine chestia cu umplutul minutului cel necruțător, sau dacă vreau într-adevăr să fiu bărbat. Și cred că e cam greu să primesc triumful și dezastrul la fel, pentru că nu am avut parte de nici un triumf la viața mea, cel puțin nu-mi amintesc să fi avut vreunul, dar, oricum, îmi voi forța inima și nervii să mă asculte, să zicem, ca un soldat din primul război mondial, sau din junglă, sau pe unde o fi hălăduit Rudyard Kipling, și în acest fel o să rămân eu însămi și o să fiu tare. Cel puțin, aici nu mă împușcă și nu mă spânzură nimeni. Și, de asemenea, nu cheltuiesc bani în pușcărie, prin urmare în felul ăsta ajut, de fapt, la rezolvarea crizei mele financiare. Da, trebuie să văd partea pozitivă a lucrurilor.

Pozitiv în șederea mea în pușcărie:

1. Nu cheltuiesc bani.

2. Pulpele și-au redus considerabil dimensiunile și am slăbit cel puțin patru kilograme, fără cel mai mic efort din partea mea.

3. Părului meu o să-i prindă bine să stea nespălat atât de multă vreme, pentru că niciodată nu am putut să-i fac așa ceva, ar fi arătat prea aiurea ca să pot ieși din casă.

Așa că, atunci când voi pleca acasă, voi fi subțirică, voi avea un păr strălucitor și voi fi mai puțin falită. Dar când voi pleca acasă? Când? O să fiu bătrână. O să fiu moartă. Dacă stau zece ani în pușcărie, nu voi mai putea în veci să am copii. Poate doar dacă iau ceva pastile pentru fertilitate când ies de aici, și-atunci o să mă pomenesc cu vreo opt gemeni. O să fiu o babă singură și săracă-lipită care amenință cu pumnul puștaniei de pe stradă care bagă budincă în cutiile de scrisori. Dar ce-ar fi să am un copil în pușcărie? Poate aș reuși cumva să îl conving pe viceconsul să mă însămânțeze artificial. Dar cum fac eu rost de acid folic în pușcărie? Copilul ar ieși subdezvoltat. Trebuie să încetez, încetează! încetează! Transform toată povestea asta într-o catastrofă.

Dar chiar este o catastrofă.

O să citesc poezia din nou.

vineri, 22 august.

Calorii: 22, minute trecătoare umplute: 0.

8 p.m. La Penitenciarul Corecțional pentru Femei din Bangkok. Au venit azi-dimineață și m-au mutat din custodia poliției într-o pușcărie adevărată. Sunt disperată. Asta înseamnă că au renunțat să mai judece cazul meu și au acceptat ideea că s-a zis cu mine. Celula este de fapt o încăpere enormă și

jegoasă, în care stăm pe puțin șaiszeci de femei claie peste grămadă. Am senzația că orice urmă de putere sau individualitate se desprinde strat cu strat de pe mine și devin din ce în ce mai nespălată și mai extenuată. Am plâns azi pentru prima dată după aceste patru zile. Simt că mă scufund într-un abis. Am impresia că de-acum voi fi dată uitării și că voi lâncezi aici pe veci, o viață irosită. O să încerc să dorm. Ar fi grozav să pot să dorm.

11 p.m. Vai! Abia așipisem când m-a trezit cineva care mă lingea pe gât. Trupa lesbienelor pusese mâna pe mine. S-au apucat toate să mă sărute și să mă pipăie peste tot. Nu le puteam mitui ca să mă lase în pace, pentru că dădusem deja cadou sutienul, și nici vorbă să umblu pe acolo fără teniși. Nu puteam să strig după gardian, asta fiind cea mai mare tâmpenie pe care o poți comite aici. Așa că am fost nevoită să dau blugii contra unui șal vechi și jegos. Cu toate că, evident, m-am simțit violată, o parte din mine nu s-a putut abține să se gândească, totuși, la cât e de plăcut să fii atinsă de cineva. Brrr! Oi fi cumva o lesbiană? Nu. Nu cred.

duminică, 24 august.

Minute petrecute plângând: 0 (urraaa!).

Mă simt mai înviorată după ce am reușit să dorm. Cred că o să mă duc să vorbesc cu Phrao. Phrao este prietena mea, pentru că a fost transferată aici o dată cu mine și i-am dat sutienul meu. Deși nu are ce pune în el, pare să îi placă - umblă mereu cu el prin celulă și zice „Madonna”. Nu pot să nu realizez că e vorba de o amiciție sordidă, de mâna a șaptea, dar nu prea am de ales, și e plăcut să am și eu o prietenă. Și, de asemenea, nu vreau să se repete situația de la Beirut, când au fost eliberați ostajii și a fost foarte evident că nici unul nu-l prea agrea pe Terry Waite⁴⁹.

Vedeți voi, te poți obișnui cu orice dacă încerci. O să rezist tentației de a fi ursuză și întoarsă pe dos. Sunt sigură că cineva face ceva pentru mine în țară. Poate că Shazzer și Jude organizează campanii gen John McCarthy⁵⁰ în sprijinul meu, sau stau în fața Camerei Comunelor cu pancarte cu chipul meu zugrăvit pe ele sau cu torțe în mâini.

Trebuie să pot face și eu ceva. Am impresia că dacă eliberarea mea depinde de prinderea lui Jed și de stoarcerea unei mărturisiri de la el, ar cam trebui să văd ceva nenorocite de eforturi întreprinse în direcția prinderii și stoarcerii.

2 p.m. Urraaa! Am devenit peste noapte cea mai populară fată din celulă. Tocmai o învățam în șoaptă pe Phrao cuvintele unor cântece de-ale Madonnei, că ea e obsedată de Madonna, când ne-am pomenit înconjurată de un grup de femei. Acum sunt considerată un fel de divinitate, pentru că știu pe dinafară toate versurile melodiilor de pe Immaculate Collection, de la un capăt la altul, într-un final, mi s-a cerut în unanimitate să interpretez cântecul Like a Virgin, cocoțată pe un vraf de saltele, înveșmântată în șalul cel vechi și în sutien și cu un tampax în mâna pe post de microfon, moment în care gardianul a început să țipe la noi cu voce pițigăiată. Am întors privirea și l-am zărit pe consulul britanic, care tocmai intrase în celulă.

— A, Charlie, am făcut eu grațios, am coborât de pe saltele și m-am îndreptat spre el, căznindu-mă să-mi trag șalul peste sutien și să-mi păstrez o fărâma de demnitate. Ce bine-mi pare că ai venit! Avem multe de discutat!

Charlie părea să nu prea știe în ce direcție să privească, dar în cele din urmă s-a hotărât asupra sutienului, îmi adusese un pachet de la Ambasada britanică: apă, biscuiți, sandvișuri, spray contra țânțarilor, pixuri și hârtie și, obiectul care mi-a făcut cea mai mare bucurie, săpun.

Am fost totalmente emoționată. A fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit în viața mea.

— Mulțumesc, mulțumesc, nu știu cum să-ți mulțumesc, am zis eu copleșită de emoție, pe punctul de a mă arunca de gâtul lui și de a-l lipi de gratii.

— Nici o problemă, de fapt, așa e obiceiul. Ți l-aș fi adus mai de mult, dar nemâncații mei de la birou tot înfulecau sandvișurile.

— Înțeleg, am zis eu. Și acum, Charlie, să vorbim despre Jed.

S-a holbat tâmp la mine.

— Ți-l mai amintești pe Jed? L-am întrebat eu pe ton de mămică-răbdătoare-cu-zgâmboiul-tântălău. Tipul care mi-a dat sacoșa? E foarte important să-l prindem. Aș vrea să notezi toate amănuntele pe care mi le amintesc despre el și pe urmă să trimiți aici pe cineva de la Narcotice, care poate conduce ancheta de identificare a tipului.

— Sigur, a răspuns Charlie pe un ton serios, dar care nu a convins pe nimeni. Sigur.

— Ei, haide, haide, am zis eu și m-am metamorfozat brusc în bătrânică Peggy Ashcroft⁵¹ în ultimele zile ale administrației maharajahului, pe punctul de a-i arde interlocutorului una după ceafă cu umbreluța, după care am continuat: Dacă autoritățile thailandeze sunt atât de ahtiate să dea un exemplu pe chestie de droguri, încât bagă occidentali inocenți în pușcărie fără să le ofere măcar șansa unui proces, atunci cu siguranță vor fi interesate să-i prindă pe adevărații traficanți de droguri.

Charlie privea drept prin mine.

— Aha, sigur, sigur, a făcut el cu sprâncenele încrețite și a dat viguros din cap, în timp ce în privirea opacă nu se putea citi nici cea mai vagă luminiță de înțelegere a celor auzite.

După ce i-am explicat totul încă de câteva ori, lui Charlie au început să i se aprindă oarece beculețe.

— Aha, aha. Înțeleg ce vrei să spui. Aha. Trebuie să-l urmărească pe tipul care te-a băgat aici, altminteri o să dea impresia că nu fac nici un efort.

— Exact! am zis eu încântată, mândră de rezultatul eforturilor mele.

— Sigur, sigur, a zis Charlie și s-a ridicat în picioare, cu aceeași expresie de seriozitate împietrită pe figură, îi pun imediat la treabă.

L-am privit în timp ce se depărta, tot minunându-mă cum a putut o astfel de creatură să urce pe scara ierarhică a diplomației britanice. Mi-a venit apoi brusc o idee.

— Charlie? L-am chemat eu.

— Da, a răspuns el și s-a uitat repede să vadă dacă nu i s-a desfăcut cumva fermoarul de la pantaloni.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Tata? Mutra lui Charlie s-a înseninat. O, lucrează în Ministerul de Externe. Un moș bășinos.

— E politician?

— Nu, e doar funcționar în Ministerul de Externe.

După ce am aruncat o privire rapidă ca să mă asigur că gardienii se uitau în altă parte, m-am aplecat spre el.

— Cum îți merge cariera aici?

— O, stagnează al naibii, ca să spun sincer, a răspuns el voios. Aici te pierzi ca-n Triunghiul Bermudelor, în afară, evident, de cazul în care ești trimis pe vreo insulă. Oh, scuză-mă.

— Nu ți-ar prinde bine să dai un fel de mică lovitură diplomatică? am început eu pe un ton ademenitor. Ce-ar fi să-i dai tatălui tău un mic telefon.? luni, 25 august.

Patruzeci și cinci de kilograme (siluetă zveltă, dornică de a fi băgată în seamă), nr. de. of, pizda mă-sii, mi s-au dizolvat creierii. Dar asta e bine, ajută la slăbit.

Prânz. Zi proastă, deprimantă. Poate am fost nebună să-mi închipui că pot eu să influențez în vreun fel ceva. Mă mușcă țânțarii și puricii ăștia de mă omoară cu zile. Mi-e greață și sunt slăbită de o nesfârșită diaree, ceea ce e greu de suportat, ținând cont de situația cu olița unică din celulă. Într-un fel, e bine, pentru că amețeala continuă face ca totul să pară ireal – și mult mai frumos decât este în realitate. Aș vrea să pot dormi. E așa de cald. Poate am malarie.

2 p.m. Nenorocitul de Jed. Cum a putut fi atât de.? Dar n-are rost să-i port ranchiună, în felul ăsta îmi fac mie rău. Trebuie să mă detașez. Nu îi doresc răul, nu îi doresc binele. Mă detașez.

2:01 p.m. Împuțit, nenorocit, porc de câine cu inimă neagră coborât din iad. Sper să-i cadă mutra pe jos și să i se lipească de un arici.

6 p.m. Am obținut un rezultat! Am obținut un rezultat! Acum o oră a venit un gardian și m-a scos din celulă. E fantastic să fiu afară, departe de miasele din celulă. Am fost dusă într-o cameră mică de anchetă, unde erau o masă din imitație de lemn, un dulap cenușiu pentru documente și o revistă japoneză pentru homosexuali, pe care gardianul a pitit-o urgent în timp ce pe ușă intra un domn scund, între două vârste, cu înfățișare distinsă și care s-a recomandat Dudwani.

Am aflat că era de la Narcotice și părea un tip dur. Drăguțul de Charlie.

M-am apucat să îi dau amănunte cu privire la cele petrecute, la zborul cu care sosise Jed, la cel cu care probabil plecase, la sacoșă, apoi la înfățișarea lui.

— Așa că îl puteți găsi cu siguranță pe baza tuturor acestor informații, nu-i așa? am întrebat eu pe post de concluzie. Trebuie că există amprente pe sacoșă.

— O, știm noi bine unde se află, a zis el pe un ton degajat. Și nu are amprente.

Sfinte Sisoe. Nu are amprente. Păi asta e ca și cum ar spune că nu are sfârcuri sau așa ceva.

— Și atunci, de ce nu l-ați prins?

— E în Dubai, a zis el pe un ton plat, lipsit de orice emoție.

M-am simțit dintr-o dată enervată la culme.

— În Dubai, da? i-am zis. Și voi știți tot ce trebuie despre el. Și știți foarte bine că el a făcut-o. Și știți și că nu eu am făcut-o, și că el a procedat în așa fel încât să pară că eu aș fi făcut-o, deși n-am făcut-o. Dar tu o să te duci acasă diseară la delicioasa ta cină și la nevastă și la familie, iar eu o să rămân închisă aici tot restul anilor în care aș mai putea să fac copii, și asta pentru ceva ce n-am făcut și numai pentru că tu nu vrei să te ostenești să faci pe cineva să mărturisească faptul că a făcut ceva ce eu n-am făcut.

M-a privit consternat.

— De ce nu l-ați făcut să mărturisească? l-am întrebat eu.

— E în Dubai.

— Atunci faceți pe altcineva să depună mărturie.

— Domnișoară Jones, în Thailanda, noi.

— Trebuie să-l fi văzut careva intrând în colibă, sau poate a intrat altcineva trimis de el. Cineva trebuie să fi pus drogurile în căptușeală. Treaba a fost făcută cu o mașină de cusut. Du-te și condu o investigație, că asta ți-e datoria.

— Facem tot ce putem, a răspuns el cu răceală. Guvernul nostru ia foarte în serios orice violare a legislației privind regimul drogurilor.

— Iar guvernul nostru ia foarte în serios protecția cetățenilor săi, am zis eu și mi-a răsărit o clipă în fața ochilor imaginea lui Tony Blair trăgându-i un pumn în nas funcționarului guvernamental thailandez.

Thailandezul și-a dres vocea, pregătindu-se să spună ceva.

— Noi.

— Și mai sunt și ziaristă, l-am întrerupt eu. Lucrez la unul dintre cele mai cunoscute posturi de televiziune britanice și mă ocup de o emisiune care tratează evoluția actualelor evenimente pe plan internațional, am zis eu, străduindu-mă să alung din minte imaginea lui Richard Finch zicând: „Mă gândesc la melci care beau bere, mă gândesc la rațe pe rotile, mă gândesc.”

— Colegii au de gând să desfășoare o campanie puternică în sprijinul meu, am continuat eu.

Imaginea lui Richard Finch îmi răsare în minte: „A, deci Bridget-chiloței-flușturei nu s-a întors din vacanță, da? Se giugiulește pe plajă cu te miri cine și a uitat să urce-n avion, de bună seamă”.

— Cunosc persoane de la cel mai înalt nivel guvernamental și cred, dată fiind actuala situație pe plan internațional – și am făcut o pauză ca să-i arunc o privire semnificativă, că doar întotdeauna se întâmplă ceva pe plan internațional, nu-i așa? – că ar fi de-a dreptul neplăcut dacă ar apărea în mass-media faptul că eu sunt ținută în închisoare în niște condiții care, la drept vorbind, sunt sub orice critică, pentru o crimă pe care, în mod evident

și chiar conform propriei tale declarații, nu am comis-o, în vreme ce poliția locală nu aplică legile în vigoare în propria lor țară și refuză să efectueze o investigație așa cum se cuvine.

Mi-am adunat șalul în jurul trupului cu enormă demnitate, după care m-am rezemat din nou de speteaza scaunului și l-am privit cu răceală.

Funcționarul s-a fosit puțin în scaun și s-a zgâit prin hârtii câteva clipe. După care a ridicat privirea, cu pixul în mână.

— Domnișoară Jones, vrei să ne întoarcem la acel moment din relatare în care ți-ai dat seama că cineva a intrat în colibă?

Ha!

miercuri, 27 august.

Cincizeci și unu de kilograme, țigări: 2 (cumpărate la un preț de-a dreptul odios), vise în care Mark Darcy / Colin Firth / Prințul William dau năvală în celulă și zic: „În numele lui Dumnezeu și al Angliei, eliberați-o pe viitoarea mea soție!": întruna.

Două zile alarmante în care nu s-a petrecut nimic. Nici un cuvânt de nicăieri, nici o vizită, numai veșnice solicitări să interpretez cântece de-ale Madonnei. Doar citind poezia Dacă am reușit să-mi păstrez sănătatea mintală. Iar azi-dimineață a apărut Charlie – într-o cu totul altă dispoziție! Foarte sincer, vesel și încrezător din cale-afară, îmi aducea un nou pachet care conținea niște sandvișuri cu brânză, pe care, date fiind gândurile anterioare despre însămânțarea în pușcărie, nu prea mi-a venit să le mănânc.

— Mda. Lucrurile încep să se miște, a declarat Charlie pe un ton de-ai fi zis că e cine știe ce agent guvernamental împovărat cu toate secretele agenției MI5. Situația se prezintă, de fapt, extrem de bine. S-au înregistrat ceva mișcări în interiorul ministerului.

M-am străduit din greu să nu mă gândesc la vânzoleala intestinală a moșului bășinos pomenit anterior și l-am întrebat:

— Ai vorbit cu tatăl tău?

— Aha, aha, a zis el. Situația este cunoscută acolo.

— S-a publicat ceva în ziare? am întrebat eu surescitată.

— Nu, nu. Șșș. Nu vrem să agităm lucrurile prea tare. Ei, oricum. Ai ceva scrisori. Prietenii tăi i le-au dat lui tata. Niște scrisori ale naibii de strașnice, așa zice tata.

Am deschis cu mâini tremurânde plicul oficial de la Ministerul de Externe, mare și maro. Prima scrisoare era de la Jude și Shaz, scrisă cu mare grijă, aproape codificat, de parcă și-ar fi închipuit că o să pună mâna vreun spion pe ea.

Bridge, Nici o grijă. Te scoatem noi de acolo. Luat urmă Jed. Mark Darcy ajută (!).

Mi-a sărit inima din piept. Era cea mai bună veste posibilă (cu excepția, evident, a unei știri cum că mi-a fost anulată sentința de zece ani).

Nu uita: femeie super-rafinată. Gândește potențială cură slăbire pușcărie. 192 curând.

Repet: nici o grijă. Fetele sunt călare pe situație.

Cu dragoste, Jude și Shaz.

M-am uitat la scrisoare și am clipit emoționată, apoi am desfăcut nerăbdătoare celălalt plic. O fi de la Mark?

Era scrisă pe dosul unui lung șir pliant de vederi ale lacului Windermere și zicea:

Suntem în vizită la bunica, la sanatoriul din St. Anne's și facem un tur al lacurilor. Vremea e cam amestecată, dar sunt multe magazine care vând la preț de producător. Tata și-a cumpărat o vestă din piele de oaie! Poți tu s-o suni pe Una și s-o întrebi dacă a închis aragazul?

Cu dragoste, Mama.

SÂMBĂTĂ, 30 AUGUST.

Cincizeci și unu de kilograme (sper), unități de alcool: 6 (urraa!), țigări: 0, calorii: 8 755 (urraa!), nr. de dați verificat sacoșa pentru a constata lipsa de droguri: 24.

6 a.m. În avion. Merg acasă! Liberă! Subțire! Curată! Cu păr strălucitor! În haine proprii curate! Urraaa! Am ziare și am revista Marie Claire și am revista Hello! Totul e minunat.

6:30 a.m. Deprimare de neînțeles. Mă dezorientează faptul că mă aflu iarăși îngrămădită într-un avion, în întuneric, cu toată lumea care doarme în jurul meu. Sunt într-o stare de euforie, dar sunt și îngrozită. Gardienii au venit noaptea trecută și m-au chemat. Am fost condusă într-o cameră, mi s-au dat hainele înapoi, am fost întâmpinată apoi de un alt funcționar al Ambasadei britanice, îmbrăcat cu o cămașă ciudată din fibre sintetice cu mâneci scurte și cu ochelari pe nas. A zis că s-au petrecut „niște evenimente” în Dubai și s-au exercitat ceva presiuni la nivel înalt din partea Ministerului de Externe și că s-au văzut nevoiți să mă scoată imediat din țară, înainte ca relațiile dintre cele două țări să se deterioreze.

La Ambasadă a fost foarte ciudat. Nu era nimeni acolo, doar un tip pe nume Brian, care m-a condus direct într-o baie în stil vechi, unde hainele mele erau așezate toate grămăjoară, și mi-a spus să fac un duș și să mă schimb, dar că trebuie să mă grăbesc.

Nu-mi vine să cred ce suplă m-am făcut, dar nu era nici un uscător acolo, așa că părul meu stă tot bezmetic. Sigur, nu contează, dar ar fi fost frumos să arăt ca lumea la întoarcere. Tocmai începusem să mă machiez, când Brian a bătut la ușă și a zis că trebuie să plecăm imediat.

Totul s-a succedat apoi ca-ntr-un vârtej. Am ieșit în trombă în noaptea caniculară, am urcat direct într-o mașină, am mers în viteză pe străzi pline de țapi și oi și capre și oameni care își aburcaseră tot familionul pe câte-o bicicletă.

Aeroportul mi s-a părut incredibil de curat. Nu am parcurs ruta obișnuită, ci una folosită numai de personalul Ambasadei, unde totul a fost imediat stampilat și rezolvat. Când am ajuns la poarta de îmbarcare, țipenie de om, iar avionul era gata de decolare, ne aștepta acolo un singur ins îmbrăcat într-o jachetă de un galben țipător.

— Îți mulțumesc, i-am zis lui Brian. Transmite-i mulțumirile mele și lui Charlie.

— Nici o problemă, a zis el ironic. Tatălui lui, de fapt.

Pe urmă mi-a înmânat pașaportul și mi-a strâns mâna de o manieră foarte respectuoasă, cu care nu fusesem obișnuită nici măcar înainte de pușcărie.

— Te-ai descurcat foarte bine, mi-a spus. Te-ai descurcat excelent, domnișoară Jones.

10 a.m. Tocmai am reușit să dorm puțin. Sunt foarte emoționată de revenirea acasă. Am avut până la urmă parte de o revelație spirituală. Totul va fi altfel de acum înainte.

Noi hotărâri post-epifanie:

1. Nu mă reapuc de fumat sau băut, întrucât nu am băut nimic timp de unsprezece zile și am fumat doar două țigări (nici nu vreau să mă gândesc ce a trebuit să fac ca să pun mâna pe ele). Deși s-ar putea să beau o sticlă de vin. Doar trebuie, evident, să sărbătoresc. Da.

2. Nu mă mai bazez pe bărbați, ci doar pe mine însămi (excepție făcând, firește, cazul în care Mark Darcy vrea să fie din nou cu mine. O, Doamne, sper să fie așa. Sper că el a fost cel care m-a scos de acolo. Sper să fie la aeroport).

3. Nu-mi mai bat capul cu prostii de genul: greutate, păr bezmetic, pe cine invită Jude la nuntă etc.

4. Nu voi renunța chiar la toate sfaturile din cărțile de psihologie aplicată și din poezii, o să le reduc pur și simplu la elementele-cheie, precum optimismul, nu mă voi mai speria așa de ușor, voi fi iertătoare (deși nu-l voi ierta pe Jed împruțitul, căci sub acest nume va fi cunoscut de acum înainte).

5. Voi fi mai cu băgare de seamă în privința bărbaților, fiind lucru dovedit – după cum reiese din pățaniile cu Jed împruțitul, ca să nu mai vorbim de Daniel – că bărbații sunt periculoși.

6. Nu voi mai accepta toate rahaturile din partea unora, de ex. Richard Finch, voi avea în schimb încredere în mine însămi.

7. Voi fi mai spiritualizată și-mi voi susține principiile spirituale.

Vai ce bine, acum pot să frunzăresc revista Hello! și ziarele.

11:15 a.m. Nu pare să fie nimic despre mine în ziare – după cum îmi spusese și Charlie, totul fusese trecut sub cea mai deplină tăcere de către guvern, ca să nu-și strice relațiile cu thailandezii și să nu dăuneze importului de sos de arahide etc.

11:45 a.m. Mmm. Vinul e delicios, după atâta abținere. Mi se suie drept la cap.

12:30 p.m. Brr. Mi s-a făcut ușor greață după ce am frunzărit ziarele. Uitasem ce simțământ de deprimare și vinovăție te cuprinde după ce le citești, aduce cu un fel de mahmureală – plus senzația că lumea se transformă perpetuu într-un scenariu horror, în care oamenii îți par buni la început, după care află că sunt răi și meschini.

La vremea ei, mi-a plăcut în mod deosebit povestea preotului-devenit-futangiu-ratat. Întotdeauna e interesant când alții calcă strâmb. Cred totuși că fondatorii grupului de sprijinire a victimelor preotului futangiu (pentru că „femeile care au relații cu preoți adesea nu au cui să se spovedească”) cam suferă de partizanat. Cum rămâne atunci cu ceilalți indivizi care nu au cui să

se spovedească? În acest caz, ar trebui să existe grupuri de sprijinire a victimelor futangiilor din guvernul conservator, de sprijinire a membrilor echipelor sportive britanice care s-au culcat cu membri ai familiei regale, a preoților romano-catolici care s-au culcat cu diverse celebrități sau cu membri ai familiei regale, a celebrităților care s-au culcat cu oameni obișnuiți care și-au spus povestea preoților romano-catolici, care au relatat-o apoi ziariștilor. Poate o să-mi vând și eu povestea ziariștilor și o să fac bani din asta. Nu, asta nu e bine, vedeți, spiritualitatea mi-a fost deja infestată de mentalitatea asta a tabloidelor.

Poate o să scriu totuși o carte. Poate voi avea parte la revenirea în Anglia de o întâmpinare ca a lui John McCarthy la revenirea din Beirut, unde fusese luat ostatic, și o să scriu o carte intitulată O altă formație de nori, sau ceva de genul ăsta, cu referire la vreun fenomen meteorologic. Poate voi avea parte de o primire de erou, cu Mark, Jude, Shazzer, Tom și părinții mei și cu o mulțime de fotografi care să mă aștepte și cu Richard Finch care să-mi cerșească umil un interviu în exclusivitate. Aș face bine să nu mă ambalez prea tare. Sper să nu înnebunesc definitiv. Mi se năzare și că ar fi cazul să mă aștepte cineva de la poliție sau niște consilieri, care să mă ducă la o bază secretă ca să mă pună la curent cu situația. Cred că o să mă culc puțin.

9 p.m. (ora Londrei acum) Am ajuns la aeroportul Heathrow, amețită din cauza diferenței de fus orar, scuturându-mă de firimiturile de pâine și de pasta de dinți roz pe care compania aeriană ne-a servit-o cu tupeu pe post desert, și îmi repetam în minte răspunsurile la întrebările puhoiului de fotoreporteri în așteptare: „A fost un coșmar. Un adevărat coșmar. Ca un trăsnet venit din senin. Nu simt nici un strop de ură (să spun amărăciune?), căci, dacă alții vor fi preveniți de pericolul reprezentat de prietene care se culcă cu străini, timpul petrecut de mine în închisoare nu va fi fost în zadar (irosit?)”. Dar în tot acest timp nu credeam că va fi vreun puhoi de fotoreporteri în așteptare. Am trecut fără nici un incident de oficialitățile de la vamă și m-am uitat cu emoție împrejur în căutarea unor chipuri cunoscute, numai ca să fiu înghițită brusc de ei bine, de un puhoi de fotoreporteri în așteptare. Grămezi de reportofoane și aparate de fotografiat mă înconjurau din toate părțile. Mintea mi s-a blocat totalmente și nu am reușit decât să repet ca un papagal clasic: „Nici un comentariu”, ca un ministru prins în flagrant delict de regulat prostituată, și am mers mai departe împingând căruciorul în fața mea, cu teama că în următoarea clipă o să mă împleticesc și o să mă năruiesc. Apoi cineva mi-a tras căruciorul din mână și altcineva și-a trecut o mână pe după umerii mei și mi-a zis: „Totul e bine acum, Bridge, avem noi grijă de tine, totul e bine”. Jude și Shazzer.

duminică, 31 august.

Cincizeci și unu de kilograme și șaptezeci și trei de grame (Așa da! Adevărată culme a unei cure de slăbire, începută în urmă cu optsprezece ani, atinsă însă cu un preț care nu justifică rezultatul), unități de alcool: 4, calorii: 8995 (binemeritate, cu siguranță), progrese realizate de Gary-meșterul în privința găurii din perete: 0.

2 a.m. În apartamentul meu. E așa de plăcut să fii acasă. E așa de plăcut să le revăd pe Jude și Shazzer. La aeroport, un polițist ne-a condus prin mulțime până într-o cameră de anchetă, unde erau niște tipi de la Narcotice și un funcționar de la Ministerul de Externe, și au început toți să-mi pună o droaie de întrebări.

— Uite ce e, toate astea nu pot să aștepte naibii o zi? a izbucnit Shaz indignată, după vreun minut. Nu vedeți în ce hal e?

Indivizii păreau a crede necesar să continue, dar în cele din urmă atâta li s-a urât de mârâielile constante ale lui Shaz: „Oameni sunteți, sau monștri?” și de amenințările ei că o să-i pârască la Amnesty International, încât i-au cerut unui polițist să ne ducă la Londra.

— Altă dată aveți grijă cu cine vă încurcați, doamnelor, ne-a zis tipul de la Externe.

— la mai slăbește-ne, a zis Shaz, în vreme ce Jude a debitat: „Aveți dreptate, domnule”, după care s-a lansat într-o tiradă gen mulțumesc-pentru-că-m-ați votat, ca un politician de carieră.

În apartamentul meu, frigiderul era plin cu mâncare, pizza era gata de pus în cuptor, aveam cutii cu bomboane Milk Tray și Dairy Box, somon afumat, alune și sticle de Chardonnay. Gaura din perete era acoperită de o pancartă pe care scria „Bun venit acasă, Bridget”. Și era și un fax de la Tom – care s-a mutat împreună cu tipul de la aeroport cu care flirtase la San Francisco – și faxul zicea:

SCUMPO, DROGURILE SUNT PRAFUL SATANEI. SPUNE NU! PRESUPUN CĂ ACUM EȘTI ULTRASUBȚIRE. RENUNȚĂ IMEDIAT LA TOȚI BĂRBAȚII ȘI FĂ-TE LESBIANĂ. VINO AICI ȘI STAI CU NOI ÎNTR-UN TRIO SEXUAL CALIFORNIAN. I-AM ZDROBIT INIMA LUI JEROME. HAHAAAA. SUNĂ-MĂ. TE IUBESC. BINE AI REVENIT.

De asemenea, Jude și Shaz curățaseră toată mizeria pe care o lăsasem eu în goana împachetării și schimbaseră așternuturile, îmi puseseră flori proaspete și țigări Silk Cut pe măsuța de la capul patului. Le iubesc pe fetele astea încântătoare. Și pe încântătorul ăla de Tom obsedat de propria-i persoană.

Fetele au dat drumul la apă în baie pentru mine și mi-au adus un pahar de șampanie, iar eu le-am arătat pișcăturile de purici. Pe urmă m-am îmbrăcat în pijama și ne-am așezat tustrele pe pat, cu țigări, șampanie și cutia de bomboane de ciocolată și am început poveștile despre tot ce se petrecuse.

— Mi-am dat seama că era ceva în neregulă când am ajuns la poarta de îmbarcare, zicea Shaz. Dar funcționarii de la compania aeriană n-au vrut să-mi spună ce s-a întâmplat și au tot insistat să mă urc în avion și nu m-au mai lăsat să cobor, și pe urmă m-am trezit că avionul o și pornise pe pistă.

— Și atunci, când ai aflat totul? am întrebat eu și am dat dușcă paharul cu Chardonnay până la ultima picătură, la care Jude a ridicat imediat sticla să-mi toarne din nou. Era splendid, splendid.

— Abia după ce am aterizat, a zis Shaz. A fost cel mai cumplit zbor care se poate închipui. Am tot sperat că nu s-a întâmplat nimic altceva decât că ai

pierdut avionul, dar toți cei din avion se purtau cu mine foarte ciudat și urâcios. Apoi, în clipa în care am coborât din avion.

— A fost arestată, a zis Jude voioasă. Se zbârlise toată.

— O, nu, am zis eu. Și tu sperai că Jed o să fie acolo.

— Nemernicul, a zis Shaz și s-a îmbujorat.

Mi-a dat prin minte că aș face bine să nu mai pomenesc vreodată despre Jed.

— A pus pe cineva să stea la coadă chiar în spatele tău pe aeroportul din Bangkok, a explicat Jude. Se pare că el a așteptat pe aeroportul Heathrow să primească un telefon, după care s-a urcat imediat într-un avion spre Dubai.

Am aflat pe urmă că Shaz o sunase pe Jude de la poliție, și așa au ajuns la Ministerul de Externe.

— Pe urmă nu s-a întârnplat nimic, a zis Jude. Începuseră toți să spună că o să stai zece ani în pușcărie.

— Îmi amintesc, m-am cutremurat eu.

— L-am sunat pe Mark miercuri seara, și el și-a contactat toate cunoștințele de la Amnesty și de la Interpol. Am încercat să dăm de mama ta, dar în mesajul lăsat pe robot zicea că face turul lacurilor. Ne-am gândit să sunăm la Geoffrey și Una, dar ne-am zis că o să-i apuce istericalele, chestie care n-o să ne fie de nici un ajutor.

— Înțeleaptă decizie, am zis eu.

— În prima vineri, după ce am aflat că ai fost transferată în penitenciarul pentru femei, a început Shaz.

— Iar Mark s-a suit în avionul de Dubai.

— S-a dus în Dubai? Pentru mine?

— Tipul a fost nemaipomenit, a continuat Shaz.

— Dar unde e acum? I-am lăsat mesaj pe robot, dar nu m-a sunat.

— E tot acolo, a zis Jude. Pe urmă, luni, ne-a sunat cineva de la Ministerul de Externe și totul părea să se fi schimbat.

— Probabil că Charlie apucase să vorbească cu taică-său, am zis eu emoționată.

— Ne-au dat voie să-ți trimitem scrisorile.

— Și joi am aflat că au pus laba pe Jed.

— Iar Mark a sunat vineri și ne-a spus că au obținut o declarație de la el.

— Și pe urmă, din senin, sâmbătă - telefonul care ne anunța că ești deja în avion!

— Urraaa! am zis toate în cor și am ciocnit paharele.

Doream cu disperare să abordez din nou subiectul Mark, dar n-am vrut să par superficială și nerecunoscătoare față de tot ce făcuseră fetele pentru mine.

— Mai e cu Rebecca? am izbucnit.

— Nu! a zis Jude. Nu mai e! Nu mai e!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu știm precis, a răspuns Jude. O clipă mai devreme era cu ea, și o clipă mai târziu am aflat că Mark nu mai merge în Toscana și.

— N-ai să ghicești în veci cu cine e acum Rebecca, a intervenit Shaz.

— Cu cine?

— E o cunoștință de-a ta.

— Nu cumva cu Daniel? am întrebat eu și m-a năpădit un val de sentimente amestecate.

— Nu.

— Colin Firth?

— Nu.

— Brrr. Tom?

— Nu. Gândește-te la cineva pe care îl cunoști foarte bine. Însurat.

— Tata? Jeremy, soțul Magdei?

— Începi să fii pe-aproape.

— Ce? Doar nu cumva Geoffrey Alconbury?

— Nu, a chicotit Shaz. Ăla e însurat cu Una și mai e și homo pe deasupra.

— Giles Benwick, a scăpat Jude dintr-o suflare.

— Cine? m-am bâlbâit eu.

— Giles Benwick, a confirmat Shaz. Doar îl știi pe Giles, pentru Dumnezeu, cel care lucrează cu Mark, pe care l-ai salvat tu când a vrut să se sinucidă acasă la Rebecca.

— I se pusese pata pe tine.

— El și Rebecca au rămas în Gloucestershire după accidentele pe care le-au suferit, și au tot citit la cărți de psihologie aplicată, iar acum. sunt împreună.

— Trup și suflet, a adăugat Jude.

— Uniți prin actul tainic al iubirii, a completat Shaz.

S-a lăsat tăcerea, timp în care ne-am uitat una la alta, împietrite de uimire în fața acestui gest ciudat al cerurilor.

— A înnebunit lumea, am izbucnit eu, cu un amestec de consternare și teamă. Giles Benwick nu e nici frumos, nici bogat.

— De fapt, bogat este, a murmurat Jude.

— Dar nu e iubitul alteia. Nu reprezintă simbolul de statut social în stilul caracteristic Rebeccăi.

— Afară doar de faptul că e bogat, a zis Jude.

— Și totuși, Rebecca l-a ales pe el.

— Chiar așa, exact așa este, a zis Shaz surescitată. Ciudate vremuri trăim! Cu adevărat ciudate!

— În curând, prințul Philip o să-mi ceară să fiu cu el, iar Tom se va logodi cu regina, am strigat eu.

— Nu cu „prințesa” de Jerome Mofturosul, ci cu propria și iubita noastră regină, a adus Shaz necesara clarificare.

— Liliicii or să înceapă să mănânce soarele, am completat eu. Caii or să se nască toți cu cozile lipite de frunte, iar cuburi de urină la gheață or să aterizeze pe terasele noastre direct de pe acoperiș și or să ne ofere țigări.

— Ciudate vremuri, a declarat Shaz și a clătinat cu gravitate din cap. Cu adevărat ciudate.

Trebuie să fi adormit, pentru că acum e întuneric, Jude și Shaz nu mai sunt aici, dar mi-au lăsat un bilet pe pernă în care-mi spun să le sun după ce mă trezesc. Stau amândouă acasă la Shazzer, apartamentul lui Jude fiind în curs de reamenajare pentru ca ea și Ticălosul Richard să poată locui acolo după nuntă. Sper că a angajat un muncitor mai de Doamne-ajută ca al meu. Gaura din perete nu s-a schimbat deloc.

Ciudate vremuri marți, 2 septembrie.

Cincizeci și două de kilograme și nouăsprezece grame (de mâine încetez sigur să mă mai îndop), unități de alcool: 6 (nu trebuie să încep să beau prea mult), țigări: 27 (nu trebuie să încep să fumez prea mult), calorii: 6 285 (nu trebuie să încep să mănânc prea mult).

8 a.m. La mine în apartament. Sunt hotărâtă acum să nu revin la vechiul meu stil de viață, adică să mă tot uit la robot și să aștept ca Mark să mă sune, trebuie să fiu calmă și echilibrată.

8:05 a.m. Dar de ce a rupt-o Mark cu Rebecca? De ce e ea acum cu caraghiosul ăla de Giles Benwick? DE CE? DE CE? Și s-a dus oare Mark până în Dubai pentru că încă mă iubește? Dar atunci de ce nu mi-a răspuns la mesaje? De ce? De ce?

În fine. Acum toate astea nu mai au pentru mine nici o relevanță. Mă ocup de persoana mea. O să mă duc să mă epilez pe picioare.

10 a.m. M-am întors acasă și am găsit luminița de la robot pâlpâind.

Era Mark! Vocea îi suna slab și cu pârâituri pe fundal: „Bridget. abia acum am aflat. Sunt încântat că ești liberă, încântat. Mă întorc mai târziu în.” S-a auzit un șuier puternic, apoi convorbirea fusese întreruptă.

Zece minute mai târziu a sunat telefonul.

— A, bună, dragă, ghici ce s-a întâmplat? Mama mea. Propria mea mamă! M-a năpădit un val puternic de iubire.

— Ce? am zis și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Treci calm prin toată larma și graba lumii și amintește-ți că-ți poți afla pacea în tăcere.

Pauză lungă.

— Mamă? am rostit eu în cele din urmă.

— Șșș, dragă, tăcere. (O nouă pauză.) Amintește-ți că-ți poți afla pacea în tăcere.

Am inspirat adânc, mi-am sprijinit receptorul cu umărul și mi-am văzut mai departe de prepararea cafelei. Vedeți voi, am învățat cât este de important să te detașezi de țacăneala altora, oricare dintre noi are și așa destule probleme cu propria-i viață cotidiană. Tocmai atunci a sunat mobilul.

Am ignorat primul telefon, care începuse să vibreze și să urle: „Bridget, nu-ți vei afla niciodată echilibrul sufletesc dacă nu te deprinzi să abordezi tăcerea”, și am răspuns la mobil. Era tata.

— A, Bridget, m-a luat el într-o manieră țeapănă, cazonă. Vrei, te rog, să vorbești cu maică-ta pe telefonul fix? Pare cam agitată.

Ea e agitată? Dar de mine nu le pasă chiar deloc? De mine, carne din carnea lor, sânge din sângele lor?

În „telefonul fix” se auzeau plânsete, țipete și un zgomot inexplicabil de veselă spartă.

— O. K., tată. Pa, am zis eu și am apucat din nou telefonul fix.

— Scumpa mea, s-a smiorcăit ea cu autocom-pățimire în vocea care-i suna răgușit. Trebuie să îți mărturisesc ceva. Nu mai pot ascunde asta față de familie și față de cei dragi.

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la linia clară de demarcație trasată între „familie”, pe de o parte, și „cei dragi”, pe de alta, și i-am spus cu voioșie:

— Ei, nu trebuie să te simți obligată să-mi spui, dacă nu vrei.

— Dar ce altceva ai vrea să fac? a zberat ea isteric. Să trăiesc în minciună? Sunt dependentă, dragă, dependentă!

Mi-am stors intens creierii să ghicesc de ce anume i s-ar fi putut năzări că e dependentă. Mama nu băuse în viața ei mai mult de un pahar de sherry odată, și asta de când Mavis Enderbury o îmbătase atunci, în 1952, la petrecerea de ziua ei, când împlinise douăzeci și unu de ani, și când trebuise apoi dusă acasă pe ghidonul bicicletei de către cineva pe nume „Peewee”. Iar consumul ei de substanțe medicamentoase se limitează la câte o bomboană de mentă când o gâdilă puțin în gât după vreun spectacol din acelea organizate de două ori pe an de Societatea de Teatru pentru Amatori din Kettering.

— Sunt dependentă, a repetat ea și a făcut o pauză dramatică.

— Aha, am zis eu. Dependentă. Și de ce anume ești tu dependentă?

— De relații, a zis ea. Sunt dependentă de relații. Sunt co-dependentă.

Mi-a căzut capul drept pe măsura din fața mea.

— Treizeci și șase de ani trăiți cu taică-tău! a zis ea. Și nu mi-am dat niciodată seama.

— Dar, mamă, a fi măritată cu cineva nu înseamnă că.

— O, nu, nu sunt co-dependentă de taică-tău, a zis ea. Sunt co-dependentă de divertisment. I-am spus lui taică-tău că. Ooo, trebuie să plece. E momentul afirmării mele.

Am rămas siderată cu ochii în cafetieră. Chiar nu știa deloc ce mi se întâmplase? Sărise într-un final peste cal și își pierduse mințile?

A sunat din nou telefonul. Era tata.

— Îmi pare rău pentru toată tevatura asta.

— Dar ce se petrece acolo? Ești din nou împreună cu mama?

— Ei, da, cred că se poate spune că. S-a dus acum la nu știu ce oră de studiu.

— Unde sunteți?

— Suntem într-un fel de. ăăă. Îi zice „Curcubeul”.

Secta Moon? m-am întrebat. Scientologi?

— E o. ăă. clinică de dezalcoolizare.

O, Doamne. Se pare că nu doar eu eram îngrijorată că tata bea prea mult. Mama mi-a spus că el se dusesese în Blackpoole într-o seară, pe când

erau în vizită la bunica, la St. Anne's, și se înființase în pragul sanatoriului beat turtă, cu o sticlă de Famous Grouse într-o mână, și în alta cu o păpușă Scary Spice, și cu o pereche de dinți falși de jucărie prinși pe piept. A fost chemat un medic și tata a fost dus săptămâna trecută direct de la sanatoriul St. Anne's la clinica asta de dezalcoolizare, unde se pare că mama, ca de obicei, nu a vrut să se lase mai prejos.

— Ei nu par să considere că problema mea cu whisky-ul este foarte serioasă. Au zis că pur și simplu îmi înăbușeam în acest fel durerea pricinuită de toți alde Julio și Wellington. Ideea este că noi ar trebui să-i acceptăm obsesia asta cu co-dependența de „divertiment”.

O, Doamne.

Cred că ar fi mai bine să nu le spun alor mei despre Thailanda, cel puțin deocamdată.

10 p.m. Tot acasă. Ei, vedeți? Urraaa! Mi-am petrecut toată ziua dereticând și acum toate sunt la locul lor. Am sortat toate scrisorile (mă rog, le-am pus adică pe toate într-o singură stivă). Iar Jude are dreptate. E ridicol să stau de patru luni cu un afurisit de găuroi în perete și e un adevărat miracol că încă nu s-a cățarat nimeni pe zidul din spate să-mi dea o spargere. Nu voi mai accepta pretextele aiurite ale lui Gary. L-am pus pe prietenul lui Jude, care e avocat, să-i scrie o scrisoare. Ca să vezi ce poți realiza când devii un om nou. Minunat.

Stimate domn, Acționăm în numele domnișoarei Bridget Jones.

Am fost informați că în jurul datei de 5 martie 1997 clienta noastră a încheiat cu dvs. un contract verbal, conform căruia v-ați angajat să realizați o extindere a apartamentului clienței (constând dintr-un al doilea dormitor/ birou și o terasă pe acoperiș) contra sumei (în valoare totală) de 7 000 lire sterline. Clienta noastră a achitat suma de 3 500 lire sterline la data de 21 aprilie 1997 ca avans la lucrare. Conform contractului, termenul limită de finalizare a lucrării a fost convenit la șase săptămâni de la data plății avansului.

Ați început lucrarea pe 25 aprilie 1997, practicând o spărtură de mari dimensiuni: 1,5 x 2,1 metri în peretele exterior al apartamentului clienței noastre. După aceasta, nu ați mai realizat, pe durata mai multor săptămâni, nici un progres la lucrarea începută. Clienta a încercat să vă contacteze telefonic de mai multe ori, v-a lăsat mesaje, la care nu ați răspuns, în cele din urmă, ați revenit la apartamentul clienței pe data de 30 aprilie 1997, în timp ce aceasta era la serviciu, însă, în loc să continuați lucrarea pe care v-ați angajat să o realizați, v-ați mulțumit să acoperiți spărtura practică în peretele exterior al apartamentului cu o folie groasă de plastic. După această dată, nu ați mai venit spre a încheia lucrarea și nu ați răspuns la nici unul dintre numeroasele mesaje telefonice prin care clienta vă solicita acest lucru.

Spărtura pe care ați lăsat-o în peretele exterior al clienței noastre face ca apartamentul să fie răcoros, nesigur și neasigurat în caz de efracție. Normalizarea de către dvs. a lucrării la care v-ați angajat constituie o flagrantă nerespectare a contractului încheiat cu clienta noastră. În acest fel

ați reziliat contractul, iar amintita reziliere a fost acceptată de către clienta noastră.

Bla, bla, bla, respingere, atingere, pășărească după altă pășărească. dreptul de a solicita recuperarea sumei achitate. direct răspunzător pentru potențialele pierderi. cu excepția cazului în care expediați în termen de șapte zile de la primirea prezentei o confirmare că veți acorda compensații clientei pentru pierderile suferite. drept urmare am fost instruiți să întreprindem măsurile legale împotriva dumneavoastră fără alte notificări.

Ha! Ahahahaha! Asta o să-i administreze o lecție pe care n-o s-o uite prea ușor. Scrisoarea a fost pusă deja la poștă, așa că o s-o primească mâine. Să bage bine la cap că sunt o persoană serioasă, care nu mai acceptă să tot fie dusă cu preșul și să fie tratată fără cel mai mic respect.

Așa. Iar acum o să stau jumătate de oră, poate-mi fată mintea un pui pentru ședința de dimineață.

10:15 p.m. Hmm. Poate ar trebui să fac rost de niște ziare, să-mi vină ceva idei. Dar e un pic cam târziu pentru asta.

10:30 p.m. De fapt, nici n-o să-mi mai bat capul cu Mark Darcy. Femeile nici n-au nevoie de bărbați. Asta era pe timpuri, când femeia avea nevoie de un bărbat pentru că nu putea supraviețui fără el, dar acum – ha! Am apartamentul meu propriu (așa perforat cum e), am prieteni, am un venit și un loc de muncă (cel puțin până mâine), așa că, ha!Hahahaha!

10:40 p.m. Așa. Idei.

10:41 p.m. O, Doamne. Tare mai am chef să fac sex. N-am mai făcut sex de o veșnicie.

10:45 p.m. Poate ceva gen laburiști noi pentru o Anglie nouă? Cam ca despre un mariaj după luna de miere, când, după ce ai iubit vreme de șase luni pe cineva, începi să te enervezi că nu vrea să spele vasele? Studenții și creditele pentru studii? Era atât de simplu să fac sex și să ies în oraș cu un bărbat când eram studentă. Poate că studenții nici nu merită afurisitele alea de credite, că toată ziua nu fac decât sex.

Număr de luni de când nu am făcut sex: 6 Număr de secunde de când nu am făcut sex: (Câte secunde are o zi?) $60 \times 60 = 3.600 \times 24 =$ (Cred că o să folosesc calculatorul.) $86.400 \times 28 = 2.419.200 \times 6$ luni = 14.515.200

Nu am făcut sex de paisprezece milioane cinci sute cincisprezece mii două /sute de s

11 p.m. Poate că, de fapt, NU O SĂ MAI FAC NICIODATĂ SEX.

11:05 p.m. Mă întreb ce se întâmplă dacă nu faci sex? E bine sau e rău pentru organism?

11:06 p.m. Poate că tot corpul ți se închide așa, ermetic.

11:07 p.m. Uite ce e, nu la sex e cazul să mă gândesc acum. Sunt o ființă cerebrală.

11:08 p.m. Și totuși, presupun că e bine ca omul să procreeze.

11:10 p.m. Germaine Greer52 nu are copii. Și ce dovedește asta?

11:15 p.m. Așa. Nou Partid Laburist, nou.

O, Doamne. Am devenit celibatară.

Viața de celibatar! Celibatarii timpurilor noi! Bine, dar dacă mie mi se întâmplă una ca asta, sunt toate șansele să li se întâmple multor altora. Nu asta înseamnă Zeitgeist?

„Constatăm, dintr-o dată, că pretutindeni lumea face mai puțin sex.” Dar nu pot să sufăr stilul ăsta de știri din presa actuală, îmi amintește că pe vremuri am citit un articol în The Times, care începea cam așa: „Constatăm, dintr-o dată, că pretutindeni sunt tot mai multe restaurante”, și în aceeași zi un articol din Telegraph zicea: „Oare ce s-a întâmplat cu restaurantele?”

Așa, ar trebui să mă culc. Sunt hotărâtă să fiu punctuală în prima mea zi de după ce am devenit om nou.

1 miercuri, 3 septembrie.

Cincizeci și trei de kilograme și nouă grame (vai, vai de mine), calorii: 4 955, nr. de secunde de când nu am făcut sex: 14 601 600 (câte au fost ieri + 86 400, câte sunt într-o zi).

1 p.m. Am ajuns devreme la birou în prima zi după întoarcerea mea din Thailanda și așteptam să se manifeste oarece îngrijorare și respect pentru persoana mea, dar am dat peste un Richard Finch în tradiționala lui dispoziție belicoasă, fumând țigară de la țigară și mestecând ceva, cu o expresie de turbare în priviri.

— Oo! a zis el când am intrat pe ușă. Oo! Ahahahahahaha! Ce-avem noi în sacoșă de data asta, mă rog? Opiu? Ceva droguri în căptușeală? Am adus ceva morfină cu noi? Ceva mai de soi pentru aristocrație? Ceva care te face să vizezi în culori? Hașiiiiiiș? Sau poate cocaină? OHOHO, cocainoinoinăăăă, a început el să melițeze ca un smintit.

Cu o sclipire tembelă în priviri, i-a înhățat pe cei doi inși de lângă el și i-a îmbrâncit spre sala de ședințe, urlând:

— Genunchii îndoțiți, brațele întinse, tot ce ai nevoie găsești în sacoșă lui Briiid-get, ura, ura!

Mi-am dat seama că producătorul nostru executiv tocmai era într-o stare de frenezie provocată de ceva droguri, așa că am zâmbit dulce fără să-l iau în seamă.

— O, astăzi suntem micuța domnișoară sclifosită, da? Ooo! Ei, haideți, oameni buni. A venit Bridget-sclifosita-și-cu-un-cur-proaspăt-ieșit-de-la-pârnaie. Să începem. Să începepo-pepopem!

Să spun sincer, nu e tocmai ce mă așteptasem să găsesc. Toată lumea a început să se adune în jurul mesei de ședință, privind ursuz când la ceas, când la mine. Ei, asta-i, nu era decât ora nouă și douăzeci de afurisite de minute, ședința trebuia să înceapă abia la și jumătate. Și doar pentru că eu am început să vin devreme nu înseamnă că ședința trebuie să înceapă devreme în loc să înceapă târziu.

— Așa, care va să zică, Brrrrridget! Idei. Ce idei avem noi astăzi, ca să bucurăm națiunea care ne așteaptă cu răsuflarea tăiată? Topul celor mai bune idei de contrabandă ale Doamnei-cu-Cocaină? Cele mai adecvate sutiene cu dublură pentru dosirea substanțelor interzise?

De poți, atunci când toți te cred nedemn și răul Să nu-ți pierzi nici o clipă încrederea în tine, am recitat eu în gând. Pe dracu', o să-i trag un pumn în nas până la urmă.

Se uita la mine, mesteca ceva și rânjea în așteptarea unui răspuns. Ciudat lucru, chicotelile aprobatoare emise de regulă de cei din jurul mesei nu parveneau de data asta. De fapt, întreg acel episod thailandez îmi adusesse respectul colegilor, lucru de care eram, firește, încântată.

— Ce-ar fi să ne ocupăm de Noul Partid Laburist - după luna de miere?

Richard Finch s-a izbit cu capul de masă și a-nceput să sforăie.

— De fapt, am o altă idee, am reluat eu, după o pauză relaxată. Să ne ocupăm de sex, am adăugat, la care Richard a devenit brusc atent. (Adică și-a ridicat capul. Puțin.)

— Ei? O să ne împărtășești și nouă ideea - sau ai de gând s-o păstrezi pentru amicii tăi de la Narcotice?

— Celibatul, am zis eu.

S-a lăsat o tăcere plină de respect.

Richard Finch s-a holbat la mine cu ochii ieșiți din orbite, de parcă nu-i venea a-și crede urechilor.

— Celibatul?

— Exact, am confirmat eu din cap, cu un zâmbet cam încrezut.

Celibatul în zilele noastre.

— Ce, te referi la călugări și călugărițe? a întrebat Richard Finch.

— Nu. La celibatari.

— Adică la oameni obișnuiți care nu fac sex, s-a băgat Patchouli și l-a privit cu insolență.

Atmosfera se schimbase radical în jurul mesei. Poate că Richard începuse să calce în străchini atât de des, încât încetaseră cu toții să-l mai lingusească.

— Cum adică, din cauza unor teorii tantrice, budiste sau mai știu eu de care? a pufnit Richard și un picior a prins a-i tresări convulsiv în timp ce mesteca.

— Nu, a zis sexy-Matt, cu privirea fixată în carnețelul de notițe. Oameni obișnuiți, ca noi, care nu fac sex o lungă perioadă de timp.

I-am aruncat o privire lui Matt, iar el mi-a aruncat o privire mie.

— Cum? Ca voi? a zis Richard și s-a uitat la noi nevenindu-i să creadă. Voi sunteți toți în floarea tinereții - mă rog, poate cu excepția lui Bridget.

— Mulțumesc, am murmurat eu.

— Păi voi vă regulați ca iepurii, noapte de noapte! Nu-i așa? Bag-o, scoate-o, bag-o, scoate-o, și apoi așa învârte-o, a lălăit el. Și-i faci exact ce vrei a-i face, apoi o-ntorci și i-o mai tragi și pe la spate! Sau n-o fi așa?

Colegii au început să se foiască în scaune.

— Sau n-o fi așa?

Din nou, pauză.

— Care dintre cei de față n-a făcut sex în ultima săptămână?

Toți și-au pironit privirile în carnetele de notițe.

— O. K. Cine a făcut sex în ultima săptămână?

Nimeni nu a ridicat mâna.

— Nu pot să cred una ca asta. În regulă. Care dintre voi a făcut sex în ultima lună?

Patchouli a ridicat mâna. La fel și Harold, care ne-a privit fericit din dosul ochelarilor. Mințea probabil. Sau îi trăsese și el un futăiuț-micuț, așa, la botul calului.

— Deci voi, toți ceilalți. Iisuse Hristoase. Că ciudățoi mai sunteți. Asta nu vi se poate trage din prea multă muncă. Celibatul, auzi comedie! Ia mai smulgeți-vă dosurile din scaune. Ați face bine să veniți cu alte idei în perioada următoare. Nu cu tâmpenii din astea cu oameni care nu fac sex.

Joi, 4 SEPTEMBRIE.

Cincizeci și trei de kilograme și cincizeci și cinci de grame (creșterea asta în greutate trebuie stopată, altfel timpul petrecut în pușcărie va fi fost irosit), nr. de metode prin care mi l-am închipuit pe Richard Finch ucis: 32 (avalanșa asta de imagini asasine trebuie stopată, altfel valoarea preventivă a unei condamnări la pușcărie va fi fost irosită), nr. de jachete negre pe care am dorit să le cumpăr: 23, nr. de secunde de când nu am făcut sex: 14 688 000.

6 p. m. Sunt f. încântată de felul în care arată lumea în sezon-autumnal-când-începe-școala. O să trec pe la niște magazine în drum spre casă: nu pentru cumpărături, dată fiind criza financiară, vreau doar să probez câte ceva pentru garderoba de toamnă. Sunt f. emoționată de toată această atmosferă și sunt hotărâtă ca de acum înainte să-mi fac cumpărăturile cu mai multă înțelepciune, adică: a) să nu intru în panică și să mi se năzărească deodată că este absolut necesar să-mi cumpăr o jachetă neagră, dat fiind că o fată are nevoie de un număr limitat de jachete negre și b) să fac rost de bani de undeva. De la Buddha, poate?

8 p.m. La restaurantul Angus Steak House de pe Oxford Street. Am suferit un atac necontrolat de panică. Toate magazinele par să aibă versiuni diferite ale aceluiași obiect vestimentar. Mă luase cu amețeală și n-am reușit să mă liniștesc decât după ce le-am văzut și catalogat pe toate; de exemplu, jachetele negre din fibre sintetice disponibile sunt următoarele: cea de la magazinul French Connection costă o sută douăzeci și nouă de lire, cea de calitate extra, de la magazinul Michael Kors (micuță, cu căptușeală în carouri), se găsește la patru sute de lire. Jachetele negre din fibre sintetice de la magazinul Hennes costă numai treizeci și nouă de lire și nouăzeci și nouă de pence. Aș putea, să zicem, să cumpăr zece jachete negre din fibre sintetice de la Hennes la prețul uneia singure de la Michael Kors, dar, în acel caz, întreaga mea garderobă ar fi mai plină de jachete negre ca niciodată și oricum n-am cu ce să le cumpăr.

Poate că de vină este întreaga mea imagine. Poate că ar trebui să încep să port costume multicolore, ca actorii de pantomimă, sau ca Zandra Rhodes⁵³, sau ca Su Pollard⁵⁴. Sau să am o garderobă fixă, pentru care să cumpăr numai trei accesorii de mare rafinament și să le port cu rândul tot timpul. (Și ce mă fac dacă scap mâncare sau vomit pe ele?)

Așa. Calm, calm. Am nevoie de următoarele:

Jachetă neagră din fibre sintetice (una singură). Colier. Sau poate un șal – ori fular? În fine, o chestie de pus la gât. Pantaloni maro „pirat” (în funcție de ce-o fi însemnând de fapt „pirat”). Un deux-pièces pentru serviciu (sau ceva de genul ăsta). Pantofi.

Experiența de la magazinul de pantofi a fost de coșmar. Am avut senzația de déjŗ-vu, de îndărăt-la-anii-de-școală, când am văzut toate puștoaicele alea care cumpărau pantofi noi cu toc în stilul anilor '70, certându-se cu afurisitele lor de mame cu privire la ce aveau sau nu voie să poarte. După care am avut o revelație subită: nu era o senzație de déjŗ-vu – doar că pantofii din magazin arătau exact ca aceia pe care îi cumpărasem eu în clasa a zecea de la Freeman Hardy Willis.

M-am simțit brusc victima inocentă a creatorilor de modă, care nu se mai ostenesc să conceapă ceva nou. Mai rău, acum sunt atât de bătrână, încât tânăra generație de cumpărători habar n-are ce purtam eu când eram adolescentă. Și realizez care este momentul în care doamnele încep să cumpere deux-pièces-uri de la Jaeger – este momentul în care nu mai vor să li se reamintească tinerețea trecută și atunci nu mai poartă ce e la modă. Am atins și eu acum acest trist moment. O să renunț la tot ce am cumpărat de la Kookai, Agnes B, Whistles etc. În favoarea hainelor comode și lejere și a lucrurilor spirituale. E și mai ieftin. Mă duc acasă.

9 p.m. În apartamentul meu. Mă simt foarte ciudat, cumva golită pe dinăuntru. E grozav să te gândești că la întoarcere totul va fi altfel, dar uite că toate sunt la fel. Probabil că eu sunt aceea care trebuie să fac ca lucrurile să se schimbe. Dar ce-o să fac cu viața mea?

Știu ce. O să mănânc niște cașcaval.

Problema e, cum zice și în Budismul: Drama călugărului bogat, că atmosfera și evenimentele din jurul tău sunt produsul atmosferei dinlăuntru tău. Așa că nici nu e de mirare că mi s-au întâmplat toate nenorocirile astea – Thailanda, Daniel, Rebecca etc. Trebuie să încep să fiu mai încrezătoare și mai pătrunsă de epifanie spirituală și atunci voi atrage lucruri pașnice și oameni buni, iubitori și echilibrați. Ca Mark Darcy.

Mark Darcy – când se va întoarce – va observa noua mea personalitate, calmă și echilibrată, care atrage pacea și ordinea în jurul ei.

vineri, 5 septembrie.

Cincizeci și patru de kilograme, țigări: 0 (triumf), nr. de secunde de când n-am făcut sex: 14 774 400 (dezastru) (ambii impostori, trebuie tratați în același fel).

8:15 a.m. Așa. M-am trezit dis-de-dimineată. Vedeți voi, e important să pornești ziua cu dreptul!

8:20 a.m. Ooo, a venit un pachet pentru mine. Poate e un cadou!

8:30 a.m. Mmm. E într-o cutiuță cu trandafirași pictați pe ea. O fi de la Mark Darcy! Poate s-a întors.

8:40 a.m. E un obiect mic, lunguiet, auriu, pe care e gravat numele meu. O fi de la Tiffany's! Are vârful roșu. Poate e ruj.

8:45 a.m. Ciudat. Nu e nici un bilețel înăuntru. O fi vreun ruj oferit gratis ca reclamă promoțională din partea unei firme.

8:50 a.m. Dar nu e ruj, e un obiect solid. O fi un pix minuscul. Cu numele meu pe el! Poate e un fel de avanpremieră la lansarea unei noi reviste, numită Ruj de buze! editată poate chiar de Tina Brown⁵⁵! – iar invitația la petrecerea fastuoasă cu ocazia lansării o să vină mai încolo.

Așa, asta e. Cred că mă duc până la Coins să beau un cappuccino. Dar n-o să mănânc, firește, nici un croissant cu ciocolată.

9 a.m. Sunt la cafenea. Hmm. Sunt încântată de micul cadou, dar nu sunt prea sigură nici că e pix. Sau dacă e, funcționează într-un mod abscons.

Mai târziu. O, Doamne. Tocmai mă așezasem la masă cu un cappuccino și un croissant în față, când pe ușă a intrat Mark Darcy, așa, pur și simplu, de parcă n-ar fi fost o clipă plecat: în costumul lui de serviciu, proaspăt ras, cu o mică tăietură pe bărbie peste care pusese o bucățică de hârtie igienică, mă rog, așa cum arată bărbații dimineața. S-a dus la tezghea, a comandat o cafea și a pus servieta jos, după care a început să se uite în jur, căutând ceva sau pe cineva din priviri. M-a văzut. A urmat un moment lung, în timpul căruia ochii i s-au muiat (deși nu i s-au prelins ca gelatina). S-a întors apoi spre vânzător să plătească. Mi-am compus o mină cât mai calmă și mai echilibrată. A venit la masa mea cu aerul unui om de afaceri. Simțeam nevoia să mă arunc de gâtul lui.

— Bună, a zis el scurt. Ce-ai acolo? și a arătat din cap spre cadou.

Abia mă simțeam în stare să vorbesc de câtă iubire și fericire mă copleșiseră, așa că i-am înmănat cutiuța.

— Nu știu ce e. Cred că e un fel de pix.

A scos obiectul lunguieț din cutie, l-a întors pe dos, după care l-a așezat fulgerător înapoi.

— Bridget, ăsta nu e un pix promoțional, e un afurisit de glonte.

Mult mai târziu. O-lisuse-Hristoase-cel-dătător-de-viață. N-am mai avut timp să discutăm despre Thailanda, Rebecca, dragoste, despre nimic. Mark a înhățat un șervețel, a închis cu ajutorul lui capacul cutiuței și a l-a pus la loc.

— Dacă poți să-ți păstrezi firea când atâția-n jur. am șoptit eu.

— Poftim?

— Nimic.

— Stai aici. Nu atinge cutia. E un glonte funcțional, a zis Mark.

S-a strecurat în stradă și s-a uitat în susul și în josul ei, ca într-un serial polițist de la tv. Interesant, orice situație de criză care ți se petrece în viața cotidiană îți amintește de un film văzut la televizor, la fel cum o priveliște pitorească pe care o admiri în vacanță îți amintește de o ilustrată sau.

S-a întors.

— Bridget? Ai plătit consumația? Ce tot faci? Hai.

— Unde?

— La secția de poliție.

În mașină am început să turui, i-am mulțumit pentru tot ce făcuse și i-am spus ce mult m-a ajutat poezia aceea în pușcărie.

— Poezia? Ce poezie? a întrebat el în timp ce vira pe Kensington Park Road.

— Poezia Dacă - știi tu - Dacă poți inima, nervii să îi faci să te asculte. o, Doamne, îmi pare așa de rău că a trebuit să te duci tocmai în Dubai, îți sunt atât de recunoscătoare, eu.

A oprit la un stop și s-a întors spre mine.

— Nici o problemă, mi-a spus el cu blândețe. Și acum nu te mai agita și nu mai vorbi păsărește. Ai suferit un șoc teribil. Trebuie să te calmezi.

Fâs. Ideea fusese să observe cât de calmă și echilibrată sunt acum, nu să-mi spună să mă calmez. Am încercat să mă calmez, dar era foarte greu, nu mă puteam gândi decât la faptul că cineva vrea să mă omoare.

Când am ajuns la secția de poliție am constatat că arăta ceva mai rău decât în filme, era murdară și neîngrijită și nimeni nu părea să ne acorde cea mai mică atenție. Polițistul de la intrare a încercat să ne facă să rămânem în sala de așteptare, dar Mark a insistat să fim conduși la etaj. Așa că am ajuns să așteptăm într-un birou mare, gol și cu pereții îngălbeniți.

Mark m-a pus să-i povestesc tot ce se petrecuse în Thailanda și m-a întrebat dacă Jed a pomenit vreodată că ar avea vreo cunoștință în Anglia, dacă pachetul venise împreună cu restul scrisorilor sau dacă observasem vreo persoană cu un aspect ieșit din comun de când mă întorsesem în țară.

M-am simțit oarecum jenată când i-am povestit câtă încredere îi acordasem amândouă lui Jed, pentru că îmi închipuiam că o să mă bruftuluiască, dar s-a purtat foarte drăguț cu mine.

— Nu v-ar putea acuza nimeni, nici pe tine, nici pe Shaz, decât - în cel mai rău caz - de prostie monumentală, a zis el. Am auzit că te-ai descurcat foarte bine la pușcărie.

Deși se purta foarte drăguț, nu era tocmai. ei bine, aveam impresia că suntem la o ședință de lucru, nu că vorbesc cu un om care vrea să fim din nou împreună sau care vrea să discute probleme sentimentale.

— Nu crezi că ar fi cazul să suni la birou? m-a întrebat el și s-a uitat la ceas.

Mi-am dus fulgerător palma la gură. Am încercat să mă conving că nu contează dacă am loc de muncă în cazul în care sunt răposată, dar, ce-i drept, era deja zece și douăzeci!

— Nu face mutra asta de parcă ai fi înghițit din greșeală un copil, a zis Mark râzând. Pentru prima dată în viață ai un motiv întemeiat să întârzi, obicei care la tine a devenit patologic.

Am ridicat receptorul și am format numărul direct al lui Richard Finch. A răspuns imediat.

— Ooo, e Bridget, da? Micuța Miss Celibat? S-a întors abia de două zile și-mi și umblă hai-hui! Și pe unde ești acum? La cumpărături, este?

Dacă poți să crezi în tine când toți se-ndoiesc de tine, am gândit eu. Dacă poți.

— Ne jucăm cu lumânările, da? Stingeți lumânările, fetelor! și a făcut un zgomot ca de pocnitură.

M-am holbat oripilată la telefon. Nu-mi dădeam seama dacă Richard Finch fusese dintotdeauna așa, sau dacă fusesem eu altfel, sau dacă el o

luase cu totul razna, antrenat de spirala cumplită a alienării grotești cauzate de consumul de droguri.

— Dă-mi-l mie, a zis Mark.

— Nu, am zis eu, am înșfăcat telefonul din mâna lui și am șuierat: Doar sunt un om în toată firea.

— Bineînțeles că ești, draga mea, atâta doar că nu ești în toate mințile, a murmurat Mark.

Draga mea! îmi spusese: draga mea!

— Bridget? Ai adormit din nou, așa-i? Unde ești? a râs behăit Richard Finch.

— La o secție de poliție.

— Ooo, ne-am întors la contrabanda de coco-cocainomină? Splendid! Ai un stropușor și pentru mine? a chicotit el.

— Cineva m-a amenințat cu moartea.

— Ooo! Asta-i chiar bună. O să te alegi cu o amenințare cu moartea și din partea mea în următoarea secundă. Hahahaha. La secția de poliție, da? îmi place să văd așa ceva. Angajați buni, respectabili și nedrogați în echipa mea.

Asta era prea de tot. Auzisem destul. Am inspirat adânc.

— Richard, am rostit eu pe un ton maiestuos. Tu faci acum ca ibricul care râde de tigiaie pentru că are fundul negru. Atâta că eu nu am fundul negru, pentru că eu nu consum droguri. Spre deosebire de tine. Și, oricum, nu mă mai întorc la serviciu. La revedere.

Și am pus receptorul jos. Ha! Hahaha! M-am gândit o fracțiune de secundă la datoriile bancare. Și la ciupercile magice. Doar că acelea nu fuseseră droguri în sensul strict al cuvântului, erau ciuperci naturale.

În acel moment, și-a făcut apariția un polițist, a dat buzna în încăperea și ne-a ignorat cu desă-vârșire.

— Uite ce e! a zis Mark și a bătut cu pumnul în masă. Aici de față este o domnișoară care a primit cadou un glonte cu numele ei gravat pe el. Nu s-ar putea să facă ceva în privința asta?

Polițistul s-a oprit locului.

— Ooo, iertați-mă, a zis el cam de sus. Am avut un caz de înjunghiere în Notting Hill. Mă tem că suntem cam ocupați cu oameni care au fost deja asasinați.

Și-a dat capul pe spate și a părăsit încăperea în goana mare.

Zece minute mai târziu, detectivul care urma să se ocupe de cazul nostru a intrat cu niște hârtii scoase din imprimantă.

— Bună ziua. Sunt inspector Kirby, s-a recomandat el fără să privească în direcția noastră. S-a uitat câteva clipe prin hârtii, apoi la mine, cu o sprânceană ridicată.

— Înțeleg că acesta este dosarul cazului Thailanda, nu? a zis Mark uitându-se la hârtii peste umărul inspectorului. Sau. incidentul din.

— Ei bine, da, a răspuns inspectorul.

— Nu, nu, acolo nu a fost vorba decât de două fileuri de porc, a zis Mark.

Uitasem cu desăvârșire toată istoria aceea. Până în urmă cu șase luni nu avusesem de-a face cu poliția decât pe probleme de trafic rutier, și uite că de-atunci încoace fusesem suspectată de dosire de părți corporale umane, trafic de droguri, iar acum, nebunia asta.

Polițistul i-a aruncat lui Mark o privire ciudată.

— Mama mi-a pus friptura aceea în sacoșă, am explicat eu, și începuse să miroasă.

— Vezi? Scrie chiar acolo. Și acesta este raportul cazului Thailanda, a zis Mark și s-a aplecat asupra documentului.

Inspectorul și-a apărat hârtia cu mâna cu un gest protector, de parcă Mark era colegul de bancă încercând să-i copieze extemporalul. Tocmai atunci a sunat telefonul. Inspectorul Kirby a ridicat receptorul.

— Vreau un bilet de unde să pot vedea careul de unsprezece metri, a zis el pe un ton exasperat. Ce caută acolo afurisitul de inspector Rogers? O. K., mă rog, poți să-mi cumperi în spatele porții atunci. Ce?

Nu-mi venea să cred. Vorbeau despre bilete la un meci de fotbal.

— Ce zice în raportul poliției despre Jed? am șoptit eu.

— Jed a zis că-l cheamă? a pufnit Mark. În realitate îl cheamă Roger Dwight.

— O. K., atunci vreau să fiu în spatele porții lui Arsenal în ambele reprize. Ei, lasă, fac eu schimb cu cineva. Nu, vreau în rândurile din față.

— Iertați întreruperea, a zis inspectorul Kirby punând jos receptorul, după care a arborat aerul acela de entuziasm exagerat, pe care l-am înțeles pe deplin, pentru că îl folosesc și eu când întârzii la serviciu.

— Îl cheamă Roger Dwight, a continuat inspectorul. Numele fals e o tactică des uzitată.

— Aș fi foarte mirat să aflu că a organizat personal ceva, a zis Mark. În orice caz, nu din arestul poliției arabe.

— Ei, putea avea metode și mijloace diferite pentru asta.

Felul în care Mark și polițistul discutau despre mine chiar sub nasul meu era de-a dreptul enervant. Aproape de parcă ar fi avut de-a face cu vreo muierușcă proastă sau o retardată.

— Îmi dați voie, am zis eu furioasă. Pot să particip și eu la această discuție?

— Bineînțeles, a replicat Mark. Cu condiția să nu aduci în discuție ibrice sau tigăi.

L-am văzut pe inspector mutându-și privirea de la unul la altul cu o expresie nedumerită.

— De bună seamă, ar fi putut să pună pe cineva să i-l trimită, a zis Mark și s-a întors din nou spre inspector. Dar așa ceva pare întrucâtva improbabil, chiar nechibzuit, ținând cont de.

— Ei da, ce-i drept, în asemenea cazuri. Scuze.

Inspectorul a ridicat din nou receptorul.

— Da, înțeleg. Păi, spune-le ălora de la secția Harrow Road că ei au deja doi inspectori care merg la meci! a zis el enervat. Da. Ei bine, mai spune-i inspectorului Rimmington să se ducă dracului.

— Iertați-mă, domnule, s-a scuzat el, a pus jos receptorul și ne-a zâmbit politicos.

— În asemenea cazuri.? am vrut eu să știu.

— A, da. E improbabil ca o persoană care intenționează cu adevărat să omoare pe cineva să-și facă asemenea reclamă și.

— Adică vrei să spui că o asemenea persoană ar fi omorât-o pe loc, nu-i așa? a zis Mark.

O, Doamne.

O oră mai târziu, cutiuța plecase deja la laborator pentru analiza amprentelor și a ADN-ului, dar eu încă răspundeam la întrebări.

— Există cineva în afara cazului Thailanda care ar putea să vă poarte pică, domnișoară? a întrebat inspectorul Kirby. Vreun fost amant, un curtezan respins?

Am fost încântată că m-a numit „domnișoară”. Ei da, n-oi mai fi eu în floarea tinereții, dar, oricum.

— Bridget! a zis Mark. Fii atentă aici! Există cineva care ar vrea să-ți facă rău?

— Mulți oameni mi-au făcut rău, am zis eu, m-am uitat la Mark și mi-am stors creierii. Richard Finch, Daniel. dar nu cred că vreunul din ei ar fi în stare de una ca asta, am spus eu cam nesigură.

Își închipuise oare Daniel că povestisem cuiva despre seara aceea în care trebuia să luăm cina împreună? Putuse fi el chiar atât de supărat pentru că fusese respins? N-ar fi fost asta, în mod sigur, o reacție exagerată? Dar poate că Sharon are dreptate în ce privește bărbații „fin-de-millennium”, care își pierd rolul în societate.

— Bridget? a zis Mark cu blândețe. Cred că ar trebui să-i împărtășești inspectorului Kirby gândurile tale.

A fost atât de jenant. Am ajuns să-i povestesc totul despre seara aceea, despre cum eram îmbrăcată doar în lenjerie intimă și o jachetă pe deasupra și cum venise Daniel, iar inspectorul Kirby și-a notat toate aceste amănunte în carnețelul lui, cu o figură impasibilă de pocherist. Mark n-a scos o vorbă în timp ce eu am povestit, dar părea furios. Am observat că inspectorul îl privea întruna cu severitate.

— Ați avut vreodată de-a face cu persoane suspecte? m-a întrebat inspectorul.

Singura persoană la care m-aș fi putut gândi era tânărul amarez al unchiului Geoffrey, dar ideea asta era de-a dreptul ridicolă, amarezul cel tânăr nici n-ar fi fost în stare să facă deosebirea între mine și Adam sau Eva.

— Va trebui să vă mutați din apartament. Aveți unde să locuiți un timp?

— Poți să vii la mine, a intervenit Mark imediat. Inima mi-a zvâcnit în piept, într-una dintre camerele de oaspeți, a adăugat el repede.

— Vreți să ne lăsați o clipă singuri, domnule? l-a întrebat inspectorul pe Mark.

Mark a părut o clipă debusolat, apoi a răspuns:

— Firește.

După care a ieșit imediat din încăpere.

— Nu sunt prea sigur că ar fi o soluție foarte înțeleaptă să locuiți la domnul Darcy, domnișoară, a spus inspectorul, cu ochii spre ușă.

— Mda, s-ar putea să aveți dreptate, am zis eu, gândind că el manifesta o îngrijorare părintească față de mine și că sugera, ca bărbat, că ar trebui să păstrez un aer misterios și inaccesibil și să-l fac pe Mark să mă dorească și mai mult, dar mi-am amintit că nu mai trebuia să gândesc în felul acesta.

— Care este relația dumneavoastră cu domnul Darcy?

— Păi, am început eu și i-am povestit totul.

Inspectorul Kirby a părut să manifeste multă suspiciune în legătură cu toată povestea. Ușa s-a deschis din nou exact când spunea:

— Deci, domnul Darcy a venit așa, din întâmplare la cafenea, nu-i așa? Chiar în dimineața în care ați primit glonte?

Mark a intrat și a venit lângă noi.

— O. K., a zis el cu un aer obosit și mi-a aruncat o privire ca pentru a-mi spune: „ești exact opusul ideii de senin și relaxat”, apoi a continuat: Analizați-mi amprente, ADN-ul și hai să terminăm odată cu suspiciunea asta.

— O, nu zic că ați fost dumneavoastră, domnule, s-a pripit inspectorul să declare. Doar că am dori să eliminăm.

— Bine, bine, a zis Mark. Hai s-o facem odată și să terminăm.

Vai și-amar!

VINERI 5 SEPTEMBRIE.

Cincizeci și patru de kilograme și patruzeci și șase de grame, nr. de secunde de când nu am făcut sex: nu mai contează, nr. de minute în care am rămas în viață de când am fost amenințată cu moartea: 34 800 (f. b.).

6 p.m. În apartamentul lui Shazzer. Mă uit pe fereastră. Nu poate fi Mark Darcy. E ridicol. E imposibil. Trebuie să fie vreun amic de-al lui Jed, tipul are probabil aici o întreagă rețea de oameni de legătură, sperați să pună mâna pe drogurile de care i-am lipsit eu. Sau Daniel? Dar el cu siguranță n-ar face așa ceva. O fi doar un descreierat de rând. Dar un descreierat care-mi cunoaște numele și adresa? Cineva vrea să mă omoare. Cineva s-a obosit să cumpere un glonte adevărat și să-mi graveze numele pe el.

Trebuie să-mi păstrez calmul. Calm, calm. Da. Nu trebuie să-mi pierd capul când toți în jurul meu. Mă întreb dacă se găsesc veste anti-glontă la magazinul Kookai.

Aș vrea ca Shaz să se întoarcă acasă. Sunt total dezorientată. Apartamentul lui Shazzer e minuscul și dezordonat chiar și în condiții normale, mai ales că ea locuiește singură, dar acum, când locuim amândouă aici, podeaua, ca și toate celelalte suprafețe orizontale din apartament, este acoperită integral de sutiene Agent Provocateur, cizme cu carâmb înalt, din piele de leopard, plase cu inscripția magazinului Gucci, genți de la Prada, veste și săndăluțe cu breteluțe etc. Sunt f. derutată. Poate găsesc un locșor pe undeva, să mă întind.

După ce niște polițiști l-au luat pe Mark cu ei, inspectorul Kirby a repetat că nu trebuie să mă întorc acasă și m-a însoțit până la apartamentul meu, ca să-mi iau câteva lucruri, dar problema era că nu aveam unde să mă duc. Mama și tata erau încă în centrul de dezalcoizare. Apartamentul lui

Tom ar fi fost ideal, dar n-am dat pe nicăieri de numărul lui de telefon din SAN Francisco. Am încercat să le sun pe Jude și Shaz, dar erau amândouă plecate în pauza de prânz.

A fost cu adevărat îngrozitor. Am tot lăsat mesaje peste tot, și-n vremea asta polițiștii forfoteau prin tot apartamentul, îmi cotrobăiau prin tot felul de lucruri pe care le analizau, în căutare de amprente și idei.

— Ce-i cu gaura asta în perete, domnișoară? m-a întrebat unul dintre polițiștii care-mi umblau prin apartament, scotocind prin toate cele.

— O, păi, ăăă, a rămas așa, am răspuns eu vag.

Tocmai atunci a sunat telefonul. Era Shaz, care a zis că pot să stau la ea și mi-a spus unde ținea ascunsă cheia de rezervă.

Cred că o să ațipesc un pic.

11:45 p.m. Aș vrea să nu mă tot trezesc noaptea, dar e f. liniștitor să le știu pe Jude și Shaz dormind lângă mine în aceeași cameră, ca doi bebeluși. A fost f. drăguț când s-au întors amândouă de la serviciu. Am mâncat pizza și ne-am culcat devreme. N-am mai auzit nimic de la - sau despre - Mark Darcy. Cel puțin am un buton de alarmă. E drăguț. E ca un fel de telecomandă, care acționează prin intermediul unei valijoare. Ca să vezi: apăs butonașul și apare un polițist chipeș și zvelt, îmbrăcat într-o uniformă, și mă salvează! Mmm. Delicioasă idee. mi-e f. somn.

SÂMBĂTĂ, 6 SEPTEMBRIE.

Cincizeci și patru de kilograme și nouăzeci și unu de grame, țigări: 10, unități de alcool: 3, calorii: 4 255 (că doar e cazul să mă bucur de viață cât o mai am), minute de când am făcut ultima oară sex: 16 005 124 (așa că ar fi cazul să fac ceva în privința asta).

6 p.m. Mă simt cam singură acum, că Jude și Shaz au plecat amândouă la cumpărături. Am încercat să sunăm la secția de poliție, pentru că nu am voie să ies decât însoțită de un polițist, și, în cele din urmă, după patruzeci și cinci de minute de încercări, am dat de o femeie la centrala telefonică și ea mi-a spus că toți polițiștii sunt ocupați. Le-am spus lui Jude și Shaz că nu mă deranjează dacă se duc fără mine, cu condiția să-mi aducă o pizza la întoarcere. A, ce bine. Sună telefonul.

— A, bună, dragă, mămica la telefon. Mămica!

Cine ar fi auzit-o și-ar fi putut închipui că sunt un bebe gata să facă un cachi în mâna ei.

— Unde ești, mamă?

— O, am ieșit, dragă.

O clipă mi-a dat prin minte că o să-mi spună că e lesbiană și că o să se mute împreună cu unchiul Geoffrey, cu care o să pună bazele unui mariaj de conveniență, fără sex.

— Ne-am întors acasă. Totul s-a rezolvat și taică-tău o să fie bine. N-am știut! Bea de câte ori se ducea în magazia aceea a lui, când eu îmi închipuiam că se ocupă de roșii. Ce-i drept, lui Cordon Gomersall i s-a întâmplat exact același lucru, și Joy, la fel, n-a avut nici cea mai vagă idee. E o boală, așa-i zic oamenii acum.

— Dar ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Ei bine, dragă. a început ea, după care am auzit ceva agitație la celălalt capăt al firului și tata a luat telefonul.

— Totul e-n regulă, scumpo. Trebuie doar să mă abțin de la băutură, a zis el. Tipii au încercat să o dea afară pe Pam de acolo din prima zi.

— De ce? am întrebat, și prin fața ochilor mi s-a perindat o coadă lungă de drogați în vârstă de optsprezece ani seduși de mama.

A chicotit.

— Au zis că e prea normală. Hai că ți-o dau la loc.

— Zău așa, dragă. Mi se părea un nonsens faptul că încasau o grămadă de bani de la toate celebritățile alea care erau acolo numai ca să audă de la ei niște chestii pe care toată lumea le știa deja!

— Ce fel de chestii?

— Ooo, stai așa. Trebuie să întorc puiul.

Am ținut telefonul departe de ureche și am încercat să nu mă gândesc ce bizară rețetă culinară ar folosi un pui întors cu fundul în sus.

— Așa, am terminat.

— Ce fel de chestii v-au spus acolo?

— Păi, dimineața trebuia să stăm toți în cerc și să spunem tot felul de prostii.

— Ca de exemplu?

— Of, ce știu eu? Mă-nțelegi. Numele meu e Pam și sunt așa și pe dincolo!

Ce? Așa și pe. pe dincolo? Sunt înnebunitorul coșmar al unui complex de superioritate? O obsedată de sosuri fără cocoloașe? O mamă care-și torturează fiica?

— Ce chestii le veneau în cap! „Astăzi voi avea încredere în mine, nu-mi va păsa ce cred alții despre mine.” Și tot așa, și tot așa. Ei, zău așa, dragă. Dacă cineva nu are încredere în sine, nu ajunge prea departe, nu-i așa? a zis ea cu un hohot de râs. Brrr! Auzi colo, să n-ai încredere în tine! Să fim serioși. De ce ar umbla cineva prin lume făcându-și griji cu privire la ce cred alții despre el?

M-am uitat alarmată împrejur.

— Și tu ce ai spus pe post de afirmații personale?

— O, nu mi s-a dat voie să spun nimic. Adică, de fapt, mi s-a dat, dragă.

— Ce anume? Ce ai avut tu de spus?

L-am auzit pe tata râzând lângă telefon. Părea binedispus.

— Spune-i, Pam, a îndemnat-o el.

— Off. Bine, mă rog, ar fi trebuit să spun: „Nu voi îngădui ca încrederea exagerată în mine însămi să mă facă să uit realitatea” și „Astăzi îmi voi recunoaște și defectele, nu doar calitățile”. Dar totul era atât de ridicol, dragă. În orice caz, trebuie să închid, sună la ușă. Așa că ne vedem luni.

— Ce? am zis eu.

— Nu spune „ce”, spune „poftim”, dragă. Am făcut rezervare la magazinul Debenhams, să ți se spună acolo ce culoare de îmbrăcăminte ți se potrivește. Doar ți-am mai spus! la ora patru.

— Dar.

Zău că nu mi-a spus. Când mi-o fi spus? În ianuarie?

— Trebuie să închid, dragă. Familia Enderbury e la ușă.
duminică, 7 septembrie.

Cincizeci și cinci de kilograme și treizeci și șase de grame, centimetri pătrați neacoperiți de sutiene, pantofi, sticle sau rujuri: 0.

10 a.m. Urraaa! A mai trecut o zi și încă nu sunt moartă. Dar am avut parte de o noapte hidoasă. M-am simțit foarte obosită după ce am vorbit cu mama, așa că am avut grijă ca toate ușile să fie încuiate, m-am strecurat sub un strat haotic de pantaloni, furouri și jachete din piele de leopard de-ale lui Shazzer și m-am culcat. Nu le-am auzit când au venit, dar m-am trezit pe la miezul nopții și le-am văzut dormind. A început să pută vârtos aici. Și, de asemenea, problema este că dacă mă trezesc în miez de noapte, tot ce pot să fac e să stau la locul meu, cu ochii pironiți în tavan, ca să nu le trezesc din cauza diverselor obiecte pe care le-aș dărâma mișcându-mă.

Ooo, sună telefonul. Aș face bine să ridic receptorul, să nu se trezească fetele.

— Și-au dat seama că nu sunt un fost iubit criminal.

Urraaa! Era Mark Darcy.

— Ce mai faci? m-a întrebat el și a fost foarte frumos din partea lui, ținând cont de faptul că petrecuse șapte ore la secția de poliție din cauza mea.

— Te-aș fi sunat mai de mult, a continuat el, dar n-au vrut să-mi spună unde te pot găsi până nu m-au scos de pe lista suspectilor.

Am încercat să creez impresia că sunt mulțumită, dar am sfârșit prin a-i mărturisi în șoaptă că e cam înghesuală la Shazzer acasă.

— Ei bine, oferta să locuiești la mine e încă valabilă, a zis el detașat. Am destule dormitoare.

Aș vrea să nu-mi tot vânture pe la nas aluzia că nu vrea să se culce cu mine. Relația noastră pare să se fi transformat într-un soi de pashanism, și știu din experiența lui Shazzer și Simon ce greu e să scoți pe cineva din starea asta în care, la cea mai mică aluzie la sex, toată lumea începe să intre în panică și sare cu gura pe tine că asta, pasămite, „ar altera relațiile de prietenie”.

Tocmai atunci, Jude a căscat și s-a întors pe partea cealaltă, a lovit cu piciorul o stivă de pantofi, care au căzut cu zgomot pe dușumea, unde au dat peste niște mărgele, cercei și o trusă de machiaj, pe care le-au împrăștiat, împreună cu o ceașcă de cafea, acestea toate ajungând în sacoșa mea. Am inspirat adânc.

— Mulțumesc, am șoptit eu la telefon. Mi-ar plăcea să vin la tine.

11:45 p.m. Acasă la Mark Darcy. O, Doamne. Lucrurile nu merg prea bine. Stau în pat, singură, într-o ciudată cameră albă în care nu se află nimic altceva decât un pat alb, niște jaluzele albe și un scaun îngrijorător de alb, care e de două ori mai înalt decât ar trebui să fie. E înfiorător aici: un palat mare și gol, în care nici măcar mâncare nu găsești. Aici nu reușesc să găsesc nimic fără un efort mental colosal, pentru că toate întrerupătoarele, mânerele

de tras apa la toaletă etc. sunt disimulate și par altceva. Și mai e și-un frig de-ți îngheață sufletul, parc-ai locui într-un frigider.

Am trăit o zi ciudată, ca un amurg permanent, ba adormeam, ba mă trezeam. Mi se pare la un moment dat că toate merg bine, ca de obicei, după care mă prăbușesc în somn ca într-o groapă, ca atunci când avioanele cad într-un gol de aer apărut de nicăieri. Nu-mi pot da seama dacă e din cauza diferenței de fus orar, sau dacă încerc doar să evaderez din realitate. Mark a trebuit să se ducă la serviciu astăzi, deși e duminică, și asta pentru că a lipsit toată ziua de vineri. Shaz și Jude au venit pe la mine pe la ora patru, au adus caseta cu Mândrie și prejudecată, dar n-am putut să mai vizionez scena cu săritura în lac după fiascul cu Colin Firth, așa că am stat doar de vorbă și ne-am uitat pe reviste. Pe urmă, Jude și Shaz au început să hălăduiască de colo-colo prin casă chicotind. Am adormit, și când m-am trezit am constatat că fetele plecaseră.

Mark s-a întors pe la ora nouă cu niște mâncare la pachet pentru amândoi. Îmi pusesem mari speranțe într-o împăcare romantică, dar mă străduiam cu atâta încordare să nu dau impresia că vreau să mă culc cu el, sau că faptul de a locui la el acasă ar fi pentru mine altceva decât un aranjament polițienesc, încât am sfârșit prin a fi amândoi foarte țepeni și politicoși, parcă eram doctorul și pacienta.

Aș vrea ca el să intre acum. E frustrant peste măsură să fiu atât de aproape de el, să vreau atât de mult să-l ating. Poate ar trebui să spun eu ceva. Dar ar fi o adevărată cutie a Pandorei, căci dacă eu îi spun ce simt și el nu mai vrea să fie cu mine, n-o să fac decât să mă umilesc la modul hidos, ținând cont de faptul că locuim împreună. Și mai e și miezul nopții.

O, Doamne, dar poate că chiar Mark o fi făcut-o. Și poate o să intre așa, pur și simplu, în cameră și o să mă-mpuște, și peste tot în camera asta albă și virgină o să fie sânge, ca și cum ar fi sânge de virgină, cu singura diferență că eu nu sunt virgină. Doar o amărâtă de celibatară.

Nu trebuie să gândesc astfel. Bineînțeles că n-a făcut-o el. În orice caz, am butonul de alarmă. E îngrozitor să nu pot dormi și să îl știu pe Mark la parter, probabil gol pușcă. Mmmm. Mmrn. Aș vrea să pot coborî în dormitorul lui și să îl ciugulesc de sus până jos. N-am mai făcut sex de. mă rog, suma e deja f. greu de calculat.

Poate că el o să vină la etaj! O să aud pași pe scări, ușa o să se deschidă ușurel, iar el o să vină și o să se așeze pe pat – gol pușcă! – și. o, Doamne, cât sunt de frustrată.

De-aș putea să fiu ca mama, să am încredere în mine și să nu-mi fac probleme cu ce gândesc alții despre mine, dar asta e foarte greu când știi sigur că cineva se gândește la tine. Se gândește cum să te omoare.

LUNI, 8 SEPTEMBRIE.

Cincizeci și cinci de kilograme și optzeci și două de grame (criză serioasă deja), nr. de indivizi care amenință cu moartea capturați de poliție: 0 (nu e f. b.), nr. de secunde de clnd nu am făcut sex: 15 033 600 (criză de proporții cataclismice).

1:30 p.m. În bucătăria lui Mark Darcy. Tocmai am mâncat o bucată enormă de cașcaval fără nici un motiv anume. O să verific kaloriile mai târziu.

Of, futu-i pizda mă-sii. O sută de calorii unciă. Iar pachetul are opt uncii și lipsea puțin din el – poate vreo două uncii – și a mai rămas puțin, așa că tocmai am băgat în mine cinci sute de calorii în treizeci de secunde, în fine, o să mănânc și ce a mai rămas și o să trag o linie sub tot jalnicul episod.

Cred că o să mă văd silită să accept adevărul proclamat de medici, și anume că nici o cură de slăbire nu dă rezultate pentru că organismul își închipuie că este supus foametei și acumulează calorii chiar la simpla vedere a hranei. În fiecare dimineață, când mă trezesc, descopăr grăsimi în cele mai bizare și oribile părți ale corpului. Nu m-ar surprinde să găsesc o felie de grăsime groasă cât o cocă de pizza între ureche și umăr, sau pe partea laterală a unui genunchi, fluturându-mi ușurel în bătaia vântului ca o ureche de elefant.

Starea relațiilor dintre mine și Mark e tot în suspensie. Când am coborât azi-dimineață, el plecase deja la serviciu (ceea ce nu era deloc surprinzător, era deja ora prânzului), dar lăsase un bilet în care îmi spunea să „mă simt ca acasă” și că pot să invit pe cine vreau să vină pe la mine. Ca de exemplu? Toată lumea e la serviciu. E așa de liniște aici. Mi-e frică.

1:45 p.m. Uite ce e, trebuie să termin cu prostiile. Gata. Îmi dau seama, bineînțeles, că nu am serviciu, nu am bani, nu am un iubit, am un apartament cu o gaură în el și în care nu mă pot întoarce și că locuiesc într-un frigider gigantic împreună cu un bărbat cu care am o relație bizară, platonice, gen stăpân-menajeră, și că cineva vrea să mă omoare, dar toate astea sunt, cu siguranță, probleme temporare.

2 p.m. Vreau la mămică.

2:15 p.m. Am sunat adineauri la poliție și i-am rugat să mă însoțească la magazinul Debenhams.

Mai târziu. Mama a fost fantastică. Mă rog, într-un fel. În cele din urmă.

A venit la cafenea cu o întârziere de zece minute, îmbrăcată din cap până-n picioare în vișiniu, coafată la superlativ, cu vreo cincisprezece pungi John Lewis în mâini.

— N-o să ghicești niciodată ce s-a-ntâmplat, dragă, a zis ea și s-a așezat, drept pentru care cei din jur s-au văzut nevoiți să plece din cauza numeroaselor ei pungi.

— Ce? am întrebat eu, ținându-mi cana de cafea în mâinile-mi tremurânde.

— Geoffrey i-a spus Unei că e un „homo” din ăla, deși nu e, dragă, e bisexual, că altfel Una nu i-ar fi născut pe Guy și Alison. Ei, oricum, Una zice că nu o deranjează acum, că el i-a spus adevărul. Gillian Robertson, care locuiește în Saffron Waldhurst, a fost căsătorită vreme de patru ani cu unul din ăștia și au avut o căsnicie perfectă. Ce-i drept, în cele din urmă au trebuit să se despartă, că el umbla prin barurile alea sordide, iar soția lui Norman Middleton a murit – știi tu, a fost director la școala de băieți. Așa că, până la urmă, Gillan. O, Bridget, Bridget. Ce-i cu tine?

După ce și-a dat seama cât sunt de neliniștită, a devenit extraordinar de drăguță, m-a dus afară din cafenea, și-a lăsat pungile la chelner, a înhățat o mână de șervețele de hârtie și m-a pus să mă așez și să-i povestesc ce s-a întâmplat.

Pentru prima dată în viața ei m-a ascultat cu atenție. După ce am terminat, m-a îmbrățișat ca o mamă adevărată, învăluindu-mă într-o mireasmă, ciudat de liniștitoare, de Givenchy III.

— Ai fost foarte curajoasă, dragă, mi-a șoptit ea. Sunt mândră de tine.

Mi-a picat așa de bine. În cele din urmă, s-a îndreptat de șale și s-a șters de praf pe mâini.

— Și acum, haide. Trebuie să ne gândim ce avem de făcut de acum înainte. O să stau de vorbă cu inspectorul ăsta și îl pun eu la punct. E ridicol ca persoana respectivă să fie încă în libertate azi, deși totul s-a petrecut vineri. Au avut destul timp să-l prindă. Ce-au tot făcut de atunci? S-au învățat în jurul cozii? O, nu-ți face griji, știu eu cum să-i iau pe cei de la poliție. Poți să stai la noi acasă dacă vrei. Dar eu cred că ar trebui să rămâi la Mark acasă.

— Dar nu mă descurc deloc cu bărbații.

— Prostii, draga mea. Zău așa, nici nu e de mirare că voi, fetele din ziua de azi, nu aveți un bărbat, vă tot învățati de colo-colo și-o faceți pe copiii teribili ai secolului XX care nu au nevoie de nimeni în viața lor decât dacă e vreun James Bond, după care mergeți acasă și vă smiorcăiți că nu vă descurcați cu bărbații. O, ia te uită cât e ceasul. Hai, am întârziat, mergem să-ți alegem culorile!

Zece minute mai târziu mă aflam într-o cameră de genul celor din casa lui Mark Darcy, îmbrăcată într-un halat alb, cu un prosop alb pe cap, înconjurată de mama, de un morman întreg de mostre de țesături colorate și de cineva pe nume Mary.

— Zău dacă înțeleg, turuia mama. Te tot fâțâi de una singură și-i dai înainte chinându-te cu teoriile astea. Mary, încearcă o combinație cu vișiniu.

— Nu e din cauza mea, e o tendință pe plan social, am zis eu indignată. Femeile rămân necăsătorite pentru că se pot întreține singure și vor să facă o carieră, și pe urmă, când îmbătrânesc, bărbații își închipuie că sunt niște disperate care vor prieteni de conveniență și amanți mai tineri.

— Ei, să fim serioși, dragă. Prieteni de conveniență! Cine te aude ar putea crede că ești un pachet de brânză de vaci care vrea condiții de vânzare mai convenabile! Toate astea sunt prostii de prin filme, dragă.

— Nu sunt prostii.

— Brrr! Prieteni de conveniență, auzi colo. Or fi zicând ei că vor o pipiță din astea, dar nu e adevărat. Ei vor o parteneră adevărată. Cum a fost povestea aia cu Roger nu-mai-știu-cum care a părăsit-o pe Audrey și a fugit cu secretara lui? Bineînțeles că aia era proastă ca noaptea. Șase luni mai târziu o ruga în genunchi pe Audrey să-l primească înapoi, dar ea nu l-a mai vrut!

— Dar.

— Samantha o chema pe secretară. Proastă de dădea-n gropi. Sau Jean Dawson, care fusese măritată cu Bill - știi tu, familia Dawson, măcelari - după

ce Bill a murit, ea s-a măritat cu un băiat de două ori mai tânăr ca ea și el îi este foarte devotat, absolut devotat, iar Bill n-a lăsat cine știe ce avere în urma lui, că doar se știe că nu se fac bani mulți din carmangerie.

— Dar dacă ești feministă, n-ar trebui să ai nevoie de.

— Păi tocmai aici e prostia cu feminismul, dragă. Oricine are un dram de bun-simț știe că noi, femeile, suntem rasa superioară. Singura problemă e că bărbații își închipuie că pot să stea de pomană după ce ies la pensie și să nu facă nimic prin casă. Mary, ia uite la asta.

— Prefer nuanța de coral, a zis Mary cu un aer de atotștiutoare.

— Așa e, am vorbit eu prin bucata pătrată, aquamarin, de pânză de pe față. Femeia nu vrea să se ducă la serviciu și pe urmă să meargă și la cumpărături, dacă bărbatul nu face nimic.

— Nu înțeleg și pace! Voi, fetele de azi, aveți ideea stupidă că o să puneți mâna pe vreun Indiana Jones și o să-l puneți pe urmă să spele vasele. Bărbații trebuie educați. Când m-am măritat, taică-tău mergea la clubul de bridge în fiecare seară. În fiecare seară! Si, pe deasupra, mai și fuma.

Splendid. Sărmanul tata, am gândit eu, în timp ce Mary pune o mostră de pânză roz lângă fața mea în oglindă, iar mama îndesa o altă mostră, violet, vizavi de prima.

— Bărbaților nu le place să li se comande, am zis eu. Ei vor ca tu să fii inaccesibilă și ei să te urmărească și.

Mama a suspinat adânc.

— De ce te-om fi dus, taică-tău și cu mine, în fiecare săptămână la școala duminicală, văd că tot n-ai învățat cum trebuie să gândești. Tu fă doar ce ți se pare ție că e bine, du-te înapoi la Mark și.

— Nu merge, Pam. Fiică-ta stă sub semnul iernii.

— Ori e sub semnul primăverii, ori eu sunt un borcan de gem de pere. Ți-o spun eu sigur. Iar tu du-te înapoi acasă la Mark.

— Dar e îngrozitor acolo. Suntem așa de distanți și de politicoși, și eu arăt ca o cârpă de vase.

— Păi, exact de asta ne ocupăm noi acum, dragă, nu-i așa, alegem culorile care ți se potrivesc, în fond însă, nici nu contează cum arăți, nu-i așa, Mary? Trebuie doar să fii autentică.

— Așa e, a aprobat-o fericită Mary, care altminteri avea dimensiunile sfântului tufiș al lui Moise.

— Autentică? am zis eu.

— O, înțelegi tu, dragă, ca Iepurașul de catifea⁵⁶, îți amintești doar! Era povestea ta preferată, ți-o tot citea Una pe vremea când taică-tău și cu mine am avut de rezolvat problema aceea cu fosa septică. Ei, da, ia te uită aici!

— Știi ce? Cred că ai dreptate, Pam, a zis Mary uluită, după ce s-a dat câțiva pași mai în spate și m-a privit de acolo. Este, într-adevăr, sub semnul primăverii.

— Nu ți-am spus eu?

— Ba da, mi-ai spus, Pam, și eu îi tot dădeam înainte cu nuanțele pentru cei sub semnul iernii! Ia te uită!

marți, 9 septembrie

2 a.m. În pat, singură, tot acasă la Mark Darcy. Se pare că acum îmi petrec întreaga viață în camere complet albe. Polițistul s-a rătăcit când m-a dus înapoi acasă la Mark de la magazinul Debenhams. A fost ceva ridicol. Cum i-am explicat și polițistului, mie mi se spunea întotdeauna când eram copil că, dacă mă rătăcesc, trebuie să cer îndrumări unui polițist, dar, nu se știe de ce, tipul nu a prins deloc comicul situației. Când am ajuns în sfârșit la destinație, m-am prăbușit din nou în groapa somnului și m-am trezit la miezul nopții, când casa era scufundată în beznă și ușa dormitorului lui Mark era închisă.

Poate o să mă duc la parter, o să-mi fac un ceai și o să mă uit la televizor în bucătărie. Dar ce mă fac dacă Mark nu s-a întors acasă și e cu vreo femeie pe care o va aduce apoi acasă, iar eu o să arăt ca mătușa țăcănită sau ca Mrs. Rochester⁵⁷ bând ceai?

Mă tot gândesc la ce-a spus mama despre cum să fiu eu autentică și despre povestea cu lepurașul de catifea (deși, sincer vorbind, am avut destule necazuri legate de iepuri în casa asta). Ea pretinde că această poveste preferată – pe care nu mi-o amintesc acum deloc – este despre un copilăș care primește o jucărie, și aceasta îi place mai mult decât toate celelalte și, chiar după ce se jerpelește și îi cad toate cele de pe ea, tot își închipuie că e cea mai minunată jucărie din lume și nu vrea deloc să se despartă de ea.

— Așa se întâmplă când oamenii se iubesc, mi-a șoptit mama în lift, la ieșirea din Debenhams, de parcă mi-ar fi mărturisit un secret oribil și jenant. Însă problema este, dragă, a continuat ea, că asta nu se întâmplă celor care stau cu nasul pe sus, sau celor deprimați după ce sunt părăsiți, sau celor făcuți din material sintetic de doi bani. Trebuie să fii curajos și să îi spui celui alt cine ești și ce simți.

Liftul s-a oprit la raionul de accesorii pentru baie și bucătărie al magazinului.

— Ooo, ce frumos a fost, nu-i așa? a ciripit ea cu o schimbare bruscă de ton, în timp ce trei doamne în bleizere multicolore împreună cu cele nouăzeci și două de sacoșe ale lor s-au îndesat în lift lângă noi. Vezi tu, a continuat mama, știam eu că ești sub semnul primăverii!

Ei îi vine ușor să vorbească. Dacă aș spune vreunui bărbat ce simt, ar fugi doi kilometri fără oprire. Iată – ca să dau doar un exemplu – cum mă simt la ora actuală:

1. Însingurată, obosită, înspăimântată, confuză și extrem de frustrată sexual.
2. Urâtă, pentru că părul mi se ridică vâlvoi și formează piscuri și gălme în cele mai variate forme, iar fața îmi e buhăită de oboseală.
3. Dezorientată și tristă, că n-am nici cea mai vagă idee dacă Mark mă mai place sau nu și mi-e frică să-l întreb.
4. F. îndrăgostită de Mark.
5. Sătulă să mă tot culc singură și să mă descurc veșnic tot singură cu toate cele.

6. Panicată de gândul oribil că nu am mai făcut amor de cincisprezece milioane o sută douăzeci de mii de secunde.

Deci. Ca să ofer o descriere pe scurt, sunt o persoană însingurată, urâtă și tristă care dorește cu disperare să facă amor. Mmmm: atrăgătoare, cu sex-appeal. Of, zău că nu mai știu ce naiba să fac. Chiar că mi-ar prinde bine un pahar de vin. Cred că o să cobor la parter. N-o să beau vin, o să-mi fac un ceai. Numai dacă o fi vreo sticlă deschisă. M-ar ajuta să adorm la loc.

8 a.m. M-am strecurat spre bucătărie. N-am putut să aprind luminile, pentru că nu am reușit să găsesc întrerupătoarele alea luxoase. Cam speram că Mark o să se trezească atunci când am trecut prin fața dormitorului lui, dar nu s-a trezit. Mi-am continuat drumul pe scări, după care am înghețat locului: în fața mea se profila o umbră uriașă având forma unui bărbat. Umbra a început să înainteze spre mine. Mi-am dat seama că este într-adevăr un bărbat și am dat un răcnet, înainte de a realiza că bărbatul cu pricina era Mark – gol pușcă! – am realizat că și el răcnește. Dar răcnea mult mai tare ca mine. Răcnea cuprins de o groază totală, nestăpânită. Răcnea – pe jumătate adormit cum era – de parcă ar fi trăit cea mai înfricoșătoare experiență a vieții lui.

Strașnic, am gândit eu. Cică să fiu „autentică”. Uite ce se-ntâmplă când mă vede cineva cu părul vâlvoi și nemachiată.

— Eu sunt, am zis. Bridget.

O clipă am avut impresia că o să înceapă să urle cu îndoită putere, dar s-a așezat binișor pe scări, tremurând din toate încheieturile.

— Of, a zis el și a încercat să respire adânc. Of, of.

Avea o înfățișare atât de vulnerabilă, atât de amărâtă, încât nu am putut rezista imboldului de a mă așeza lângă el, de a-l îmbrățișa și de a-l strânge la piept.

— O, Doamne, a zis el, cu capul ascuns în pijamaua mea. Mă simt un imbecil.

Toată situația mi s-a părut dintr-o dată extrem de amuzantă – și chiar era amuzant ca un bărbat să se sperie de moarte de fosta lui iubită. Pe urmă a început și el să râdă.

— Of, lisuse Hristoase, a zis el. Nu e foarte bărbătesc din partea mea, nu-i așa, să mă sperii în halul ăsta în miez de noapte. Am crezut că ești omul cu glonte.

L-am mângâiat pe păr, l-am sărutat pe chelie, în locșorul acela unde blana-i năpârlise de prea multă iubire. Și pe urmă i-am spus ce simțeam, ce simțeam cu adevărat, sincer. Și s-a petrecut minunea: după ce am terminat de vorbit, el mi-a spus că simțea la fel pentru mine.

Ținându-ne de mână ca țâncii Campbell58, ne-am dus în bucătărie și, cu mare dificultate, am găsit frigiderul ascuns pe după zidul amețitor de inox și ne-am făcut câte o cacao fierbinte cu lapte.

— Vezi tu, a spus Mark în timp ce ne așezam lângă cuptorul deschis, cu cănila în palme, în încercarea de a ne încălzi oasele, atunci când am văzut că nu îmi răspunzi la bilet, m-am gândit că între noi totul s-a terminat, și nu am vrut să te forțez. Eu.

— Stai, stai puțin, l-am întrerupt eu. Ce bilet?

— Biletul pe care ți l-am dat la seara aceea literară, înainte de a pleca.

— Dar n-a fost altceva decât poezia pe care a citit-o tatăl tău, Dacă.

A fost incredibil. Am aflat până la urmă că, atunci când Mark dărmase delfinul albastru, nu scria un testament, ci un bilet pentru mine.

— Mama a fost cu ideea că ar trebui să fiu sincer în ceea ce privește sentimentele mele, a zis el.

Sfatul bătrânilor – urraaa! în bilet îmi scrisese că încă mă mai iubea, că nu mai avea nici o relație cu Rebecca și să îl sun în seara aceea dacă și eu simt la fel, altfel nu o să mă mai deranjeze niciodată cu asta și o să se mulțumească să-mi rămână doar prieten.

— Și atunci, de ce m-ai părăsit și ai plecat cu ea?

— N-am plecat nicăieri cu ea! Tu ai fost cea care m-ai părăsit pe mine! Și nici nu mi-a trecut prin minte că ea își închipuie că avem o relație până am ajuns la casa părinților ei și m-am pomenit repartizat în aceeași cameră cu ea.

— Dar. deci nu te-ai culcat niciodată cu ea?

M-am simțit foarte, foarte ușurată aflând că nu fusese atât de sarcastic încât să poarte în mod deliberat boxerii cu Newcastle United primiți cadou de la mine ca să se culce cu Rebecca.

— Ei, a zis el cu un zâmbet șăgalnic și s-a uitat în jos la mine. Doar în noaptea aceea.

— Ce? am explodat eu.

— Ei, a fost o chestie pur omenească. Doar eram oaspetele ei. Mi s-a părut ca un gest de politețe.

Am încercat să îi trag câteva peste cap.

— După cum spune și Shazzer, bărbații au poftă din astea carnale tot timpul, a continuat el în timp ce se apăra de loviturile mele. Ea mă tot invita pe la diverse ocazii: dineuri, petreceri pentru copii cu animale de curte, concedii.

— Ei da, n-am ce zice. Și tu n-o plăceai deloc!

— Ce-i drept, e o fată foarte atrăgătoare, ar fi fost de-a dreptul ciudat să nu.

A încetat să râdă, mi-a prins mâinile într-ale lui și m-a tras lângă el.

— De fiecare dată, mi-a șoptit el arzător, de fiecare dată speram să te văd venind. Mai ales în seara aceea, în Gloucestershire, când te știam la numai cincizeci de metri depărtare.

— Eram la două sute de metri depărtare, în cabana servitorilor.

— Exact unde ți-e locul și unde am de gând să te țin până la sfârșitul zilelor tale.

Din fericire, mă ținea încă strâns lipită de el, așa că n-am mai putut încerca să-i trag câteva peste cap. Apoi mi-a spus că, de fapt, casa lui era foarte mare, rece și pustie fără mine. Și că îi plăcea mult mai mult în apartamentul meu, care era mai primitiv. Și mi-a spus că mă iubește și că nu știe prea bine de ce, dar nimic nu mai are nici un haz fără mine. Și pe urmă. Doamne sfinte, ce reci au fost dalele alea din pardoseală.

Când ne-am dus în dormitorul lui, am observat un mic vraf de cărți la capul patului.

— Ce-i cu astea? am zis eu nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Cum să iubești și să pierzi persoana iubită fără să-ți pierzi respectul de sine? Cum să recâștigi femeia pe care o iubești? Ce vor femeile? Marte și Venus la rendez-vous?

— Ei, da, a zis el jenat.

— Ticălosule! am zis eu. Eu le-am aruncat pe toate ale mele la gunoi. S-a lăsat cu o bătaie cu pernele, și după asta, așa, din una în alta, am făcut amor toată noaptea !!

8:30 a.m. Mmm. Îmi place la nebunie să-l privesc dormind.

8:45 a.m. Dar acum aș vrea să se trezească.

9 a.m. Nu o să îl trezesc, dar poate se trezește singur, din cauza vibrațiilor emise de mine.

10 a.m. Brusc, am văzut că Mark stă în pat în capul oaselor și mă privește. Am crezut că o să mă repeadă sau o să se apuce din nou să țipe. Dar el a zâmbit somnoros, s-a lăsat la loc pe perne și m-a tras lângă el.

— Îmi pare rău, am zis eu după aceea.

— Așa și trebuie, a murmurat el cu voce sexy. Pentru ce?

— Pentru că te-am trezit din somn holbându-mă la tine.

— Știi ceva? Mi-a cam lipsit chestia asta.

Am rămas așa, îmbrățișați în pat, multă vreme după aceea, ceea ce nu era o problemă, pentru că Mark nu avea nici o treabă urgentă la serviciu, iar eu nu mai aveam deloc serviciu. Dar tocmai la momentul crucial a sunat telefonul.

— Lasă-l să sune, a găfâit Mark, continuând ce începuse. Robotul telefonic s-a cuplat și o voce a bubuit în el:

— Bridget, sunt eu, Richard Finch. Facem un reportaj despre noua situație a celibatarilor. Ne-am chinuit să găsim o femeie tânără și amabilă care nu a mai făcut amor de șase luni. Dar n-am găsit așa ceva. Și atunci m-am gândit că ne putem mulțumi și cu o femeie bătrână care nu găsește pe cineva să se culce cu ea și m-am gândit la tine. Bridget? Ridică receptorul. Știu că ești acolo, amica ta aia deșănțată, Shazzer, mi-a spus. Aloooooo-ooooooo, Bridguuuuuuuuuurt. BRIDGURRRR-RRRRRRRT!

Mark s-a oprit din ce făcea, și-a săltat o sprânceană ca Roger Moore, a ridicat receptorul, a murmurat: „Vine imediat, domnule”, după care l-a băgat într-un pahar cu apă.

vineri, 12 septembrie.

Minute de când am făcut amor: 0 (urraaa!).

O zi de vis, în care punctul culminant a fost plimbarea la magazinul Metro Tesco împreună cu Mark Darcy. Nimic nu l-a putut opri să încarce căruciorul cu tot felul de bunătăți: fragi, înghețată cu alune și frișca și un pui cu „pulpe foarte grase”.

Când am ajuns la casierie, am văzut că totul costa nouăzeci și opt de lire și șaptezeci.

— Incredibil, a zis el în timp ce scotea cartea de credit și clătina din cap.

— Așa e, l-am aprobat eu cu tristețe, vrei să particip și eu?

— Doamne sfinte, nici vorbă de așa ceva. E de-a dreptul uluitor. Cât timp o să ne-ajungă toată mâncarea asta?

Am analizat totul din priviri.

— Cam o săptămână, probabil.

— Dar asta e incredibil. Extraordinar.

— Ce anume?

— Bine, dar totul a costat mai puțin de o sută de lire. Mai puțin decât o cină la restaurantul Le Pont de la Tour!

Am gătit puiul împreună cu Mark, el era surescitat la culme și umbla de colo-colo prin bucătărie în pauzele dintre mărunțitul diverselor legume.

— A fost o săptămână incredibilă. Probabil că asta fac oamenii obișnuiți tot timpul! Merg la serviciu și pe urmă se întorc acasă și iubita lor e deja acolo și pe urmă stau de vorbă și se uită la televizor și fac de mâncare. E uimitor.

— Da, am zis eu și m-am uitat îngrijorată în jurul meu, cuprinsă de teama că mintea i-a luat-o razna.

— Și n-am dat fuga nici măcar o dată până la robotul telefonic ca să aflu dacă știe careva că exist pe lumea asta! a zis el. Și nu trebuie să mă duc la vreun restaurant cu o carte în mână, și nu mă mai tem că o să sfârșesc murind singur și.

— și o să fii găsit trei săptămâni mai târziu pe jumătate devorat de un lup alsacian? am terminat eu fraza în locul lui.

— Exact, exact! a exclamat el și s-a uitat la mine de parcă am fi descoperit simultan electricitatea.

— Vrei să mă scuzi o clipă? am zis eu.

— Bineînțeles. Ăăă, dar de ce?

— Mă întorc imediat.

Tocmai mă repezeam pe scări în sus ca să o sun pe Shazzer și să-i dau uluitoarea veste că e posibil ca bărbații să nu fie niște martieni incomprehensibili, să nu fie adversarii noștri strategici, ci că ar putea fi oameni ca și noi, dar tocmai atunci a sunat telefonul la parter.

L-am auzit pe Mark vorbind cu cineva. Mi s-a părut că stă la telefon o veșnicie, așa că nu am putut-o suna pe Shazzer și, într-un sfârșit, am gândit „foarte urât din partea lui” și m-am întors în bucătărie,

— E pentru tine, a zis el și mi-a întins receptorul. L-au prins.

Am avut senzația de pumn încasat în burtă. Mark m-a ținut de o mână în timp ce eu luam receptorul cu cealaltă.

— Bună ziua, domnișoară Bridget. Inspector Kirby la telefon. Am reținut un suspect în cazul glontelui. Am obținut o mostră de ADN care se potrivește cu cel de pe timbrul lipit pe cutia în care era glontele și cu cel găsit pe câteva câni din apartamentul dumneavoastră.

— Cine e? am șoptit eu.

— Numele Gary Wilshaw vă spune ceva? Gary! Doamne sfinte.

— E muncitorul care îmi repara apartamentul.

Am aflat până la urmă că Gary era suspectat de mai multe sustrageri din apartamentele prin care lucrase și că fusese arestat și i se luaseră amprente chiar în după-amiaza aceea.

— Îl ținem în arestul poliției, a mai spus inspectorul Kirby. Nu am obținut încă de la el o declarație, dar acum putem acționa pe baza acestor dovezi și sunt convins că vom obține rezultate. O să vă țin la curent și o să vă anunț când vă veți putea întoarce în siguranță în apartamentul dumneavoastră.

Miezul nopții, în apartamentul meu.

Splendid. Inspectorul Kirby m-a sunat jumătate de oră mai târziu și a spus că Gary dăduse o declarație lacrimogenă și că ne putem întoarce în apartament, că nu mai trebuie să ne facem griji și să nu uit că am un buton de alarmă în dormitor.

Am terminat de mâncat puiul, apoi ne-am dus la mine acasă, am făcut focul în șemineu, ne-am uitat la serialul Prietenii tăi, după care Mark a hotărât să facă o baie. Tocmai când el era în cadă a sunat cineva la ușă.

— Alo?

— Bridget, sunt eu, Daniel.

— Ăăă.

— Vrei să mă lași să intru? E important.

— Stai așa, vin eu jos, am zis eu și am aruncat o privire în direcția camerei de baie.

M-am gândit că ar fi mai bine să rezolv treburile cu Daniel, dar nu voiam să risc să îl înfurii pe Mark. În clipa în care am deschis ușa de la intrare mi-am dat seama că procedasem greșit. Daniel era beat criță.

— Care va să zică, ai pus poliția pe urmele mele, ai? a șuiert el.

Am început să dau înapoi centimetru cu centimetru, cu ochii în ochii lui, de parcă aș fi avut în față un șarpe cu clopoței.

— Erai goală pe sub jacheta aia. Tu.

S-a auzit deodată zgomot mare de pași pe scări, Daniel a ridicat privirea și - trosc - Mark i-a tras un pumn drept în față, după care Daniel s-a agățat de ușa de la intrare și am văzut că îi curgea sânge din nas.

Mark a părut descumpănit.

— Scuze, a zis el. Ăăă.

Daniel se chinuia să se îndrepte de șale, iar Mark a dat fuga să îl ajute.

— Scuze, a repetat el politicos. Te simți bine, pot să te ajut cu.?

Daniel s-a frecat doar la nas și părea cam buimac.

— Păi, atunci eu o să plec, a bombănit el încruntat.

— Da, a zis Mark. Cred că așa e cel mai bine. Dar ai grijă să o lași în pace de acum înainte. Altfel, ăă, o să trebuiască să te pocnesc din nou.

— Îhî. Bine, a zis Daniel ascultător.

După ce ne-am întors în apartament și am baricadat ușa, ne-am dezlănțuit în dormitor. Nu ne-a venit să credem când am auzit din nou soneria de la intrare.

— Mă duc eu, a zis Mark cu aerul unui om pătruns de mare responsabilitate bărbătească și și-a înfășurat un prosop în jurul șoldurilor. S-o fi întors Cleaver. Rămâi aici.

Trei minute mai târziu s-au auzit pași și ușa de la dormitor s-a deschis. Mai că am tras un țipăt la vederea inspectorului Kirby, care-și băgase capul pe ușă. Am tras pătura până sub bărbie și am urmărit, stacojie la față de jenă, cum privirea lui o ia de-a lungul mormanelor de haine și chiloți care duceau spre pat. Apoi a intrat și a închis ușa în urma lui.

— Acum nu mai e nici o problemă, a spus el cu voce calmă, liniștitoare, de parcă eram pe punctul de a sări de la etaj. Acum puteți să-mi spuneți adevărul, sunteți în siguranță, oamenii mei l-au reținut afară.

— Pe cine, pe Daniel?

— Nu. Pe Mark Darcy.

— De ce? am întrebat eu, total abulică.

El a aruncat o privire spre ușă.

— Domnișoară Jones, ați acționat butonul de alarmă.

— Când?

— Acum vreo cinci minute. Am recepționat un semnal repetat, din ce în ce mai des.

M-am uitat spre locul de la capul patului unde agătasem butonul de alarmă. Nu mai era acolo. Am cotrobăit grăbită prin cearșafuri și am găsit butonul portocaliu.

Inspectorul Kirby s-a uitat de la mine la buton și de acolo la hainele de pe podea, apoi a zâmbit.

— Aha, aha, înțeleg. A deschis ușa: Puteți intra, domnule Darcy, dacă mai aveți, ăăă. energia necesară.

S-a lăsat cu multe zâmbete printre polițiști, când situația le-a fost explicată.

— O. K., atunci noi am plecat. Distracție plăcută, a zis inspectorul Kirby în timp ce polițiștii o porniseră deja pe scări în jos. A, da, a adăugat el. În legătură cu suspectul inițial, domnul Cleaver.

— Nici n-am știut că Daniel a fost suspectul inițial! am exclamat eu.

— Ei, da, a fost. Am încercat să îl interogăm de câteva ori, dar a părut foarte furios și a refuzat să răspundă la întrebări. Ar fi bine, poate, să-i dați un telefon ca să lămuriți lucrurile.

— O. K., mulțumim, a zis Mark sarcastic încercând să-și păstreze demnitatea, în pofida faptului că prosopul începuse să îi alunece de pe șolduri. Mulțumim.

Mark l-a condus pe inspectorul Kirby spre ieșire și l-am auzit explicându-i ce s-a întâmplat când i-a tras un pumn lui Daniel, iar inspectorul Kirby i-a cerut să-l țină la curent cu orice problemă și dacă ne decidem să-l dăm în judecată pe Gary.

Când Mark s-a întors, eu plângeam în hohote. Mă apucase așa, din senin, și, nu știu din ce motiv, odată pornită, nu mă mai puteam opri.

— Totul e bine, a zis Mark, m-a ținut strâns lipită de el și m-a mângâiat pe păr. S-a terminat. Totul e bine acum. Totul o să fie bine.

La bine și la rău?
SÂMBĂȚĂ, 6 DECEMBRIE

11:15 a.m. La hotelul Claridge. Vaai! Vaai! VAAAAAI! Nunta începe în patruzeci și cinci de minute și eu tocmai am vărsat o enormă cantitate de oje Rouge Noir drept în poala rochiei.

Ce caut eu aici? Nunțile nu sunt decât niște instrumente de tortură dementă. Oaspeții-victime-ale-torturii (deși, ce-i drept, nu la același nivel cu clienții organizației Amnesty International) se îmbracă din cap până-n picioare în bazaconii curioase pe care nu și le-ar pune în ruptul capului pe ei în mod normal, cum ar fi dresurile albe, se dau jos din pat puțin după miezul nopții de sâmbătă spre duminică, aleargă de nebuni prin toată casa zbierând „Pizda mă-sii, pizda mă-sii, pizda mă-sii” în încercarea de a găsi coli de hârtie argintie pentru împachetat, împachetează cadouri bizare și inutile precum mașinile de făcut înghețată sau de făcut pâine (pe care Căsătorii Îngâmfați și le vor pasa la nesfârșit unii altora, doar cine dracu' are chef să se întoarcă acasă la capătul unei zile de muncă și să se apuce să bage diverse ingrediente într-o mașină imensă de plastic, pentru ca la sculare, dimineața, să poată înfuleca o felie enormă de pâine, când poate foarte bine să-și cumpere un croissant și un cappuccino?), după care conduc șase sute de kilometri clefăind gumă de mestecat cumpărată din stațiile de benzină, vomită în mașină și nu reușesc să găsească biserica. Păi uitați-vă la mine! De ce eu, Doamne? De ce? Arăt de parcă mi-a venit ciclul și mi-a trecut prin rochie, dar cumva ciudat, prin poala rochiei, nu prin partea ei dorsală.

11:20 a.m. Slavă Domnului. Shazzer tocmai a revenit în cameră și am hotărât că ideea cea mai bună ar fi să tăiem cu totul bucata pătată de oje, pentru că soluția cu pricina e atât de groasă, țeapănă și strălucitoare încât nu a pătruns până la căptușeală, care e de aceeași culoare cu rochia, și o să pot ține buchetul de flori în dreptul tăieturii.

Da, sigur că da, totul o să fie bine. Nimeni n-o să observe. Poate o să creadă chiar că așa a fost modelul. Că rochia întregă a fost o bucată enormă de dantelă.

Bun. Sunt calmă și echilibrată. Super-rafinată. Prezența sau absența unei găuri în rochie nu este un element-cheie în cadrul evenimentelor esențiale care se vor petrece azi. Din fericire. Sunt sigură că totul va avea loc într-o atmosferă de calm și seninătate. Shaz s-a îmbătat crișă aseară. Sper să-i fi trecut până azi.

Mai târziu. Splendid! Am ajuns la biserică cu o întârziere de numai douăzeci de minute și l-am căutat imediat din priviri pe Mark. Chiar și numai privindu-i spatele mi-am dat seama că era încordat strună. Tocmai atunci a început muzica de orgă, el s-a întors cu fața, m-a văzut și, din păcate, expresia lui a devenit cea a unui om pe punctul de a izbucni într-un hohot de râs. Nici nu-l puteam învinui, eram îmbrăcată nu ca o canapea, ci ca o enormă pernă de puf.

Ne-am ocupat locurile și am pornit-o prin mijlocul bisericii, în procesiunea solemnă. Doamne sfinte, Shaz arăta ca naiba. Avea aerul acela al ei de concentrare totală, merit a-i împiedica pe ceilalți să observe cât e de

mahmură. Procesiunea mi s-a părut că durează o veșnicie, pe melodia marșului nupțial:

Mireasa-grasa.

Si planturoasa.

Își legăna șoldurile cât casa.

Of, zău așa, de ce, of, de ce?

— Bridget. La piciorul tău, a șuierat Shazzer.

M-am uitat jos. Sutienu lila cu blăniță Agent Provocateur al lui Shazzer se prinsese de tocul subțire al unuia din pantofii mei. M-am gândit să scutur din picior, dar în acest caz sutienu ar fi rămas la deplină vedere drept în mijlocul bisericii pe întreaga durată a ceremoniei. Atunci am încercat, fără prea mult succes, să-l arunc sub rochia mea, în care scop am realizat un salt involuntar și brusc, care i-a antrenat pe toți ceilalți, dar fără vreun rezultat pozitiv. Am simțit o imensă și binecuvântată ușurare când am ajuns în față și am reușit să mă aplec în timpul marșului nupțial să ridic sutienu, pe care l-am dosit după buchetul de flori. Ticălosul Richard arăta grozav, foarte încrezător. Purta un costum normal, care arăta foarte bine – nu era îmbrăcat în te miri ce țcăneală de haine ca de figurant din filmul Oliver, care cântă: „Cine vrea să cumpere această minunată dimineață?” și dansează ceva aducând a can-can.

Din păcate, Jude făcuse – și asta era deja evident – eroarea capitală de a nu interzice prezența copiilor foarte mici la nuntă. Exact când a început ceremonia propriu-zisă, un bebeluș a început să plângă undeva în rândurile din spate ale bisericii. Era un plâns de cea mai disperată speță, din acela în care copilul dă un țipăt, se oprește apoi să-și tragă răsuflarea, ca fulgerul în așteptarea tunetului, după care urmează un urlet de fiară din junglă. Incredibil în ce hal pot fi mamele astea moderne din clasa de mijloc. M-am uitat în spate și am văzut femeia cu pricina scuturându-și pruncul și legănându-l, în timp ce-și dădea ochii peste cap cu un aer înfumurat, de parcă ar fi spus „Brrrrr!” Nici prin cap nu-i trecea că ar fi fost frumos din partea ei să iasă de-acolo cu copil cu tot, pentru ca cei prezenți să poată auzi cum Jude și Ticălosul Richard își jură credință veșnică și devin un singur trup și suflet. Privirea mi-a fost apoi atrasă de o coamă de păr blond strălucitor: Rebecca. Purta un deux-pieces gri-deschis impecabil și își tot sucea capul după Mark. Alături de ea ședea un Giles Benwick cu o expresie foarte posomorâtă, purtând în mâini o cutie împachetată și împodobită cu o pănglicuță.

— Richard Wilfred Albert Paul. a rostit preotul cu o voce răsunătoare.

Habar n-avusesem că Ticălosul Richard are atât de multe nume ticăloase. Ce-o fi fost în capul părinților lui?

— Juri că o vei iubi, prețui.

Mmmm. Îmi plac la nebunie nunțile. Emană f. multă căldură sufletească.

— o vei ajuta și întreține.

Buufff. O minge de fotbal a venit dinspre rândurile din față ale bisericii și a izbit-o pe Jude drept în spate.

— la bine și la rău.

Doi băiețași - aș fi putut jura că purtau pantofi cu tălpi metalice - au zbughit-o din strane și au dat fuga după minge.

— tot restul vieții?

S-a auzit un zgomot înăbușit, după care cei doi băiețași au început o conversație într-o pășărească proprie și din ce în ce mai stridentă, iar bebelușul a pornit din nou să chirăie.

Prin tot vacarmul ăsta am reușit cumva să aud, foarte vag, „Da”-ul rostit de Ticălosul Richard, dar, la câtă hărmălaie se stârnise, dacă n-aș fi observat ce priviri siropoase își aruncau unul altuia, putea să fi fost la fel de bine și „Nu”.

— Judith Caroline Jonquil.

Cum se face că eu n-am decât două nume? Oare toată lumea în afară de mine dispune de o listă lungă de cuvinte pășărești după primul nume?

— Vrei să îl iei de bărbat pe Richard Wilfred Albert Paul.

Am avut vaga senzație, privind cu coada ochiului stâng, că văd cartea de imnuri a lui Sharon clătînându-i-se în mâini.

— la bine.

Cartea de imnuri a lui Shazzer se clătina cu siguranță. M-am uitat speriată în jur și l-am văzut pe Simon, îmbrăcat la patru ace, repezindu-se spre noi. Picioarele lui Shazzer au început să se îndoie sub ea ca într-o reverență făcută cu încetinitorul, după care a căzut grămadă drept în brațele lui Simon.

— și la rău, juri că îl vei iubi, prețui.

Simon o târa acum anevoie pe Shazzer către ieșire, iar picioarele ei atârnavă ca ale unui cadavru pe covor, ițite de sub pernuța aceea lila care se chema rochie.

— că îl vei cinsti și i te vei supune.

Să i se supună Ticălosului Richard? M-am gândit preț de o clipă să mă duc în hol să văd dacă Shazzer se simte mai bine, dar ce-ar fi zis Jude dacă s-ar fi întors spre noi în clipa în care ar fi avut cea mai mare nevoie de domnișoarele ei de onoare și ar fi constatat că s-au evaporat amândouă?

— pentru tot restul vieții?

S-au auzit câteva bufnituri, care au marcat momentul în care Simon a așezat-o pe Shazzer pe jos, în holul bisericii.

— Da.

Ușa de la hol s-a închis în urma lor cu o bufnitură.

— Și acum, vă declar.

Cei doi băiețași și-au făcut din nou apariția de prin strane și au început să alerge prin mijlocul bisericii. Doamne, ce tare mai urla bebelușul acela.

Preotul s-a oprit și și-a dres vocea. M-am întors și i-am văzut pe băiețași izbind cu mingea de fotbal în strane. Am prins cu coada ochiului privirea lui Mark. Brusc, a pus jos cartea de imnuri, a ieșit din strana lui, i-a luat pe cei doi băiețași la subraț și a ieșit afară cu ei.

— Și acum, vă declar soț și soție.

Toți cei prezenți au izbucnit într-un ropot de aplauze, în vreme ce Jude și Richard le zâmbeau radioși.

Când am terminat de semnat în toate registrele, am constatat că atmosfera în rândul copiilor sub cinci ani devenise de-acum în mod evident festivă. O adevărată petrecere a copiilor se dezlănțuise în fața altarului, în vreme ce noi ne-am îndreptat spre ieșire în spatele Magdei, care, furioasă, căra în brațe o Constance chirăitoare, căreia îi tot repeta: „Mămica o să dea na-na, o să dea na-na, o să dea na-na”.

Pe când ieșeam afară în ploaia rece și vântul puternic, am auzit-o pe mama micilor fotbaliști spunându-i malițios lui Mark, care o asculta absolut placid:

— Dar e minunat să avem copii, sunt ei înșiși ca o nuntă, în fond, ei sunt întreg scopul unei nunți, nu-i așa?

— N-am de unde să știu, i-a zis Mark cu voioșie. Doar n-am auzit un cuvânt din toată afurisita asta de ceremonie.

M-am întors la Hotel Claridge și am constatat că părinții lui Jude, fără îndoială cu prețul unor masive eforturi, împodobiseră sala de festivități cu un fel de bețe lungi date cu vopsea de bronz, pe post de copaci lipsiți de frunze și fructe, și cu piramide de fructe, și cu heruvimi de culoarea cuprului cât măgarii de mari.

Tot ce am auzit la intrare a fost:

— Două sute cincizeci de miare.

— Să fim serioși. Trebuie să fi costat pe puțin trei sute de mii.

— Glumești? O nuntă la Hotel Claridge? Jumătate de milion.

Am văzut-o pe Rebecca, își plimba agitată privirile prin toată încăperea, cu un zâmbet înțepenit pe față, aidoma unei jucării din acelea cu capul prins de o tijă de care se tot bălăbăne. Giles o privea neliniștit, cu mâna petrecută în jurul taliei ei.

Tatăl lui Jude, Sir Ralph Russell, un tip care părea să spună tuturor, într-o manieră explozivă: „Nici o problemă, oameni buni, sunt un om de afaceri fantastic de bogat și de răsunător succes”, tocmai îi ura bun venit lui Sharon și îi strângea mâna:

— A, Sarah, a tunat el. Te simți mai bine?

— Sharon, l-a corectat Jude, cu o expresie radioasă pe figură.

— O, da, mulțumesc, a zis Shaz și și-a dus delicat o mână la gât. A fost doar din cauza căldurii.

— Ești sigură că nu a fost din cauza corsetului care apăsa prea tare conținutul sticlei de Char-donnay băută aseară, Shaz? a întrebat-o Mark, la care ea l-a amenințat în glumă cu degetul și a râs.

Mama lui Jude a zâmbit glacial. Era slabă ca un țâr și îmbrăcată într-o rochie Escada cu niște falduri de coșmar și cu ceva aducând a aripioare de pește în jurul șoldurilor, probabil ca să pară că are șolduri (o, ce minunat trebuie să fie să ai nevoie de șolduri!).

— Giles, nu-ți pune portmoneul în buzunarul de la pantaloni, dragă, îți face șoldurile mari, l-a repezit Rebecca.

— Acum ești co-dependentă, dragă, a zis Giles și și-a trecut din nou mâna pe după talia ei.

— Nu e adevărat, a zis Rebecca și i-a dat enervată mâna la o parte, după care și-a recompus zâmbetul:

— Mark! a strigat ea.

I-a aruncat o privire de parcă timpul s-ar fi oprit în loc, mulțimea s-ar fi despiciat în două și orchestra Glenn Miller ar fi început să cânte It had to be you.

— A, bună, a răspuns Mark cu un aer degajat. Giles, bătrâne! N-am crezut că o să te văd vreodată la ținut festiv!

— Bună, Bridget, a zis Giles și m-a sărutat zgomotos. Frumoasă rochie.

— Exceptând gaura din ea, a adăugat Rebecca.

Am privit disperată în altă parte și am zărit-o pe Magda la capătul celălalt al încăperii, părea în agonie și își tot trecea mâna peste față ca să dea la o parte o șuviță inexistentă de păr.

— O, așa e modelul, a zis Mark și a zâmbit cu mândrie. E un simbol Yurdi59 al fertilității.

— Mă scuzați, am zis eu. După care m-am ridicat pe vârful picioarelor și i-am șoptit lui Mark la ureche: E ceva în neregulă cu Magda.

Când am ajuns acolo, am văzut că Magda era atât de cătrănită, încât abia mai putea să vorbească.

— Încetează, dragă, încetează, îi repeta ea cu un aer absent lui Constance, care încerca să îi bage o bomboană de ciocolată pe jumătate topită în buzunarul rochiei ei verzui.

— Ce s-a întâmplat?

— E. e. vrăjitoarea aia cu care s-a încurcat Jeremy anul trecut. E aici! Numai să-ndrăznească să stea dracului de vorbă cu ea.

— Bună, Constance. Ți-a plăcut nunta?

Era Mark, care îi întindea Magdei un pahar de șampanie.

— Ce anume? a zis Constance și s-a uitat în sus la el cu ochii rotunzi.

— Nunta. La biserică.

— Pepecerea?

— Da, a spus el râzând. Petrecerea de la biserică.

— Păi mami m-a scos afară, a zis ea și i-a aruncat lui Mark o privire care dădea de înțeles că numai un imbecil nu știe atâta lucru.

— Cățea împutită! a făcut Magda.

— Credeam că o să fie o pepecere, a zis Constance încruntată.

— Poți tu să o iei de aici? i-am șoptit lui Mark.

— Hai, Constance, să mergem să găsim mingea de fotbal.

Spre surprinderea mea, Constance l-a luat de mână și a plecat încântată cu el.

— Cățea împutită. O omor cu mâna mea. O.

M-am uitat în direcția privirii ei și am văzut o jună îmbrăcată în rochie roz, purtând o conversație animată cu Jude. Era fata pe care o văzusem împreună cu Jeremy anul trecut, la un restaurant în Portobello, și încă o dată, la ieșirea din The Ivy, când se urca într-un taxi.

— De ce a invitat-o Jude? a întrebat Magda furioasă.

— Păi de unde vrei să știe Jude cine e? am zis eu cu ochii la față. Poate sunt colege de serviciu sau ceva de genul ăsta.

— Căsătoriile astea! împreună la bine și la rău! O, Doamne, Bridge. Magda a început să plângă și să se caute disperată prin buzunare după o batistă. Iartă-mă.

Shaz a detectat situația de criză și a pornit-o în direcția noastră.

— Haideți, fetelor, haideți, a zis Jude care, fără să observe nimic, înconjurată de prieteni încântați de-ai părinților ei, se pregătea să arunce buchetul. Gata. Fii gata, Bridget.

Ca într-un ralanti, am văzut cum zboară buchetul prin aer către mine, aproape că l-am prins, după care am aruncat o privire spre fața înecată în lacrimi a Magdei și l-am proiectat în direcția lui Shazzer, care l-a scăpat pe jos.

— Doamnelor și domnilor, a zis un soi de majordom îmbrăcat în niște pantaloni ridicol de largi și a bătut cu un ciocan în formă de heruvim într-o masă decorată cu flori. Păstrați, vă rog, tăcerea și ridicați-vă în picioare, mirele și mireasa se pregătesc să-și ocupe locurile la masă.

La dracu'! Locurile la masă! Unde era buchetul meu? M-am aplecat, l-am ridicat pe-al lui Jude de sub picioarele lui Shazzer și, cu un rânjel înțepenit pe față, am pornit-o cu buchetul pus în dreptul găurii din rochie.

— Dar când ne-am mutat în Great Missenden, talentul unic al lui Judith la stilul liber și fluture.

Era deja ora cinci, iar Sir Ralph vorbea de douăzeci și cinci de minute.

— a devenit deja limpede nu doar pentru noi, care eram părinții ei și, deci, subiectivi în ce o privește - aici s-a oprit ca să culeagă cele câteva râsete leșinate din partea ascultătorilor —, ci și pentru întreaga regiune South Buckinghamshire. Acela a fost anul în care Judith nu numai că a obținut locul întâi la secțiunea stil liber și fluture în trei competiții consecutive din Liga delfinușilor sub doisprezece ani din South Buckinghamshire, dar și medalia de aur pentru cele mai bune rezultate personale, iar asta cu numai trei săptămâni înaintea primului ei examen de sfârșit de an!

— Ce se petrece între tine și Simon? am șuierat eu printre dinți spre Shaz.

— Nimic, a șuierat și ea, cu ochii țintă înaintea ei.

— În același an foarte aglomerat, Judith a obținut o mențiune de onoare la examenul susținut la clarinet în clasa a doua primară - semn clar că avea să devină o femeie cu realizări multiple în viață.

— Trebuie să se fi uitat tot timpul la tine în biserică, altfel n-ar fi putut să te prindă.

— Știu, dar am vomitat în mâna lui pe hol.

— Înotătoare talentată și capabilă, adjuncta șefei de clasă - deși aceasta a fost, după cum mi-a spus diriginta între patru ochi, o eroare, dat fiind că modul în care s-a achitat Karen Jenkins de funcția de șefă de clasă a lăsat mult de dorit și. În fine. Astăzi e o zi dedicată bucuriei, nu regretelor, și știu că tatăl lui. ăă. Karen este în mijlocul nostru astăzi.

I-am aruncat o privire lui Mark și era cât pe ce să explodez. Jude era un veritabil model de detașare, le zâmbea tuturor radios, îl mângâia pe Ticălosul Richard pe genunchi și îi trimitea bezele de parcă toată pălăvrăgeala aceea de coșmar nici nu exista și de parcă nu ea s-ar fi poticnit de atâtea ori, beată turtă, de piciorul meu, bâlbâindu-se: „Ticăloos irresponsabil. Ticălos i-e numele, ticălos i-e suffletu', ăăă, da' ce, s-a terminat vinu'?"

— cea mai bună clarinetistă din orchestra școlii, săritoare la trapez, Judith a fost și este mai prețioasă pentru noi decât rubinele.

Vedeam clar încotro se îndreaptă discursul. Din păcate, a fost nevoie de încă patruzeci și cinci de minute ca să acopere anul liber luat de Jude după liceu, triumful de la Cambridge și înălțarea ei meteorică din tunelele lumii financiare până să ajungă aici.

— și, în concluzie, nu-mi rămâne acum decât să sper că. ăăă.

Toată lumea și-a ținut răsuflarea, iar Sir Ralph și-a consultat o perioadă lungă - lungă dincolo de rațiune, dincolo de bun-simț, dincolo de etichetă și de bunele maniere britanice - notițele.

— Richard! a zis el în cele din urmă, este foarte recunoscător pentru acest neprețuit giuvaer care i-a fost dăruit astăzi.

Richard, cu surprinzător umor și prezență de spirit, și-a dat ochii peste cap și toată lumea a izbucnit în aplauze. Sir Ralph părea dispus să mai debiteze încă patruzeci de pagini de notițe, dar din fericire s-a oprit, pentru că aplauzele nu s-au oprit.

Ticălosul Richard a ținut un discurs scurt și la obiect și a citit un număr de telegrame, care au fost toate plicticoase de te lua căscatul, cu excepția telegramei lui Tom, venită din San Francisco, dar care, din păcate, zicea așa: „FELICITĂRI ȘI LA MAI MARE".

Pe urmă, Jude s-a ridicat în picioare. A spus câteva cuvinte amabile de mulțumire și apoi - urraaa! - a început să citească textul la care lucrasem cu ea și Shaz aseară. Și iată ce zicea acolo. Vezi mai jos. Urraaa!

— Astăzi îmi iau adio de la viața de celibatoid. Dar, deși acum sunt Căsătorită, promit să nu devin o Căsătorită îngâmfată. Promit să nu chinuiesc niciodată o celibatoidă întrebând-o cum de nu s-a măritat încă, sau cum mai stă cu amorul, respectând principiul conform căruia acestea sunt chestiuni private, așa cum este și aceea dacă eu mai fac amor cu soțul meu sau nu."

— Iar eu promit că o să mai facă amor cu soțul ei, a declarat Ticălosul Richard și toată lumea a izbucnit în râs.

— Promit să nu sugerez niciodată că a fi celibatoid este o greșeală, sau că dacă o persoană este celibatoidă înseamnă că e ceva în neregulă cu persoana respectivă. Căci, după cum se știe, a fi celibatoid este o situație normală în lumea modernă, suntem cu toții necăsătoriți la un moment dat în viață, iar această situație este la fel de respectabilă ca și sfânta legătură a căsătoriei."

S-a auzit un murmur aprobator (cel puțin asta cred că a fost).

— Și mai promit să păstrez legătura cu cele mai bune prietene ale mele, Bridget și Sharon, care sunt dovada vie a faptului că familia

celibatoizilor din mediul urban este la fel de puternică și de afectuoasă, la fel de prezentă la nevoie ca în orice relație de rudenie."

Am zâmbit încântată, Shazzer m-a călcat pe picior pe sub masă și Jude ne-a aruncat o privire și a ridicat paharul.

— Iar acum, aș dori să propun un toast în cinstea lui Bridget și Shazzer: pentru cele mai bune prietene pe care și le-ar putea dori o fată pe lumea asta."

(Eu scrisesem această ultimă frază.)

— Doamnelor și domnilor, în cinstea domnișoarelor de onoare."

S-a pornit un imens ropot de aplauze. O iubesc pe Jude, o iubesc pe Shaz, gândeam eu în timp ce toată lumea se ridica în picioare.

— În cinstea domnișoarelor de onoare, au zis toți într-un glas.

A fost nemaipomenit să fim în centrul atenției. L-am văzut pe Simon zâmbindu-i radios lui Shaz și m-am uitat în partea cealaltă, unde Mark îmi zâmbea radios.

Lucrurile s-au cam încețoșat după aceea, dar îmi amintesc că i-am văzut pe Magda și Jeremy care râdeau împreună într-un colț și m-am dus ulterior la ea.

— Ce mai e cu voi?

Până la urmă am aflat că fufa e colegă cu Jude, la aceeași firmă. Jude îi spusese Magdei că tot ce știa era că fata îi spusese că avusese o relație nereușită cu un bărbat care era de fapt încă îndrăgostit de soția lui. Săraca, mai să cadă din picioare când Magda i-a spus că era vorba de soțul ei, Jeremy, dar am fost de acord cu toate să nu ne purtăm prea rău cu fata, în fond Jeremy fusese cel care călcase pe de lături.

— Nătrău afurisit, în orice caz, cred că acum s-a învățat minte. Nimeni nu e perfect și îl iubesc foarte mult pe pârțaitul ăsta de nimic.

— Păi tu nu vezi în ce situație e Jackie Onassis? i-am zis eu încurajator.

— Exact, a zis Magda.

— Sau Hillary Clinton.

Ne-am uitat una la alta descumpănite, după care am izbucnit în râs.

Cel mai frumos a fost când, în drum spre toaletă, l-am văzut pe Simon, care o mozolea pe Shazzer, cu mâna vârată sub rochia ei de domnișoară de onoare.

Există unele relații despre care, de cum le vezi înfiripate, îți dai seama că, gata, bang, asta e ce trebuie să se întâmple, e perfect, o să meargă, o să fie o legătură de lungă durată - genul de relație pe care o vezi înfiripându-se între fostul tău amant, cu care sperai să fii din nou împreună, și o altă femeie.

M-am strecurat înapoi în salon fără ca Simon și Sharon să mă vadă și am zâmbit. Drăguța de Shaz. O merită, am gândit eu, după care am înghețat locului. Rebecca îl înșfăcase pe Mark de gulerul hainei și îi vorbea cu patimă. M-am dat pe după un stâlp și am tras cu urechea.

— Nu crezi, zicea ea, nu crezi că este într-un tot posibil ca doi oameni care ar trebui să fie împreună, care se potrivesc perfect unul cu altul - din punct de vedere intelectual, educațional, fizic, social —, să fie despărțiți de unele neînțelegeri, de sentimente defensive, de falsă mândrie, de. S-a oprit o

clipă, apoi a continuat încruntată: de amestecul altora, și să sfârșească prin a avea un partener nepotrivit? Nu crezi că se poate?

— Păi, da, a murmurat Mark. Deși nu sunt convins că lista ta de calități e.

— Nu crezi că se poate? Nu crezi? Aveam impresia că e beată.

— Ce spui tu aproape că s-a întâmplat cu Bridget și cu mine.

— Știu! Știu! Ea nu e partenera potrivită pentru tine, cum nici Giles nu este partenerul potrivit pentru mine. O, Mark, m-am legat de Giles numai ca să te fac să înțelegi ce simți pentru mine. Poate că nu a fost frumos din partea mea, dar ei nu sunt egalii noștri!

— Păi., a început Mark.

— Știu, știu. Îmi dau seama că te simți prins ca într-o capcană. Dar în fond e vorba de viața ta. Nu poți să-ți trăiești întreaga viață alături de cineva care crede că Rimbaud este un personaj de film interpretat de Sylvester Stallone, tu ai nevoie de o atmosferă intelectuală, ai nevoie de.

— Rebecca, a zis Mark cu glas liniștit, eu am nevoie de Bridget.

Când a auzit asta, Rebecca a emis un zgomot oribil, ceva între șuier furios de șarpe și urlet înăbușit de fiară.

Am decis să fiu cumsecade, să nu mă las pradă unor sentimente egoiste de triumf și să nu mă laud că potaia aia afurisită cu două fețe și picioare-ca-de-libelulă primise ce meritase, așa că m-am strecurat înapoi în salon cu un zâmbet radios lățit pe toată fața.

M-am sprijinit de un stâlp în sala de dans și m-am uitat la Magda și Jeremy, care dansau îmbrățișați, iar trupurile li se mișcau împreună într-un dans pe care îl repetaseră de cine știe câte ori de zece ani încoace. Capul Magdei se odihnea pe umărul lui Jeremy, avea ochii închiși și părea fericită, iar mâna lui Jeremy se plimba lejer pe fundul ei. El i-a șoptit ceva, iar ea a râs fără să deschidă ochii.

Am simțit cum o mână mi se strecoară în jurul taliei. Era Mark, care se uita și el la Magda și Jeremy,

— Vrei să dansăm? m-a întrebat el.

Prea multă veselie de Crăciun.

LUNI, 15 DECEMBRIE.

Cincizeci și opt de kilograme și cincizeci și patru de grame (se pare că până la urmă greutatea corporală revine mereu la un număr fix de kilograme), vederi de Crăciun trimise: 0, cadouri cumpărate: 0, îmbunătățiri aduse găurii din perete din momentul în care a fost inițial efectuată: una bucată stinghie.

6:30 p.m. Totul e încântător. De obicei, în săptămâna de dinaintea Crăciunului o duc tot într-o mahmureală și-o isterie, furioasă pe propria persoană pentru că, în loc să fug de toate și să mă retrag într-o cabană micuță de pădurar, unde să stau liniștită lângă foc, mă pomenesc într-un oraș imens, din ce în ce mai isteric, clocotind de activitate vulcanică, plin de oameni care își rod unghiile până în carne din cauza stresului provocat de serviciu și cumpărat felicitări/cadouri în timp util pentru Crăciun, cu care se înzorzonează ca niște găini, ca să aibă privilegiul de a rămâne blocați în

trafic, pentru ca pe urmă să ragă ca urșii la niște șoferi de taxi nou-angajați, care se chinuiesc să găsească Soho cu ajutorul unor hărți ale zonei centrale a orașului Adis Abeba, și toate astea numai ca să ajungă la o petrecere unde sunt întâmpinați de același grup de oameni cu care se tot văd de trei seri încoace, doar că erau de trei ori mai beți și mai mahmuri decât acum, de-ți vine dintr-o dată să zbieri „IA MAI DUCEȚI-VĂ CU TOȚII ÎNVÂRTINDU-VĂ” și să te duci înapoi acasă.

O astfel de atitudine e negativă și greșită. Am găsit în sfârșit o metodă de a duce o viață pașnică, pură și bună, nu mai fumez aproape deloc și m-am ofuscat o singură dată de la nunta lui Jude încoace. Nici bețivanul de la petrecerea de vineri nu mi-a deranjat prea mult echilibrul sufletesc când ne-a numit, pe mine și pe Sharon, „târfe mass-media”.

De asemenea, astăzi am primit numai lucruri cumsecade în cutia de scrisori, inclusiv o vedere de la mama și tata, care sunt în Kenya, unde se pare că tata se distrează de minune pe hidrobicicleta lui Wellington și a dansat limbo cu o fată din tribul lui în seara de picnic, și ziceau că speră ca Mark și cu mine să nu ne simțim prea singuri pentru că ei sunt plecați din țară de Crăciun. Și un post-scriptum de la tata, care zicea: „Nu avem gemeni (mă refer la pat, nu la puștani gigolo), are mai bine de doi metri și e mai mult decât satisfăcător la capitolul elasticitate! Hakuna Matata”.

Urraaa! Toată lumea e într-o stare de fericire și serenitate. Astă-seară, de exemplu, am de gând să scriu felicitări de Crăciun, și o voi face nu cu neplăcere, ci cu bucurie! – căci, așa cum zice și în Budismul: Drama călugărului bogat, secretul fericirii spirituale rezidă nu în a spăla rufe ca să ai rufe spălate, ci în bucuria în sine de a spăla. Același lucru este și cu felicitările de Crăciun.

6:40 p.m. Dar ideea de a sta locului o seară întreagă scriind felicitări de Crăciun e de-a dreptul plicticoasă, când e aproape ajunul Crăciunului.

6:45 p.m. Poate o să mănânc o bomboană de ciocolată pregătită pentru pomul de Crăciun.

6:46 p.m. Și poate că o să-mi torn și un pahar de vin, să sărbătoresc Crăciunul.

6:50 p.m. Mmm. Vinul e delicios. Poate îmi aprind și o țigară. Una singură.

6:51 p.m. Mmm. Țigara e încântătoare. În fond, autodisciplina nu e totul pe lumea asta. Uite ce-a făcut Pol Pot.

6:55 p.m. O să mă apuc de scris felicitări peste câteva minute, după ce termin vinul. Poate o să recitesc scrisoarea.

STUDIOURILE DE PRODUCȚIE CINNAMON Sit Up Britain Five Alive Blind Snog.

DIN PARTEA DOMNULUI GRANT D. PIKE, DIRECTOR EXECUTIV.

Dragă Bridget, După cum sunteți, probabil, la curent, anul trecut a fost implementat un program care monitorizează performanța angajaților și circulația ideilor în cadrul studiourilor Cinnamon.

Sunt încântat să vă anunț că șaiszeci și opt la sută dintre ideile interesante ale emisiunii Sit Up Britain au pornit de la dumneavoastră! Felicitări!

După câte am fost informat, demisia dumneavoastră din luna septembrie s-a produs ca urmare a unor neînțelegeri avute cu producătorul executiv, Richard Finch. Richard, după cum sunt sigur că ați auzit, a fost suspendat în octombrie din poziția deținută în urma unor „dificultăți de natură personală”.

La ora actuală, suntem în plin proces de reorganizare a staff-ului emisiunii și am dori să vă invităm să vă alăturați din nou echipei de producție, fie promovată la rangul de asistentă de producție, fie în calitate de colaborator extern care să ofere idei pentru emisiuni. Durata de timp de la data demisiei ar urma să fie considerată concediu plătit.

Noi, conducerea studiourilor, considerăm că – beneficiind de o infuzie de energie pozitivă care să îi ofere șansa unui nou început – emisiunea Sit Up Britain, ca emisiune principală a Studiourilor Cinnamon, va avea un viitor strălucit și un rol important de jucat în secolul XXI. Sperăm că dumneavoastră veți fi o forță creatoare de primă mână în noua noastră echipă restructurată. Dacă veți fi amabilă să telefonați secretarei mele pentru a stabili o întâlnire, voi fi încântat să discutăm noile condiții de muncă și salarizare.

Cu stimă, Grant D. Pike.

Director executiv, Studiourile Cinnamon.

Ei vedeți? Vedeți? Iar Michael de la Independent zice că o să îmi dea ocazia să iau un interviu unei celebrități, pentru că au primit o grămadă de scrisori după interviul pe care i l-am luat lui Mr. Darcy. După cum se exprimă el, orice articol care generează scrisori e bun, oricât ar fi de prost.

Așa că o să pot să lucrez în calitate de colaborator extern și la ziar. Urraaa! Și așa nu o să mai întârzi niciodată. O să am o grămadă de lucruri de sărbătorit. O, ce bine, sună la ușă!

O, ce grozav, ce grozav. A sosit pomul de Crăciun. Vedeți? Chiar sunt gata pentru Crăciun. Mark o să vină la mine mâine și o să găsească toate pregătirile de Crăciun încheiate!

8 p.m. Când i-am văzut pe muncitori cum îl cară în sus pe scări gâfâind și icnind, mi s-a făcut teamă că am cam subestimat lungimea bradului, mai ales în momentul în care acesta a umplut în chip înspăimântător ușa de la intrare, după care s-a revărsat în apartament, cu crengile zbatându-i-se sălbatic, de zici că asistam la invazia lui Macduff în pădurea Dunsinane. După brad și-au făcut apariția un sac de pământ și doi tinerei, care au zis:

— Pomu' ăsta e mare cât toate zilele, unde-l punem?

— Lângă șemineu, am zis eu.

Din păcate însă, bradul n-a vrut cu nici un chip să încapă acolo, unele crengi intrau drept în foc, altele erau împinse în sus de canapea, iar restul se lățeau până în mijlocul încăperii, în vreme ce vârful îi era îndoit într-un unghi curios de plafon.

— Puteți să încercați să îl puneți aici? am zis eu. Apropo, ce miroase așa?

Băieții au pretins că e o soluție de sorginte finlandeză, care previne căderea acelor – asta ca să nu recunoască faptul evident că pomul era din capul locului cam veșted – și s-au chinuit să care pomul între ușile de la dormitor și baie, dar odată așezat acolo, crengile i s-au rășchirat și le-au blocat pe amândouă.

— Poate dacă încercați în mijlocul camerei? am propus eu cu nemaipomenită demnitate.

Băieții și-au făcut amuzați cu ochiul și au târât copacul-monstru în mijlocul camerei. Din acel moment, nu i-am mai văzut pe nici unul din ei.

— Așa e bine, mulțumesc, am zis eu cu voce cam pițigăiată, iar ei au plecat, chicotind până au ajuns jos, în stradă.

8:05 p.m. Hmm.

8:10 p.m. Mă rog, nici o problemă. O să mă detașez, pur și simplu, de problema pomului și o să mă apuc de scris felicitările.

8:20 p.m. Mmm. Îmi place la nebunie vinul ăsta încântător. Întrebarea mea ar fi: chiar are importanță dacă nu trimiți felicitări de Crăciun? Există, cu siguranță, cunoștințe de-ale mele de la care n-am primit în viața mea o felicitare. O fi oare o grosolănie? Mie mi s-a părut întotdeauna oarecum ridicol să trimit felicitări unor persoane precum, să zicem, Jude sau Shazzer, când mă văd cu ele aproape în fiecare zi. Dar dacă nu trimiți, cum poți să te aștepți să primești? Numai că, evident, efortul de a trimite felicitări nu dă roade decât în anul următor, în afara cazului în care trimiți felicitările în prima săptămână din decembrie, dar un asemenea comportament ar fi demn doar de o persoană-căsătorită-și-pliticoasă. Hmm. Poate ar trebui să fac o listă de argumente pro și contra trimiterii de felicitări.

8:25 p.m. Cred că o să arunc mai întâi o privire fugară pe ediția de Crăciun a revistei Vogue.

8:40 p.m. Îmi place, dar mă și oripilează într-un fel lumea Crăciunului în viziunea revistei Vogue. Îmi dau seama că ideile mele cu privire la modă sau la cadourile de Crăciun sunt învechite și că ar trebui să mă plimb pe bicicletă, să port pantalonași delicați marca Dosa, cu un bluzon ca o saltea tras pe deasupra și cu un cățeluș pe un umăr, să îmi fac apariția pe la petreceri împreună cu o fiică-model pre-adolescentă și să cumpăr pentru prieteni învelitori din cașmir pentru sticle de apă fierbinte, aromatizante pentru rufărie, care alungă duhoarea lăsată de mașinile de spălat, lanterne argintii de la magazinul Asprey, iar în tot timpul ăsta beculețele din pomul de Crăciun să-mi ilumineze dinții de un alb orbitor. Dar n-o să iau în seamă ce scrie în revistă. Este f. nespirtual. Cum ar fi dacă ar erupe undeva, la sud de Slough, vreun vulcan, ca în Pompei, și toată lumea s-ar transforma în stane de piatră pe biciclete, cu pantalonași și saltele, cu căței și fiice; o să vină generațiile viitoare și o să râdă de goliciunea spirituală a epocii noastre. Și nu-mi place nici să fac cadouri luxoase și impersonale, care arată mai mult ostentația celui care dă decât afecțiunea pentru cel care primește cadoul.

9 p.m. Deși mărturisesc că mi-ar plăcea să am o învelitoare de cașmir pentru sticla de apă fierbinte.

9:15 p.m. Listă de cadouri de Crăciun:

Mama - învelitoare de cașmir pentru sticlă de apă fierbinte. Tata - învelitoare de cașmir pentru sticlă de apă fierbinte.

O, Doamne. Nu mai pot să ignor duhoarea emanată de pomul de Crăciun: e pătrunzătoare și îmi amintește vag de niște brânțuri cu aromă de brad care ar fi purtate luni de-a rândul, până ce mireasma le-ar pătrunde prin pereți și prin podeaua de lemn. Pom afurisit. Singurul mod de a traversa acum camera ar fi să mă bag pe sub pom și să suflu viguros pe nări, ca un bizon sălbatic. Cred că o să mai citesc o dată vederea de Crăciun de la Gary. A fost grozavă. Era înfășurată în formă de glonte, pe care scria „Scuze”. Iar înăuntru scria așa:

Dragă Bridget, Îmi pare rău că ți-am trimis glonte. Nu știu ce m-a apucat, dar nu mi-a mers prea bine cu banii după incidentul de la concursul de pescuit. Bridget, relația dintre noi a fost foarte specială. A însemnat foarte mult pentru mine. Aveam de gând să termin lucrarea după ce mă refăceam cu banii. Dar când am primit scrisoarea de la avocatul tău, m-au apucat năbădăile și mi-am pierdut cumpătul.

În plic era un exemplar din revista Angler's Mail deschisă la pagina zece. Pe o pagină intitulată „Lumea crapilor” era un articol cu titlul „Cea mai bună hrană pentru pești”, iar pe cealaltă erau pozele a șase pescari care țineau cu toții în mâini câte un uriaș pește cenușiu și slinos, unul dintre ei era Gary, și peste imaginea lui era o stampilă pe care scria „Descalificat”, iar dedesubt era un articol:

NEGRI DE FURIE.

TRIPLUL CAMPION DIN EAST HENDON, GARY WILSHAW, A FOST SUSPENDAT DIN CONCURSUL AA DIN EAST HENDON ÎN URMA UNUI DELICT DE ÎNLOCUIRE DE PEȘTI. WILSHAW, ÎN VÂRSTĂ DE 37 DE ANI, CARE LOCUIEȘTE ÎN WEST ELM DRPVE, A LUAT LOCUL ÎNTÎI CU CRAPUL LUI ÎN GREUTATE DE ȘAISPREZECE KILOGRAME, PE CARE A PRETINS CĂ L-A PESCUIT CU UN CÂRLIG MĂRIMEA PATRU ȘI UN FIR DE PESCUIT DE PAISPREZECE MILIMETRI.

S-A DOVEDIT ULTERIOR, ÎN URMA UNEI SCRISORI ANONIME, CĂ RESPECTIVUL CRAP FUSESE SUSTRAS DINTR-O CRESCĂTORIE DIN EAST SHEEN, ȘI FUSESE PROBABIL PLASAT ÎN CÂRLIGUL MĂRIMEA PATRU ÎN NOAPTEA PRECEDENTĂ.

UN PURTĂTOR DE CUVÂNT AL CONCURSULUI EAST HENDON AA A DECLARAT: „ACEST GEN DE PRACTICĂ ADUCE UN MARE DESERVICIU PESCUITULUI SPORTIV DIN REGIUNEA NOASTRĂ ȘI NU VA FI TOLERAT DE CĂTRE SOCIETATEA EAST HENDON AA”.

9:25 p.m. Ei, vedeți? Se simțea neputincios, ca și Daniel. Sărmanul Gary, cu peștele lui. Așa de umilit. Și îi plac atât de mult peștii. Sărmanul Daniel. Bărbați amărâți.

9:30 p.m. Mmm. Vinul e delicios. Dau petrecere aici de una singură. Mă gândesc la toți oamenii minunați din viața mea, chiar și cei care au făcut rele. Nu simt altceva decât iubire și iertare. Ranchhhiunna nu fface atceva decât să te conssssume pe dinăuntrru.

9:45 p.m. Așșșică acu' m-apuc să sss scriu vedddderile. O sss fac lissta.

11:20 p.m. Terrrminat. Mmm duc la cutia poșștală acu'.

11:30 p.m. Înnapoi 'n-apartament. Afffurissit de pom. Șștiu io ce fac. Ffoarfece.

Miezul nopții, îhî. Mai bine. Ooof. M-e somn acu'. Au! M-am împiedicat.

marți, 16 decembrie.

Șaizeci și două de kilograme și șaizeci și două de grame, unități de alcool: 6, țigări: 45, calorii: 5 732, bomboane de ciocolată în pom: 132, vederi trimise - 0, în numele lui Dumnezeu, al iadului, diavolului și tuturor aghiulelor din subordinea lui.

8:30 a.m. Sunt cam debusolată. Mi-a trebuit o oră și șapte minute să mă îmbrac și tot nu sunt îmbrăcată, pentru că mi-am dat seama că am o pată enormă pe partea din față a fustei.

8:45 a.m. Mi-am scos fusta. O s-o pun pe-aia gri, da' aia unde pizda mă-sii mai e? Oof! Ce mă doare capul. Așa, nu mai beau niciodată și. O, poate că fusta e în sufragerie.

9 a.m. Sunt în sufragerie acum, dar totul e într-o dezordine absolută. Cred că o să mănânc niște pâine prăjită. Țigările astea sunt otravă curată.

9:15 a.m. Auuuu! Tocmai am dat cu ochii de brad.

9:30 a.m. Hait! Vai de capul meu! Tocmai am dat de o felicitare pe care am uitat să o duc la cutia poștală aseară. Și iată ce scrisesem:

Urez un Crăciun fericit dragului, scumpului meu Ken. Apreciez foarte mult bunătatea de care ai dat dovadă față de mine anul acesta. Ești un om minunat, atât de puternic, cu o viziune clară, atât de priceput la cifre. Deși am avut parte și de bune și de rele în relația noastră, este foarte important să nu păstrăm resentimente, altfel nu vom putea să ne dezvoltăm personalitatea. Mă simt acum foarte apropiată de tine, atât din punct de vedere profesional, cât și de tine ca bărbat.

Cu adevărată dragoste, Bridget.

Cine-o fi Ken? Aoleu! Ken e contabilul. L-am întâlnit o singură dată în viață și atunci m-a luat la refec pentru că mi-am predat cu întârziere declarația de impozit. O, Doamne. Trebuie să găsesc lista.

Aoleu! Pe lângă Jude, Shazzer, Magda, Tom etc., lista îi cuprinde pe:

Asistentul consulului britanic din Bangkok.

Ambasadorul Marii Britanii în Thailanda.

Onorabilul judecător Sir Hugo Boynton.

Amiralul Darcy.

Inspectorul Kirby.

Colin Firth.

Richard Finch.

Ministrul de externe.

Jed.

Michael de la ziarul Independent.

Grant D. Pike.

Tony Blair.

Felicitările sunt pe undeva prin lumea largă, iar eu habar n-am ce-am scris în ele.

miercuri, 17 decembrie.

N-a zis nimeni nimic despre Felicitări. Poate că celelalte au fost scrise ca lumea și numai cea pentru Ken a fost o aiureală scăpată la beție.

JOI, 18 DECEMBRIE

9:30 a.m. Tocmai ieșeam pe ușă când a sunat telefonul.

— Bridget, sunt eu, Gary!

— A, bună, am zis eu cu glas pițigăiat. Unde ești?

— Păi, la pârnaie, unde să fiu? Mulțam pentru felicitare. A fost foarte drăguț din partea ta. Drăguț, înseamnă foarte mult pentru mine.

— O, hahahaha, am emis eu un râs nervos.

— Atunci, vii azi pe la mine?

— Ce?

— Știi tu. cum ai scris în vedere.

— Cuum? am zis eu cu voce găuită. Păi, nu-mi prea aduc bine aminte ce am scris acolo. Ai putea tu să.

— Ți-o citesc eu, bine? a zis el cam timid.

Apoi s-a apucat să mi-o citească, poticnindu-se în cuvinte.

Scumpul meu Gary, Știu că meseria ta de muncitor constructor este foarte diferită de a mea. Dar respect acest lucru întru totul, pentru că e un adevărat talent. Tu lucrezi cu mâinile și te scoli foarte devreme de dimineață și noi doi – deși lucrarea din apartamentul meu nu e încheiată – am construit ceva măreț și frumos, lucrând în echipă. Suntem doi oameni foarte diferiți și, cu toate că gaura din perete e tot acolo – după aproape opt luni! – eu realizez grandoarea proiectului inițial. Ceea ce e minunat. Știu că te afli în închisoare, unde îți răscumperi datoria față de societate, dar aceasta se va încheia în curând. Îți mulțumesc pentru vederea în care îți cereai scuze pentru glonte și îmi povesteaai despre concursul de pescuit și te iert din toată inima.

Mă simt acum foarte apropiată de tine, ca meseriaș, dar și de tine ca bărbat. Și dacă e cineva pe lumea asta care merită fericire și inspirație creatoare în anul care vine – chiar și în pușcărie – acela ești tu.

Cu dragoste, Bridget

— Inspirație creatoare, a zis el găuit de emoție.

Am reușit să scap de el spunându-i că întârzii la serviciu, dar. O, Doamne. Cui altcuiva am trimis oare astfel de felicitări?

7 p.m. Înapoi acasă. M-am dus la birou la prima ședință de lucru, care a fost destul de plăcută – mai ales că Oribilul Harold fusese demis în urma programului de monitorizare a performanței angajaților, în care s-a constatat că e plicticos – dar la un moment dat Patchouli a zberlat că a sunat Richard Finch și a pus receptorul la microfon, așa că, vrând, nevrând, toată lumea l-a ascultat.

— Bonjour, echipă! a zis el. Am sunat să vă transmit puțină atmosferă festivă, că altceva nu am voie să vă dau. Așa că așa vrea să vă citesc ceva.

Și-a dres vocea, apoi a continuat:

— Un Crăciun foarte, foarte fericit, scumpul meu Richard". Nu că e drăguț?

S-au auzit câteva chicoteli, după care el și-a continuat lectura:

— Știu că relația dintre noi a avut momente bune și mai puțin bune. Dar acum, de Crăciun, îmi dau seama că a fost o relație foarte puternică - interesantă, cinstită și sinceră. Ești un bărbat foarte, foarte fascinant, plin de vigoare și de contradicții. Mă simt foarte aproape de tine acum, de Crăciun - atât în calitatea ta de producător, dar și de tine ca bărbat. Cu dragoste, Bridget".

Of, of, asta era de-a dreptul. Valeu! Sună la ușă.

11 p.m. Era Mark. Avea întipărită pe figură o expresie foarte ciudată. A intrat în apartament și s-a uitat de jur-împrejur consternat.

— Ce e cu mirosul ăsta ciudat? Și ce Dumnezeu mai e și aia?

I-am urmărit privirea. Pomul de Crăciun nu arăta atât de bine pe cât mi-l aminteam eu. Îi tăiasem vârful și încercasem să îl tund și să îi dau tradiționala formă conică, dar am constatat că acum în mijlocul camerei trona o chestiuță subțirică și ciumpăvită, cu câte o crenguță singuratică pe ici, pe colo, ca un pom artificial de la magazinul de vechituri.

— Să vezi, era un pic cam., am încercat eu să explic.

— Un pic cam ce? a întrebat el, cu un amestec de amuzament și incredulitate pe față.

— Un pic cam mare, am sfârșit eu pleoștită.

— Cam mare? Aha, înțeleg, în fine, să lăsăm asta deocamdată. Pot să-ți citesc ceva? a zis el și a scos o vedere din buzunar.

— O. K., am zis eu resemnată și m-am prăbușit pe canapea.

Mark și-a dres vocea.

— Dragul, scumpul meu Nigel", a început el. Ți-l amintești pe colegul meu, Nigel, nu-i așa, Bridget? Partener la firma mea. Cel gras, care nu e unul și același cu Giles?

Și-a dres din nou vocea:

— Dragul, scumpul meu Nigel. Știu că ne-am întâlnit o singură dată acasă la Rebecca, atunci când ai scos-o din lac. Dar acum, de Crăciun, îmi dau seama că, prin faptul că ești cel mai apropiat coleg al lui Mark, mi-ai fost și mie foarte apropiat într-un fel ciudat, pe toată durata anului. Mă simt." - aici Mark s-a oprit o clipă și mi-a aruncat o privire - „foarte apropiată de tine acum. Ești un om minunat: sportiv, atrăgător." - îți reamintesc că e vorba de Grăsanul Nigel - „viguros."-s-a oprit și a ridicat din sprâncene - „strălucitor de creator, pentru că a fi avocat e de fapt o profesie extrem de creatoare și îmi voi aminti mereu de tine, cum sclikeai." - Mark râdea deja de-a binelea - „cum sclikeai curajos în lumina soarelui, șiroind de apă. Un Crăciun fericit îi doresc dragului, scumpului meu Nigel. Bridget".

M-am făcut mică pe canapea.

— Ei, haide, a surâs Mark. Toată lumea o să-și dea seama că erai criță. E chiar amuzant.

— O să trebuiască să plec pe undeva, am zis eu pe un ton jalnic. O să trebuiască să plec din țară.

— Păi, de fapt, a zis el, a îngenuncheat în fața mea și mi-a luat mâinile într-ale lui, e interesant că te gândești la asta. Mi s-a cerut să plec la Los Angeles pentru cinci luni. Ca să lucrez la cazul Mexican Calabreras.

— Ce? Totul mergea din rău spre mai rău.

— Nu face figura asta traumatizată. Aveam de gând să te rog. Vrei să vii cu mine?

M-am gândit bine. M-am gândit la Jude și Shazzer, la magazinul Agnes B de pe Westbourne Grove, la cappuccino-ul din cafeneaua Coins și de pe Oxfors Street.

— Bridget? a zis el cu blândețe. E foarte cald și însorit acolo și au bazine de înot.

— Da? am zis eu și am început să mă uit în stânga și-n dreapta, surescitată.

— Fac eu curățenie, a promis el.

M-am gândit la gloanțe și pești, la traficanți de droguri, la Richard Finch și la mama, la gaura din perete și la vederile de Crăciun.

— Poți să fumezi în casă.

L-am privit, era atât de sincer și de solemn și de drăguț și m-am gândit că, oriunde s-ar fi aflat el, eu una nu voiam să fiu fără el.

— Da, i-am răspuns fericită, mi-ar plăcea să vin cu tine.

vineri, 19 decembrie

11 a.m. Urraaa! Plec în America să o iau de la capăt, ca pionierii de pe timpuri. Pe tărâmul oamenilor liberi. Ne-am distrat bine aseară. Mark și cu mine am pus mâna pe foarfece și ne-am apucat din nou să tundem bradul până când am reușit să îl transformăm într-un soi de miniatură drăguță. Și am făcut amândoi o listă și mergem mâine la cumpărături, îmi place la nebunie Crăciunul. E sărbătoarea vieții plăcute, sigur, nu perfecte. Urraaa! O să fie fantastic în California, unde e soare și găsești milioane de cărți de psihologie aplicată - deși nu mă ating de nici o carte despre relații amoroase - și Zen și sushi și legume sănătoase, ca de exemplu. O, ce bine, sună telefonul!

— Aăă, Bridget. Sunt eu, Mark. Vocea lui nu suna prea vesel: S-au cam schimbat un pic planurile. Cazul Calabreras a fost amânat până în iunie. Dar e un alt caz de care mi-ar plăcea să mă ocup și. ăăă. mă întrebam.

— Ce anume? am întrebat eu bănuitoare.

— Ce-ai zice să mergem în.

— Unde?

— În Thailanda.

Cred că o să-mi torn un pahar de vin și o să-mi aprind o țigară.

— [1] Victoria Beckham, membră a cunoscutului grup de muzică ușoară Spice Girls, căsătorită cu celebrul jucător de fotbal David Beckham.

[2] Omlete pregătite cu carne de pui sau de pește, cu sosuri sofisticate, preparate după rețete complicate.

[3] Firmă producătoare de vopsea pentru păr [4] Margaret Beckett, secretar de stat britanic pentru mediul înconjurător, alimentație și afaceri rurale.

[5] Membre ale Parlamentului britanic din partea Partidului Laburist [6] Autoare a unei cărți de bucate [7] adică aproape fumate, dar mi-am amintit că m-am lăsat de fumat, așa că nu am fumat în mod intenționat aceste patruzeci și șapte de țigări. Deci acesta nu reprezintă numărul de țigări nefumate în întreaga lume (asta ar fi de-a dreptul ridicol, ar fi un număr mult prea mare). N. A.

[8] Emisiuni de desene animate pentru copii foarte mici [9] Sarah Margaret Ferguson, ducesa de York, fosta soție a prințului Andrew al Marii Britanii.

[10] Personaje de desene animate [11] Physalia physalis, un fel de meduză cu diametrul de 30 cm și filamente prehensibile de 50 m lungime care trăiește în Marea Mediterană, Oceanul Pacific, Oceanul Atlantic și Oceanul Indian.

[12] Serial tv britanic, realizat de BBC după romanul omonim de Jane Austen, în care rolul lui Mr. Darcy este interpretat de Colin Firth, actorul care interpretează rolul lui Mark Darcy în filmele realizate după romanele lui Helen Fielding, Jurnalul lui Bridget Jones și La limita rațiunii.

[13] 1 În Marea Britanie, o unitate de alcool este echivalentă cu 10 ml alcool pur (etanol). Aceasta înseamnă că, de exemplu, un litru de vin (aprox. 12% concentrație alcoolică) conține aprox. 12 unități de alcool, în timp ce un litru de bere (aprox. 5% alcool) conține aprox. 5 unități de alcool.

[14] Cifrele din paranteze reprezintă informațiile date expertului de fitness. N. A.

[15] Magnat al presei din Marea Britanie [16] Cântăreți de muzică country [17] Conran Design Group, firmă britanică de consultanță în arhitectură și mobilier de lux.

[18] În Marea Britanie, opoziția își alcătuiește un așa-zis „cabinet din umbră” care, în eventualitatea venirii la putere, își poate intra imediat în atribuții.

[19] Negare (engl.).

[20] Personaj al unui serial tv britanic din anii '50 în care bărbații din localitatea Stepford sunt proști și neatrăgători, iar nevestele lor sunt inteligente, frumoase și gospodine perfecte.

[21] Societate britanică de binefacere [22] Pronunție batjocoritoare a numelui St. John.

Specialitate culinară indiană din orez, ouă fierte, pește, unt și mirodenii.

[24] Joc de fotbal în care echipele sunt formate fiecare din câte cinci jucători.

[25] MI5 – Serviciul britanic de spionaj, aici cu referire la un episod din seria despre James Bond.

[26] Actorul care interpretează personajul Spock în serialul Star Trek.

[27] Film în care eroina principală, Bridget, o femeie fatală, interpretată de Linda Fiorentino, își jefuiește soțul, fuge de acasă și își folosește amantul pentru a-și ucide soțul.

[28] Marcă de țigări foarte tari [29] Her Majesty's Ship Pinafore, operetă ai cărei autori sunt William Gilbert și Arthur Sullivan, despre fiica unui căpitan de vas care se îndrăgostește de un marinar de pe vasul tatălui ei.

[30] Emisiune radiofonică în cadrul căreia participanților li se dă o temă și trebuie să vorbească despre ea timp de un minut, fără să se oprească, fără să ezite și fără să se repete.

[31] Serial tv britanic foarte popular [32] Referire la greva minerilor din februarie 1972, când, din cauza crizei cărbunilor, a fost raționalizat consumul de electricitate în Londra.

[33] Părul unei rase de capre care crește în Cașmir și Tibet, din care se confecționează țesăturile cunoscute sub numele generic de „cașmir”.

[34] 1 Operă (fr.).

[35] Membră a parlamentului britanic, din partea Partidului Laburist [36] Fost lider, până în 2001, al Camerei Comunelor [37] Emmeline Pankhurst, militantă ferventă, în secolul trecut, pentru dreptul la vot al femeilor.

[38] Foarte cunoscut prezentator britanic, a realizat la postul RADIO 4 emisiunea Noaptea alegerilor (Election Night), în timpul ultimelor alegeri parlamentare din Marea Britanie.

[39] Pe fundul iazului, nu pe fundul propriu / N. A.

[40] Joc de cuvinte, în original, numele personajului este Vile Richard, vile însemnând în limba engleză ticălos [41] Film pentru copii, al cărui personaj principal este un pinguin [42] Serial S. F

[43] Cuplu celebru de criminali în serie, condamnați la închisoare în 1994 [44] Parc în Anglia, deschis în 1966, amenajat în stil safari, unde vizitatorii pot vedea lei în libertate.

[45] Așa-zis (fr.).

[46] Vast muzeu în aer liber din Londra, în care sunt expuse clădiri, instalații și mașinării foarte vechi.

[47] Joc de cuvinte, numele propriu Salman se pronunță asemănător cu cuvântul salmon - somon (engl.).

[48] Combinație între cuvintele Oxford și Cambridge [49] Trimis special al arhiepiscopului de Canterbury, desemnat să negocieze, în 1987, cu o grupare islamistă din Liban eliberarea unui grup de ostatici, luat el însuși ostatic.

[50] Reporter australian, specializat în științele mediului înconjurător [51] Actriță, a jucat, între altele, în 1984, în filmul Passage to India.

[52] Scriitoare feministă australiană, născută în 1939.

[53] Creatoare de bijuterii [54] Cântăreață și actriță britanică [55] Redactor-șef al ziarului The New Yorker [56] Poveste pentru copii, în care o jucărie se transformă în iepuraș adevărat.

[57] Personaj din romanul Jane Eyre al lui Charlotte Bronte [58] Copii dintr-o serie de desene animate care fac reclamă la supă Campbell [59] Trib african